

Knjige.Club

JOHANNA MO

Ljiljan iz sjene

Drugi slučaj Hanne Duncker

FRAKTURA *P*UBLIKA

Johanna Mo

Ljiljan iz sjene

prevela sa Švedskog
Elizabeta Vrbančić

F R A K T U R A

SKEN:
ROBERT

OBRADA:
PRAETORIOUS

Naslov izvornika *Skuggljiljan*, Romanus & Selling, 2021.

©Johanna Mo, 2021.

Objavljeno prema sporazumu s Ahlander Agency.

Prvo izdanje na hrvatskom jeziku, listopad 2022., Fraktura, Zaprešić

© za hrvatsko izdanje Fraktura, 2022.

© za prijevod Elizabeta Vrbančić i Fraktura, 2022.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja nakladnika.

ISBN 978-953-358-521-5

Prvo izdanje.

Posljednji dan

PRIJE NEGO ŠTO ZAKORAČI NA posjed, ogleda se oko sebe. Dalje uz ulicu otvore se jedna vrata, pa zastane. Ugodna kasnojletna večer nosi sa sobom ostatke smijeha. Visoke živice zaklanjaju pogled, ali kroz jedan od prolaza izađe žena duge, tamne kose u haljini s cvjetnim uzorkom. Baci zavezanu plastičnu vrećicu u kantu za smeće. Zeleni poklopac tresne i srce mu se uzlupa kad se ona okrene kako bi se vratila. Na trenutak je uvjeren daje otkriven, jer ona ostaje stajati lica okrenuta u njegovu smjeru. Zatim odmahne glavom i nestane iza živice.

Tek kad se žena vrati u kuću, usudi se pomaknuti. U nekoliko nečujnih koraka stiže pred ulazna vrata. Ključ se zaglavi i on pomisli da mu je namjerno dala pogrešan. Stres pošalje val mučnine cijelim tijelom. Mrzi to što je zaglavio u ovom sranju jer ne zna reći ne. Jer je želio dobro postupiti.

Ovo se ne smije nastaviti. Mora to zaustaviti zbog Huga.

Napokon uspije otključati bravu i vrata se polako otvore. Napipavajući traži prekidač za svjetlo. Svjetiljka u predsoblju zasvijetli, zaikri i ponovno se ugasi.

Kvrugu, još i to.

Nema mnogo vremena, ovo ne bi smjelo potrajati dulje od petnaest minuta. Zatim može izaći odavde, vratiti se u automobil i odvesti kući.

Ne izuvajući cipele, nastavi naprijed pokraj kamina sve do kuhinje. Pritisne električni prekidač ondje, ali u kuhinji nema žarulje. Baci pogled na sat - 18.57 - i ne zna što da radi dok čeka. Uzdahnivši, spuzne na pod i obgrli koljena. Možda bi ipak trebao sve odjebati i otići već sada odavde. Ali ne usudi se.

Nekoliko minuta poslije otvore se ulazna vrata i on toliko brzo ustane da se zaniše. Prisiljen je poduprijeti se o zid. Zatetura prema predsoblju.

“Moramo ubrzati ovo”, kaže. “Žuri mi se.”

Iznenaden, zastane i zagleda se u osobu na vratima.

“Što radite ovdje?”

Iznenadenost ustupi mjesto panici i mozak više nije u stanju povezati djeliće koji mu se vrtlože u glavi. Gnjev na licu ispred njega. Odlučnost. Zašto? Srce mu siđe u pete i vidno mu se polje suzi. Probija se jedna jedina kristalno jasna misao: *Molim vas, pomozite.*

Nedjelja, 18. kolovoza

1.

HANNA DUNCKER SJELA JE tako da ima pogled na ulaz. Konobaru je rekla da želi samo čašu vode i da namjerava pričekati svoje društvo prije nego što naruči.

Poput njezina oca Larsa, i njegov prijatelj Gunnar previše je pio, premda s prekidima, ali nije imala pojma kakav je sada s alkoholom. Gunnar je najprije oklijevao naći se s njom. Nisu se vidjeli od Larsova sprovoda prošle jeseni, a ona je tada jedva uspjela progovoriti riječ s njim. Ponudila mu je da kupi kuću. Gunnar je živio u njoj tijekom svih onih godina koje je otac proveo u zatvoru, ali nije ju želio. Tata i Gunnar bili su prijatelji otkad Hanna zna za sebe, upoznali su se radeći zajedno u jednom poduzeću u Kalmaru.

Troje ih je tugovalo. Samo ih je toliko bilo na sprovodu. Hanna, Gunnar i žena koju je poveo sa sobom, a ona je ondje bila samo kao podrška. Ni očevi roditelji ni njezin brat Kristoffer nisu došli. Baka i djed živjeli su u Norveškoj, i nije s njima bila u kontaktu, a Kristoffer je živio u Londonu.

Vrata *pizzerije* Ernesto otvorila su se, ali nije ušao Gunnar, nego mladi par. Žena se okrenula prema muškarcu glasno se smijući kao da su svježe zaljubljeni. Crvena kovrčava kosa pala joj je preko lica i ona ju je brzo zabacila unatrag. Hanna je progutala slinu. Prekjučer je njezin bivši dečko Fabian objavio sliku ultrazvuka na svom Facebook-profilu.

On i njegova partnerica čekali su dijete. Odgojiteljica u vrtiću s kojom je započeo vezu nekoliko tjedana nakon što je ostavio Hannu. Nekoliko je minuta zurila u tu sliku ne mogavši otrgnuti pogled.

Mladi par imao je rezerviran stol. Očito su željeli proslaviti prvu

godišnjicu veze. A ona je mislila da su se tek nedavno upoznali. Pogledom ih je otpratila na kat.

Vrata su se ponovno otvorila, ali ni ovaj put nije bio Gunnar, nego muškarac u šezdesetima. Lijeva mu je ruka visjela, a lijevu nogu nije mogao saviti. Vjerojatno je imao moždani udar. Prišao je muškarcu svoje dobi i dugo su se grlili. Što ako se Gunnar predomislio?

Hanna je ljeto posvetila istrazi pljačke i ubojstva Ester Jensen. Ubojstva za koje je njezin otac Lars osuđen 2003. godine. Točnije, tjedan dana provela je čitajući dosje, a ostatak vremena pokušavajući probaviti sve što je saznala. Larsov DNK pronađen je u Esterinoj kući, a njegov otisak prsta na kanistru za benzin koji je bačen ispred do temelja izgorjele kuće.

Takvi se dokazi nisu mogli zanemariti. Kako si je mogla umisliti da je bio nevin?

S obzirom na to da je počela raditi u Kalmarskoj policiji tek krajem svibnja, jedva je i imala godišnji. A proučavanje očeva zločina upropastilo je veći dio njega. Pokušavajući se zaokupiti nečim i obuzdati nemir, počela je uređivati svoju malenu kuću u Klevi. Zalijepila je tapete u dnevnom boravku. Obojila strop i rubne letvice u bijelo. Uspjela postići svjetlozelenu boju na jednom zidu u spavaćoj sobi na katu. No tapete s cvjetnim dezenom u kuhinji nije željela mijenjati. Kuća je sada izgledala nešto manje trošna, ali toalet i tuš-kabinu u predsoblju trebalo je obnoviti.

Pogledala je sat na mobitelu. Gunnar je kasnio deset minuta. Prijateljica iz djetinjstva, Rebecka, poslala joj je novu fotografiju. Ona i njezina obitelj otišli su na *last-minute* putovanje na Kanarske otoke. Proljetos je Rebeckin sin Joel pronađen mrtav na odmorištu kod Möckelmossena i to je bila Hannina prva istraga otkako se vratila na Öland. Ona i Rebecka odrasle su zajedno i bilo je neobično ponovno je vidjeti nakon toliko mnogo godina, osobito u takvim okolnostima.

Hanna je uvećala fotografiju na kojoj Molly na pješčanoj plaži drži sladoled u kornetu u ruci. Bijeli, rastopljeni sladoled curio joj je niz ruku, a ona se smijala. Činilo se da je mlađa sestra gubitak Joela podnosila bolje nego majka. Više ju je puta Rebecka nazvala ridajuću.

Ne mogu to više podnijeti.

Ali na neki je način prijateljica ipak uspjela. Putovanje nije bilo samo pokušaj bijega, nego i pokušaj spašavanja braka sa suprugom Petrijem.

Petnaest minuta nakon dogovorenog vremena Gunnar je otvorio vrata. Bio je u trapericama i majici kratkih rukava boje hrđe. Prošlo je, doduše, samo deset mjeseci otkad gaje Hanna vidjela, ali tada su bili na sprovodu. Sada je izgledao znatno svježije. Preplanuo i odmoran. Prosijeda mu je kosa bila kratko ošišana. Gunnar je bio dvije godine mlađi od Larsa i još nije navršio šezdesetu. Sjeo je nasuprot njoj.

“Oprosti što kasnim”, rekao je.

“Nema veze. Drago mi je što si došao.”

Konobar se požurio do njih i primio narudžbu. Gunnar je uzpizzu odabrao Coca-Colu, pa je i Hanna naručila isto - iako je bila raspoloženja za čašu crnog vina.

“Lijepa frizura”, rekao je Gunnar.

“Hvala.”

Na sprovodu je Hanna imala poludugu kosu koju je nakon toga ošišala na kratko. Šiške na stranu bile su najdulji dio kose i sezale su malo ispod jagodica. Prije nekoliko mjeseci nazvali su je Briennom od Tartha. Tada Hanna nije imala pojma tko je to. Naravno, postojala je sličnost u visini, boji kose i frizuri, ali Hanna je bila mršavija. Još uvijek nije pogledala *Igru prijestolja*.

“Vidio sam da si počela raditi u Kalmarskoj policiji”, nastavio je Gunnar.

Kimnula je. Ton njegova glasa nije bio osuđujuć, samo znatiželjan, no nije bila ovdje da bi razgovarala o svom poslu.

“Pročitala sam dosje”, rekla je.

“Aha”, rekao je Gunnar pogledavši je, ali ništa osim blage bore koja se pojavila između obrva nije uslijedilo nakon toga.

Upravo joj je ta bora pokazala da je shvatio o kakvom je dosjeu riječ.

“Jeste li ti i Lars razgovarali o onome što se dogodilo s Ester?” upitala je.

“Ne”, rekao je Gunnar. “Pokušao sam. Ali nije želio razgovarati.”

Razočaranje koje joj se skupilo u grlu Hanna je protjerala gutljajem Coca-Cole. Požalila je što nije naručila vino.

“Čime se sada baviš?” pitala je.

Uvidjela je da je tako trebala započeti. Opuštenim razgovorom. Biti normalna osoba koja se brine za druge. Iznenada joj se u mislima pojavila uspomena s jednog Badnjaka. Svih šestero sjedilo je u kuhinji: ona, Kristoffer, mama, tata, baka i Gunnar. Često je dolazio na njihove božićne objede. Baš je tog Božića imao pleteni džemper sa sobovima i dao joj je da ga isproba. Sezao joj je skroz do listova.

“Živim u stanu u Norrlidenu”, rekao je Gunnar. “Morao sam se maknuti s Ölanda.”

I sama je pobjegla u Stockholm, ali nakon šesnaest godina vratila se na otok. Nagađala je da je i on dobio svoju porciju ogovaranja. Na određeni je način njemu možda bilo i teže, jer je ostao - čak je i živio u Larsovoj kući. U ubojičinoj kući, kako je čula da je nazivaju. Nije pronašla njegovu novu adresu, samo broj telefona.

“Radiš li?”

“Da, u domu za starije osobe. I Leticia i ja smo si nabavili *ruskiy toya*.”

“Što je to?”

“Mali pas.”

“Ne znači li to nešto kao ruska igračka?”

“Znači”, nacerio se Gunnar.

Konobar je došao s njihovim *pizzama*, pa su im se posvetili nekoliko minuta. Gunnar sa znatno većim žarom nego ona.

“Je li Leticia bila s tobom na sprovodu?” pitala je Hanna želeći ponovno započeti razgovor.

Gunnar ju je tada predstavio, ali Hanni je ime isparilo iz glave čim ga je čula.

“Da.”

“Djevojka, posao i psić. Nije loše.”

Gunnar se nasmijao i Hanna se iznenadila koliko ju je to zaboljelo.

Zašto njezin otac nije mogao srediti svoj život i prestati piti, pronaći posao i novu ženu? Tada bi Ester i danas bila živa. Pogodila ju je još jedna spoznaja: to što je tata naposljetku preminuo moralo je biti olakšanje za Gunnara, premda se on nikada ne bi tako izrazio. Bio je jedini koji je ostao uz njega do kraja i zaista pokušavao pomoći.

Gunnar se brzo opet uozbiljio.

“Oprosti što sam zvučao neodlučno kad si me nazvala i rekla da se želiš naći sa mnom, ali ja...”

Gunnar je utihnuo odlutavši pogledom. Naposljetku se zagledao lijevo od njezine glave.

“Sredio sam si život i nisam se želio ponovno uvlačiti u to.”

Ove su riječi jednako tako mogle doći i od njezina brata Kristoffera. Nisu razgovarali od svibnja, kada ga je nazvala nakon što je tijekom istrage o Joelovoj smrti susrela njegova starog prijatelja Axela Sandstena. Axel je bio Joelov otac i u jednom trenutku bio je osumnjičen. Ostavila je Kristoffera poruku prije nekoliko tjedana, ali nije joj uzvratio poziv. Željela je s njim razgovarati o istrazi. Dosad je o tome razgovarala jedino sa svojom susjedom Ingrid.

“Vidaš li se s kime?” pitao je Gunnar.

“Ne”, odgovorila je Hanna.

“Nije da moraš”, nastavio je kad je vidio njezinu reakciju.

Hanna je odrezala komadić *pizze*, ali ga je ostavila na tanjuru.

“Bila sam u vezi u Stockholmu”, rekla je. “Ali nije išlo.”

“Da, ne ide uvijek. Leticia i ja smo sada gotovo četiri godine zajedno.”

“Baš lijepo.”

“Ali i mi, naravno, imamo problema.”

Hanna je shvatila da je to rekao samo zbog nje. Da su i oni poput para koji je sada na katu slavio godišnjicu. Stekla je takav dojam na

očevu sprovodu.

“Lars bi bio ponosan na tebe.”

Sada je Gunnar tražio njezin pogled, ali ona je nastavila rezati *pizzu*. Sve u vezi s njezinim ocem izazivalo je sukob u njoj samoj. Nije to bilo nešto čemu bi stremila, da jedan ubojica bude ponosan na nju. A istovremeno: tijekom svih onih godina dok nije navršila dvanaestu, Lars je bio fantastičan otac. Prisutan i pun podrške. Zbog smrti njezine majke sasvim se pogubio.

“Nešto je zasigurno ipak rekao?” rekla je pogledavši ga.

“O tome što se dogodilo, misliš?”

Hanna je kimnula.

“Molim te”, zaustila je kada je primijetila njegovo oklijevanje. “Znam da je tata zapalio kuću i da je najvjerojatnije prije toga nasmrt pretukao Ester. Ali moram shvatiti zašto. Sve to nasilje...”

Hanna nije uspjela nastaviti. Vatra je uništila većinu dokaza, ali Ester je imala dvadesetak polomljenih kostiju. Gunnar je ubacio posljednji komad svoje *pizze vesuvio* u usta i polako ga žvakao.

“Jednom sam ga pijana čuo kako govori da nije trebao...”

Zašutio je i pogledao kroz prozor. Skupina tinejdžera prolazila je ulicom pokraj restorana. Smijali su se - jedna od djevojaka toliko jako da se morala uhvatiti za prijatelja.

“Molim te”, ponovila je. “Što je govorio?”

“Da ga nije trebao štititi.”

“Što je time mislio reći?”

“Ne znam točno, ali...”

Gunnar se okrenuo prema njoj. Pogledom ju je molio da ga ne sili da nastavi.

“Moraš mi reći”, ustrajala je.

Žešće nego što je namjeravala, ali nije sada mogao prestati govoriti. “Pa, postoji samo jedna osoba zbog koje bi Lars otišao u zatvor da je zaštititi”, rekao je Gunnar. “Da, osim tebe, naravno.”

2.

KUPAĆI KOSTIM JOŠ JE UVIJEK bio vlažan i Lykke Henriksen zadrhtala je kad gaje navukla na sebe. Zaboravila ga je objesiti nakon što ga je isprala jutros. Svakog se jutro i svake večeri kupala u tjesnacu. Do tamo je svega stotinjak metara. Kratko plivanje bilo je jedino što joj je moglo razbistriti glavu. Vratila se starim navikama i to joj se nije sviđalo. No morala je preuzeti kontrolu. Sve se urušavalo, još i više nakon ovog usranog dana.

Nataknula je japanke na noge, izašla kroz kuhinjska vrata do užeta za rublje i skinula ručnik. Prebacila ga je preko ramena. Okrenula se i uputila prema moru. Prošlo je osam i sunce je doticalo obzor. Za otprilike pola sata više ga neće biti. Mogla bi ovako živjeti da je htjela. Možda ne bi bilo loše odjaviti stan u Uppsali i preseliti se trajno ovamo, sad kad nije upala na doktorski studij. No što bi radila u tom slučaju? Tržište rada nije vapilo za dvadesetčetverogodišnjim biologima specijaliziranim za leptire.

Kao da je želi zadirkivati, šareni se debeloglavac podigao sa žabljih ljljana koji su rasli pokraj niskog kamenog zida uz dvorište. Leptir je bio mužjak, jer je bio više žut nego smeđ. Nekoliko je krugova lepršajući preletio pred njom, a zatim je nestao.

Lykke je nastavila prema moru. Premda duž lijeve strane nije bilo ni zida ni živice, lako je bilo razlučiti gdje završava njezin posjed, a počinje javna površina. Trava na javnoj površini bila je netom pokošena, a njezina je puštena da slobodno raste još otkad je stigla ovamo. Ali nije ju imala snage pokositi.

Napokon gotovo i nije bilo vjetra, a sunce je sjalo cijeli dan. Prema

vremenskoj prognozi stizalo je hladnije vrijeme. Takvom se i budućnost činila. Poput hladne fronte koja se približava. Nije znala jedino hoće li ta oluja biti gora od one koja je bila iza nje.

Kad je prešla cestu, okrenula se i pogledala prema kući. Da je proda, vjerojatno ne bi morala raditi godinu dana. Premda, mora pronaći posao. Nešto čime će ispuniti dane i svoje misli. A i dalje nije bila sigurna hoće li je moći napustiti. Njezina je majka preminula prije tri godine i tada je kuća u Grönhögen u postala njezina. Mama je također odrasla u njoj. Kao i baka. Lykke je kuću uglavnom iznajmljivala na Airbnb, no ovog ju je ljeta željela imati samo za sebe dok odlučuje što će s njome učiniti. Za nekoliko tisuća kruna kupila je staru Škodu jer je ovdje bilo suviše komplicirano biti bez automobila. Postojali su, dakako, i trgovina i restoran, kao i autobus za kopno. Ali autobus nije vozio baš često i bilo je potrebno presjedati, a ona je mrzila osjećati se sputano.

Položila je ručnik na kamen, izula japanke i oprezno zagazila u more. Dalje kod luke nalazio se mol, ali više se voljela kupati ovdje unatoč tomu što je bilo stjenovito. Povremeno je odlazila do vapnenačkog kamenoloma. Dok je odrastala, rijetko tko se ondje kupao, ali sada je ljeti gotovo uvijek bilo mnogo ljudi. Voda je bila tirkizna i duboka i s okolnih se stijena moglo skakati. Činilo se da ljudi odlaze onamo samo kako bi se fotografirali za Instagram. U jezeru na kojem je odrasla sada je bilo nemoguće kupati se jer su ga preuzeli golferi. Stajali su na plaži i ispucavali lopticu za lopticom.

Premda je sunce sjalo cijeli dan, nije uspjelo ugrijati tjesnac. Voda joj nije sezala ni do koljena, a hladnoća se proširila cijelim tijelom, pa se zgrčila. Ovdje je bilo prilično plitko, a kamenje je otežavalo izlazak. Pomisao na to kako je zabila nož u gumu zatekla ju je, toliko da je ostala bez daha. Probiti rupu bilo je teže nego što je očekivala, vjerojatno jer je toliko drhtala, ali nije odustajala dok nije začula šištanje zraka.

Kako bi odagnala prisjećanje, požurila se naprijed. Poskliznula se i umalo izgubila ravnotežu. Stopalo je sletjelo na oštar kamen i bol ju je zadržao iznad vode. Naposljetku je uspjela pustiti tijelo da slobodno padne. Nakon nekoliko nesigurnih zamaha rukama zaronila je ispod površine.

Hladnoća je sada bila dobrodošla. Sve je izbrisala.

Ponedjeljak, 19. kolovoza

3.

STIGAVŠI U POLICIJSKU POSTAJU u Kalmaru, Hanna Duncker najprije je otišla uzeti kavu. Noćas je loše spavala jer su joj se Gunnarove riječi motale po glavi.

Pa, postoji samo jedna osoba zbog koje bi Lars otišao u zatvor da je zaštititi. Da, osim tebe, naravno.

Istog trena kad je Gunnar izgovorio taj komentar, izjurila je iz restorana srušivši pritom čašu s vodom. Mislio je na Kristoffera, a ideja da je Kristoffer ubio Ester bila je još nevjerojatnija od toga da je to učinio njihov otac. Zašto bi Gunnar uopće rekao takvo što? Dokazi se ne mogu pobiti. Lars je bio u kući u kojoj je Ester ubijena i njegovi su otisci prstiju pronađeni na kanistru benzina. Je li Gunnar još teže od nje prihvaćao činjenicu da je Lars kriv? Bili su, usprkos svemu, prijatelji više od trideset godina. Ili je riječ bila o Kristoffera? Gunnar je bio tako ljut na njega jer nije došao na Larsov sprovod.

Zvao ju je i slao joj poruke jučer navečer, ali bila je previše uzrujana da bi odgovorila. *Zapravo sam samo ponovio ono što je Lars rekao*, napisao je u posljednjoj poruci.

Šalica je bila puna do vrha i kad je zakoračila na stube, kava se gotovo prelila preko ruba. Zastala je i na brzinu otpila nekoliko gutljaja, mršteći se i zbog vreline i zbog okusa.

Nisam ga trebao štititi.

Premda, zašto bi uopće vjerovala Gunnaru? Mogao je lagati. Možda je čak i sam bio umiješan u zločin.

Nekako je morala natjerati Kristoffera da razgovara s njom. O

onome što je Gunnar tvrdio i o istrazi. Sada je požalila što je uopće pročitala dosje, ali nije mogla poništiti učinjeno. Bilo je grozno prolaziti kroz očeva saslušanja. Govorio je o sebi, ali ostao bi bez riječi čim bi se pitanja približila Ester Jensen. Priznao je da ju je ubio, ali tvrdio je da mu to nije bila namjera. Na pitanje zašto je to učinio, odbio je odgovoriti.

Hanna je oprezno odnijela kavu u istražni ured. Na njezino iznenađenje, Erik Lindgren već je bio ondje. Inače je uvijek bila prva kad bi stigla ovako rano.

“Nisi mogao spavati, je li?” pitala je.

“Nisam”, rekao je Erik. “Boli me gotovo svaki mišić.”

Erikova mišićavost i preplanulost nagnale su je da pomisli na surfere kad ga je prvi put vidjela. Tomu je pridonijela i tamnoplava, kovrčava kosa. U subotu je Erik sudjelovao u utrci Ironman. Bilo je oblačno i vjerojatno nije bilo više od dvadeset stupnjeva. Iz njihova istražnog tima ondje su bili ona, Daniel i Amer, i navijali su za njega. Amer je pobjegao nakon nekoliko sati jer je morao kući, svojoj obitelji, ali i ona i Daniel ostali su sve dok Erik nije prošao kroz cilj. Zaista mu je trebalo društvo. Supruga Supriya i kći Nila bile su u Indiji već gotovo šest tjedana. U petak će se vratiti kući.

Hanna je sjela za računalo i provjerila mejlove. Obično je voljela ove trenutke. Mir. Da popije kavu i stvori si sliku svega što se dogodilo otkad je otišla s posla prethodnog dana. Danas toga nije bilo mnogo. Vodila je istragu o teškom napadu, ali svjedok do kojeg je pokušavala doći još se uvijek nije javio. Možda nikad i neće. Žrtva je bio devetnaestogodišnji mladić koji je vjerojatno izgubio vid na jedno oko.

Misli su joj se vratile na Gunnara. Na to zašto bi nešto takvo rekao. Ako je željela shvatiti, nije ga mogla nastaviti ignorirati. Njezin prvi pokušaj sastavljanja poruke zvučao je suviše optužujuće, pa ju je izbrisala i krenula ispočetka. Zažmirila je i poslala:

Žao mi je zbog onoga jučer.

Odgovor je odmah stigao:

Da. To je bio razlog zašto sam oklijevao naći se s tobom. Znao sam da ćeš pitati.

Zurila je u riječi. Nije imala pojma što bi odgovorila. Trznula se kad je Gunnar poslao novu poruku:

Razumijem da je mučno.

Bijes je buknuo u njoj. Ne, Gunnar ništa nije razumio, nitko nije. Gunnar je skinuo s grbače Larsa i sve one godine i nastavio dalje. Sram koji ju je obuzeo stigao je kao poraz. Gunnar je pomogao Larsu više nego što je ona sama ikad mogla. Amer je ušao u prostoriju.

“Legendo!” rekao je. “Kako se osjećaš?”

Umalo je izbacila iz sebe neku glupost, ali zatim je shvatila da je Amer, naravno, mislio na Erika.

“Kako i zaslužujem.”

“Slažem se”, rekao je Amer. “Ali stigao si do cilja, u svakom slučaju.”

Nakon trideset kilometara završne utrke Erik je pred cilj stigao hodajući i izmučenog izraza lica. Vrištali su i zviždali kako bi ga natjerali da nastavi. Poslije su proslavili uz pivo u jednom od šatora.

Daniel i Carina ušli su u istražni ured odmah nakon Amera i oboje su zastali nakratko porazgovarati s Erikom. Danielovo lice imalo je svjetloružičasti ton, kakav bi i njezina koža imala od prvog proljetnog sunca ili kad bi se predugo sunčala. Pitala se što je to radio jučer da je tako izgorio. Na jednom druženju nakon posla imao je podugačko izlaganje o tome koliko je sunce štetno za kožu. Na Carininoj se vidjelo da je veći dio ljeta provela vani. Vjerojatno u vrtu koji je toliko voljela. I dalje su bile u hladnim odnosima. Carina je jasno dala do znanja koliko se protivi tomu što je kći Larsa Dunckera dobila posao istražiteljice u Kalmarskoj policiji. Maria, kći Ester Jensen, bila joj je sestrična, ne s Esterine strane, nego su im očevi bili braća. Voditelj tima Ove Hultmark provirio je u sobu.

“Žao mi je što prekidam”, rekao je. “No s obzirom na to da ste i onako svi ovdje, započet ćemo jutarnji sastanak.”

Jutarnji se sastanak gotovo uvijek održavao u rezerviranoj sobi za sastanke, a ostali najčešće u istražnom uredu. Hanna se smjestila promatrajući crte Oveova lica. Prije nešto više od tjedan dana odlučio je prestati pušiti, ali Hanna nije bila uvjerena da je to bio razlog zlovolji na

njegovu licu. Ili je razlog to što su ga zaboravili pozvati da ide s njima na Ironman prošlu subotu. Vjerojatno se relativan mir posljednja dva tjedna bližio kraju.

Ove je kliknuo na dvije fotografije. Jedna je bila iz putovnice muškarca u četrdesetima, a druga privatna fotografija mlađe žene koja sjedi na podu i slaže kocke s jednogodišnjim djetetom. Žena je na sebi imala svjetloplavu ljetnu haljinu, a dijete samo majicu kratkih rukava i pelenu. Sunce je obasjavalo drveni pod. U trenutku nastanka fotografije dijete se taman okrenulo prema fotoaparatu i nasmijalo, a ženin je pogled ostao usredotočen na dječaka. Bila je to fantastična fotografija.

“Kasno jučer navečer prijavljen je nestanak četrdesettrogodišnjeg Thomasa Ahlströma i njegova sina Huga”, rekao je Ove.

“Koliko je star dječak?” pitala je Hanna.

“Četrnaest mjeseci. Supruga je prijavila nestanak. Stigla je vlakom iz Göteborga, suprug ju je trebao dočekati na kolodvoru, no nije se pojavio. Kad je došla kući, otkrila je da su i on i dijete nestali.”

“Kako je kuća izgledala?”

“Nemam pojma”, rekao je Ove. “Znam jedino da nema ni automobila. Supruga se zove Jenny Ahlström i stanuju u Hulterstadu. Ti i Erik otići ćete razgovarati s njom.”

4.

PREMA GPS-u, VRIJEME VOŽNJE do Hulterstada na jugoistočnom dijelu Ölanda bilo je četrdeset minuta. Erik je spustio suvozačko sjedalo i zaklopio oči. I tijelo i glava bili su iscrpljeni. Više je puta tijekom Ironmana u subotu želio odustati. Pred kraj utrke klicanje kolega bilo je njegovo jedino gorivo.

Bio je ponosan što se uspio izboriti i stići do cilja. Utrka je nesumnjivo bila među najtežima u kojima je sudjelovao. Iz šatora gdje su pili pivo javio se Supriyi i Nili videopozivom. Jedva su uspjeli čuti jedni druge, a na Nilin nagovor prošao je kamerom po šatoru. Supriya je izgledala sretno zbog njega i priznala je kako nije vjerovala da će dospjeti do cilja.

Umor mu je zamaglio stvarnost. Odjednom je trčao kroz raskrižje Teen Hath Naka u Mumbaiju. I nije ga ljudi promet naveo da shvati da to nije stvarno, nego traktor koji je prošao pokraj njega s Hannom i Danielom u prikolici. Nešto su mu vikali, ali nije mogao razaznati što zbog truba drugih automobila. Bilo mu je drago što ih nije čuo jer su izgledali tako ljutito. Znatno blaži glas probio se kroz buku, natjerao ga da se vrati. Prošao je rukom preko usta i uspravio sjedalo.

“Jesam li hrkao?”

“Da”, rekla je Hanna.

Pogledao je oranicu koja je promicala pokraj njih. Kombajn se probijao kroz usjeve žitarice koju nije prepoznao. Susjedno polje bilo je prepuno naslaganih bijelih bala. Posvuda se pred njim pružao ravan, otvoren krajolik.

“Koliko nam još treba?”

“Samo nekoliko minuta.”

Misli su mu odlepršale natrag na Supriyu i Hanna je to vjerojatno osjetila.

“Uskoro će petak”, rekla je.

“Da.”

Od riječi mu se srce stegnulo i morao je duboko udahnuti.

“Najdulje smo prije ovoga bili razdvojeni tjedan dana”, rekao je kad se pribrao.

Više je puta požalio što nije otputovao s njima u Indiju, ali nije mogao dobiti toliko godišnjeg. Kad su ih proljetos Supriyini roditelji posjetili u Švedskoj, njezina je majka dobila srčani udar. Supriya je odlučila provesti ljeto u Indiji kako bi pomogla roditeljima. Majka se sada mnogo bolje osjećala.

Hanna ih je dovezla u naselje s kućama u nizu. Dvorišta i kuće koji su se protezali u nizu uz cestu srednjovjekovni su fenomen, naćuo je to u jednom radijskom dokumentarcu. Ponekad takva naselja nisu imala više od nekoliko kuća, ali Hulterstad je imao i crkvu i mogućnost noćenja, proćitao je na rukom ispisanom ploći.

Nakon nekoliko stotina metara Hanna je skrenula i zaustavila se ispred bijele kamene kuće. Na kraju šljunćane ceste naziralo se nešto što je moglo biti sportski objekt. Erikova je ćežnja da se preseli na selo splasnula. Djelomićno zato što nikada ne bi uspio nagovoriti Supriyu. No možda ćak i više jer je shvatio da ne bi ućivao u takvoj izolaciji. Bilo je zgodno imati stan na Varvsholmenu, s pješaćkom udaljenosti od središta Kalmara. To što je prestao ćitati o samoodrćivosti, oslobodilo mu je mnogo vremena. Prije nekoliko tjedana kupio je gitaru i pronašao tećaj na Youtubeu koji je pratio.

Ćžena, po svoj prilici Jenny Ahlström, ćžurno je izašla na stubište. Izgledala je nekoliko godina starije nego na fotografiji na kojoj se igrala sa svojim sinom. Preko traperica i majice nosila je dugaćku vestu na kopćanje. Danas je svakako bilo vjetrovito, ali sunce je sjalo i Eriku je bilo ugodno u majici kratkih rukava. Hanna je uhvatila lijevu podlakticu. Isprva je

Erik mislio da ima nekakvu ozljedu, ali kada ju je pitao, pokazala mu je tetovažu slavuja. Ruka joj je često posezala za njom u stresnim situacijama.

“Jeste li ih našli?” viknula je Jenny čim su izašli iz automobila.

Prišli su joj brzim koracima.

“Nažalost, nismo”, rekao je Erik.

Približivši joj se, primijetio je da su joj zjenice raširene, a majica napola izvučena iz hlača. Vjerojatno uopće nije spavala noćas.

“Ne razumijem gdje su”, rekla je. “Što ako...”

“Možemo li ući i sjesti?” prekinula ju je Hanna.

Jenny ih je pogledala kao da se namjerava pobuniti. Uzdahnuvši, okrenula se i povela ih u veliki dnevni boravak s kaminom. Na podu su se nalazili razbacani dijelovi tračnica. Prostorija je bila oskudno namještena i Erik je stekao dojam da ovdje nisu živjeli dugo. Jenny je utonula u sofu i omotala se vestom. On i Hanna sjeli su u fotelje.

“Ne razumijem”, ponovila je Jenny.

Ruke su joj bile nemirne. Popravila je vestu pa kosu, a zatim ponovno vestu.

“Kada ste jučer posljednji put bili u kontaktu s njima?” pitao je.

“Nazvala sam Thomasa oko pola tri. Zatim smo razmijenili poruke oko četiri, kad sam trebala ući u vlak. Poslala sam mu također poruku kad smo se približili glavnom kolodvoru u Kalmaru, ali nije odgovorio. Trebao me je pokupiti, ali nije se pojavio. Iskreno govoreći, bila sam ponajprije ljuta jer sam mislila da je zaspao. Nakon petnaest minuta umorila sam se od čekanja i uzela taksi.”

“Kako je zvučao kad ste razgovarali u pola tri?”

“Uobičajeno. Odnosno teško je reći, jer sam slučajno probudila Huga. Bili su na igralištu u Skogsbyju.”

Erik je bio napet zbog pitanja koje je morao postaviti:

“Postoji li nešto što bi upućivalo da je Thomas bio depresivan?”

“Mislite li da se možda...?”

Jenny je zurila u njih širom otvorenih očiju. Strah u njezinu pogledu presjekao ga je, pa je učinio što je mogao da je smiri.

“To je uobičajeno pitanje”, rekao je. “Postavljamo ga svaki put kad se prijavi nečiji nestanak.”

Jenny je snažno odmahнула glavom.

“Ne, zaista ne vjerujem da je bio. A čak i da se osjećao loše, nikada ne bi ozlijedio Huga. Nikada!”

Jennyn glas povisio se za oktavu i stisnula je vestu toliko čvrsto da su joj zglobovi prstiju pobijeljeli. Naravno da se Erik nadao da je ono što je rekla istina, ali automobil je nestao, a nije se dogodila nikakva ozbiljna prometna nesreća jučer na otoku. Samoubojstvo je bila jedna od dviju najvjerojatnijih mogućnosti. Druga je bila da je Thomas iz nekog razloga otišao, možda je trebao samoću. Moguće da je bilo povezano s time što je supruga bila na putu. Nestati nije zločin sam po sebi, ali supružnici Ahlström imali su zajedničko skrbništvo nad sinom i oduzimanje djeteta bio je zločin kažnjiv zatvorskom kaznom.

“Ništa ne mislimo”, rekla je Hanna. “Trenutačno samo pokušavamo prikupiti što više informacija.”

“Trebali biste ih radije tražiti”, rekla je Jenny.

“Da”, odgovorila je Hanna. “A ovdje počinjemo. Postoje li mjesta koje je Thomas obično posjećivao kad je trebao malo razmisliti?”

“Ne.”

Jenny je okrenula lice prema kaminu. Kao da ih nije imala snage gledati. Erik je naslućivao njezin strah i njezinu frustraciju u uspravnim, ukočenim leđima. U kutovima usana koji su podrhtavali.

“Je li Thomas bio s kime u sukobu?” pitao je.

Treća mogućnost bila je da je netko ozlijedio njega i Huga, ali, čisto statistički, bilo je to manje vjerojatno.

“Upravo je otišao na roditeljski dopust”, rekla je Jenny. “I bio je tako sretan što će više vremena provoditi s Hugom. Nije baš pretjerano zadovoljan poslom.”

“Čime se bavi?”

“Asistent je posrednika za prodaju nekretnina u jednoj agenciji u Färjestadenu.”

Erik je zapisao naziv tvrtke.

“Zašto nije zadovoljan?”

“Ne slaže se s jednim kolegom.”

Jenny je još uvijek gledala u kamin, ali leđa joj više nisu bila jednako uspravna. Nakon nekog vremena okrenula se prema njima lica preplavljena tugom.

“Žao mi je, ali ne znam ništa više”, rekla je. “Thomas nije želio pokazati da je nezadovoljan.”

“Zašto ne?” pitala je Hanna.

“Jer mu je taj posao jako važan. To mu je prvo stalno zaposlenje.”

Jenny je pritislula ruku na usta i zaklopila oči.

“Što je bilo?” upitao je.

Ali Jenny je samo odmahнула glavom. Trebalo joj je nekoliko sekundi da se pribere dovoljno da može odgovoriti.

“Thomas ima još jedno dijete”, rekla je. “Nedavno sam to saznala.”

“Kako ste saznali?”

“Kći mu je poslala pismo.”

Posljednji dan

DRVENA KLUPA ZAUSTAVILA mu je dotok krvi u noge i, kako bi ih pokrenuo, Thomas ustane i udari stopalima po tlu. Neugodan je bol kad se mišići probude. Oduševljeno kopajući crvenom plastičnom lopaticom, Hugo baci pogled na njega kako bi se uvjerio da se Thomas ne namjerava odšuljati. Kod kuće nemaju pješčanik, pa je Thomas ranije krenuo kako bi mogao svratiti u Skogsby i pustiti sina da se igra. Hugo sipa pijesak u kanticu, ali većina završi sa strane, a zatim podigne pogled.

“Kolač?” pita.

Plave su mu oči raširene od iščekivanja.

“Da”, veselo odgovori Thomas i ponovno sjedne na rub pješčanika.

Jedna je majka ovdje s djevojčicom koja je zasigurno koju godinu starija od Huga i ohrabrujuće mu se nasmiješi. On uzvrat osmijeh.

Hugo zabije lopaticu u kanticu i izvadi malo pijeska. Isprazni je u Thomasovu ispruženu ruku. Pretvarajući se da jede, Thomas spusti pijesak na hrpicu pokraj sebe. Drvena je klupa već puna takvih hrpica. Neke su ukrašene lišćem. Druge kamenjem i češerima. Hugo odbaci lopaticu i počne kopati svojim bucmastim prstićima.

“Bona”, kaže i stisne šaku na usta.

Dječakovo se maleno tijelo ukoči i on zajeca. Tek nakon nekoliko trenutaka Thomas shvati što se događa. Baci se naprijed, gurne prst u sinova usta i okreće ga. Hugo lamata rukama. Majka se pojavi pokraj njih želeći pomoći.

“Nešto je gurnuo u usta”, jedino je što Thomas uspije reći.

Strah je gori nego ikad prije. Da će izgubiti Huga. Da će morati priznati Jenny da im je ubio sina. Sekunde mu izmiču iz ruku. Nema pojma što da radi. Treba li ga okrenuti i snažno udarati po leđima? Hugove su ruke sada mirne. Oči koje su maločas bile ispunjene iščekivanjem sada ga očajno gledaju. Tako je blijed u licu. Nema zraka. Kapci mu trepere i vide se samo bjeloočnice. Tijelo postaje posve teško i mlitavo.

Oh, dragi Bože. Sad će umrijeti.

Thomasu se povraća, ali uspije progutati slinu. I sjeti se da se ne smije tako kopati. Da tako može to što se zaglavilo samo gurnuti još dublje.

Ne, ne, ne, ja sam ga ubio.

Položi ga na trbuh preko svojeg koljena. Počne ga udarati između lopatica. Žena ispruži ruke. Možda ona zna izvesti onaj Heimlichov. Ali upravo tada Thomas uspije izbaciti ono što je zapelo.

Zuri u crni, vlažni grumen za koji je sin mislio da je bombon. To je mrtav kukac kornjaš. Thomas okrene Huga i želi vrisnuti od straha. Ništa se ne događa. Tijelo je i dalje jednako mlhav, a oči zatvorene.

Zatim sin zakašlje. Kašalj je popraćen snažnim urlikom i boja mu se brzo vrati u lice.

Podigne sina, koji sada plače, u naručje. Taj je plač nešto najljepše što je Thomas čuo. Za plač je potreban zrak.

Žena otvori usta i Thomas zamalo prasne na nju. Ne voli da se prema njemu odnose kao prema lošem roditelju samo zato što je pogrešnog spola. I ne želi predavanje o tome kako treba bolje paziti na svog sina. To već zna i sam.

“Uh, ovo je bilo strašno”, kaže žena. “Moja se kći prošlog tjedna zamalo ugušila kovanicom. Došla je k meni u kupaonicu posve modra u licu.”

Kći je izašla iz pješčanika i krenula prema ljuljačkama. Žena ustane i požuri se za njom. Thomas privine Huga snažnije na prsa, ali sin se više ne želi grliti.

“Auuu”, kaže.

Thomas ga spusti na pijesak i dopusti mu da nastavi kopati. Ali sada je njegov pogled prikovan za ručice. Nikoga ne voli toliko kao tog malenog dječaka. Naravno da voli i Jenny, ali ta se ljubav ne može uspoređivati. Obuzme ga radost dok razmišlja o trenutku kad je prvi put ugledao Huga. Crvenog, naboranog i ljepljivog. Kad ga je čuo kako plače.

Sin pruži lopaticu s pijeskom i Thomas je primi te prinese ustima zadovoljno mljackajući.

Kako je to mogao propustiti, prošli put kad je postao roditelj?

5.

PISMO KOJE JE THOMAS PRIMIO od svoje kćeri Lykke bilo je rukom napisano i ne dulje od stranice A4. U njemu je Lykke napisala da živi u majčinoj kući u Grönhögenu, da ju je naslijedila nakon njezine smrti. I da će se rado naći s njim ako on to želi. Riječi su same po sebi bile blage, ali slova su bila velika i debela, a na jednom je mjestu kemijska olovka probila žuti papir s crtama.

“Kako ste reagirali kada vam ga je Thomas pokazao?” pitala je Hanna pružajući pismo Eriku.

“Nije mi ga pokazao”, rekla je Jenny. “Sama sam ga pronašla prije dva tjedna.”

“Gdje?”

“U onoj kutiji.” Jenny je kimnula prema niskoj polici za knjige Billy iz Ikee iz koje je izvadila pismo. “A nisam njuškala. Poklopac je pao dok sam čistila.”

“Postoji li omotnica?”

“Ne”, rekla je Jenny.

U pismu je nedostajao datum, pa nisu mogli saznati koliko ga je dugo Thomas imao.

“Jeste li suočili Thomasa s time?” nastavila je Hanna.

Jenny je protrljala vjenčani prsten. Bio je to gladak zlatni prsten i činilo se da joj je preuzak. Koža se oko njega prelijevala. Vjerojatno se udebljala od vjenčanja.

“Namjeravala sam to učiniti”, rekla je. “Zbog toga sam djelomice i

provela vikend kod prijateljice u Göteborgu.”

“Djelomice?”

“Da, morala sam se maknuti. Biti bez Thomasa i Huga.”

Kad je shvatila što je upravo izgovorila, lice joj se zgrčilo.

“Samo sam željela biti sama nekoliko dana. Vratiti se na staro. Bilo je tako naporno otkad se Hugo rodio.”

“Na koji način?”

Jenny je pitanje shvatila kao optužbu.

“Nisam odspavala cijelu noć više od godinu dana. Kad je bilo najgore, budio se svakih sat vremena. Očito nemate djecu.”

“Ne”, rekla je Hanna.

Preplavilo ju je sjećanje na Fabiana. Kako joj miluje ključnu kost, a zatim se spušta, pogleda je i pita želi li imati dijete. Da je tada drugačije reagirala, možda bi sada ona i Fabian bili ti koji su dobili ultrazvučnu sliku od primalje. Sjećanje je raspršio Erikov glas.

“Možemo li ga uzeti?” pitao je podigavši pismo.

“Da”, rekla je Jenny nakon kratkog oklijevanja.

Okrenula se prema Hanni:

“Oprostite. Pod stresom sam. Samo želim da se vrate.”

“I mi to želimo”, rekla je Hanna.

Je li Thomas svojevrijedno nestao? To je trenutačno bilo najvažnije što su morali saznati.

“Sami ste rekli da je bilo naporno otkad se Hugo rodio. Kako je to utjecalo na vaš odnos s Thomasom?”

Uzdahnuvši, Jenny je pustila vjenčani prsten i protrljala umjesto toga korijen nosa.

“Nedostatak sna nas je iscrpio”, rekla je. “Nijedno od nas nema roditelje u blizini koji bi nam mogli pomoći. I dosta smo se iskaljivali jedno na drugome. Ali imamo lijep odnos. Nema šanse da je Thomas svojevrijedno pobjegao s Hugom. Ili...”

Jenny je maknula ruku s lica i pustila da neizrečeno ostane visjeti u zraku.

“Gdje žive Thomasovi roditelji?” pitao je Erik.

“U Växjöu. Moji su se preselili u Malmö.”

“S kime je Thomas bio blizak?” pitala je Hanna. “Osim s vama, naravno.”

“S Milleom Bergmanom”, rekla je Jenny. “Poznaju se još od škole.”

“Je li Mille nadimak?”

“Ne, tako se zapravo zove.”

Hanna je zatražila ime i broj telefona prijateljice koju je Jenny posjetila u Göteborgu, ali Jennyne su se ruke toliko tresle da joj je mobitel pao na čupavi sivi tepih. Hanna se sagnula i podigla ga.

“Kako se zove?”

“Valerija Leko. Studirale smo zajedno ekonomiju na Sveučilištu Linné u Kalmaru.”

Hanna je prosljedila kontakt na svoj mobitel. Pitala je Jenny ima li još što reći o Thomasu, o tome kakav je bio njihov odnos, ali Jenny je odmahnula glavom.

“Ne mogu više. Ovo je poput noćne more i samo se želim probuditi.”

Jenny se ogledala po prostoriji. Možda je tražila nešto što nikako nije pripadalo ovdje. Nešto što bi dokazalo da ovo što se sada događa nije stvarno.

Hanna se premjestila na sofu.

“Shvaćam da je teško”, rekla je. “Ali važno je da saznamo sve što možemo o vama i Thomasu. To može biti odlučujuće u pronalasku njega i Huga.”

“Nemam vam više što reći”, rekla je Jenny.

Ali Hanna je imala snažan osjećaj da se Jenny počela raspadati upravo zbog pitanja o njihovom odnosu.

“Sve vas je ovo s kćeri zasigurno šokiralo”, rekla je pokušavajući

doprijeti do nje.

“A što vi mislite?”

Glas joj je bio zajedljiv od nervoze.

“Da vas je zasigurno šokiralo”, rekla je Hanna.

Jenny je ponovno protrljala vjenčani prsten, još snažnije. Pokušala ga je pomaknuti prema gore, ali zapeo je. Najednom je pustila prsten i pognula se, uronivši snažno glavu u ruke.

“Ne razumijem zašto mi nije rekao”, zajecala je. “Je li mislio da se neću s time moći nositi?”

Sjedili su u tišini slušajući njezin plač. Nakon nekoliko trenutaka Erik je ustao i izašao u hodnik. Vratio se s papirnatim maramicama koje je pronašao ondje u posudi i pružio ih Jenny.

“Moramo pogledati kuću”, rekao je.

Vjerojatno je smatrao da je Hanna bila preoštra prema njoj. Jenny je samo kimnula glavom i izvukla maramicu. Erik je krenuo prema kupaonici, pa je Hanna otišla u kuhinju. Sudoper je bio prepun prljavih tanjura i čaša. Na štednjaku su stajali lonac sa sasušenom tjesteninom i tava. Na vrhu smeća ležalo je nekoliko komadića zagorjele falunske kobasice. Ispod se naziralo nešto crveno. Hanna je uzela lopaticu iz posude na radnoj površini i pomaknula kobasice. Crven je bio krvavi papirnati kuhinjski ručnik uz koji su se nalazili bijeli papirići od flastera. Vratila se natrag k Jenny.

“Kako je izgledala kuhinja kad ste jučer došli kući?”

“Ostaci večere i dalje su bili na kuhinjskom stolu. Kao da su samo ustali i otišli. Pokušala sam pospremiti, ali nisam imala snage.”

“Jeste li oprali kakvu krv?”

“Krv?”

Jenny ju je prestrašeno pogledala.

“Da, dakle, mislim na manju količinu.”

“Ne.”

Jenny je bacila zgužvanu papirnatu maramicu na stolić i izvukla

novu. Pritisnula ju je na oči. Erik se vratio k njima.

“Imate li tavan ili podrum?” upitao je.

“Podrum”, rekla je Jenny. “Ali u njega se može ući samo s vanjske strane.”

Erik i Hanna kratko su razmijenili pogled, podrum će morati pričekati dok ne budu ovdje gotovi.

“Znate li što su Thomas ili Hugo imali na sebi kad su nestali?” pitala je.

“Ne”, rekla je Jenny. “Odnosno da, možda.”

Pokazala im je fotografije na mobitelu. Na objema je bio Hugo. Na jednoj se spuštao toboganom ispred kuće, a na drugoj je sjedio u kuhinji i držao sladoled. Na sebi je imao zeleno-plavu prugastu majicu kratkih rukava i kratke hlače. Erik je nestao bez riječi, a zatim se vratio sa zeleno-plavom prugastom majicom i kratkim hlačama.

“Bile su u košari za prljavo rublje.”

Pogled na odjeću bio je suviše težak za Jenny i zamalo se raspala. Ponovno se ogledala po prostoriji, ali kao da se uopće nije uspijevala usredotočiti. Hanna joj je dala zadatak kojeg se mogla uhvatiti.

“Možete li pregledati Hugovu i Thomasovu odjeću? Možda možete razaznati što su odjenuli.”

Jenny ju je pogledala, a riječi su bile poput slamke spasa koje se dočepala.

“Pokušat ću”, rekla je sporo.

“Ima li Thomas računalo?” pitao je Erik.

“Da”, rekla je Jenny i otvorila ladicu na stoliću u dnevnom boravku. Pružila ga je Eriku, koji ga je preuzeo.

“Možemo li i njega ponijeti?” nastavio je.

Jenny je kimnula, ali nije bilo jasno je li ga zaista čula. Možda je Hanna zaista bila preoštra.

“Mogu li koga nazvati?” pitala je.

“Kako mislite?”

“Nekoga tko bi mogao doći i biti s vama.”

“Ne”, rekla je Jenny. “Želim da sada odete, da mogu pregledati njihovu odjeću.”

“Obećavamo da ćemo se javiti”, rekla je Hanna i ustala.

“Molim vas, morate ih pronaći!”

Jennynu su očajničku molbu ponijeli sa sobom prema automobilu. Erik je položio računalo u vrećicu za dokaze u prtljažniku. Zatim su potražili podrum. Hanna je jednom prilikom posjetila gospođu u Danderydu izvan Stockholma koja je prijavila nestanak svog supruga. Tog je čovjeka pronašla u spremištu u dvorištu. Obdukcija je pokazala da je preminuo od srčanog udara.

Podrum je zapravo bio sklonište od oluje, pa su podignuli polegnuta krila vrata svatko sa svoje strane. Erik je prvi sišao i povukao uzicu za paljenje žarulje koja je visjela sa stropa na žici. Vlažna soba bila je prepuna kartonskih kutija za selidbu naslaganih u sredini. Duž jednog zida stajale su klimave metalne police s limenkama boje i kistovima.

Obilaženje kutija nabrzinu bilo je dovoljno da shvate da ni Thomas ni Hugo nisu ovdje. Hanna zapravo nije ni očekivala da će biti, s obzirom na to da nije bilo obiteljskog automobila, ali morali su biti sigurni.

“Grönhögen, ili?” pitao je Erik kad su napustili podrum uredno ga zatvorivši za sobom.

“Da, najbolje je da najprije posjetimo kćer, a zatim odemo do agencije za posredovanje nekretninama u Färjestadenu.”

“Koliko će nam trebati do onamo?”

“Više od dvadeset minuta ako ti voziš.”

Erik je frknuo i sjeo za upravljač.

“Što si vidio u kući?” pitala je Hanna.

“Četkice za zube i dalje su ondje. Činilo se da je i odjeća u spavaćoj sobi.”

Ispričala mu je svoje dojmove iz kuhinje. Ako je Thomas svojevolumeno

nestao s Hugom, onda to vjerojatno nije bilo planirano. Odbacila je Erikovo pitanje o tome jesu li trebali uzeti sa sobom krvavi papirnati ručnik. Ozljeda za koju nije trebalo ništa više od flastera nije im bila zanimljiva. Bilo je jasno da je krv Thomasova ili Hugova. Nazvala je i Valeriju Leko i Millea Bergmana, ali nijedno od njih nije odgovorilo. Nakon toga javila se Oveu i ispričala mu o Thomasovoj kćeri za koju se nije znalo.

“Što mislite?” pitao je.

Hanna je uzdahnula pomislivši na skorenu tjesteninu i zagorjele komadiće falunske kobasice.

“Izgledalo je kao da su večerali i zatim samo zbrisali.”

“A osjećaj?”

“Zaista želiš nagađanja?”

“Ne”, rekao je Ove. “Zapravo ne, ali znaš...”

“Da.”

To je bilo jedino što je izgovorila, jer njezin šef zapravo nije želio čuti nagađanje. Istrage koje su uključivale malu djecu uvijek su pokretale emocije. Ono čega su se najviše bojali jest da je Thomas ubio ili ozlijedio Huga, a zatim sebi oduzeo život, ali zasad su premalo znali. Moglo se dogoditi i nešto sasvim drugo.

“Razgovarao sam s postajom u Växjöu”, rekao je Ove. “Poslat će nekoga roditeljima Thomasa Ahlströma.”

Završili su razgovor i Hanna je pogledala u Alvaret, koji je promicao pokraj njih. Zrak se zgušnjavao u maglu milujući ravnu vrištinu. Jedan od njezinih prvih slučajeva ubojstva bio je otac koji je ubio svoje maleno dijete i zatim si oduzeo život. *Prošireno samoubojstvo. Obiteljska tragedija.* Novine su bile prepune takvih naslova, premda je to bilo ubojstvo i ništa drugo.

6.

LYKKE JE RUČNIKOM OBRISALA znoj s čela. Klečala je ispred cvjetne gredice u dvorištu. Leđa i trbuh boljeli su je, ali nije željela odustati. Nije mogla. Upravo je sada morala izbaciti iz misli sve što nije imalo veze s iskopavanjem tog prokletog korova.

Kopala je lopaticom, ali bilo joj je teško usredotočiti pogled. Iznervirana, kopala je snažnije. Nikad se nije smatrala vrtlaricom. Naravno, nešto je i zasadila, ali nije dopuštala da je to ovako obuzme. Možda je takav tip posla trebala tražiti? Neki koji zahtijeva fizički napor.

“Prokleta glupačo”, prasnula je. “Koga pokušavaš zavarati?”

Jutros se vratila s kupanja ne znajući što će sa sobom. Započinjanje borbe protiv zaraslog dvorišta bilo je jedino što ju je spriječilo da ne ugura u sebe čokoladnu tortu koja se nalazila u hladnjaku. Kupila ju je samo kako bi si dokazala da je može ostaviti na miru. Od prošlog proljeća živjela je na mahunarkama, povrću i voću. Ali sada? Nije joj bilo jasno kako će ikada više moći jesti. Budućnost više nije bila hladna fronta koja se približavala. Bila je oluja koja ju je bacala uokolo poput jesenskog lišća.

Lopatica je udarila u kamen i Lykke je opsovala. Pomisao na nož u gumi istog joj se trena pojavila u glavi, ali uspjela ju je odagnati. A ono što je tada ugledala bilo je još gore, jer taj je prizor sve uzrokovao. Prizor nje kako stoji ispred kuće i gleda kroz prozor. Kako je prvo što je ugledala bila žena s djetetom.

Ponovno je zabola lopaticu, koja je ovaj put bez otpora kliznula u zemlju. Zarila ju je ispod korijena štavelja, prekapajući. Tek kada je korijen popustio, sjećanje na ženu i dijete u potpunosti je iščezlo. S

osmijehom, je bacila štavelj na hrpu korova.

Ovo je bila bitka koju je mogla dobiti.

S druge strane živice začuo se motor automobila i Lykke je bila uvjerena da će produžiti, ali zaustavio se. Vrata su se zalupila i na šljunku su se začuli koraci. Zvučali su odlučno. Što ako je to Thomasova luda supruga? Lykke je jedva disala. Čvršće je uhvatila dršku lopatice.

Dvije su se osobe pojavile iza ugla. Muškarac i žena. Oboje su nosili traperice, muškarac majicu kratkih rukava, a žena košulju. Izgledali su kao treneri. Već je po načinu njihova kretanja naslutila ono što su značke potvrdile.

“Iz policije smo”, rekla je žena i predstavila se kao Hanna Duncker.

Prsti su joj se od straha spetljali, pa je Lykke ispustila lopaticu.

“Što se dogodilo?” pitala je, premda je točno znala zašto su ovdje.

“Možemo li sjesti i porazgovarati?” pitao je policajac.

I on je rekao svoje ime, ali već ga je zaboravila. Imao je ljubazan izraz lica iako se nije smiješio, ali naučila je da izgled može varati. Ustavši, zateturala je od vrtoglavice. Policajac je pružio ruku kako bi je podupro, a ona nije imala nikakva izbora osim uhvatiti je da ne padne.

“Kako se osjećate?” pitao je.

“Imam nizak tlak”, promrmljala je.

Pustila ga je i otresla zemlju s traperica. Kimnula je prema terasi koju je uredila. Drveni namještaj jeftino je pronašla na internetskoj stranici Blocket prije nekoliko godina i prebojila ga u bijelo.

“Što se dogodilo?” ponovila je pitanje čim su sjeli.

“Riječ je o vašem ocu, Thomasu Ahlströmu”, rekao je muškarac.

“Oprostite, kako se zovete?” pitala je. “Zaboravila sam.”

Bilo je tako teško držati sve u glavi.

“Zovem se Erik, a moja kolegica je Hanna”, rekao je. “Jučer je prijavljen nestanak vašeg oca Thomasa. Kao i njegova sina Huga.”

“Znam”, protisnula je.

“Kako ste to saznali?” pitala je policajka.

Pogled joj je bio toliko prodoran da se Lykke morala okrenuti od nje.

“Njegova me je supruga nazvala jučer navečer”, rekla je. “Vikala je i nazivala me hrpom pogrdnih imena. Naposljetku sam uspjela izvući iz nje tko je i zašto je toliko ljutita. Bila je uvjerenjena da su Thomas i Hugo ovdje.”

“Jesu li ovdje?”

“Nisu.”

Lykke je zurila u cvjetnu gredicu. Kad bi barem policajci otišli damože nastaviti plijeviti korov. Nije željela da se proširi na gredicu sa žabljim ljiljanima. Majka ih je posadila i Lykke je odmalena voljela njihove cvjetove s ružičastim točkicama. Privlačili su leptire.

Prošlo je deset sati kad ju je Jenny nazvala. Bilo je stravično neugodno, to kako je vrištala, bila je na rubu. Kako ju je netko koga nikada nije ni upoznala mogao toliko mrziti?

7.

“ZAŠTO NISTE U KONTAKTU s ocem?” pitala je Hanna.

Lykke Henriksen okrenula se prema njoj, ali kao da je svejedno nije vidjela. Polako je skinula gumicu sa svoje svjetlosmeđe kose, a zatim ponovno skupila kosu u neurednu punđu na vratu. I traperice i potkošulja bile su joj prljave, a na čelu je imala malo zemlje. Prema matičnoj evidenciji građana imala je dvadeset četiri godine, ali Hanni je izgledala mlađe.

“Lykke”, rekla je.

Tek kad je Lykke rekla *da*, Hanna je ponovila pitanje.

“On je taj koji bi trebao jebeno odgovoriti na pitanje zašto nismo u kontaktu.”

Gnjev je na trenutak bljesnuo, a zatim zamro. Lykke je pogledala svoje ruke. Otresla zemlju.

“Oprostite”, prošaptala je. “To me još uvijek ponekad razljuti. Napustio je mamu i mene kad sam imala nekoliko mjeseci.”

“Kad ste mu poslali pismo?” pitao je Erik.

“Prije nekoliko tjedana”, rekla je Lykke.

“Možete li biti precizniji?”

“Početkom srpnja.”

“Što vas je nagnalo da napišete pismo?”

Lykkin pogled okrznuo je Erika, a zatim se vratio na cvjetnu gredicu. Bilo je jasno da joj je teško usredotočiti se.

“Ne znam”, rekla je naposljetku. “Ovo je prvi put nakon dugo vremena da provodim ljeto na Ölandu, i ja... Inače živim u Uppsali. Osjećala sam se usamljeno, pretpostavljam. Mame više nema. I naravno da sam se uvijek pitala zašto nas je napustio.”

Ni Hanna nije imala roditelje. Njezina je majka preminula od raka kad je Hanna imala dvanaest godina. To je natjeralo njezina oca da odustane od svega i počne piti. Kristoffer je sve češće odlazio, želio je biti bilo gdje samo ne kod kuće. Prošle je jeseni i njihov otac preminuo.

“Kad vam je umrla majka?” pitala je.

“Uskoro će biti tri godine”, odgovorila je Lykke. “Prometna nesreća.

Još je uvijek gledala gredicu. Hanni je smetalo što je tako nedostupna. Ali sada su ipak dobili barem kakav-takav odgovor. Možda je imala loše iskustvo s policijom. Možda su je podsjećali na policajce koji su je obavijestili o majčinoj smrti. Pratila je njezin pogled. Cvjetna gredica bila je prepuna velikih točkastih cvjetova, bijelih i ružičastih.

“Kakvo lijepo cvijeće”, rekla je.

“To su žablji ljljani”, rekla je Lykke.

“Je li Thomas odgovorio na vaše pismo?” pitao je Erik.

“Da, nazvao me je.”

Usne su joj se razvukle u ravnu liniju. Otac je očito bio osjetljiva tema, ali pitanje je bilo zašto. Lars je napustio Hannu i Kristoffera na sve moguće načine osim na onaj čisto fizički. Još uvijek ju je boljelo što je odabrao alkohol, a ne njih. Je li Thomas bio uzrok tomu kako se Lykke sada osjećala?

“Što je tada rekao?” nastavio je Erik.

“Da bi mogao doći ovamo, ali nisam bila sigurna želim li to više.”

Lykke je prekrizila ruke na prsima. Činilo se kao da cijelo njezino tijelo vrišti da ih ne želi ovdje.

“Zašto ne?” pitala je Hanna.

“Ne znam”, odgovorila je Lykke ljutito.

Sjedili su i gledali je u tišini, ali ništa više nije govorila.

“Znači, niste se uspjeli vidjeti?” pitao je Erik.

“Ne.”

Odgovor je došao brzo, s izdahom. Hanna je osjetila da pritiskanjem trenutačno neće ništa postići.

“Što ste jučer radili?” pitala je, kao da je riječ o vremenu.

“Ništa posebno”, odgovorila je Lykke. “Kupala sam se.”

Svrnula je pogled prema tjesnacu, a Hanna ga je pratila. Zrak je ovdje bio čišći nego kod Alvareta, a bili su toliko južno da se kopno jedva naziralo. Voljela bi imati ovakav pogled, ali da je njezina kuća tako blizu mora, koštala bi barem dvostruko više. Spustila je posjetnicu na bijeli drveni stol.

“Nazovite nas ako se još čega sjetite.”

Lykke je kimnula i oni su otišli. Prije nego što su zašli za ugao kuće, Hanna se okrenula. Lykke je još uvijek sjedila na terasi i činilo se da zuri u posjetnicu.

“Moramo je pobliže istražiti”, rekao je Erik čim su ušli u automobil.

“Slažem se”, rekla je Hanna.

Provjerila je svoj mobitel. Ni Valerija Leko ni Mille Bergman nisu uzvratili poziv. Nakon što je na brzinu obavijestila Ovea o susretu s Thomasovom kćeri, okrenula je broj njegove supruge Jenny. Javila se nakon prvog zvona.

“Jeste li ih pronašli?”

“Nažalost, nismo. Imam jedno pitanje. Koga ste nazvali kad ste otkrili da nema Thomasa i Huga?”

“Najprije Millea, jer sam mislila da on nešto zna. Zatim svoje roditelje pa Valeriju.”

“Još nekoga?”

“Pretpostavljam da ste razgovarali s njegovom kćeri”, zajecala je Jenny.

“Tako je”, rekla je Hanna. “Zašto nam niste rekli da ste je nazvali?”

Izgovorila je to blago, bez trunke optuživanja.

“Bila sam toliko uznemirena da nisam ni pomislila na to.”

Jennyn opis razgovora nije uključivao ispade. Samo je željela znati jesu li ondje. Čim je poklopila, Hanna je ukratko prepričala razgovor Eriku, ali kao da je govorila zidu.

“Što je?” pitala je razdraženije nego što je namjeravala.

Nije navikla da je Erik ignorira.

“Oprosti”, rekao je. “Samo sam jebeno gladan. Postoji li kakvo pristojno mjesto za ručak u Färjestadenu?”

Idiot, pomislila je, ne uspijevajući odagnati osjećaje s lica. Teško se nosila s time što je previše ili premalo primjećuju. Policajci koji su uhitili njezina oca bili su razdjelnica između tih dviju krajnosti. Prije je živjela u Rebeckinoj sjeni. Unatoč tomu što je njezina prijateljica bila dvadesetak centimetara niža, uvijek je ona bila ta koju su primjećivali, s kojim su se svi željeli družiti. Nakon što je tata uhićen, odjednom su svi zurili u Hannu.

“Možemo jesti ovdje u Grönhögenu”, rekla je i upalila automobil. “Pa nećeš morati toliko dugo čekati.”

“Hvala.”

Parkirala je automobil ispred Kvarnkrogena. Restoran, koji je bio preuređena vjetrenjača, taman se otvorio i činilo se da je obitelj ispred njih u redu ovdje na godišnjem. Otac i majka nosili su šarene torbe za plažu, a dvoje je djece bučilo uokolo. Brat i sestra. Možda jednake razlike u godinama kao ona i Kristoffer. Djevojčica se smijala, dječak nije. Nevolja je bila na pomolu.

“Možete li se, molim vas, smiriti?” rekao je tata i nekoliko je sekundi to imalo učinka.

Jedno ljeto, kad su Hanna i Kristoffer bili jednako tako mali, obitelj je automobilom putovala u Španjolsku. Nikada se nisu toliko svađali kao tog tjedna na Sredozemnom moru. Podijelili su sobu, povukli granicu između kreveta koja se nije smjela prijeći. Sjećala se što im je majka govorila dok su se ponašali poput malih nadzornika. Upozorila ih je da umjesto toga trebaju podržavati jedno drugo. Dane su provodili uz

bazen. Kristoffer ju je gurnuo, ali kada je shvatio da je udarila o rub bazena, skočio je za njom. Sada, dvadeset pet godina poslije, putovanje se činilo fantastičnim. Jer se, bez obzira na to kako se ponekad ponašao, uvijek mogla osloniti na njega.

“Što ćeš uzeti?” pitao je Erik.

Hanna je naručila salatu s toplo dimljenim lososom, a Erik *pizzu*. Sjeli su u hlad na terasu.

“Znači li to da nikad nisi bio u Grönhögenu?” pitala je.

“Nisam”, rekao je Erik. “Ali Nili će se zaista svidjeti ovaj restoran. Što će moći jesti *pizzu* u staroj vjetrenjači.”

“Jesi li odustao od namjere da se preselite na selo?”

Već ga nekoliko tjedana nije čula da govori o tome.

“Da, iskreno govoreći, nije mi jasno što sam mislio. Poludio bih. Sada me zanima gitara. Ne znaš li slučajno kako se svira?”

Nasmijala se, ali zatim je shvatila da je ozbiljno mislio. Kratko promislivši, lako ga je mogla zamisliti s gitarom. Činio se kao tip osobe koja bi odsvirala nekoliko pjesama čim bi zabava postala dosadna.

“Ne, jedini instrument koji sam donekle savladala jest blokflauta.”

Erik se bacio na *pizzu* čim je stigla i nije mu trebalo više od nekoliko minuta da je cijelu proguta.

“Nećeš još jednu?” pitala je.

“Hvala, bilo je dovoljno.”

Zavalio se u stolac blago iskrivivši lice dok je protezao noge. Hanna se još uvijek sramila što je tako frknula na njega. Zagledala se u stol i potisnula u sebi devetnaestogodišnjakinju koja je gledala kako joj tatu odvodi policija. O kojoj su svi odjednom mislili i govorili razne stvari, čak i u njezinoj prisutnosti.

“Pročitala sam dosje ubojstva Ester Jensen”, rekla je.

“Zašto?” pitao je Erik.

“Moram znati što se točno dogodilo.”

“Jesi li postala išta pametnija?”

Hanna je istresla iz sebe sve o dokazima, da je DNK njezina oca pronađen u kući i da su njegovi otisci prstiju bili na kanistru benzina ispred kuće. Ali i o tome što joj je Gunnar rekao. Najprije to nije namjeravala ispričati, barem ne Eriku, ali nije više željela biti kao ona devetnaestogodišnjakinja. Ona koja nikad nije uspjela progovoriti, koja se nikada nije usudila otvoriti u vezi s tim kako je njoj bilo kad je njezin otac postao svačiji objekt mržnje. Trebalo joj je mnogo godina da shvati koliko je bila šokirana. Kao da ju je šok odbacio nekamo, odvojio je od svega i svih.

“Uh, zasigurno ti je teško”, rekao je Erik. “Što ćeš sada učiniti?”

Djelić razdražljivosti ponovno je buknuo. Jer je Erik bio tako smiren. Kao da ga zapravo nije briga. Osjećala se tako strašno usamljenom. U ovome. U svemu. Bez obzira na to koliko se trudila, uvijek je lebdjela u vlastitom malenom svemiru.

“Nemam jebenog pojma”, rekla je.

8.

KAD SU KRENULI DO Nekretnina Fribergu Färjestadenu, Erik je sjeo za upravljač. Već se više-manje navikao na Hannin žestoki način vožnje, ali trenutačno se činilo kao da joj je potreban odmor. Naravno da je razumio zašto je bila tako razdražljiva. Dokazi protiv njezina oca bili su čvrsti, a brat nije baš bio alternativni osumnjičenik kojem se nadala. K tomu, nestali su otac i dijete. Nije razumio kako je trebao reagirati kad mu se povjerila da bi bila zadovoljna. Ali barem je razgovarala s njime. Kad su prije tri mjeseca počeli zajedno raditi, morao je izvlačiti iz nje sve što nije bilo u vezi s poslom.

“Hoćemo li nazvati i provjeriti je li netko ondje?”

“Mislim da nije potrebno”, rekla je Hanna.

A isto je mislio i on. Pitao je to ponajviše kako bi nešto rekao. Tjedni bez obitelji doveli su ga do toga da još manje voli tišinu. Vrijeme je prolazilo mnogo sporije kad je bilo tiho.

Nekretnine Friberg nalazile su se u ulici Storgatan, nasuprot luci Hamnplan u Färjestadenu, a na parkiralištu ispred niske, bijele kamene kuće bilo je slobodno mjesto. Luka je bila turistički magnet sa svojim restoranima i obrtničkim radnjama, ali ova je više nalikovala na minijaturno industrijsko područje. Kad su Erik i Hanna ušli u agenciju, samo su dva stola od njih pet bila zauzeta. Žena je odmah ustala od svog i prišla im s pomalo namještenim uslužnim osmijehom. Erik je krišom pogledao Hannu. Bili su zaista neskladan par. Možda je žena pretpostavila da su ovdje kako bi prodali kuću nakon što im se brak raspao.

“Kako vam mogu pomoći?” upitala je.

Bila je u tridesetima i imala je bijelu bluzu i elegantne hlače. Crvenkasta kosa bila je skupljena u visok rep, a lice joj je bilo prekriveno sitnim, diskretnim pjegama. Oči su joj bile zelene, ali jedno je oko imalo svjetlosmeđu mrljicu. Osjetio je njezin oprez, što baš i nije očekivao od posrednika za prodaju nekretnina.

“Željeli bismo razgovarati s Karlom Fribergom”, rekao je.

Ženin se osmijeh ukočio, a zatim u potpunosti nestao kad su pokazali svoje značke.

“O čemu je riječ?” pitala je.

Ali Erik nije stigao odgovoriti jer se pojavio muškarac. Žilav šezdesetogodišnjak u trapericama i košulji. Nije se moglo nazreti koja se boja prije krila iza tamnije sijede, kratko ošišane kose, ali zelene su oči imale istu smeđu mrljicu kao ženine, što ga je navelo da pomisli da su u rodu.

“Ja sam Karl”, rekao je. “Oprostite na odjeći, ali nisam namjeravao danas doći u ured. Možemo sjesti u prostoriju u kojoj potpisujemo ugovore.”

Odveo ih je u prostoriju od svega nekoliko kvadrata. Zrak je bio ustajao, pa je Karl uključio podni ventilator.

“Ventilacija je pokvarena”, rekao je.

“Zasigurno vam je bilo zabavno prošli tjedan.”

Tada je bio toplinski val s temperaturama iznad trideset stupnjeva. Sada se približavalo hladnije vrijeme. Jutros je Erik poslao Supriyi fotografiju ovojtedne vremenske prognoze: niz crnih oblaka i kiše. Molio ju je da donese malo sunca iz Indije.

“Nije, tada je još radila.”

Sjeli su za ovalni stol s po dva stolca sa svake strane. Nasred stola stajala je zdjela s nekom vrstom bombona, a na omotu je stajao naziv tvrtke. I vrč s vodom i nekoliko čaša, te je Erik posegnuo za vrčem i nalio jednu. Upitno je pogledao Hannu, ali ona je odmahnula glavom. Zatim je u nekoliko gutljaja ispio vodu.

Karlov je mobitel zazvonio i na zaslonu je zasvijetlilo ime

Madeleine.

“Moja supruga”, rekao je i odbio poziv. “Želite li nešto drugo popiti? Kavu, možda?”

“Ne, hvala”, odgovorili su Erik i Hanna uglas.

“Riječ je o jednom od vaših zaposlenika”, rekla je Hanna. “Jučer je prijavljen nestanak Thomasa Ahlströma.”

“Oh”, rekao je Karl Friberg. “Kako mislite nestanak?”

“Ne možemo ulaziti u detalje”, rekao je Erik. “Kad ste ga posljednji put vidjeli?”

Karl je odgurnuo stolac. Kao da mu je trebalo prostora kako bi probavio informaciju.

“U petak prije dva tjedna”, rekao je. “Thomas je tada odradio svoj posljednji dan. Da, prije roditeljskog dopusta, dakle.”

Vrata ureda bila su otvorena, pa je Erik ustao i zatvorio ih. Crvenokosa žena zurila je u zaslon svog računala, ali bio je sasvim uvjeren da je usredotočena na njih. Zatvorena vrata doprinijela su da se Friberg opusti. Čak im se i nasmiješio.

“Čuli smo da je Thomas bio u sukobu s jednim od vaših zaposlenika”, rekao je Erik.

Karlov osmijeh je zamro.

“Vjerujte mi”, rekao je. “Znao bih za to da je to istina. Tko vam je to rekao?”

“Na to vam, nažalost, ne možemo odgovoriti”, rekao je Erik.

“Ovo je malena obiteljska tvrtka i vodim računa o ozračju.”

“Koliko je zaposlenih ovdje?” pitala je Hanna.

“Trenutačno nas je četvero.”

“Tko?”

“Troje nas je posrednika. Ja, moj sin Hektor i moja kći Selene.” Karl je kimnuo prema staklenom zidu. “Ona sjedi ondje. Zatim imamo i Thomasa, koji je asistent.”

“Znači, Thomas je jedini koji ovdje radi a da nije dio obitelji?”

“Da, trenutačno, ali broj zaposlenika se mijenja. Tražimo sada zamjenu za Thomasa.”

“Gdje je Hektor?” pitao je Erik.

“Na procjeni u Långöreu. Upravo je otišao, tako da će potrajati prije nego što se vrati.”

Erik nije znao gdje se točno Långöre nalazi, ali činilo mu se da je malo više gore na istočnoj strani otoka.

“Što vas je primoralo da dođete danas u ured?” pitala je Hanna.

“Dolazi momak koji će popraviti ventilaciju”, rekao je Karl. “Pa sam želio biti ovdje.”

“Kakvo je vaše mišljenje o Thomasu?” pitao je Erik.

Karl je napunio čašu vodom i otpio nekoliko gutljaja prije nego što je odgovorio.

“Šarmantan je. Klijenti ga vole.”

“Kakav je u obavljanju posla?”

“Dobar.”

Karl Friberg pogledao je kćer s druge strane staklenog zida i duboko uzdahnuo. Zatim se okrenuo prema njima zacakljenih očiju. “Nadam se da ćete ga pronaći”, rekao je.

“I mi se nadamo”, rekao je Erik.

Dok su napuštali prostoriju, Selene ih je nervozno gledala. Zacijelo je čula da joj je kolega nestao, jer su u tom trenutku vrata bila otvorena. A možda je čula i ostatak razgovora.

“Kada ste posljednji put vidjeli Thomasa Ahlströma?” pitao je Erik. Selene je zurila u njih kao da nije razumjela pitanje.

“Oprostite”, rekla je. “Tako je grozno čuti da je nestao. Ne mogu vjerovati da je to istina.”

“Da”, rekla je Hanna i ponovila Erikovo pitanje.

“Bilo je to... Bilo je to u petak prije dva tjedna. Kupila sam tortu jer

mu je bio posljednji radni dan prije roditeljskog dopusta.”

“Imate li nam što ispričati o njemu?”

“Ne. Što, na primjer?”

Selene se blago zarumenjela i osvrnula oko sebe, ali Karl je već ušao u prostoriju koja je vjerojatno bila čajna kuhinja. Kroz vrata su se vidjeli aparat za kavu i limenka na ormariću.

“Bilo što.”

“Pažljiv je”, rekla je Selene. “I zabavan.”

“Što je mislio o roditeljskom dopustu?” pitao je Erik.

“Samo je o tome govorio na pauzama. Zaista se veselio dopustu.” Ulazna su se vrata otvorila i ušao je muškarac u četrdesetima. Karl je izašao iz čajne kuhinje.

“Baš dobro da si već danas mogao doći”, rekao je.

To je zasigurno bio muškarac koji će popravljati ventilaciju, ali jedino je zbog kutije s alatom izgledao kao majstor. Na sebi je imao traperice i dres kalmarskog nogometnog kluba Kalmar FF.

Dah mu je bazdio na alkohol.

Posljednji dan

THOMAS JEDVA POSJEDNE Huga u automobil. Već je cendrav od gladi i migolji se u znak protesta. Mobitel zazvoni taman kad Thomas uspije zakopčati pojas. Uplaši se da ga zove Selene i da želi odgoditi ručak, ali ipak je Jenny.

“Kako ste?” pita ga.

“Dobro.”

Pomisli kako bi joj trebao ispričati o onome što se dogodilo na igralištu, da se Hugo umalo ugušio. Ali strah je još uvijek suviše živ u njemu, ako ga oslobodi, raspast će se. Hugo je gotovo umro i Thomasa je sram. Mora pomnije paziti.

“Što radite?”

“U dvorištu smo i igramo se. Ali uskoro ćemo ići raditi ručak.”

Laž izleti iz njega, ne želi otkriti s kime se ide naći. Polaže ruku na Huga kako bi ga umirio jer se pokušava iskobeljati iz autosjedalice.

“Pokupit ćete me večeras, zar ne?”

Jenny zvuči tako veselo i opušteno i dio te smirenosti prijede na njega. Zajedno su šest godina i još ga uvijek iznenađuje što netko poput Jenny želi biti s njim.

“Nitko nas ne bi mogao spriječiti u tome”, kaže.

Jenny dolazi na kolodvor tek u osam i petnaest, a tada obično uspavljaju Huga, ali Thomas želi biti ondje. Jennyno kratko putovanje bilo je dobro za njih. To što se sam brinuo za Huga nekoliko dana pomoglo mu je da uvidi određene stvari. Nije samo njegova krivnja što

toliki dio odgovornosti pada na Jenny. Ona mu je teško prepušta. Unatoč tomu što je on sada na roditeljskom dopustu, Jenny ga naziva nekoliko puta dnevno. A i dalje smatra da je on pretjerano zaštitnički nastrojen. I to na loš način. Moraju početi razgovarati o takvim stvarima, kako bolje podijeliti roditeljstvo.

“Nedostaješ mi”, kaže Jenny.

“I ti meni”, odgovori Thomas, a nakon što je kratko bacio pogled na Huga, koji je oslobodio ruku, nadoda: “Čuj, moram sada ići. Hugo se pokušava sam popeti na ljuljačku.”

“Vidimo se onda navečer”, kaže Jenny. “Volim vas.”

“I mi tebe volimo.”

Thomas popravi Hugov pojas, a zatim se požuri do upravljača. Čim krenu, Hugo se smiri. Do Färjestadena je nešto manje od osam minuta vožnje i Thomas razgovara sa sinom kako bi ga održao budnim. Bolje je da zaspri nakon ručka. Možda je ipak trebao reći Jenny da se nalazi sa Selene. Ali to je ionako samo ručak. A ne želi uništiti iskru među njima. Od sinoć si pišu slatke riječi, baš kao što su to činili u početku. Jenny si je umislila da je Selene zainteresirana za njega, i premda on pretpostavlja da je to istina, uspio ju je uvjeriti da ima bujnu maštu.

Posreći mu se i pronađe slobodno mjesto u luci. Naći će se u Hassesu jer je želio ići u restoran koji nije preskup. A iako je Hasses ulična zalogajnica, nudi zaista dobru hranu.

“Naći ćemo se s tatinim prijateljem”, kaže podižući sina.

Blizu su Hassesa, pa se ne potruđi izvaditi kolica iz prtljažnika. Umjesto toga objesi torbu za previjanje na rame.

“Prijatelj”, oponaša ga Hugo, a zatim kaže: “Mille.”

“Ne, ne s Milleom. S tatinom prijateljicom Selene.”

Nije mu zapravo drago izgovoriti ime, ali rizik da će ga Hugo ponoviti pred Jenny uistinu je malen. Sin je već usredotočen na nešto drugo.

“Brodovi!” vikne veselo.

Bili su već prije u luci, pili kavu i gledali brodove.

“Da”, kaže Thomas i podigne ga više kako bi bolje vidio. Zalogajnica se nalazi s druge strane ceste i Selene je već ondje. Mahne im. Kosa joj nije podignuta kao inače, nego pada preko ramena. Stoji joj takva frizura, ali ne sviđa mu se što izgleda kao da se za njega uredila. Čim se dovoljno približe, pomiluje Huga po obrazu, a njezin jaki parfem uvuče se Thomasu u nos.

“Bože, kako je sladak. Gotovo ga je nemoguće ostaviti na miru.”

“Baš jest”, nasmije se Thomas.

“Blago onomu tko ima ovakvog slatkiša.”

Thomasu se ne sviđa kako Selene zvuči dok to govori.

“Što ti se jede?” nastavi Selene. “Mogu ja donijeti.”

“Hamburger. Od sto pedeset grama. S pomfritom i Coca-Colom.”

Thomas se ogleda u potrazi za dječjom hranilicom i pronade jednu crvenu plastičnu. Donese je do stola i posjedne Huga. Ali istog trenutka sin poželi izaći.

“Brodovi!” vikne.

“Jest ćemo sada”, kaže Thomas.

U torbi ima dječji flips od žitarica, pa ga na brzinu izvadi. Hugo uzme jedan i počne ga grickati. Brodove je zasad zaboravio.

Selene se vrati s hranom i nasmije kada vidi Huga. Obrazi su mu prekriveni žutim mrvicama, jede zaista cijelim licem. Flips je pojeo, pa mu Thomas pruži krumpirić. Ponio je sa sobom dječju kašicu, ali odluči je preskočiti. Hugo može sada jesti krumpire i pecivo za hamburger, a usitnjenu tjesteninu s bolonjezom poslije. Gotovo je u potpunosti počeo jesti krutu hranu.

“Koliko je koštalo?” pita Thomas.

“Ja častim.”

“Ne.”

“Sto dvije krune.”

Selene mu vjerojatno kaže točan iznos samo zato što misli da je bedast, ali Thomas joj ne želi ostati dužan. Hektor ga svaki dan gnjavi da

mu vrati novac. Premda je iznos koji duguje Hektoru ipak dosta veći od cijene ručka.

“Pa, kako je biti na roditeljskom dopustu?” pita Selene.

“Nisam se navikao”, odgovori Thomas. “Ali divno je.”

Selene nema djece, ali on zna koliko ih želi. Sa širokim osmijehom promatra kako Hugo gura razmravljeni kruh u usta. Polovica završi sa strane i nekoliko galebova spusti se na drvenu ogradu terase. Thomas ih potjera rukom, ali odmah se vrate.

“Kako je Jenny?”

“Dobro. Vraća se večeras vlakom iz Göteborga.”

“Je li mama vani i zabavlja se sama”, kaže Selene djetinjastim glasom i prstom pikne Huga u trbuh. On se toliko počne smijati da mu ispadne komadić kruha. Jedan od galebova iščekujući podigne glavu.

“Prestani”, kaže Thomas.

Selene ga upitno pogleda i on procijedi kako se boji da će se Hugo ugušiti. Ne uspijeva ni njoj reći kako se to zamalo i dogodilo.

Selene je samo jednom srela Jenny. Njegova je supruga dovela Huga u ured da ga upoznaju kad je imao nekoliko mjeseci. Svi su bili ondje, ali Selene je bila jedina koja ga je željela držati i Jenny je zasmetalo što mu je toliko gugutala. Nažalost, čini se da Selene teško uspijeva održati svoje veze. Posljednja je završila proljetos. Prije toga je neko vrijeme bila s njegovim prijateljem Milleom.

Nakon jela Thomas donese kavu. Pobrine se da odloži šalicu daleko od Huga.

“Kako je u uredu?” pita iako zapravo ne želi znati.

“Kao i inače”, kaže Selene. “Tata radi suludo mnogo, a Hektor se izvlači što češće može. Ne razumijem što ne valja s njim. Uopće ga nije briga za sve ono što tata radi za nas.”

Thomas nije naročito željan razgovarati o Hektoru, pa samo kimne. Neshvatljivo je kako dvije toliko različite osobe mogu biti brat i sestra. Ali premda se čini da je Selene sada ogorčena na brata, inače ga brani. Očito je mnogo učinio za njihovu majku tijekom njezine bolesti.

“Bolje je kad si i ti ondje”, nastavi Selene.

“Pet mjeseci će brzo proći”, kaže Thomas i nasmiješi joj se.

Nada se da Hektor neće više biti ondje kad se vrati s dopusta u siječnju. Sasvim je jasno da ne želi raditi u tvrtki i Thomas ne razumije zašto se ne pronade u nečemu drugom. Naravno, Hektor ima presudu koja mu ne ide u prilog, ali posao za koji je potrebno pokazati potvrdu o nekažnjavanju ionako ne bi ni tražio.

Selene pravi grimase i Hugo se smije. Thomas više ne može odugovlačiti, koliko god to upropastilo raspoloženje.

“Imaš li ključeve?” pita.

Mučno mu je što je to primoran tražiti od Selene. Pogotovo jer ima osjećaj kao da je ostavlja samu na poslu. Bilo je mnogo jednostavnije kad se mogao sam pobrinuti za takve stvari. Ali uskoro će se izvući iz svega. Ovo je posljednji put. Mora to prekinuti zbog Huga.

Selene prekapa po torbici i pruži mu omotnicu. Čvrsto je drži nekoliko sekundi prije nego što je, uzdahnuvši, pusti.

“Za što ti trebaju?” pita ga.

“Žao mi je, ali ne mogu ti reći.”

Selene proguta slinu i čini se da će zaplakati. Ne razmišljajući, Thomas ispruži ruku i položi je na njezinu.

“Obećavam da ću ti ih vratiti najkasnije sutra navečer”, kaže.

“Tada imam tečaj plesa”, kaže Selene. “Ne možeš li ih donijeti tijekom dana?”

Thomas zuri u svoju ruku. Trebao bi je maknuti.

“Nažalost, ne mogu”, odgovori.

“Moraš li ih imati već danas? Nije dobro da su toliko dugo van ureda.”

“Trebam ih večeras”, odgovori. “Prije nego što pokupim Jenny na željezničkom kolodvoru u osam.”

“Tjera li te Mille na to?”

“Ne, naravno da ne.”

Selene uvuče donju usnicu i grize je, kao što to često radi kada se bori s nečim.

“Limena klupčica prozora na prednjoj strani kuće je potrgana. Desno od ulaznih vrata. Ondje možeš gurnuti ključeve.”

“Hvala”, kaže i stisne joj ruku prije nego što je povuče.

Selene se okrene prema Hugu i žalosno mu se nasmiješi.

“Obitelj dolazi u utorak u deset sati”, kaže ona. “Ako ključevi ne budu tada ondje...”

“Bit će, obećavam. Ne brini se.”

9.

“ŠTO MISLIŠ?” PITAO JE ERIK kad su napustili agenciju za nekretnine.

“Da moramo otkriti postoji li nešto u tom navodnom sukobu.”

Hanna se okrenula i pogledala kroz prozor. Uspjela je uloviti Selenin pogled prije nego što ga je spustila. Njezin je nemir bio toliko izražen da je Hanna ostavila svoju posjetnicu s napomenom da je nazove ako se što dogodi. Još je bilo prerano reći s čime je nemir bio povezan. Također je bilo jasno da Selene ima oca koji se brine za nju. Hanna se pitala kako bi bilo raditi sa svojom obitelji. Bilo je teško zamisliti da bi obitelj Duncker vodila agenciju za posredovanje nekretninama. Ili išta drugo, zapravo.

“Hoćemo li pokušati doći do Hektora?” nastavio je Erik.

“Da. Ako ti voziš, mogu ga ja nazvati iz auta. Bilo bi dobro da porazgovaramo s njim prije nego što to učini netko iz ureda.”

“Naravno.”

Kako se Hektor Friberg nije javio, Hanna mu je ostavila poruku da je čim prije nazove.

“Što ćemo sad?” pitao je Erik kad je prekinula vezu.

“Ne možemo ići do Långörea i pouzdati se u sreću”, rekla je. Osim toga, moramo odnijeti Thomasovo računalo. Idemo zasad do Kalmara.”

Mobitel je zapištao. Ove je sazvaio sastanak u policijskoj postaji.

Na putu smo, odgovorila je istovremeno obavještavajući Erika o sastanku.

“Je li nešto iskrsnulo?” pitao je.

“Ne znam.”

Promet preko mosta odvijao se usporeno. Šveđani su se počeli vraćati na posao, ali obično su u kolovozu Nijemci dolazili s kampkućicama. Hanna je gledala prema pučini. Bila je zadovoljna ovdje, na način na koji u Stockholmu nikada nije bila. I uvidjela je da je mnogo sposobnija nositi se s onim što je pred njom. Na početku joj je bilo teško s Erikom. Smatrala je da je previše znatiželjan. Prenametljiv. Ali sada joj je bilo lakše ne uzimati mu takve stvari za zlo, premda je to još uvijek ponekad činila. Prošla ju je razdraženost na njegovu reakciju kad mu je ispričala o istrazi i Gunnaru. Nitko joj nije mogao reći kako bi se trebala s time nositi. To mora sama otkriti.

Mobitel joj je zazvonio, ali nije bio Hektor Friberg, kako se nadala, nego Valerija Leko - prijateljica kod koje je Jenny bila u Göteborgu.

“Tražili ste me”, rekla je žena razvučenim kalmarskim naglaskom.

“Da.”

Nakon što su utvrdile što su Valerija i Jenny radile tijekom vikenda, Hanna je došla do onoga što ju je najviše zanimalo.

“Kako biste opisali odnos Jenny i Thomasa?”

Valerija je duboko udahnula.

“Zašto to želite znati?”

“Samo odgovorite na pitanje.”

“Vole se.”

Ni to nije bio odgovor na pitanje, što je Valerija shvatila i bez Hannina upozorenja.

“Naravno da su se svađali, ali ne više nego ostali parovi.”

“Zbog čega su se svađali?”

“Zbog uobičajenih stvari. Tko što radi doma. Jenny je bila sasvim iscrpljena nakon rodiljnog jer joj Thomas nije dovoljno pomagao. Rijetko kad ga Hugo probudi. Unatoč tomu što Jenny sada radi, često je ona ta koja ustaje tijekom noći.”

“Mislite li da je mogao pobjeći s Hugom?”

“Ne, uopće nije bilo toliko strašno. Zacijelo se nešto dogodilo. Jenny je zaista bila šokirana time što on ima kćer, ali još mu nije ni rekla da zna.”

Most je sada prelazio preko Parka prirode Svinö, pa je Hanna bacila posljednji pogled prema moru.

“Što je Jenny rekla o kćeri?”

“Najviše je bila potresena time što joj Thomas nije ništa rekao. Mislim, zašto bi tajio dijete?”

“Što vi mislite o Thomasu?” pitala je Hanna.

“Kako to mislite?”

“Možete li opisati njegovu osobnost?”

“Opušten”, rekla je Valerija. “Neodgovoran.”

Nije zvučalo kao da joj se sviđao. Možda zato što je vidjela drugu stranu onoga što su ostali smatrali šarmom. *Šarmantan* je prva riječ kojom ga je Karl Friberg opisao.

“Je li se promijenio u posljednje vrijeme?” pitala je Hanna.

“Dakle, prošlo je više tjedana otkad sam ga vidjela”, rekla je Valerija. “Bila sam na Ölandu i posjetila ih tada. Naravno, uglavnom sam se družila s Jenny i Hugom, ali Thomas se svakako ponašao kao i inače.”

“Znači, ne postoji ništa što bi ukazivalo da je bio depresivan?”

“Ne, ni najmanje.”

Hanna je znala da to ipak nije tako jednostavno. Ne vidi se uvijek na ljudima da im je život postao suviše težak. I nisu uvijek veliki događaji oni koji postanu odlučujući. Niz malih prepreka mogao je biti dovoljan da gurne nekoga preko ruba, a možda je tako bilo i s Thomasom. Hanna je zahvalila i prekinula poziv. Erik je skrenuo u garažu policijske postaje.

“Treba mi kava”, rekao je.

“I meni.”

Dok je Erik ostavljao Thomasovo računalo kod informatičara,

Hanna im je otišla po kavu. U kantini je bio red, pa je u istražni ured došla kratko nakon Erika. Ostatak tima već je bio ondje. Svi osim Ovea koristili su se uredom otvorenog tipa koji je bio podijeljen pregradnim zidovima. Daniel i Carina sjedili su jedno nasuprot drugom na jednoj strani prostorije. Na drugoj su strani Erik i Amer imali svoje stajace stolove, također jedan nasuprot drugom, dok je Hanna sjedila u kutu za radnim stolom. Ispred niskog pregradnog zida nalazio se stol za sastanke i sada su se svi okupili za njim, onako kako i inače sjede: Daniel i Carina na jednoj, Erik i Amer na drugoj strani, a Ove na čelu.

“Sjedni”, rekao je kao da je ta napomena bila potrebna. A kada je sjela pokraj Erika: “Možeš ti početi.”

Dodala je Eriku šalicu kave, zbog čega joj je Amer uputio pogled podignuvši obrve. *A meni?* mislio je time reći.

“Supruga nam je ispričala da je Thomas Ahlström bio u sukobu s nekim u agenciji za posredovanje nekretninama”, rekla je Hanna. “Ali prema direktorovim riječima, ondje je bilo mirno i veselo. Oba su posrednika njegova djeca i razgovarali smo s kćeri, sa sinom nismo.”

“Hvala na sažetku”, rekao je Ove. “Ali nadam se da je samo ispitivanje ipak bilo temeljitije.”

“Naravno da jest”, rekao je Erik.

“Prema riječima suprugine prijateljice Valerije Leko, nije bilo većih svađa u njihovu odnosu”, rekla je Hanna. “Ali još nisam razgovarala s Milleom Bergmanom, prijateljem Thomasa Ahlströma, kojeg je Jenny prvog nazvala kad je stigla kući i otkrila da ih nema. Pokušat ću ga ponovno dobiti nakon sastanka.”

“Dobro”, rekao je Ove. “S obzirom na to da Thomas ima Huga sa sobom, moramo ih locirati, to je najvažnije. Tragamo za automobilom. Zatražio sam bankovne izvode, liste poziva i lokaciju mobitela. Njega je Thomas vjerojatno imao sa sobom, ali u svakom slučaju dobro je što sada imamo njegovo računalo. Daniele?”

“Da, pa, ja sam u srodstvu s Thomasom Ahlströmom.”

Carina se naglo okrenula prema Danielu. Svi ostali šutke su sjedili. Hanna je od samog početka dobila dojam da se Carina ponaša poput zamjenske majke prema znatno mlađem kolegi.

“U dalekom srodstvu”, nastavio je Daniel. “Thomas je izvanji bratić mojoj majci.”

“Što je izvanji bratić?” upitao je Amer.

“Bratićevo dijete je izvanji bratić”, rekla je Carina.

“Mama se preživjela Ahlström prije nego što je uzela tatino prezime Lilja”, rekao je Daniel. “Nije sasvim neuobičajeno prezime, ali ipak sam je pitao zna li tko je Thomas.”

“Je li ti rekla štogod o njemu?” pitao je Erik.

“Ne, nije baš u kontaktu sa svojom rodbinom.”

“Zašto ne?”

Hanna je pitanje smatrala pomalo osobnim, ali razumjela je zašto ga je Erik postavio. Možda postoji neka svađa koja je važna za istragu.

“Jer nikada nisu naučili znakovni jezik”, rekao je Daniel. “Moja je majka gluha od rođenja. Ali pitat će djeda, on je još uvijek živ.”

“Okej, odlično”, rekao je Ove. “I da budemo jasni, ne mislim da srodstvo utječe na bilo što s obzirom na to da je tako daleko.”

Ogledao se po prostoriji, ali nitko nije imao prigovor. Pogled mu je zastao na Danielu.

“Ako ne misliš da bi ti predstavljalo problem, volio bih da poblize istražiš Thomasovu kćer, Lykke Henriksen.”

“Naravno”, rekao je Daniel.

“Htio sam vas još obavijestiti da se uključio i Missing People¹”, nastavio je Ove. “Nadamo se da će nam oni pomoći da dođemo do nekog novog traga. Kreću danas poslijepodne.”

“Kako je prošlo s roditeljima?” pitala je Hanna.

“Kolege iz Växjöa su razgovarali s njima,” rekao je Ove, “ali oni se nisu čuli sa sinom.”

“Jesu li znali da je Thomas nestao?” nastavila je.

¹ Dobrotvorna zaklada koja pruža pomoć u potrazi za nestalim osobama te podršku njihovoj rodbini i drugim bližnjima, (op. prev.)

“Da. Missing People im se javio.”

“A Jenny nije?”

“Ne.”

“Nije li to čudno?”

“Možda”, rekao je Ove. “Moramo jednostavno nastaviti s radom i vidjeti što ćemo saznati.”

Nakon tih riječi uslijedilo je struganje stolcima. Već je bila na pola puta do svog stola kad joj je šef prepriječio put.

“Hanna, htio bih da dođeš u moj ured.”

10.

NI OVAJ PUT HEKTOR FRIBERG nije odgovorio i Erik je pomislio kako je pomalo neobično da jedan posrednik za prodaju nekretnina ignorira svoj mobitel. Hanna ga je zamolila da ga nazove s drugog broja prije nego što je nestala s Oveom. Nadao se da se ništa nije dogodilo. Ove je zvučao jako ozbiljno.

Erik je razmišljao o tome da nazove Karla i pita ga je li razgovarao sa sinom, ali odlučio je pričekati. Pogledao je Amera.

“Želiš li sa mnom u kino večeras?”

“Ne mogu”, rekao je Amer ne pomaknuvši pogled sa zaslona. “Supruga mi ide na večeru sa svojom sestrom, pa moram staviti štetočine na spavanje.”

Amer je imao četverogodišnjeg sina i šestomjesečnu kćer. Kad su mu prsti prestali udarati po tipkovnici, koraknuo je unatrag kako bi mogao proviriti iza pregrade.

“Može li netko od vas čuvati Erika večeras?” pitao je Daniela i Carinu.

Oboje su odgovorili kratkim ne. Suviše zauzeti poslom da bi doživjeli šalu. Daniel je nakon Ironmana završio kod nekog frajera. Nije mu to uopće bilo nalik i Erik je bio nevjerojatno znatiželjan saznati tko je taj tip.

“Nije zabavno”, rekao je Erik.“

“Jest”, smijao se Amer. “Malo. Ali čuo si ih. Nažalost, morat ćeš se sam snaći večeras.”

Eriku se nije išlo kući u prazan stan. Možda bi mogao sam otići u kino ili pitati nekoga drugog. Posljednjih se tjedana družio s tipom kojeg je upoznao u Hemköpu i koji je također bio bijeli udovac. Otvorio je Filmstadenovu mrežnu stranicu i skrolao po njoj. Prvi film na koji je kliknuo bio je horor, još jedan o Noći vještica - premda, zanimljivo je zvučalo što se radnja odvija u SAD-u šezdesetih godina. Ali nije bio raspoložen za horore. Sljedeći je u naslovu imao samo dva ženska imena, ali kad je shvatio da je riječ o romantičnoj drami o dvjema Romkinjama, i njega je zatvorio. Ljubavni film sada bi ga samo deprimirao. Odustao je od pretraživanja filmova. Možda bi mogao sjesti u neku pivnicu, iako je u posljednje vrijeme prečesto jeo vani. Nije, doduše, namjeravao ikada više sudjelovati u Ironmanu, ali želio je nastaviti trenirati i paziti na prehranu.

“Još samo četiri dana”, rekao je Amer. “Preživjet ćeš.”

“Iskreno govoreći, sumnjam.”

Dio njega želio je večeras uskočiti u avion za Mumbai. Ali bila je to samo nervoza. Supriya je već jednom odgodila povratak kući zbog liječničkog pregleda njezine majke kojem je željela prisustvovati. Tada su se posvađali jer je on smatrao da bi netko od njezine braće mogao pratiti majku. *Pa znaš kako je*, rekla mu je. I naravno, znao je - očekivalo se od Supriye da pomogne, ali nije smatrao da je u redu prema Nili što će propustiti svoj prvi tjedan škole. Pokušao se suzdržati, ali nije uspio. Poslao je Supriyi poruku.

Dolazite valjda u petak?

Odgovor je čekao nekoliko minuta.

Zašto ne bismo došle?

Zatim je poslala smajlića sa šeširom za zabavu. Supriyin izbor *emojija* često je bilo teško protumačiti.

Ne znam, napisao je. Ali bolesno mi mnogo nedostajete.

I ti nama nedostaješ.

Zadovoljio se poslavši srce koje kuca. Amer ga je pogledao kad je odložio mobitel.

“I nama nedostaju”, rekao je.

Zazvonio mu je mobitel i premda je vidio da nije Supriya, nije u potpunosti uspio prigušiti čežnju u glasu kad se javio rekavši svoje ime.

“Znam što je imao na sebi”, rekao je ženski glas.

“Jenny?”

Toliko se žurila da se nije ni predstavila.

“Da. Hugo je imao crvenu majicu kratkih rukava koju obožava i tajice u duginim bojama.”

“A Thomas?”

“Traperice, mislim. Gotovo uvijek ih nosi. I pretpostavljam jednu od svojih majica kratkih rukava. Možda sivu.”

“Koliko ste sigurni u Hugovu odjeću?”

“Prilično. Ne mogu je nigdje pronaći. A te su tajice gotovo nove. Vjerojatno su krenuli po mene. Vjerujem da je Thomas želio srediti Huga tako da...”

Glas joj je puknuo i Jennyni jecaji presjekli su Erika. To što su se dotjerali ne mora značiti da su bili na putu prema njoj, nego je jednako tako mogao biti znak da je Thomas odlučio okončati svoj život. Erik je istraživao više samoubojstava u kojima su preminuli bili lijepo odjeveni.

“Imate li koju fotografiju Huga u toj odjeći?” pitao je.

Potrajalo je nekoliko sekundi prije nego što se Jenny pribrala dovoljno da odgovori.

“Imam, poslat ću vam.”

11.

OVE JE KIMNUO HANNI DA sjedne na stolac pokraj pisaćeg stola. Tek kad je to učinila, izvukao je ružičasti samoljepljivi papirić i pružio joj ga.

“Ovo je telefonski broj odgovorne osobe u lokalnom timu Missing Peoplea.”

Pogledala je papirić: Freya Amundsdottir.

“Imenovao sam tebe našom osobom za kontakt”, nastavio je Ove.

Hanna se zaista željela pobuniti. Ostali iz tima bili su prikladniji za takvu vrstu zadatka, ali znala je da nema izbora. Ove ju je vjerojatno izabrao jer je bila jedina iz tima koja je živjela na Ölandu. Ili možda zato što je smatrao da bi trebala izbrusiti svoje društvene vještine.

“Nazovi je i predstavi se.”

“Svakako”, rekla je i upisala broj u kontakte u mobitelu. “Ali pretpostavljam da nisi samo o ovome želio razgovarati sa mnom?”

Telefonski joj je broj mogao sasvim jednostavno poslati u poruci ili joj ga dati na sastanku.

“Istina”, rekao je Ove. “Dobio sam anonimni mejl o tebi.”

Pogledao ju je kao da bi trebala znati o čemu je riječ, ali nije imala pojma. Po nakrivljenoj glavi i po tome kako se vrtio u izlizanom uredskom stolcu naslućivala je da je bio zabrinut. Kad je tek došla, zamolio je Erika da je drži na oku, što joj je kolega rekao. Ali naknadno nije ništa više o tome čula.

“O čemu?” pitala je.

Njezin je šef duboko uzdahnuo i okrenuo stolac tako da su sada bili okrenuti jedno prema drugome. Srce joj je počelo tući. Pojavio joj se *flashback* o njezinu saslušanju koje je vodio kad joj je bilo devetnaest godina. Kad se nagnuo prema njoj i rekao joj što je njezin otac učinio. Kako je pažljivo proučavao njezino lice dok je izgovarao riječi: *Postoje dokazi. Nema nikakve sumnje u to da je kriv.*

Tih dana uopće nije mogla probaviti sve što se događalo. Sada je te riječi doživljavala kao udarac. Oduzele su joj mogućnost da ostane. Ondje i onda odlučila je napustiti Öland nakon mature.

“Pošiljatelj mejla tvrdi da te je vidio ispred policijske postaje u petak poslijepodne.”

“Da?”

Nije joj bilo jasno što bi trebala reći.

“Bila si u autu”, nastavio je Ove. “Izvadila si bocu viskija iz pretinca ispred suvozačkog mjesta i otpila nekoliko velikih gutljaja prije nego što si krenula.”

Hanna je samo zurila u svog šefa, nije mogla shvatiti misli li ozbiljno. Naposljetku je Ove prekinuo tišinu.

“Vozila si unatrag i udarila dečka od sedamnaest godina. Prema riječima pošiljatelja mejla, dakle.”

“Ma koji kurac?” pitala je. “Vjeruješ li zaista u to?”

“Ne, ne zvuči kao da bi to bila ti.”

“Nisam vozila pijana”, rekla je. “A pogotovo nisam nikoga udarila autom.”

“Ne, ne”, rekao je Ove.

Ton njegova glasa provocirao je Hannu.

“Pa dovoljno je samo provjeriti snimke nadzornih kamera”, rekla je.

Primijetila je nelagodu u Oveovu izrazu lica i shvatila da ih je već provjerio. Premda vjerojatno nisu pokrivale toliko velik dio parkirališta.

“Oprosti”, rekao je. “Ali ovo su ozbiljne optužbe i bio sam primoran ozbiljno shvatiti mejl. Pogotovo kad...”

Šef je oklijevao, molećivo je gledajući.

“Pogotovo kad što?” pitala je.

“Vrijeme se poklapalo s onime kad si otišla u petak i zaista postoji sedamnaestogodišnjak kojeg je netko udario automobilom na parkiralištu. Doista nisi ništa vidjela?”

“Ne. U tom bih slučaju svakako stala.”

Zujalo joj je u glavi. Što je sve ovo značilo? Prekrižila je ruke na prsima. Pokušala se u mislima vratiti na petak, ali ničega se nije sjećala. Dan kao i svaki drugi kad bi izašla iz postaje i odvezla se kući u Klevu.

“Kako je dečko?” pitala je.

“Prošao je s manjim ogrebotinama i modricom na bedru. Pomogao mu je kolega koji je izašao odmah nakon toga.”

“Jesu li vidjeli automobil?”

“Dečko je uspio vidjeti jedino da je bio siv.”

Hannin je auto bio siv, ali svakako nije bila jedina s automobilom te boje.

“Što će se sada dogoditi?” pitala je.

“Ništa, do daljnjeg”, rekao je Ove. “Mejl je jedino što ukazuje na tebe, a s obzirom na to da je anonimna, ne možemo ispitati spomenutu osobu. Jesi li u sukobu s nekim tko ga je mogao poslati?”

Prvo ime koje joj je iskrslo u mislima jest Maria, kći Ester Jensen. Ona joj je proljetos slala poruke da je trebala ostati u Stockholmu. Ali nije mogla biti ona. Maria nikako nije mogla znati kad je Hanna napustila postaju. Ili da je netko zaista udario dečka autom. Premda, Carina joj je to mogla reći. Ili je ona sama stajala iza svega. Otkad su se vratile s godišnjeg odmora, nisu se previše obraćale jedna drugoj. No teško joj je povjerovati da bi Carina bila toliko zlobna. Ovdje je na neki način bila riječ o njezinu ocu. U to je bila uvjerenjena. Zbog njega je ljudi nisu voljeli. Ove ju je još uvijek promatrao, pa je bila primorana odgovoriti.

“Ne, odnosno, čekaj... Kada je poslan mejl?”

“Danas prijepodne. Zašto?”

Ali Hanna je samo odmahнула glavom. Pomislila je da ga je možda Gunnar poslao. Nije željela reći Oveu da vjeruje kako je sve ovo povezano s njezinim ocem, premda mu je jedno pitanje htjela postaviti još otkako je počela raditi za njega. Ove je vodio istragu. I on joj je dao kopiju dosjea prije ljeta. *Nema nikakve sumnje*. Iako joj je tako rekao, to nije nužno moralo biti istinito.

“Je li ti ikad bilo sumnjivo to kako je tata navodno ubio Ester Jensen?”

Ove se naslonio na stolac i bacio pogled na ladicu pisaćeg stola, ali Hanna je znala da cigarete više nisu ondje. Premda je možda ponovno počeo pušiti. Istraga nestanka djeteta bila je teška.

“Znači, pročitala si dosje istrage”, rekao je.

“Da.”

“I što ti misliš?”

“Nasilje ne stoji. Naravno, pio je, ali nikada zapravo nije bio nasilan.”

Ove je pogledao prema svom zaslonu. Nekoliko je trenutaka vjerovala da neće odgovoriti. Jedino objašnjenje kojeg se sama mogla domisliti jest da je Lars bio u nekoj vrsti psihoze, ali nikad prije nije imao psihotične epizode. A i prošao je kratku psihološku procjenu i proglašen je zdravim.

“Da, i mene je mučilo nasilje”, rekao je Ove. “Ali dokazi... Bilo je zapravo teško ne smatrati ga počiniteljem.”

“Razumijem to”, rekla je Hanna. “No, je li postojalo nešto što bi upućivalo da nije bio sam?”

“Pa pročitala si dosje.”

“Da, ali...”

Ove je uzdahnuo. Znao je jednako kao i ona da nije baš sve završavalo u dosjeu. Ne baš svaka najmanja slutnja.

“Kao što si mogla pročitati, vatra je uništila većinu dokaza. I pronađen je zapravo dio drugog DNK-a, ali nije mu pridana velika važnost.”

Hanna je pogledala kroz prozor. Vidjeli su se jedino cesta i veliko

parkiralište s druge strane. Ono na kojem je netko automobilom udario sedamnaestogodišnjaka. Je li to bila osoba koja je tvrdila da je ona to učinila?

“Znaš i sama kako je to u kućama”, nastavio je Ove. “A Ester Jensen zaista je često imala goste.”

“Znam”, rekla je Hanna.

Ester Jensen bila je aktivna i u umjetničkoj i u vrtlarskoj udruzi. Nakon njezine smrti novine su bile pune tekstova o tome kakva je nevjerojatna osoba bila. I da je strašno neshvatljivo i užasno to što je ubijena. I bilo je. *Kako si jebeno mogao?* bilo je prvo što je Hanna izgovorila svom ocu kad ga je konačno smjela posjetiti.

Hanna je razmišljala da pita Ovea o Gunnaru i Kristoffera, ali činilo se pogrešno tako izložiti brata. Možda bi mogla smisliti neki razlog da provjeri Gunnara, ali trenutačno joj ništa nije padalo na pamet.

“Misliš li da bi to sada konačno mogla pustiti?” upitao je Ove.

“Da”, brzo je odgovorila Hanna.

I dalje je željela ograničiti broj ljudi koji su znali da je započela vlastitu klimavu istragu ubojstva. Doduše, prošlo je nekoliko mjeseci otkad je posljednji put dobila prijeteći poziv. U kojem su joj, među ostalim, puštali zvukove razbuktale vatre. Osoba koja ju je zvala očito je uvidjela da to nije bio dobar način da je slomi, i vjerojatno je ista osoba sada Oveu poslala mejl.

“Jesi li bila u još kakvom kontaktu s Marijom Jensen?” pitao je.

“Nisam”, rekla je Hanna.

Ove je vjerovao da joj je Maria slala poruke i upućivala prijeteće pozive, ali Hanna je bila uvjerena da je onaj tko ju je zvao bio netko drugi.

“Moraš mi reći ako ti ponovno bude prijetila.”

“Naravno”, rekla je, prkosno se zagledavši u njega.

Uznemiravalo ju je što se činilo da joj ne vjeruje. Zazvonio mu je telefon i ono što je shvatila iz razgovora, zadržalo ju je u njegovu uredu.

“Susjed Jenny Ahlström zvao je policiju”, rekao je Ove nakon što je

poklopio slušalicu. “Vidio ju je kako hoda posred ceste, pa je izašao i pokušao razgovarati s njom. Očito je sama krenula u potragu za Thomasom i Hugom i čini se da se ne osjeća dobro.”

Hanna je ustala.

“Otići ću ja razgovarati s njom.”

12.

JEDINO ŠTO JE LYKKE USPJELA učiniti otkako ju je policija ostavila bilo je napuniti perilicu rublja. Gotovo da više nije imala čiste odjeće. Sada je ležala na sofi i zurila u zidni sat koji je pokazivao da je rublje oprano. Šok koji ju je preplavio kad su policajci ušli u dvorište i pokazali značke još je uvijek bio prisutan u obliku blage mučnine. Pomiješao se s Jennynim užasnim telefonskim pozivom u nedjelju. Ili joj je možda prokleta glad izazivala mučninu. Misli su joj lepršale uokolo poput leptira ne znajući gdje sletjeti.

Ne, ovo više nije funkcioniralo. Oprezno se pridigla u sjedeći položaj. Pričekala je da se vrtoglavica smiri prije nego što je krenula prema hladnjaku. Nakon što je nekoliko sekundi zurila u čokoladnu tortu, ipak je zalupila vrata.

U posudi su bile dvije jabuke, ali kad je podigla gornju, izletjele su mušice. Obje su bile trule.

“Jebena pasja vrućina”, izderala se.

Ako je željela pojesti išta drugo osim čokoladne torte, morala je otići do trgovine Ica. Uzdahnuvši, bacila je jabuke u smeće. Stavila je posudu u sudoper i napunila je vodom. Obula je tenisice i izašla kroz kuhinju van. Lopatica je i dalje ležala uz gređicu gdje ju je ispustila. Dvorište će morati čekati do sutra.

Kao da će problemi do tada nestati.

Lykke je bila tako uvjerena da je mislio ozbiljno. Misli su joj postale poput slika koje su se izmjenjivale: žena i dijete s druge strane prozora, nož u gumi, kako ju je stisnuo uza zid i kako se samo željela obraniti.

Sada će sve izaći na vidjelo, a oni joj neće vjerovati.

Šetnja do Ice bila je duga nekoliko stotina metara i Lykke je pozdravila sve koje je putem srela. Većina je to ovdje činila. I stanovnici i povremeni posjetitelji. Red ispred kioska sa sladoledom bio je dug. Prije nekoliko tjedana pojela je kuglicu sladoleda od sladića. Od pomisli na njega skoro je povratila.

Na oglasnoj ploči ispred ulaza u trgovinu visjela je potpisna lista za prosvjed. Jedno je odmaralište dobilo građevinsku dozvolu za gradnju u Grönhögenu i mnogi su bili uznemireni zbog toga. Zastala je kod liste i potpisala se.

U malenoj trgovini odabrala je jednostavnu juhu od rajčice koja se podgrije na štednjaku. Nije imala mikrovalnu i neki od onih kojima je iznajmila kuću žalili su se na to, ali smatrala je da nema dovoljno mjesta za nju i da je nepotrebna. Uzela je lubenicu, nekoliko jabuka i jedan krastavac kako ne bi morala sutra ujutro izlaziti ako ne bude imala snage. Kad je krenula prema blagajni, uz prigušeno zujanje nestalo je svjetla.

Nestanak struje. Jebemu.

Mobiteli su se upalili i kupci su se uz njihovu pomoć kretali prolazima. Ali bez struje nitko neće moći platiti namirnice. Lykke je mirno stajala u mraku. Slušajući započete razgovore. S članovima obitelji koje su kupci nazivali kako bi provjerili gdje je sve nestalo struje. Najmanje je cijeli Grönhögen bio u mraku, kako se činilo. Rasprave o tome može li se nešto učiniti. Apsolutno ništa, pa zašto su onda zvučali tako veselo? Kad se ni nakon nekoliko minuta svjetlo nije vratilo, Lykke je vratila namirnice na njihovo mjesto i napustila trgovinu.

Nestanak struje bio je znak da ne bi trebala jesti. Tu je kontrolu željela zadržati još neko vrijeme.

Zašto je napisala ono pismo? Naravno, znala je odgovor: jer je zaista željela uspostaviti kontakt. Pronaći nekoga tko bi mogao ispuniti prazninu. Cijeli je život čeznula za ocem. Thomas ju je nazvao osam dana nakon što je poslala pismo, premda nije napisala svoj broj. I nije bila spremna na to kako će se osjećati kad čuje njegov glas. Potpuno prokletu prestravljena. Nakon nekoliko minuta rekla mu je da treba razmisliti i prekinula poziv.

A sada ga nije bilo. Ni malenog Huga.

Lykke je vidjela objavu Missing Peoplea na svom Facebooku. Podijelili su je mnogi na Ölandu.

Kad je stigla kući, otvorila je hladnjak i nekoliko trenutaka zurila u čokoladnu tortu prije nego što ga je zatvorila. Tek joj je tada sinulo da se struja vratila. Ali bilo joj je dovoljno izlazaka za danas.

Prokleta glad.

Otvorila je ladicu u smočnici i pronašla pakiranje slanih keksa koje je jedan gost ostavio. Zgrabila ga je prije nego što se stigla predomisli. Pokret je bio dovoljan da se cijeli svijet zaljulja. Negdje duboko u sebi znala je da ovo ne bi smjela raditi. U tinejdžerskim godinama provela je nekoliko tjedana u bolnici.

Napunila je čašu vodom, odnijela je do dnevnog boravka i upalila TV. Prvo što je ugledala, bila su lica Thomasa i Huga. Thomasova fotografija bila je ista ona kao i u objavi Missing Peoplea, ali Hugova je bila drugačija.

Reporter je izvijestio o nestanku. Apelirao je na sve koji nešto znaju da obavijeste policiju. Rekao je da je Hugo vjerojatno na sebi imao upravo tu odjeću. Lykkin pogled prikovao se uz fotografiju. Njezin maleni brat zajahao je crveni plastični auto i nožni su mu prsti taman dopirali do poda. Imao je crvenu majicu kratkih rukava i tajice u duginim bojama i zurio je u fotoaparat nekom frustriranom koncentracijom.

Zažmirila je da ne vidi. Sada će biti nemoguće progutati i jedan jedini keks.

13.

HANNA JE SPORO VOZILA kroz Hulterstad, ali nigdje nije vidjela Jenny. Skrenula je na šljunčani put ispred jednog dvorišta i kad je stigla do odvajanja za Ahlströmovu kuću, zašla je na prilaz. Možda je Jenny odustala od potrage. Činilo se da su sva svjetla u kući upaljena, ali nitko nije otvarao kad je pozvonila na vrata. Jenny se nije javljala ni na telefon. Hanna je zatim nazvala susjeda koji je obavijestio policiju.

“Dobro da ste došli”, rekao je. “Nije me htjela slušati kad sam je pokušao nagovoriti da se vrati kući. Bojim se da će joj se nešto loše dogoditi.”

“Znate li kojim je putom krenula?”

“Mislim da se uputila dolje, prema Baltiku.”

Tako su ljudi ovdje govorili o moru na istočnoj strani, skraćeno za Baltičko more. Hanna je prije samo prolazila kroz Hulterstad, putom prema Ottenbyju ili iz njega, pa je promašila izlaz i morala se ponovno okrenuti. Ovaj je put vidjela maleni bijeli znak na kojem je pisalo da je do močvare Görans dämme jedan kilometar.

Šljunčana cesta bila je sasvim ravna i okružena niskim kamenim zidovima i poljima. Na plavom su se nebu počeli skupljati tanki, pramenasti oblaci. U svim se smjerovima naziralo drveće poput pojedinačnih točkica na obzoru. Cesta ipak nije bila sasvim ravna, pa još uvijek nije mogla vidjeti more.

Nakon otprilike dvije trećine puta neovlašten je promet bio preusmjeren prema parkiralištu, ali zanemarila je znak i nastavila dalje. Ubrzo nakon toga Baltičko se more otkrilo poput priviđenja. Na malenom brežuljku ispred nje stajala je osoba koja je morala biti Jenny.

Hanna je zaustavila automobil prevezavši se preko rešetke za stoku i izašla. Neke od krava koje su slobodno šetale podigle su glave i pogledale prema njoj, ali Jenny se nije okretala.

“Hugo!” vikala je.

Vjetar, koji je ovdje bio snažniji nego gore u mjestu, nosio je njegovo ime uokolo.

Među najgorim stvarima koje je Hanna doživjela kao policajka bilo je izvlačenje trogodišnjak akoji se utopio blizu plaže Flatenbadet. Tada je još radila u Stockholmu. Bila je to jedna od rijetkih prilika kada je Hanna dovela u pitanje svoj odabir zanimanja. Cijela dječakova obitelj bila je s njima na plaži: majka, otac i starija sestra.

Krenuvši prema Jenny, Hanna je potisnula iz glave sliku malenog dječaka koji je preminuo onoga dana. Njegove majice kratkih rukava i kratkih hlačica koje su mu se zalijepile uz tijelo. Plavih usana. Ništa nije upućivalo na to da će i Huga pronaći takvog.

Nakon nekoliko metara travu su zamijenili pijesak i kamen. U svega par koraka Hanna se popela na brežuljak. Vjetar je gurao valove prema njima. Nalazile su se nekoliko milja južno od mjesta na kojem je odrasla, ali vjetar i more bili su isti.

“Hugo!” viknula je ponovno Jenny.

Hanna je pružila ruku i dotaknula je.

“Dođite”, zamolila je.

Jenny ju je odgurnula.

“Moram ih naći.”

Njezin očaj zatutnjao je u Hanni poput oluje, pa je pričekala da se pribere.

“Dopustite nama da to učinimo.”

“Ali nitko od vas nije vani i ne traži ih.”

Riječi su sada bile izazvane više gnjevom nego očajem. Hanna je progutala slinu, skupljajući snagu.

“Usredotočili smo se na automobil”, rekla je. “Najviše izgleda da

pronađemo Thomasa i Huga imamo ako njega pronađemo.”

Zvučala je sigurnije nego što se osjećala. Naravno da je automobil bio njihova najbolja šansa, ali prošla su gotovo dvadeset četiri sata, a još uvijek nisu pronašli nikakve prave tragove. Tužna je istina bila da nisu imali ni najmanjeg pojma o tome što se moglo dogoditi. Ni je li se uopće išta dogodilo. Thomas je možda uzeo Huga i svojevrijedno otišao. Bilo je teško povjerovati da bi to netko mogao učiniti svom partneru, ali ljudi nisu uvijek razumni.

Nekoliko je galebova poletjelo kriješteći. Hannina baka rekla je da to znači da se sprema nevrijeme. Stajale su gledajući kako ptice nestaju na obzoru.

“Prekopavala sam po Hugovoj odjeći”, rekla je Jenny toliko tiho da je vjetar gotovo progutao njezine riječi. “Najednom mi se pojavila njegova slika s nogom koja je zapela u rešetku za stoku. Kako se izvija od boli. Zatim kako leži u...”

Kimnula je prema moru.

“Hugo nije ovdje”, rekla je Hanna.

Jenny se obgrlila.

“Ni ja to zapravo ne mislim. Ali te su slike bile tako stvarne.”

Hanna je ponovno pružila ruku i ovaj je put Jenny nije otresla.

“Molim vas, dođite.”

“Gnjavila sam Missing People da krenu u potragu”, rekla je Jenny kao da je nije čula. “Zasigurno misle da sam naporna.”

“Vjerujte mi, razumiju vas.”

Uzdahnuvši, Jenny se okrenula i uputila prema automobilu, a Hanna ju je slijedila. Dok se Hanna okretala kako bi se odvezle odande, Jenny je kroz vjetrobransko staklo zurila u more i izgledalo je kao da se ponovno bori s istim slikama.

“Thomas je volio dolaziti ovamo s Hugom”, rekla je. “Pitali ste me za posebna mjesta.”

“Jeste li se sjetili još kojih?”

“Ne znam je li posebno, ali Thomasovi roditelji imaju ljetnikovac u Timmernabbenu i trenutačno nisu ondje.”

“Zašto niste nazvali Thomasove roditelje kad ste shvatili da njega i Huga nema?” pitala je Hanna.

“Jer sam znala da ne bi otišao k njima.”

“Kako ste to mogli znati?”

“Bili su u prilično lošim odnosima. *Jesu*, to sam mislila. Oh, dragi Bože.”

Jenny je zaklonila lice rukama i Hanna joj je dala nekoliko sekundi da se sabere. Uskoro će biti na cesti i činilo se kao da vrijeme istječe, kao da ima još samo tu malenu udaljenost do kuće da dobije odgovore.

“Na koji su način bili u lošim odnosima?”

“Ne poznaju ga”, rekla je Jenny. “Uhvatili su se onoga kakav je bio u mladosti.”

“Kakav je tada bio?”

“Nemiran.”

“S kime je na poslu, po vašem mišljenju, Thomas bio u sukobu?”

Jenny je samo slegnula ramenima. Kad je Hanna preformulirala pitanje, kao odgovor je dobila: “Možda sa Selene.” Zaustavila se pred kućom Ahlströmovih.

“Želite li da uđem?”

“Imate pametnijih stvari za raditi od toga da pazite na mene”, rekla je Jenny.

“Obećavate li onda da ćete ostati kod kuće?” pitala je Hanna.

“Da.”

Jenny je posegnula za ručkom na vratima automobila, ali se zaustavila i pogledala ravno u Hannu.

“Tako je strašno ništa ne znati. Gdje su. Što se dogodilo...”

Hanna je mogla samo kimnuti i Jenny je izašla zalupivši vratima. Timmernabben se nalazio na kopnu, nekoliko milja sjeverno od

Kalmara, pa je Hanna, umjesto da ode onamo sama, nazvala Ovea i prenijela mu informaciju. Obećao je odmah nekoga poslati na to mjesto.

Zacijelo je četvrt sata zurila u ulazna vrata obitelji Ahlström i ona su ostala zatvorena. Shvatila je da je prošlo pet i da se više nema smisla vraćati u postaju. Premda je to bio uistinu dalek obilazni put, odlučila je ići sjeverno i provesti se kroz Gårdby prije nego što skrene na zapad prema Klevi. More je u njoj probudilo čežnju, a i morala je izbaciti iz sebe Jennyno beznade.

Usporila je kad se približila Gårdbyju. U naseljima se više držala ograničenja brzine. Provezla se kroz mjesto ne tražeći ništa posebno. Pokraj škole i crkve koje su oduvijek bile ondje. Pogledom je okrznula svoj obiteljski dom. Ubojičin dom... I uspomene se nisu mogle zaustaviti. Nedaleko od crkve pala je s bicikla. Mama je željela da izbjegavaju glavnu cestu, pa su se držali sporednih putova. Hanna je ležala na tlu i ridala. Kristoffer je zastao, ispustio svoj bicikl i sjeo pokraj nje. Kada svejedno nije prestala urlikati, pokazao joj je sjajnog zelenog kukca koji je gmizao po travi. Rekao je da je to jedna vrsta kornjaša i da mu prijete izumiranje. Da je zacijelo posljednji preostali primjerak. Kukac ju je natjerao da zaboravi da je tužna.

Stala je ispred kuće svoje prijateljice Rebecke i sjedila u autu nekoliko minuta, ne znajući što da radi. Kako bi izmislila ispriku, fotografirala je kuću i poslala je Rebecki.

Ovdje je sve mirno.

Odgovor je stigao nakon nekoliko sekundi:

Znam, hvala. Svekrva provjerava kuću svaki dan!

A zatim nakon još nekoliko sekundi:

Što ti radiš ondje?

Hanna je razmislila koji trenutak prije nego što je napisala:

Bilo mi je usput.

Netko je pokucao na prozor i Hanna se trznula. Ispred auta stajao je bradati muškarac s biciklom i smiješio joj se. Na sebi je imao traperice i majicu dugih rukava s gumbićima koja mu je bila pripijena uz prsne mišiće. Trebalo joj je nekoliko sekundi prije nego što ga je uspjela

smjestiti. Spustila je prozor.

“Isak, zar ne?”

Isak je kimnuo. Radio je kao učitelj u školi Gårdby i Hanna ga je upoznala dok su istraživali smrt Joela Forslunda. Prvo što je primijetila na njemu bilo je da je viši od nje. Kozja bradica prerasla je u gustu bradu i to mu je bolje pristajalo. Biciklistička kaciga slijepila mu je smeđu kosu na čelo. Ponovno se nasmiješio i Hanna je postala nervozna zbog onoga što je taj osmijeh pobudio u njoj. Pokušavala se sjetiti nečeg pomalo simpatičnog što bi mogla reći.

“Što radiš ovdje?”

“Pa zapravo ne živim tako daleko oдавde”, odgovorio je Isak. “Upravo se vraćam kući od jednog prijatelja. Kad sam te ugledao, pomislio sam da ti možda treba pomoć. Čuo sam za onog nestalog oca i njegova sina.”

“Hvala, ali nije potrebno”, rekla je. “Nisam ovdje poslom. Samo sam došla provjeriti kuću.”

“Kako su oni?”

“Dobro”, odgovorila je.

Jer se tako kaže. Nije vjerovala da Isak naročito dobro poznaje Rebecku, premda nije bila sigurna.

“Odnosno, dobro zasigurno nisu”, nadodala je. “Ali bolje, u svakom slučaju.”

Isak ju je promatrao. Osmijeh se još uvijek nazirao u kutovima usana.

“Moram sada ići”, izjavila je.

“Možda se vidimo”, rekao je Isak.

Kimnula je, podigla prozor i požurila se odande.

Možda se vidimo. Ponavljala je riječi iznova i iznova. Zašto je to rekao? I to na način kao da se pomalo zabavlja. Pogledala se u retrovizor, ali izgledala je kao i obično. Nije imala nikakvu neobičnu mrlju na licu.

Kod crkve je odlučila skrenuti na zapad, iako je put bio dulji, jer je

željela što prije pobjeći iz Gårdbyja.

Tog ljetnog dana prije trideset godina ona i Kristoffer gurali su bicikle od crkve do kuće. Majka joj je očistila i zavila koljena, a zatim je ispekla buhtle iz zamrzivača. Njih četvero sjedilo je za kuhinjskim stolom, a tata se koristio svakom prilikom da dodiruje mamu. Izgubiti je bilo je više nego što je mogao podnijeti. Pa ipak, Hanna trenutačno ništa nije željela više od toga da ima nekoga tko bi je na taj način dodirivao. Ali Isaka? Jedva ga je i poznavala. Njegov osmijeh pojavio joj se pred očima i Hanna je dodala gas.

14.

KAD JE HANNA SKRENULA U KLEVVU, vidjela je svoju susjedu Ingrid kako hoda glavnom cestom. Večeras su zacijelo svi bili u šetnji. Ingrid je na sebi imala vjetrovku, a srebrnastosijeda kosa, koja joj je prilično narasla tijekom ljeta, bila je skupljena u punđu. Hanna se zaustavila i spustila prozor.

“Ideš s posla?” pitala je Ingrid.

“Da, mnogo se toga događa vezano za nestalog dječaka i njegova oca.”

I za jednog učitelja iz Gårdbyja, ali ovo posljednje nije izgovorila. Bila je posve iscrpljena od posjeta rodnom mjestu. Isak je u njoj probudio čežnju koju trenutačno nije mogla podnijeti. Bilo je neočekivano teško vidjeti obiteljsku kuću. Zbog toga kakav je život nekada ondje bio i kako je sve završilo.

“Razumijem da je mnogo za podnijeti”, rekla je Ingrid. “Večeras sam otišla u posebno velik obilazak, ali nisam vidjela nikoga tko bi tebi bio zanimljiv.”

Ingrid je išla u šetnju svaki dan, baš kao i Hanna. Ponekad su išle zajedno. Ingrid je za jednu osamdesetjednogodišnjakinju bila živahna, premda je imala poteškoća s kukom. Mobitel joj je zazujao. Ove ju je obavijestio da je patrolno vozilo obišlo Timmernabben i da je ljetnikovac bio prazan.

“Nego, jesi li štogod jela?” pitala ju je Ingrid.

Hanna je odmahнула glavom. Jedino što je ubacila u sebe nakon salate od lososa u Kvarnkrogenu bila je kava. Ingrid je otvorila vrata i

sjela na suvozačko mjesto.

“Ako želiš doći k meni, ostalo je malo mesne štruce i krumpira.”

“Zvuči fantastično.”

Je li Isak bio spretan u pripremanju hrane? Od te su joj se iznenadne pomisli zarumenjeli obrazi. Ingrid ju je čudno pogledala, ali Hanna je to ignorirala.

Parkirala je automobil kod svoje kuće pa su odšetale do Ingrid. Sve je u njezinoj kući bilo otprilike dvostruko veće nego u Hanninoj. U kuhinji je bila stara vitrina, a na zidovima su visjele i bakrene posude i ručno oslikani porculanski tanjuri. Hanni su bili ponuđeni ne samo krumpir i mesna štruca nego i smeđi umak, svježe brusnice sa šećerom i domaći kiseli krastavci. Te čaša mlijeka. Nije joj trebalo više od nekoliko minuta da sve proguta.

“Nažalost, to je bilo sve što sam imala”, rekla je Ingrid.

“Hvala. Bilo je odlično. Ionako ne bih mogla pojesti više ni zalogaj.”

Usprkos Ingridinim prosvjedima, Hanna je odnijela prazan tanjur do sudopera i oprala ga. Ingrid nije imala perilicu za suđe. Isakov joj se osmijeh ponovno pojavio u mislima, ovaj put kao dodatni otkucaj srca i Hanna je željela da to prestane.

“Što znaš o Thomasu Ahlströmu?” pitala je.

Običavala je ispitivati Ingrid o ljudima s Ölanda koji su bili aktualni u njezinim istragama.

“Ne mnogo.”

Ingrid je ustala i otvorila jedan od kuhinjskih ormarića. Izvadila je velike šalice za čaj na cvjetice, stavila ih na pladanj i ubacila u njih vrećice čaja. Hanna je posegnula za kuhalom i napunila ga vodom.

“Što to znači?” pitala je.

“Jedna žena u mojoj grupi za heklanje susjeda je djevojke s kojom je bio u vezi.”

“U Grönhögen?”

“Da, upravo tako.”

Ingrid je preturala po prepunoj smočnici i pronašla nešto talijanskih keksa od badema te ih je izručila u posudu.

“Što je mogla reći o njemu, onda?” pitala je Hanna.

Voda je proključala, pa ju je prelila preko vrećica čaja.

“Da je bio zbrčkan dok je bio mlađi, ali da se navodno sredio.”

“Na koji način zbrčkan?”

“Povlačio se uokolo i previše pio. Žao mi je, to su samo tračevi. Ništa konkretno.”

Preselile su se na sofu u dnevnom boravku. Opis mlađeg Thomasa mogao se primijeniti na zaista mnogo mladih s otoka koji se tu dosađuju. Ingrid je posegnula za keksom i umočila ga u čaj.

“Je li se nešto dogodilo?” pitala je.

“Kako misliš?”

“Činiš mi se potištena. Razumijem da je mučno sve to s nestalim dječakom i ocem, ali je li se još nešto dogodilo?”

Hanna je otpila gutljaj čaja. O Isaku nije željela razgovarati, o bolnoj čežnji da ima ono što su njezini roditelji nekada imali. Ingrid ionako nije reagirala na to, nego na onu trajnu tugu koju je Isak sada naćeo. Njezinu samoću. Što je izgubila i majku i oca, a velikim dijelom čak i brata. Ingrid je već znala da je proćitala dosje istrage. Da su postojali dokazi protiv Larsa. Ali Hanna nije bila sigurna ima li trenutaćno snage isprićati joj novosti. Otpila je još jedan gutljaj čaja. Puhala u njega premda nije bilo potrebe. Polako je odloćila šalicu.

“Jućer sam se naćla s tatinim prijateljem Gunnarom”, rekla je.

“I...” oprezno je rekla Ingrid kad nije uslijedio nastavak.

“On misli da je tata nekoga štitićo.” Hanna je zurila u čaj, usmjerivši rijeći u tamnu tekućinu. “A jedini koga je mogao štitići osim mene jest...”

Nije mogla dovršiti, jednostavno nije išlo, ali nije ni trebala.

“Tvoj brat”, nadopunila je Ingrid.

“Da, ali iskreno govoreći, ne vjerujem u to”, požurila se Hanna reći. “Gunnar je to možda rekao kako bi sebe zaštitio.”

Ingrid ju je pogledala i Hanni se nije svidjela sumnja u njezinim očima.

“Gunnar nikad nije volio Kristoffera”, nastavila je kako bi je otjerala.

Ingrid je uzela još jedan keks, umočila ga u čaj te ga sporo žvakala, naizgled raspravljajući sama sa sobom.

“Trebala bi ponovno razgovarati s Esterinom kćeri”, rekla je naposljetku.

“Zašto?”

“Vjerujem da ona zna više o pravom razlogu ubojstva nego što je dosad otkrila.”

Maria je bila posljednja osoba s kojom je Hanna željela razgovarati. Strašno je bilo kad su je ona i Erik posjetili proljetos. Maria ju je mrzila zbog onoga što je njezin otac učinio. Možda je ipak ona poslala onaj anonimni mejl. Možda se nadala da će Hanna zbog toga dobiti otkaz. Da će se vratiti natrag u Stockholm.

“I svakako bi trebala porazgovarati s Kristofferom.”

Hanna je znala da mora razgovarati s njim, ali odgađala je to. Još se jednom prisjetila kako je sjedio pokraj nje. Kako je strpljivo čekao da se smiri. Kako joj je odvratio pozornost da bi zaustavio njezine suze.

Ostala je kod Ingrid gotovo sat vremena, razgovarajući o svemu osim o istrazi i svom bratu. Ingridin je sin nedavno napomenuo da smatra kako bi se trebala preseliti u starački dom, ali zatim je jedna od njezinih unuka zapala u teško razdoblje. Gotovo je završila svoje školovanje u industrijskoj ekonomiji, ali počela je sumnjati u svoj odabir zanimanja. Posao vezan za gospodarstvo više je nije privlačio. Nikada nije kasno predomisli se, rekla je Ingrid, a sin ju je tada izgrdio. Naposljetku je Ingrid bila ta koja joj je rekla da ode kući. Da ima važnijih stvari za raditi.

Hanna je stajala u svom malenom predsoblju. Pogledala je prema tušu. Ali ako se sada ode tuširati, taj se razgovor nikada neće odviti, pa je ipak podigla mobitel i nazvala Kristoffera. Od njegova suzdržanog pozdrava srce joj je počelo divljati.

“Pročitala sam dosje”, rekla je dok je hodala prema svom dnevnom

boravku, u kojem nije bilo mjesta ni za što osim za kauč i televizor.

“Koji dosje?”

“Onaj istrage ubojstva Ester Jensen.”

Tišina koja je uslijedila bila je poput zaleđena tjesnaca. Hanna je zurila u svjetlosivu tapetu. Bilo je dobro što se naposljetku ipak odlučila za tapetu bez uzorka, jer je ne bi uspjela ravno zalijepiti.

“Zašto?” pitao je konačno Kristoffer.

Odlučila je zanemariti pitanje.

“I nešto ne valja. Tata nije bio nasilan. Nikada je ne bi tako pretukao.”

Pogled joj je pao na kauč, ali umjesto da utone u njega, počela je hodati amo-tamo po prostoriji.

“Imao je on strane koje ti nisi poznavala”, rekao je Kristoffer.

Hanni je ponovno bilo pet godina. Sjedila je za kuhinjskim stolom s cimet-rolicom u ruci. Pokraj nje tatine su noge tražile mamine pod stolom.

“Što si time htio reći?” pitala je.

“Upravo to što sam i rekao.”

Nije trebala podizati glas, ali svejedno je to učinila:

“A ti, je li? Kakve ti strane imaš koje ja ne poznajem?”

Nije mogla podnijeti što joj Kristoffer pokušava uništiti one svijetle uspomene na njihova oca koje je uspjela sačuvati. Novom tišinom činilo se da se brat još više udaljio.

“Jučer sam se našla s Gunnarom”, nastavila je glasom znatno oštrijim nego što je željela. “I čuo je tatu kako govori da *ga nije trebao štititi.*”

Hanna je željela da zaniječe, da se razljuti, da joj objasni kako se sve zapravo odvilo. Ali nije to učinio. Počeo je plakati. Isprekidano i šmrcajući. Sav je njezin bijes istekao iz nje.

“Molim te, Kristoffere, što je?” preklinjala ga je.

Utorak, 20. kolovoza

15.

HANNA JE UMALO OGREBLA stražnji kraj nekog crnog Volva. Ugasivši motor, ostala je sjediti na parkiralištu ispred policijske postaje. Istog trena kad je Kristoffer prekinuo, ponovno ga je nazvala, misleći da je greškom poklopio slušalicu, ali više se nije javljao. Bratov ju je plač potresao. Sjećala se samo dviju prilika kad ga je čula kako plače: kad im je otac rekao da je majka bolesna i na njezinu sprovodu. Njegova je reakcija otvorila pukotinu u obrani koju je tako brižljivo gradila. Možda je ipak postojalo nešto u onome što je Gunnar rekao.

Ne, tata nije preuzeo ubojstvo na sebe da bi zaštitio Kristoffera.

Nekoliko je puta snažno dlanovima udarila o upravljač i zaurkala iz sveg glasa. Žena koja je željela skratiti put vrludajući među automobilima na parkiralištu pogledala ju je kroz prozor i Hanna joj se pokušala nasmiješiti, ali znala je i sama da to neće pomoći. Žena joj je bila pomalo poznata i Hanna je pretpostavila da i ona radi u policijskoj postaji. Nakon laganog odmahivanja glavom žena je ubrzala korak.

Umjesto da ponovno udari upravljač, zabila je nokte u dlanove. Ovo će vrlo vjerojatno sada završiti s još jednim optužujućim mejlom, koji će ovaj put imati osnovu.

Pogledala je prema postaji, gdje se žena približavala ulazu. Morala se usredotočiti na istragu. Jutros je u *Barometernu* na naslovnoj stranici objavljena vijest o nestanku: *Gdje su Thomas i Hugo?* Novinar iz *Expressena* nazvao ju je tražeći komentar. *Nazovite glasnogovornika*, rekla je Hanna i prekinula vezu.

Toliko je toga željela pitati Kristoffera, jer se ništa nije slagalo. Činilo se jednako nevjerojatno da bi on nasmrtno pretukao Ester Jensen

kao i da je to učinio njihov otac. Ni Kristoffer nikad nije bio nasilan. Barem koliko je ona znala. Jako ju je razbjesnilo što je odbio razgovarati s njom. A istovremeno, i ona se mogla bolje postaviti. Voljela bi da nije povisila ton i vjerojatno je trebala postavljati sasvim drugačija pitanja.

Zazvonio joj je mobitel. Nadala se da je to Kristoffer. Koliko mu je samo poruka sinoć ostavila? Zasigurno deset. I u govornoj pošti i SMS-ova. Ali nepoznati broj bio je švedski. Možda još jedan novinar, pomislila je i prihvatila poziv.

Sve što je Hanna čula bili su jecaji i od osjećaja panike steglo ju je u prsima. Hoće li prijetnje ponovno početi?

“Halo?” šapnula je.

“Mrtav je”, uznemiren je glasom netko promućao.

“Tko je mrtav?”

“Thomas. Oh, moj Bože, on... On leži na podu.”

Hanna je pomislila da je prepoznala glas, ali nije bila sigurna. “Oprostite, tko ste vi?”

“Selene. Iz Nekretnina Friberg.”

“Selene”, rekla je Hanna, jer je obraćanje imenom obično djelovalo umirujuće. “Gdje je Thomas?”

“Na podu.”

“Da, to ste rekli. Ali gdje se nalazi taj pod?”

“U jednoj kući u Södra Möcklebyju.”

Hanna je progutala slinu.

“A Hugo?”

“Ne znam...” zajecala je Selene. “Ne znam gdje je on. Oh, moj Bože.”

“Što vi radite u kući?”

Tek kad je ponovila pitanje, dobila je odgovor.

“Novi vlasnici dolaze danas. Htjela sam provjeriti je li sve u redu.”

“To je, dakle, kuća koju je agencija Friberg stavila u prodaju?”

“Da.”

“Jeste li još uvijek u kući?”

“Ne, bilo je tako strašno. Nisam imala snage...”

“Ostanite vani”, rekla je Hanna. “Policija je na putu.”

Čim je prekinula vezu, nazvala je Ovea da pošalje patrolno vozilo i forenzičare onamo što je prije moguće. Najradije bi odmah sama otišla na adresu koju joj je Selene dala, ali Ove je želio da najprije dođe na kratak sastanak. To što je Thomas pronađen mrtav mijenjalo je cijelu istragu, a i iskrsnule su i neke novosti o kojima nije želio telefonski razgovarati.

Kad je stigla u istražni ured, svi osim Carine već su bili ondje. Na temelju njihovih ozbiljnih pogleda zaključila je da ih je Ove upravo brifirao o Seleninu pozivu.

“Koje su novosti?” pitala je.

Ostala je stajati na ulazu jer je i dalje željela otići.

“Da, trebao sam poblize istražiti kćer Thomasa Ahlströma, Lykke Henriksen”, rekao je Daniel. “Proljetos je završila studij biologije u Uppsali, pa sam nazvao uppsalsko sveučilište i razgovarao s čovjekom koji je odgovoran za nastavu. Dogodio se sukob između nje i jednog profesora.”

“O čemu je bila riječ?” pitala je Hanna.

Ove joj je izvukao stolac, pa je prišla i sjela.

“Da, pa isprva baš i nije bio voljan govoriti o tome”, rekao je Daniel. “Ali izgleda da je napala profesora u njegovu domu.”

“U njegovu domu?” uzviknuo je Amer.

“Da, to sam pitanje i ja postavio. Prema riječima čovjeka s kojim sam razgovarao, to nije bio prvi incident. Ne upotrijebivši tu riječ, opisao ju je kao *stalkera*. Razgovarat ću i s profesorom koji je bio napadnut.”

“Odlično”, rekao je Ove. “Nastavi tako.”

Daniel se uzvrpoljio zbog pohvale, ali Ove je već krenuo dalje. “Dobili smo ispis poziva s Thomasova mobitela”, rekao je. “I zadužio sam

jednog analitičara da prođe kroz njega. U svakom slučaju, posljednji razgovor koji je supruga rekla da su vodili vremenski se poklapa.”

“Lokacija?” pitao je Erik.

“Posljednji uhvaćeni signal bio je u Södra Möcklebyju”, rekao je

Ove. “Nadajmo se da je na mjestu zločina. Sada imamo i bankovne izvode. Drugi ih analitičar provjerava.”

“Jesi li razgovarao s Hektorom?” pitala je Hanna Erika. Odmahnuo je glavom. Uzevši u obzir da je Thomas nađen u kući koju je agencija prodala, morali su čim prije doći do Hektora. A morali su razgovarati i sa Selene. Jenny Ahlström vjerovala je da je upravo s njom njezin suprug bio u sukobu.

“Stiglo je nekoliko dojava”, rekao je Ove. “Jedina pouzdana informacija dosad jest od žene koja je u nedjelju sreła Thomasa i Huga na igralištu u Skogsbyju. Hugo se umalo ugušio nečim u pješčaniku.”

“Umalo?”

“Da, žena se sjeća susreta jer je bio tako dramatičan. Ali Thomas je to uspio izvaditi iz njegovih usta i nastavili su se dalje igrati. Napustili su igralište malo iza jedanaest sati.”

Hanna se na brzinu prisjetila prvog razgovora s Thomasovom suprugom.

“Prema Jenny Ahlström, Thomas i Hugo su u Skogsbyju bili kad je posljednji put razgovarala s njim, ali to je svakako bilo poslijepodne, oko pola tri.”

“Čudno”, rekao je Amer. “Je li bio dvaput ondje ili je lagao?”

“Zatražit ću više pingova s mobitela”, rekao je Ove.

“Što radimo da pronađemo Huga?” pitao je Daniel.

Njegova majka i Thomas Ahlström su, dakle, bili izvanji bratić i sestrična, ali što je onda njemu bio Hugo? Postojala je riječ za to, ali Hanna je se nije mogla sjetiti. Ove se promeškolio na stolcu.

“Poslao sam tri patrolna vozila”, rekao je. “Jedno će pretražiti kuću, a druga će dva provjeriti okolicu. Budemo li imali sreće, automobil će biti ondje. A ako ne...”

Ove je duboko uzdahnuo. Njegova unuka Penny otprilike je iste dobi kao i Hugo.

“Inače, moj se djed javio ocu Thomasa Ahlströma”, rekao je Daniel. “Svom bratiću, dakle.”

“Je li štogod saznao?” pitao je Ove.

“Thomasov je otac rekao, citiram: ‘Uvijek je neka zbrka s tim dečkom. A sad i ovo.’ Kraj citata. Ali to je bilo dok se sin još smatrao samo nestalim.”

Zbrčkan je bila riječ koju je i Ingrid upotrijebila.

“Mogu li sada otići do Sodra Möcklebyja?” pitala je Hanna. Umorilo ju je sjedenje ovdje i slušanje. Htjela je vidjeti Thomasa. To je bio prvi korak u izgrađivanju predodžbe o onome što se dogodilo. U pronalasku Huga.

“Da. Ti i Erik idete. Možete najprije stati na mjestu zločina, ali zatim morate otići obavijestiti Jenny Ahlström. Javit ću u Växjö da priopće vijesti roditeljima Thomasa Ahlströma kad dobijem potvrdu da je to zaista on, a onda neka ih kolege ispituju o onome što je otac navodno rekao. U prvom razgovoru s njima nije bilo ničeg sličnog.” Oveov je mobitel zazvonio i, kratko bacivši pogled na broj, požurio se javiti. Bora između obrva produbila mu se dok je slušao izvještaj.

“Po izvješću prve ophodnje s lica mjesta, Thomas Ahlström je ubijen”, rekao je Ove. “Pretražili su kuću, ali Hugu, nažalost, nema traga.”

16.

ERIK JE POGLEDAO KROZ vjetrobransko staklo, u stupove ulične rasvjete i ogradu mosta koji su treperili pokraj njih. Sve dosad mogli su se nadati da će se Thomas i Hugo pojaviti. Da je nestanak bio svojevoljan. Premda ništa osim automobila koji je nedostajao nije ukazivalo na to. No, s druge strane, ništa nije upućivalo ni na to da je počinjen zločin, osim samovoljnog oduzimanja djeteta. Potisnuo je sliku malenog mrtvog dječaka. Djeca i smrt nisu išli zajedno, jednostavno nisu. Huga su još uvijek mogli pronaći živa.

Mobitel mu je zavibrirao u džepu i Erik ga je izvukao. Bila je to Supriya, koja je poslala fotografiju snimljenu ispred bolnice Lilavati u Mumbaiju. Aavika je stajala između nje i Nile.

Sve je prošlo dobro, napisala je.

Super.

Baš kada je htio poslati odgovor, Hanna je kliznula u lijevi trak kako bi pretekla Saab, ali odmah je bila primorana ubaciti se natrag zbog automobila koji ih je sustizao nepropisnom brzinom.

“Smiri se. Sve je pod kontrolom.”

“Nisam ništa rekao.”

“Nisi, ali pomislio si.”

Samo je odmahnuo glavom. Hanna je ponovno bila u lijevom traku, ali nije se trudila sustići vozača koji je projurio nepropisnom brzinom.

“Što si radio jučer?” nastavila je.

“Bio sam na videopozivu s Nilom i Supriyom”, rekao je, konačno

poslavši poruku. “Zatim sam klopao, prošao nekoliko lekcija gitare i izašao na pivo.”

Bila je to zaista lijepa večer. Ponajviše zbog videopoziva. Vremenska razlika ponekad im je otežavala kontakt, ali jučer je Nila dobila dopuštenje ostati dulje budna. Veći dio razgovora provela je pričajući o majmunu koji joj je ukrao sunčane naočale.

Pivo je popio u Slipkajenu, trenutačno jedinom restoranu u Varvsholmenu. Osoblje ga je poznavalo i bilo mu je drago kada bi ga pozdravili i razmijenili koju riječ s njim. Osim toga, vodio je podulji razgovor sa svojim deset godina starijim bratom, koji je razmišljao o tome da napusti policiju. Čak je bio i na razgovoru za posao zamjene za nastavnika tjelesnog. Njihov otac bio je umirovljeni policajac, djed također. Njihova sestra bila je policajka. Njezin brat blizanac bio je jedini koji je izabrao drugačiji put i sada je radio kao grafički dizajner. Erik je pogledao mobitel. Supriya mu više ništa nije poslala.

“A što si ti radila?” pitao je.

Na trenutak se ukočila, kao da je pitanje bilo osjetljive naravi. Ali zašto ga je onda ona njemu uopće postavila?

“Svratila sam nakratko do susjede Ingrid”, rekla je.

“A zatim?”

“Zatim sam nazvala Kristoffera.”

Jučer mu je Hanna govorila o istrazi protiv njezina oca i susretu s njegovim prijateljem Gunnarom, a činjenica da mu je sve to svojevolumeno ispričala, dovela ga je do toga da uvidi koliko su njih dvoje zapravo napredovali. Želio je zadobiveno povjerenje njegovati bolje nego što je to dosad činio.

“Kako je to prošlo?” pitao je.

“Rasplakala sam ga i poklopio mi je slušalicu.”

Skrenula je na jug na cestu 136, a Erik ju je promotrio kako bi se uvjerio da se nije šalila.

“Pa što si mu rekla?”

“Samo ono što je Gunnar meni rekao.”

Ponovno ju je pogledao. Nije li sjedila bliže upravljaču nego inače?

Zaista je želio reći nešto pametno, nešto zbog čega će se ona bolje osjećati, ali čak je i on shvatio da takvo što ne postoji. Sve ono što mu je palo na pamet bilo je nedovoljno i glupavo.

“Znači, ne znam što da kažem”, rekao je.

Naslonivši se na sjedalo, Hanna se nasmiješila.

“To je bilo teško priznati, zar ne?”

“Da.”

Ostatak puta do Södra Möcklebyja prisilio se šutjeti jer je imao osjećaj da je Hanni upravo to sada trebalo.

Kuća u kojoj je Thomas pronađen ubijen nalazila se na zavoju dugačke ulice. Susjedna parcela nije bila naseljena, a iza kuće protezala su se polja. Niže uz cestu nazirali su se obrisi vjetrenjače. Hanna se parkirala iza jednog od patrolnih vozila. Čim su izašli, prišao im je kolega.

“Nažalost, još uvijek nema nikakvih tragova koji bi ukazivali na to gdje su dijete ili automobil”, rekao je.

“Koliko ste daleko stigli s potragom?” pitao je Erik.

“Dosad smo provjerili samo okolne ulice, ali nastavljamo dalje. I čim bude moguće, počet ćemo kucati na vrata.”

“Gdje je Selene Friberg?” pitala je Hanna.

“Sjedi na vrtnoj ljuljački na...”

Kolega nije stigao završiti jer se Selene pojavila iza ugla. Erik je pogledao uokolo. Jedan je čovjek brzo koraknuo unatrag iza živice. Ostali se nisu brinuli kakav će dojam ostaviti. Neki je starac izašao na cestu kako bi bolje vidio, ali barem nije snimao. Erik je shvatio da bi se trebali požuriti ovdje, Thomasova supruga Jenny morala je saznati što se dogodilo.

Krenuli su ususret Selene i nastavili prema poljima pokraj kuće kako bi se što više udaljili od znatiželjnih susjeda. Erik je želio porazgovarati sa Selene prije nego što uđu u kuću. Forenzičari su već

bili ondje i morali su im omogućiti neometani rad najbolje što su mogli.

“Zašto ste došli ovamo?” pitala je Hanna.

“Kako mislite?”

Selenina je donja usna zadrhtala. Lice joj je bilo posve natečeno.

Umjesto jučerašnjih hlača od odijela nosila je suknju, ali bijela je bluza izgledala isto, možda malo izgužvanija.

“Rekli ste da ste htjeli provjeriti je li sve u redu”, rekla je Hanna. “Činite li to i inače?”

Zajecavši, Selene se okrenula prema kući, pa je Hanna pružila ruku i dodirnula je. Natjerala ju je da pozornost ponovno usmjeri na njih. “Ponekad. Ovisi.”

“O čemu ovisi?”

“Svaka je prodaja drugačija. Ovi prodavači žive u Španjolskoj, a kupci su iz Oskarshamna. Veći se dio prodaje obavlja na daljinu.” Selene je ponovno pogledala kuću, a zatim se okrenula prema njima. Izgledala je iznenađeno, kao da su se odjednom pojavili niotkuda, a ona nije imala pojma što žele.

“Jeste li se bojali da nešto neće biti u redu s kućom?” nastavila je Hanna.

“Ne, ali...”

Selene je prekrila lice rukama, mrmljajući:

“Što sam učinila?”

“Selene”, oštro je rekao Erik.

Podigla je pogled prema njemu, lica smrznuta od straha.

“Bojala sam se da neću moći ući.”

“Niste imali ključeve?” pitao je.

Selene je spustila ruke do pojasa suknje i popravila bluzu.

“Ne, trebala sam ih sada predati kupcima, ali...”

Ponovno se okrenula prema kući.

“Što se dogodilo s ključevima?” nastavio je.

Selene se naglo okrenula prema njima.

“Koliko je sati?”

“Što se dogodilo s ključevima?” ponovno je upitao.

“Ja... Dala sam ih Thomasu.”

Baš kad je Selene to izgovorila, veliki bijeli kamion za selidbu skrenuo je na prilaz.

17.

PRITISAK VODE U TUŠU BIO je slab, ali Lykke nije imala snage popraviti ga, nije znala ni može li se išta učiniti. Zatvorila je oči i podigla lice prema hladnom mlazu vode. Pokušala je uživati u ispiranju noćnog znoja. Tijelo joj se bunilo protiv načina na koji je trenutačno postupala s njime. Tek je u sitne sate zaspala i nemirno je spavala sve do kasnog prijepodneva.

Zatvorila je vodu i istrljala se ručnikom. Kroz prozorčić je bacila pogled na more. Ovo je bio prvi dan u kući koji nije započela kupanjem u moru. Nakon što je omotala tanki svileni ogrtač oko sebe, otišla je u kuhinju i napunila aparat za kavu. Negdje duboko u sebi znala je da mora prestati s time prije nego što ode predaleko. Prije nego što postane nemoguće iskobeljati se. Ali trenutačno nije zaslužila dobro se osjećati. Čekajući da se kava skuha, sjela je za kuhinjski stol.

Ono što je trebala, bila je budućnost. Nešto za čime će čeznuti. Na isti način na koji je čeznula za ocem. Za obitelji.

Pogledala je prema računalu koje je ležalo na stolu. Posegnula je za njim, uzdahnuvši. Za sada bi i razlog za ustajanje mogao biti dovoljan. Prijavila se na stranicu Zavoda za zapošljavanje i pregledavala oglase za posao.

Pomoćnik u trgovini. Zašto ne? Kliknula je na oglas za posao u trgovini odjećom u Kalmaru. Negativne su misli odmah bile tu, uznemiravajući je. Bilo je to predaleko od Grönhögena. I tražilo se iskustvo, koje ona nije imala. Znala je gomilu stvari o leptirima, ali ne i kako se koristiti blagajnom.

“Brzo učim”, rekla je glasno.

Zamislila se na razgovoru za posao pred lijepo odjevenom ženom

koja se strpljivo smiješila. Koja je kritički odmjerila njezine poderane traperice i zaprljanu majicu kratkih rukava. Rublje koje je jučer nosila još je uvijek stajalo u perilici. Zatvorila je oglas i nastavila površno pregledavati dalje.

Ustanova za kućnu njegu u Mörbylängi tražila je osoblje, ali bila je uvjerena da neće imati snage raditi u blizini starih i umirućih. Najviše bi voljela raditi nešto što se barem donekle doticalo onoga čemu je posvetila tolike godine na sveučilištu.

Pritisak je rastao u njoj. Sjećanje na njegov iznenadni bijes. Pritisnuo ju je uza zid, a ona se pokušavala domoći bilo čega čime bi se obranila.

On je bio kriv. Ne ona.

Ustala je i napunila jednu od šalica sa stalka za sušenje posuđa netom kuhanom kavom. Postojala je i perilica posuđa, ali nije ju upotrebljavala kad je bila sama ovdje.

Pogledala je u šalicu pa u kuhinjski stol i činilo joj se nemogućim stići onamo. Mrzila je kada se ovako osjećala. Sve joj je bilo teško. Mirno sjediti. Raditi nešto. Pogled je odlutao sve do smočnice i začula je glas koji ju je molio da ubaci u sebe jedan slani keks. Od klementine u nedjelju navečer ništa nije pojela.

Oprezno je otpila gutljaj kave. Zatim još jedan. To je barem malo ublažilo glad.

Ne, neće jesti. Ne još. Sve bi se raspalo da to učini.

Glas koji je cvilio da treba hranu vjerovao je također da postoji samo jedna stvar koja bi joj zaista mogla pomoći.

Moraš razgovarati s policijom.

“Začepi!” vrisnula je Lykke i bacila šalicu s kavom ravno u zid.

18.

NAGLO KOČENJE KAMIONA ZA selidbu popratio je glasan i dugotrajan zvuk trube. Hanna je opsovala u sebi, sada više nikome nije moglo promaći da se nešto događalo. Osobni automobil stigao je za kamionom i kada se i on zaustavio, cijela je ulica bila blokirana. Vozač je iskočio van.

“To je kupac”, rekla je Selene. “Moram razgovarati s njim.”

“Ne”, rekla je Hanna i uhvatila Selene za ruku dok se Erik požurio ususret muškarcu.

“Ovo je policijska istraga”, nastavila je. “Mi ćemo razgovarati s kupcem.”

Selene se pokušala osloboditi.

“Koliko je sati?” ponovno je upitala. “Trebali su doći tek u deset.”

Posrednica za prodaju nekretnina očito je bila u šoku, pa je Hanna zanemarila njezino pitanje. Sada je bilo važno jedino nastaviti raditi. Učiniti sve što mogu da pronađu Huga.

“Moram razgovarati s njim”, ponovila je Selene još snažnije povlačeći ruku, ali Hanna ju je zadržala.

Osvrtala se uokolo tražeći kolegu. Mladića koji ih je dočekao i obavijestio o situaciji više nije bilo. U najgorem slučaju morat će pozvati Erika u pomoć.

“Selene”, rekla je. “Usredotočite se na mene.”

Posrednica se okrenula prema njoj.

“Razumijem da je bilo strašno pronaći kolegu mrtvog”, rekla je

Hanna. "Ali sada trebam vašu pomoć."

"Kako?"

"Odgovorite na pitanja. Kako ste ušli ako niste imali ključeve?"

"Vrata su bila otključana", rekla je Selene. "Najprije sam se razbjesnila na njega, ali zatim sam ušla i on je ležao ondje."

"Zašto ste Thomasu dali ključeve?"

Selene nije uspijevala ostati usredotočena. Pogled joj je lutao uokolo.

"Je li zaista već deset sati?" upitala je. "Trebali su tek tada doći."

Pogled joj se ponovno prikovao za kupca. Stajao je pokraj kamiona za selidbu i razgovarao s Erikom. Sada je i vozač kamiona bio vani. Hanna je oprezno pustila Seleninu ruku i koraknula u stranu kako bi joj zaklonila pogled.

"Zašto ste Thomasu dali ključeve?" ponovila je Hanna.

"Zato što me je zamolio", rekla je Selene.

"Je li Thomas rekao za što mu trebaju ključevi?"

"Ne. Pokušala sam ga nagovoriti da mi kaže, ali rekao je da ne može. Da mi je barem rekao, onda..."

Ali Selene nije uspjela izgovoriti što bi to točno promijenilo, pa je ušutjela.

"Jeste li mu i prije davali ključeve?"

Selene je odmahнула glavom. Vozači su se vraćali u svoja vozila i njezina je koncentracija ponovno nestala. Osobni automobil krenuo je prvi, odlučivši ići naprijed radije nego unatrag. Na stražnjem sjedalu bila je djevojčica u dobi od četiri godine koja je pritisnula dlanove na prozor. Jednom je rukom držala pohabanog plišanog medvjedića. Žena koja je odlučila sjediti pokraj nje, umjesto na suvozačkom mjestu, imala je golem trudnički trbuh. Erik se vratio k njima.

"Što će učiniti?" pitala je Selene.

"Dogovorit će mjesto za pohranu namještaja, a zatim će otići u hotel."

Vozač kamiona morao je voziti unatrag jer se nije mogao provući pokraj njihovih automobila. Polako se kretao sve do ceste. Uspio je skrenuti iza ugla i odvesti se odatle.

“Sve sam upropastila”, zajecala je Selene. “Ovo će dotući mog oca.” Pogled joj je okrznuo kuću i produžio skroz preko polja. Vjetar je povijao raž, koja će vjerojatno uskoro biti požnjevena. Nebo je bilo turobno olovnosivo.

“Jeste li vi i Thomas bili u sukobu?” pitala je Hanna.

Selene je snažno odmahнула glavom.

“Apsolutno ne”, rekla je.

“Po riječima vašeg oca, Friberg je obiteljska tvrtka u kojoj su svi bliski”, rekla je Hanna. “Ali kakvo je zapravo ozračje ondje?”

Selene je ponovno zajecala.

“Tako-tako.”

“Na koji način nije dobro?”

“Hektor i tata teško se sporazumijevaju, a ja ne razumijem zašto. Tata me je uvijek podržavao. Ponekad se nisam...”

Sigurno je već treći put poravnavala svoju bluzu.

“Što se niste ponekad?” pitala je Hanna uspjevši suspregnuti nestrpljenje u svom glasu.

“Osjećala baš dobro”, rekla je Selene.

“Thomasu zasigurno nije bilo lako”, rekao je Erik. “Biti jedini u uredu koji nije bio dio obitelji.”

“Ne”, rekla je Selene. “Uvjerena sam da ovo nije u redu reći o bratu, ali Hektor nije bio naročito ljubazan prema Thomasu.”

“Znači, Hektor i Thomas nisu se slagali?” pitala je Hanna.

Selene ih je molećivo pogledala, kao da je zaista vjerovala da će joj reći da je u redu ako ne odgovori.

“Moramo znati”, rekao je Erik.

“Da”, šapnula je Selene.

“Zbog čega su bili u sukobu?”

“Thomas mu je dugovao novac.”

“Koliko?”

“Nemam pojma. Ali bila sam jako ljuta na Hektora. Činilo se kao da je posudio Thomasu novac samo kako bi ga držao u šaci.”

“Kako se Thomas ponašao prema Hektoru?” pitala je Hanna.

“Pokušavao ga je ignorirati, ali jednom kad sam došla u ured, toliko su se svađali da sam mislila da će se potući.”

“Je li Karl bio ondje?”

“Ne, nijedan od njih nije želio da tata primijeti što se događa.” Selene je drhtala, ali činilo se da toga nije ni svjesna. “Molim vas, mogu li sada ići? Ne želim više biti ovdje.”

“Ubrzo”, rekao je Erik. “Znate li gdje je Hektor?”

“Kako mislite?”

“Nismo uspjeli doći do njega i zanima nas znate li vi gdje se nalazi.”

“Ne, kako bih ja to mogla znati?” Pokušavala je doći do zraka. “Moram li reći tati?”

“Ne”, rekla je Hanna. “Mi ćemo to učiniti. Ali najprije moramo obavijestiti Thomasovu suprugu.”

“Što da ja sada radim?” pitala je Selene zazvučavši kao da je mislila na ostatak svog života.

“Oдите kući”, rekla je Hanna. “I ako vas netko nazove, ne javljate se. To se odnosi ponajviše na vašu obitelj.”

Budući da je Selene bila toliko potresena onime što se dogodilo, Hanna joj je ponudila prijevoz. Odbila ga je, a oni je ionako nisu mogli prisiliti da prihvati. Nakon što se odvezla, Hanna se okrenula Eriku: “Što je rekao čovjek koji se trebao useliti?”

“Ne mnogo. Nemaju još ključeve i računao je da će ih dobiti od posrednika kad dođu.” Erik je uzdahnuo. “Pitao je može li ih ipak dobiti od nas.”

Kimnula je prema kući.

“Hoćemo li...”

Koračali su onamo u tišini. Prvo što je vidjela kad je ušla u kuću bio je veliki kamin od bijelog kamena. Nalazio se nasuprot hodnika, na kraju prostorije koja je morala biti dnevni boravak. Forenzičar je postavio ploče po kojima su hodali do druge strane - do kuhinje.

Thomas Ahlström ležao je na boku na smeđem linoleumu, točno ispred vrata. Ruka mu je skrivala lice. Na kažiprstu mu je bio flaster s medvjedićima, ali jedva se vidio od krvi. Grlo mu je bilo prerezano i vjerojatno je pritisnuo rukama ranu. Krv je iscurila ispod glave, a hladnjak je bio prekriven tamnocrvenim kapima. Hladnjak je bio jedini novi dio namještaja. Sve je ostalo bilo sumornih boja i iz sedamdesetih.

“Pa, ne trebate biti Einstein da shvatite da je ozljeda grla vjerojatan uzrok smrti”, rekao je forenzičar u zaštitnom odijelu. “A sudeći po količini krvi, umro je ovdje.”

“Što je uzrokovalo ozljedu?”

“Nemam pojma. Dosad nismo pronašli ništa što bi moglo biti oružje ubojstva, ali nekakvo je oružje zasigurno upotrijebljeno.”

Pogledom je prešla preko Thomasa. Na sebi je imao lanene hlače i sivu majicu kratkih rukava. Izgledao je pomalo dotjerano. Možda je Jenny bila u pravu. Možda se uredio jer je išao po nju na glavni kolodvor. Oči se nisu vidjele, a kut pod kojim je ruka stajala bio je neobičan. Pitala se je li tako pao ili mu je ruka naknadno pomaknuta. Ali, ako je tako, zašto?

“Možeš li mu podići ruku?” pitala je forenzičara.

Kad je to učinio, u njih su zurile Thomasove otvorene oči.

Bjeloočnice su mu bile mutne, a zjenice proširene. Znala je da to nije bilo zbog onoga što je doživio u trenutku smrti. I da se tijelo tek nakon smrti počelo mijenjati. Pa ipak, takav je bio osjećaj. Izgledao je uplašeno. Pomireno.

“Pogledajte ovo”, rekao je forenzičar.

Prebacila je pogled na ono što je pokazivao. Duž podlaktice

protezala se duga posjekotina. Hanna je vidjela dovoljno ozljeda od noža da bi znala da je ovo bilo nešto drugo. Zamolila je forenzičara da pridrži ruku i nagnula se bliže. U rani se nalazio nekakav crni prah. Zatvorila je oči kako bi mogla jasnije razmišljati. Otjerati mrtvog muškarca iz misli i sjetiti se gdje je već vidjela takav prah.

Bila je to čađa, pomislila je. Pepeo. Baka je imala kaljevu peć u kuhinji i Hanna je voljela sjediti pokraj nje. Slušati baku kako priča priče o Ölandu.

Otvorila je oči i u nekoliko koraka stigla do predsoblja. Bijeli kamen kamina također je bio prekriven tim crnim prahom. Pogledala je oko sebe. Pokraj kamina stajao je željezni stalak sa žaračem i četkom. Ponekad je pomagala baki očistiti i zapaliti kaljevu peć. Na željeznom stalku trebala je biti i lopata.

19.

NAKON MANJE OD DESET minuta napustili su kuću. Erik je izašao na stube i podigao pogled prema nebu, gdje su se oblaci naizgled tukli za što bolje mjesto u gledalištu. Sada je ovo bila istraga ubojstva i prošlo je više od trideset šest sati otkad je prijavljen Hugov nestanak.

“Gdje je dijete?”

Očito je to izgovorio naglas jer je Hanna odgovorila:

“Da, joj, pričaj mi.”

Bio je impresioniran njezinim otkrićem pepela u rani. Forenzičari će pročešljati kamin i pod oko njega u potrazi za tragovima i ponijeti sa sobom željezni stalak. Vjerojatno je lopata koja je nedostajala upotrijebljena kao oružje ubojstva. Erik se trebao javiti prijašnjem vlasniku kako bi prikupio više informacija i saznao kako izgleda lopata koju traže.

“Što misliš o Thomasu?” pitao je.

“Da je bio umiješan u nešto protuzakonito ili da je bio nevjeran”, rekla je Hanna. “Ne znam za što bi mu drugo trebali ključevi.”

Erik je nazvao Ovea dok su hodali prema automobilu i ukratko ga upoznao sa situacijom. Trenutačno im je na prvom mjestu bilo obavijestiti Jenny o suprugovoj smrti. Svašta mu je prolazilo kroz glavu, ali ništa od toga nije izgovorio. Ono što ih je čekalo, razgovorom nije moglo nestati. Donijeti nekome vijest o smrti bio je najteži dio njihova posla, a ovdje nije bila riječ samo o tome. Jenny će zacijelo imati mnogo pitanja, a oni nemaju nikakve odgovore.

Gdje je Hugo? Erik je uperio pogled preko Alvareta, ali vidio je samo Thomasa kako ubijen leži na kuhinjskom podu. Kako se odvojio od sina? Uzeo je mobitel i poslao Supriyi srce. Gledao je u one tri točkice koje su

treperile sve dok se nekoliko redova različitih lica i životinja nije pojavilo na zaslonu. Očito je Nila dobila dopuštenje odgovoriti. Bilo je lijepo znati da su tu iako je fizička udaljenost među njima bila tako velika. Ali zašto Supriya nije ništa napisala?

Hanna je parkirala automobil ispred kuće Ahlströmovih i Jenny je istog trena istrčala van, kao i prvi put kad su došli s njom razgovarati. Odjeća je bila ista, majica je i dalje bila napola vani, ali govor tijela bio je napetiji. Svi ti sati brige i neznanja zasigurno su bili iscrpljujući. Stala je na stube i čvršće omotala vestu oko sebe. Vjerojatno je pretpostavljala da donose loše vijesti. Moralo se vidjeti na njima dok su se polako kretali prema njoj.

“Samo mi recite”, molila je Jenny.

“Idemo sjesti unutra”, rekao je Erik.

“Ne, želim sada znati.”

Erik se okrenuo kolegici tražeći podršku.

“Dođite”, rekla je Hanna.

Pažljivo ju je pavela prema dnevnom boravku. Jenny je spuznula na sofou, na sasvim isto mjesto kao i tijekom prvog susreta. Činilo se da nijedan jedini predmet nije bio pomaknut, tračnice su još uvijek bile razbacane po podu. Raspored stvari u prostoriji bio je isti, ali situacija je bila sasvim drugačija.

“Recite mi”, rekla je Jenny.

Hanna, koja je sjedila u fotelji bliže njoj i koja je uglavnom dosad bila u kontaktu s Jenny, nije uspijevala izgovoriti te riječi. Od njega su stigle:

“Nažalost, Thomas je mrtav.”

Čuvši to, Jenny je zaklopila oči. Nečujne su joj suze kliznule niz obraze.

“A Hugo?”

“Nismo ga našli”, rekla je Hanna. “Nije bio ondje.”

Jenny je otvorila oči.

“Što znači ondje? Gdje je Thomas pronađen?”

“U jednoj kući u Södra Möcklebyju.”

“Ali gdje je onda Hugo?”

“Ne znamo”, rekao je.

Te dvije riječi bile su previše za Jenny, nagnula se naprijed i zavrištala. Erik se borio s porivom da zaklopi uši. Visok, prodoran vrisak dopro je sve do bubnjića. Hanna je požurila do sofe i položila ruku na Jennyna leđa. Pogledi su im se sreli kroz očaj koji je obuzeo prostoriju.

“Liječnik?” nečujno je upitao.

Hanna je odmahнула glavom. Možda je bilo bolje pričekati nekoliko trenutaka dok ne vide koliko je loše. Vrisak je prešao u plač i čim je Jenny postala donekle prijemčiva, objasnio joj je da će sva sredstva biti usmjerena na potragu za Hugom. Ali to nije izbrisalo ono što je već rekao, da ne znaju gdje je Hugo. Jedino što su mogli učiniti za Jenny u minutama koje su slijedile bilo je donijeti joj papirnate ubruse i vodu. Pritisnula je papir na oči i ostala tako sjediti neko vrijeme. Ljuljala se gornjim dijelom tijela naprijed-natrag.

“Možemo li nekoga nazvati?” pitala je Hanna.

“Ne.”

“Možda psihologa ili svećenika?” pojasnio je Erik.

Imao je osjećaj da je Jenny trebala nešto više od onoga što joj oni mogu ponuditi.

Ali Jenny je odmahнула glavom. Tek je sada maknula papirnati ubrus s očiju.

“Što je Thomas radio u Södra Möcklebyju?”

“To vam, nažalost, ne možemo reći”, rekla je Hanna i zazvučalo je kao da znaju odgovor, premda zapravo nisu imali pojma.

“Je li Thomas imao nekakve veze s tim mjestom?” pitao je Erik.

“Ne”, odgovorila je Jenny. “Odnosno, ne znam.”

Ponovno je pritisnula ubrus na oči. Nakon nekog vremena ispuhala je nos u njega.

“Jedna žena vidjela je Thomasa i Huga na igralištu u Skogsbyju u

nedjelju prijepodne”, nastavio je Erik. “I prema njezinim riječima, Hugo se umalo ugušio nečim.”

Želio je da to Jenny sazna od njih, za slučaj da se priče dočepaju mediji.

“Kako mislite da se umalo ugušio?”

“Stavio je nešto u usta, pa nije mogao disati, ali Thomas je to uspio izbaciti van.”

“Izbaciti van?” odjeknuo je Jennyn glas. “Zašto mi to Thomas nije ispričao?”

“Prema gospođinim riječima, Thomas i Hugo nastavili su se dalje igrati”, rekao je Erik.

Želio je ublažiti situaciju, učiniti je prihvatljivijom. Cijelo mu se tijelo prisjetilo panike koju je osjetio kad je Nila doteturala do njega posve modra lica. Zapeo joj je komad jabuke i on ga je uspio protjerati lupkanjem po leđima.

“Ali Thomas je rekao da su bili ondje poslijepodne, zar ne?”

Jenny ih je optužujuće gledala, premda nikada neće dobiti odgovor na pitanje koje je postavila. Thomas je bio mrtav. Njihova šutnja živcirala je Jenny.

“Želim da odete sada.”

“Uskoro”, rekla je Hanna. “Zašto mislite da su Thomas i Selene bili u sukobu?”

“Jer je ona čudna”, odgovorila je Jenny.

“Na koji način?”

“Teško je to objasniti, ali nešto s njom nije u redu.”

“A kakav je Hektor?”

“Molim vas, ne mogu više. Morate sada otići.”

“Jeste li sigurni da ne želite da nekoga nazovemo?” pitao je Erik.

“Da. Jedino što možete za mene učiniti jest pronaći Huga.”

Posljednji dan

HUGOVO VRIŠTANJE NA stražnjem sjedalu poput noža je u Thomasovu trbuhu. Fizički ga boli. Ručak sa Selene oduljio se. Mnogo je toga željela izbaciti iz sebe, bojala se da će se njezini roditelji razvesti. Zašto joj je to tako važno, ionako su svi već odrasli? Ali imajući na umu što je činila za njega, bilo mu je krivo ostaviti je. Naposljetku joj je ipak bio primoran reći da mora ići. Dopustio joj je da drži Huga dok je otišao na toalet, a kad se vratio, vidio je da je uspjela nakratko smiriti njegovu sina. Thomas se nadao da će se njezini problemi riješiti. Da će i ona nekoga upoznati.

“Ne bi li malo odspavao?” upita Thomas neprirodnim glasom bacivši pogled na retrovizor.

Vidi jedino Hugovu nagnutu glavu. Okrenut je unatrag u sjedalici na stražnjem sjedalu jer je tako najsigurnije. Jenny se šali s time kako Thomas razgovara sa sinom, ali čak i kada pokuša drugačije, ne može. Hugo ga je zaista promijenio.

“Molim te, maleni, što je?” preklinje ga.

Hugo utihne na sekundu, ali samo kako bi udahnuo. Vrisak koji uslijedi još je glasniji i nemoguće je tako nastaviti. Thomas naglo zakoči kako bi uspio skrenuti na autobusno stajalište uz cestu. Automobil iza njega zatrubi i on podigne ruku u znak isprike. Čim automobil prođe, izađe, žureći se svom sasvim premorenu sinu.

Otpusti pojas i podigne ga. Pritisne Hugovu znojnu, zajapurenu glavicu uz tijelo.

“Ššš”, šapuće. “Uskoro smo doma.”

Ali to nije sasvim istinito. Nisu stigli dalje od Kleve.

Hugo prestane vrištati kad se Thomas počne njihati naprijed-natrag. Nježno poljubi sina u čelo, možda će se razboljeti. Ali Hugo nema temperaturu, samo je vruć od umora. Thomas posegne za torbom u automobilu i dohvati bocu vode. Uspije pridobiti Huga da popije nekoliko gutljaja, ali zatim sin baci bocu. Automobil projuri pored njih i Hugo se zagleda za njim. Zacvili kad ga Thomas vrati u sjedalicu, ali ne počne vrištati.

“Odspavaj malo”, kaže Thomas tepajući i nasmije se sam sebi.

Hugo ne zaspi, ali sada samo kuka. To je znatno lakše podnijeti nego onu prodornu vrisku. Thomas skrene prema Resmu, između polja koja će uskoro biti požnjevena, i prođe pokraj crkve. Čuo je da je to najstarija srednjovjekovna crkva u Švedskoj u kojoj se i dalje obavlja služba, ali ne zna je li to točno. Poznaje svaki najmanji zavoj na cesti ovdje, svaku vjetrenjaču, svaki drevni spomenik. Konačno može skrenuti na istok, preko Alvareta, i pritisnuti gas.

“Uskoro smo doma”, kaže Thomas.

Ovaj put govori istinu.

Nakon što parkira na prilazu, uzima Huga, koji je još uvijek znojan. U kuhinji napuni plastičnu čašu kockicama leda. Zadrži sina u naručju jer ne želi da ponovno počne vrištati. Ali sada je veseo. Zna što ga čeka.

Thomas ga stavi u dječju hranilicu i postavi čašu ispred njega. Hugo odmah posegnu rukom i smije se dok hladne kockice leda klize uokolo. Veselo se nasmiješi kad mu jedna od njih završi u ustima. Nemir nabuja. Možda ih je Thomas trebao razlomiti, ali Hugo ih je i prije dobivao i ništa se nikad nije dogodilo.

“Jesi li gladan?” pita Thomas.

“Ne hrana”, kaže Hugo.

Ima samo četrnaest mjeseci i već izgovara rečenice od dviju riječi. Srce mu se ispuni ponosom. Tako je divno prisustvovati ovome. Thomas pogladi sinove kovrče i sjeti se da je Lykke bila ove dobi kad ju je posljednji put vidio. Nešto više od godinu dana nakon prekida s Lykkinom majkom Natalie našli su se na terasi restorana u

Färjestadenu. Na njezinu inicijativu. Sada, gledajući unatrag, shvaća da se ona nadala da će ga susret nagnati da poželi biti dijelom kćerina života. Ali tada to nije razumio. Srami se toga kakav je prije bio. Naravno da je mislio da je Lykke slatka, ali poslije susreta on i Mille trebali su ići do Kalmara na nogomet. Piti pivo. Mislila je već bio ondje.

Kockica leda klizne iz Hugove ruke na pod. Thomas ustane i ispere je prije nego što mu je pruži natrag.

Da ponovno nazove Lykke? Ako se ona ne javi sama, morat će to učiniti. Prošla su već gotovo tri tjedna od posljednjeg razgovora. Rekla je da joj treba vremena da razmisli, ali možda želi da on pokaže da misli ozbiljno? Da više nije ona osoba koja napušta i nestaje. Zaista želi učiniti ispravnu stvar, sad kad je dobio priliku koju zapravo i ne zaslužuje.

Hugo se sprema ustati iz hranilice i Thomas ga podiže. Ručak sa Selene poremetio mu je ritam i sada ga doista mora uspavati.

Thomas promijeni Hugu pelenu i nosa ga uokolo. Jenny ne želi da to radi, ali to je jedini način koji djeluje kad je Hugo ovako premoren. Osim toga, Thomasu se sviđa sinova blizina.

Jenny me je spasila.

I prije je to osjećao, ali nikada tako snažno kao sada - s Hugovom otežalom glavicom na ramenu. Njihov sin. Još otkad mu je Jenny prije šest godina prišla u noćnom klubu Krögers u Kalmaru, trudio se postati bolja osoba, no tek je nakon što se Hugo rodio zaista počeo drugačije razmišljati. Naravno da i dalje uživa u nogometu i pivu s Milleom, ali to mu sada nije jednako važno kao ovo.

Oprezno spusti Huga u krevetić i išulja se u dnevni boravak. Sjedne na sofu i, ispruživši noge na stoliću, posegne za daljinskim. Možda stigne pogledati jednu epizodu *Vikinga*. Hugo obično spava sat vremena.

Sedam minuta, toliko je trajala pauza, jer je netko pozvonio na vrata. Opsovavši, skoči sa sofe kako bi stigao do ulaznih vrata prije nego što osoba ispred njih poželi ponovno pozvoniti.

Tko je sad, dovraga?

20.

PUT DO NEKRETNINA FRIBERG bio je nešto dulji od trideset kilometara i Hanna je postala nemirna za upravljačem. *Pronaći ćemo ga*, odgovorila je Hanna Jenny. Takvo je što bilo nemoguće obećati, ali činilo joj se tako nedovoljnim reći da će dati sve od sebe. Sada je jedino važno bilo nastaviti raditi, i Erik, koji je sjedio pored nje, činio je to zahvaljujući mobitelu. Čula ga je kako razgovara s prijašnjim vlasnikom kuće u Södra Möcklebyju.

“Uz kamin su ostavili lopatu”, rekao je kad je završio razgovor. “A saznao sam i u kojoj je trgovini kupljena, pa ću poslati Oveu poruku.”

Skrenula je i parkirala automobil ispred agencije. Svjetla su bila upaljena, ali na vratima je visio natpis: *Zatvoreno*.

“Čime se oni sada bave”, promrmljala je povlačeći kvaku.

Vrata su bila zaključana. Nazvala je Hektora, koji se nije javio, a Erik ju je obavijestio da je Karlov mobitel ugašen. Muškarac u tridesetima, u trapericama i polo-majici, također je prišao vratima i povukao ih. Opsovao je kad je vidio natpis.

“Znate li gdje su?” pitao je.

“Nemamo pojma”, odgovorio je Erik.

Hanna se već vraćala prema automobilu, ali čula je muškarca kako spominje razgovor za posao. Nazvala je Ovea da mu objasni situaciju.

Kad je Erik ušao i zatvorio vrata, uključila je zvučnik da ne mora gubiti vrijeme prepričavajući mu razgovor.

“Idite na Hektorovu adresu”, rekao je Ove. “Sada vam je najvažnije

doći do njega. Odslužio je šest mjeseci zatvorske kazne zbog pronevjere.”

“Ima li novosti iz kuće?” pitao je Erik.

“Ne, još uvijek ni traga Hugu”, rekao je Ove, znajući što bi više od ičega voljeli čuti. “I moramo ga pronaći. Mediji su već počeli zvati. Razgovarao sam s Missing Peopleom, krenut će u potragu u Södra Möcklebyju i oko njega dok mi kucamo na vrata.”

Hanna je shvatila da nije nazvala osobu za kontakt iz Missing Peoplea, Freyu Amundsdottir, kao što je obećala, pa se ispričala, ali Ove je samo nastavio govoriti.

“Pokrenuta je akcija spašavanja. Stiže helikopter Oružanih snaga, a poslat ćemo također i pse tragače. Osim toga, pozvat ćemo sve koji žive u Södra Möcklebyju da pretraže svoje posjede i provjere spremišta i slična mjesta u koja se Hugo mogao zavući.”

Sva raspoloživa sredstva bit će usmjerena na potragu za Hugom. Da su barem prije pronašli Thomasa. Odbacila je tu pomisao. Nije ničemu služila.

“Je li mobitel Thomasa Ahlströma bio u kući?” pitala je.

“Nažalost nije, ali informatičari nisu imali nikakvih problema ući u računalo, pa ćemo vidjeti kamo će nas to odvesti. I bravo za ono s kaminom.”

Ove je utihnuo, da bi se zatim ponovno vratio na ono što ih je tištalo.

“Neke pretpostavke u vezi s Hugom?”

“Ili je ubojica uzeo Huga sa sobom”, rekao je Erik. “Ili je Hugo odlutao nekamo iz kuće. Ili pak i dalje sjedi negdje u automobilu.”

“Ali ako ga ubojica nije poveo sa sobom, onda smo ga već svakako trebali pronaći, zar ne?” upitao je Ove.

“Ne, ne nužno. Ovisi gdje je automobil, ili u kojem je smjeru Hugo odlutao i kamo je dospio.”

“Možda je ovdje zapravo riječ o njemu”, rekla je Hanna.

“Kako to misliš?” pitao je Ove.

Nije točno znala zašto je to rekla. U mislima joj se pojavila fotografija Huga. Ona gdje se igra kockicama s majkom. Sreća na tom malenom licu bila je posve čarobna. Tko to ne bi želio imati?

“Netko je možda njega želio oteti.”

Nijedno od njih nije ništa reklo.

“To je samo pomisao”, rekla je Hanna. “Ali bi objasnilo zašto je samo Thomas pronađen.”

“Okej”, rekao je Ove. “Drži to na umu dok smo i dalje usredotočeni na Thomasa kao glavnu žrtvu. Pronađite Hektora i razgovarajte s Karlom o situaciji s ključevima. Ne napuštajte Öland dok to ne učinite.”

Posljednja je bilo samo napola izgovoreno u šali. Hanna je prekinula poziv.

“Vjeruješ li zaista da bi riječ mogla biti o Hugu?” pitao je Erik.

“Ne znam”, odgovorila je. “Iskreno govoreći, bilo je to više od pomisli.”

Provjerila je Hektorovu adresu, živio je samo nekoliko blokova dalje od agencije. Erik je udahnuo i Hanna je pretpostavila što će reći.

“Imaš li kakve planove za večeras?”

Isto je pitanje postavljao gotovo svaki dan. Postalo je kao ritual.

“Raditi, nagađam”, rekla je.

“Da, ali nakon toga?”

“Možemo nekamo otići jesti”, rekla je. “Ali ništa ne obećavam.”

“Hvala”, rekao je Erik nasmiješivši se. “To je dovoljno.”

Hannin mobitel zazvonio je u trenutku kad se parkirala u Hektorovoj ulici. Progutala je slinu vidjevši broj. Bio je to dom u kojem je baka živjela. Sama je više nije mogla nazvati. Prošlo je nekoliko godina otkad joj je demencija oduzela govor. Svaki put kad bi je nazvali iz doma, pomislila je da je baka preminula.

“Iris ima visoku temperaturu”, rekla je njegovateljica. “Ako se ne spusti, morat ćemo je odvesti u bolnicu.”

21.

“ŽELIŠ LI OTIĆI ONAMO?” pitao je Erik čim je čuo za Hanninu baku.

“Ne sada. Obećali su da će nazvati ako joj postane toliko loše da je moraju poslati u bolnicu.”

Erik nije ustrajao, morali su doći do Hektora što je prije moguće. Prešli su cestu i ušli u svjetlosmeđu trokatnicu. Prema ploči na ulazu, Hektor je živio na najnižem katu. Na Erikovo iznenađenje, odmah je otvorio vrata. Hektor je više sličio svojoj sestri nego svom ocu. Crvenkasta mu je kosa bila poluduga, a obrazi prekriveni pjegicama. Odjevnu kombinaciju činili su donji dio trenirke i majica kratkih rukava.

“Što želite?” pitao je.

“Mi smo iz policije”, rekla je Hanna i podigla značku. “Zvali smo vas više puta. Zašto se ne javljate?”

Hektor je slegnuo ramenima i koraknuo unatrag.

“Čuo sam za Thomasa”, rekao je. “I gdje je pronađen. To je zaista strašno.”

“Tko vam je to rekao?” pitao je Erik.

“Tata.”

Erik je razmijenio kratak pogled s Hannom.

“A kako je on saznao?”

“Nazvao ga je čovjek koji je kupio kuću”, rekao je Hektor. “Potpuno uspaničen. Što je razumljivo. Dakle, kakav jebeni šok. Jadna sestra.”

“Možemo li negdje sjesti?” pitala je Hanna.

Hektor ih je uveo u maleni dnevni boravak koji je blago bazdio na dim cigareta. Na zidu je visio jedino golemi televizor. Na klupici ispod nalazile su se dvije bučice. Ni Hektor ni stan nisu odavali dojam da je riječ o posredniku za prodaju nekretnina, sve je vrištalo da je neženja, ali Erikovo iskustvo s posrednicima bilo je ono iz Malmöa. Zacijelo je postojala prilično velika razlika između njih i onih koji su radili na Ölandu.

Hektor je sjeo u fotelju, prepustivši njima crni kožni kauč. Bio je udubljen, pa je Erik upao u njega. Tijelo mu se i dalje bunilo zbog subotnje aktivnosti i nije ga slušalo kako treba. Hektor mu se veselo nasmijao.

“Što vam je?” pitao je.

“Sudjelovao sam na Ironmanu prošli vikend.”

“Oh, jebote. Baš sam se želio iskušati u tome. Je li bilo teško?”

Erik je otvorio usta kako bi odgovorio, ali nije stigao.

“Kakav je bio vaš i Thomasov odnos?” pitala je Hanna.

Hektor je nerado odustao od razgovora o Ironmanu i svrnuo pogled na nju.

“Ne baš dobar”, rekao je. “Ali nagađam da ste to već znali jer ste ovdje.”

“Razgovaramo sa svima iz Thomasova okruženja, samo da znate”, rekao je Erik. “Ali istina je da smo čuli za vaš sukob. O čemu je bila riječ?”

Nije želio Hektoru spominjati bilo što od onoga što su im drugi ispričali.

“Bio mi je dužan”, rekao je Hektor.

“Koliko?”

“Četrnaest tisuća kruna.”

Ni Erik ni Hanna nisu ništa rekli i to je očito izazvalo Hektora.

“Naravno da sam bio ljut na Thomasa,” prasnuo je, “ali ne bih ga, dovraga, nikad ubio zbog takve usrane svote.”

Prije nekoliko godina Erik je istraživao ubojstvo u kojem je

muškarac usmrćen nožem zbog dvije tisuće kruna. A samo nekoliko tjedana prije žrtva i počinitelj zajedno su slavili Badnjak. Obojica nisu imali obitelj. Doduše, alkohol je bio umiješan, ali on je rijetko kad bio jedini razlog.

Bilo je jasno da je Hektor imao tešku narav, ali njegov izraz lica nagoviještao je da je shvatio kako je suviše lako planuo.

“Žao mi je”, rekao je. “Ali pretpostavljam da znate i za zatvorsku kaznu, a zaista sam već sit toga što ljudi to ne mogu ostaviti na miru.”

Erik je nastavio šutjeti, kao i Hanna. Bilo je očito da je to najbolji način da pridobiju Hektora da govori. Iznerviran, raširio je ruke.

“Zatvor me je promijenio”, rekao je. “Zato sam i posudio Thomasu novac. Želio sam biti ljubazan. Sve je lakše ako si međusobno pomažemo.”

Dugo je zurio u njih, kao da ih izaziva da ospore ono što je upravo rekao.

“Za što je Thomas trebao novac?” pitao je Erik.

“Nemam pojma”, rekao je Hektor. “Ali on nikad nema novaca. Mislim, i ja ponekad spiskam više nego što trebam, ali nikad ne prelazim granicu. Thomas upravo suprotno. Svi su mislili da je tako strašno šarmantan, ali on je stvarno znao izgubiti kontrolu. I treba se zapitati zašto je tako često mijenjao poslove.”

Toliko je brzo govorio da je Eriku bilo teško pratiti ga.

“Na što mislite kad kažete da je znao izgubiti kontrolu?”

“Jednom je vrištao na mene kao jebeni luđak jer sam kasnio s oglasom. Drugi put se strašno naljutio jer sam propustio sastanak s klijentom. Srećom, došla je sestra i prekinula ga. Inače bi me zasigurno udario.”

“Zašto ga je vaš otac zaposlio?” pitala je Hanna.

“To njega trebate pitati. Ali on voli misliti za sebe da je spasitelj. Ne znam koliko je napuštenih mačaka ljeti dovukao kući tijekom svih ovih godina.”

Fotelja je zaškripala kad je Hektor promijenio položaj. Ton njegova

glasa bio je pomalo podrugljiv, što je Erik smatrao čudnim uzevši u obzir da ih je maločas pokušao uvjeriti da je Thomasu posudio novac iz ljubaznosti.

“Kako se vi i vaš otac slažete?” nastavila je Hanna.

“Jeste li vi terapeutkinja ili policajka?”

Hektor se nasmijao vlastitoj doskočici.

“Samo odgovorite na pitanje”, rekao je Erik.

“Dakle, ne razumijem kakve to veze ima s ovim”, rekao je Hektor. “Ali okej onda. Dobro se slažemo. Naravno, zamišljao sam drugačiju karijeru od ove kod starog u tvrtki. Ali da nije bilo njega, sad bih bio nezaposlen. Ekonomiju i porezno pravo već sam bio savladao, a on mi je pomogao da završim tečajeve koji su bili potrebni da upotpunim znanje.”

Zijevanje je sakrio nadlakticom.

“*Sorry*”, rekao je. “Ali morao bih uskoro u krevet.”

“Imamo još samo nekoliko pitanja”, rekao je Erik. “Znate li što je Thomas radio u kući?”

“Ne. Zvuči skroz suludo što je pronađen ondje. Doista ne razumijem. Doduše, pitao sam se zašto dosad nije uspijevaao zadržati posao. Da, možda se bavio nečim protuzakonitim. Ali činilo se da mu je ovaj posao važan, a zaista ne vjerujem da bi ugrozio tvrtku.”

Još nisu znali kad je Thomas umro, ali kada mu je forenzičar podigao ruku, činilo se da je mrtvačka ukočenost prošla, pa je vjerojatno da se to dogodilo nekad tijekom nedjelje navečer.

“Što ste radili u nedjelju navečer?” pitao je Erik.

“Bio sam kod kuće i večerao”, rekao je Hektor. “Zatim sam pogledao film. Bio sam umoran i nisam imao snage ni za što. Inače obično nedjeljom idem na večeru kod roditelja.”

Ponovno je shvatio njihovu šutnju kao sumnju.

“Bolestan sam”, rekao je. “Zato nisam na poslu. I zato možda djelujem pomalo neosjetljiv. Ali doista se osjećam kao za otpad. Istina, nije mi se sviđao Thomas, ali nitko ne zaslužuje umrijeti. I užasno je to s

malcem. Zaista se nadam da ćete ga pronaći. Da sam zdraviji, pomogao bih u potrazi.”

“Ali jučer ste radili?” pitao je Erik.

“Da”, rekao je Hektor. “Ponekad je teško ostati doma. To biste vi kao policajci svakako trebali znati.”

22.

“PRIČLJIV JE GOTOVO JEDNAKO kao ti”, rekla je Hanna kad su prošli kroz ulazna vrata.

“Baš ti hvala”, naceri se Erik.

Nije nimalo sumnjala u to da je Hektor koji put prešao granicu zbog svog gnjeva. Pitanje je samo bilo kada. Okrenula se i pogledala prema gore, u prozor koji je trebao biti njegov, ali nije bilo nikoga. Na katu iznad sijeda je gospođa zalijevala cvijeće. To ju je podsjetilo na razgovor s bakinim domom. Starija je gospođa opazila njezin pogled, pa joj je kimnula. Hanna je podigla ruku nasmiješivši se.

“Jesi li se predomislila oko odlaska k baki?” pitao je Erik.

“Ne”, odgovorila je. “Ionako neće znati da sam bila ondje. Ići ću nakon posla.”

“Onda, znači, ništa od večere sa mnom?”

Erik je tužno iskrivio usta.

“Nažalost, ne. Pokušaj nagovoriti nekog drugog.”

Hanna je vozila tih nekoliko blokova natrag do agencije. Zamolila je Erika da pošalje Oveu poruku da netko mora kontaktirati Thomasove prijašnje poslodavce. Ne samo zbog onoga što je Hektor rekao nego ponajviše zbog toga što se Thomas koristio kućom koju je agencija prodala. Čak i ako nije ondje radio ništa protuzakonito, bilo je to definitivno neprikladno.

U uredu su sada bila ugašena svjetla, a jedan Saab izlazio je s parkirališta. Brzo je skrenula i zatvorila izlaz, ali čovjek iza upravljača

nije bio Karl Friberg. Bijesno joj je potrubio, pa se požurila propustiti ga.

“Ovo je drugi natpis”, rekao je Erik.

Dovezla ih je bliže ulazu kako bi ga mogli pročitati.

“Piše da su privremeno odsutni zbog posla. I neki broj telefona.”

Erik je utipkao broj u svoj mobitel.

“Nitko ne odgovara”, uzdahnio je. “Što ćemo?”

Nije se željela vratiti u Kalmar dok ne porazgovaraju s Karlom.

“Očito ćemo onda morati i na njegovu kućnu adresu.”

Karl i njegova supruga Madeleine živjeli su u obiteljskoj kući u Svampområdetu u istočnom Färjestadenu. Nekoliko dječaka postavilo je golove za unihokej nasred ceste i vježbalo kaznene udarce. Čim je automobil skrenuo u ulicu, dvojica su potrčala i pomaknula gol već dobro uvježbanim pokretima.

Fribergova kuća nalazila se sasvim na kraju. Bila je to plavo obojena, drvena jednokatnica. Dvorište je bilo jednostavno i dobro održavano. Sprijeda su se nalazile nekoliko voćaka i cvjetna gredica koja se protezala duž cijele kuće. Kamena skulptura psa stajala je na stubama koje su vodile do ulaznih vrata. Ništa se nije dogodilo kad je Hanna pozvonila. Nakon nekoliko sekundi ponovno je pritisnula zvono.

“Dolazim”, viknuo je glas iznutra.

Žena je otvorila vrata. Imala je brašnjavu pregaču i bila je svega desetak centimetara niža od Hanne. Tanka kosa bila je kratko ošišana.

“Jeste li vi Madeleine?”

“Da, a pretpostavljam da ste vi iz policije.”

Hanna i Erik su kimnuli.

“Je li Karl ovdje?” pitao je Erik.

“Nažalost, nije”, rekla je Madeleine.

Okrenula se i tek je tada Hanna ugledala mršavu mačku kako viri iza komode. Uzela je zalet, ali Madeleine ju je spriječila da pobjegne van ispruživši nogu. Mačka nije imala dlaku. Frknuvši, zavukla se ispod

komode.

“Kad ste posljednji put razgovarali s njim?” nastavio je Erik.

“Prije pola sata”, rekla je supruga. “Ali samo nekoliko minuta. Toliko juri uokolo da će dobiti srčani udar.”

Madeleine je spustila pogled na svoju brašnjavu pregaču.

“Sve je naopako trenutačno”, nastavila je. “Zaista je stravično to što se dogodilo. Pečem kad sam pod stresom.”

“Možete li sada nazvati Karla?” pitala je Hanna.

“Da, ali onda, molim vas, uđite i zatvorite vrata da prokleta mačketina ne pobjegne.”

Učinili su kako im je rečeno. Sekunde su prolazile, a Madeleine se nije vraćala. Prerastale u minute. Nije se čuo nikakav zvuk iz unutrašnjosti kuće. Mačka je zurila u njih. Hanna je učinila nekoliko koraka i ugledala Madeleine kako stoji nagnuta nad kuhinjskom radnom pločom. Ploča je bila zatrpana zdjelama, mjericama i sastojcima za pečenje. Mobitel joj je bio pritisnut uz obraz.

“Ne odgovara”, rekla je.

“Recite mu da nam se javi ako vas nazove”, rekla je Hanna.

Tek je sad uočila mačku koja je ležala na kuhinjskom stolcu. Ova je imala dugu sivu dlaku i činilo se da spava.

“Naravno”, rekla je Madeleine.

Spustila je mobitel na radnu površinu.

“Jeste li pronašli jadnog malenog dječaka?”

“Ne možemo komentirati istragu.”

“Ne, naravno da ne možete. Samo, tako je grozno što ga nema. Imate li kakvu naznaku što se moglo dogoditi?”

“Ne možemo komentirati istragu”, ponovila je Hanna.

“Jeste li imali goste u nedjelju na večeri?” pitao je Erik, koji je također ušao u kuhinju.

Bora se pojavila između Madeleineinih prosijedih crnih obrva.

“Zašto to pitate?”

“Samo odgovorite na pitanje”, rekao je Erik.

“Djeca običavaju doći ovamo na večeru, ali Hektor je u nedjelju bio bolestan, a Selene nije mogla.”

“Ali vi i Karl ste večerali?”

“Da, oko pola šest. Budući da smo bili sami, samo sam podgrijala ostatke od ručka. Zatim sam gledala televiziju, a Karl je otišao u svoju radionicu.”

“Što radi ondje?”

“Gradi kajak. Išla sam leći nešto prije deset sati i baš se tada Karl vratio u kuću.”

“Je li cijelu večer proveo u radionici?” pitao je Erik.

Madeleine je otpila nekoliko gutljaja vode iz čaše koja je stajala na radnoj ploči.

“Da, jest”, odgovorila je. “Primijetila bih da je nekamo otišao.”

“Jeste li poznavali Thomasa?” nastavio je Erik.

“Zapravo, samo sam ga jednom susrela i to je bilo kad je Karl organizirao malenu poslovnu zabavu u našoj kući. Nismo naročito mnogo razgovarali, ali činio se dragim.”

Hanni je zazvonio mobitel i kad je vidjela da je zove Daniel, zahvalila je Madeleine i požurila se izaći iz kuće.

“Ove vam poručuje da morate ponovno ispitati Lykke Henriksen”, rekao je Daniel.

Hanna se okrenula. Na kuhinjskom prozoru nije bilo nikoga. “Zašto?” pitala je.

“Zato što sam razgovarao s njezinim profesorom Rogerom Wasseliusom i potvrdio je da ga je uhodila. Umislila si je da su u vezi. Kada se suočio s njom, probušila mu je gume. Zatim se pojavila u njegovoj kući. Pustio ju je unutra kako bi je nagovorio da prestane, ali odbijala ga je slušati. Kad ju je pokušao natjerati da ode, uzela je svijećnjak i opalila ga njime po glavi.”

“Ukazuje li išta na to da on laže?” pitala je Hanna smjestivši se za upravljačem. “I da su zaista bili u vezi?”

“Razgovarao sam i s njegovom suprugom”, rekao je Daniel. “I ona je potvrdila da je vidjela Lykke ispred njihove kuće u više prilika. Da je samo stajala i zurila u kuću. Ona je zbog toga osjećala nelagodu. Željela je da je suprug prijavi policiji, ali nije se usudio.”

“Kako misliš nije se usudio?” pitala je Hanna.

“Bojao se da će ga to upropastiti, u slučaju da netko povjeruje Lykke.”

“Okej, krećemo odmah u Grönhögen.”

23.

ČETRDESET MINUTA POSLIJE Hanna je skrenula na posjed Lykke Henriksen i Erik je promotrio dvorište. Danas je vrijeme bilo lošije, pa nije prekopavala cvjetne gredice. Tijekom prvog susreta s njom bilo je jasno da nešto nije valjalo. Ono što su Lykkin profesor i njegova supruga ispričali, mogla bi biti istina, ali to nije automatski činilo Lykke ubojicom. Shvatio je da će je vjerojatno čak morati obavijestiti da je Thomas Ahlström pronađen mrtav. Doduše, činilo se da nisu bili u kontaktu, ali ipak joj je bio otac.

Vjetar ga je ošinuo kad je iskoračio iz auta. Koliko je god ovo naselje bilo lijepo, bilo je jednako tako i podosta izloženo vremenskim prilikama. Hanni je zazvonio mobitel i nakon što je nekoliko sekundi slušala, prekinula je razgovor:

“Nazovi radije glasnogovornika.”

“Koliko znaju?” pitao je Erik.

“Većinu, ali nije potrebna velika sposobnost zaključivanja da bi donekle shvatili što se događa imajući u vidu mobilizaciju u Södra Möcklebyju i potragu za dječakom koja će početi.”

Podigao je ruku kako bi pokucao, ali nije stigao jer su se ulazna vrata otvorila. Lykke ih je vjerojatno vidjela kroz prozor. Odlučan izraz lica pokazivao je koliko joj nije drago što su ovdje.

“Moramo ponovno razgovarati s vama”, rekao je Erik.

“Zauzeta sam.”

“Bit ćemo brzi”, rekla je Hanna i zakoračila na sljedeću stubu.

Uzdahnuvši, Lykke ih je propustila u skučen hodnik. Kretala se polako, kao da će se srušiti ako to ne učini tako. Zaudaralo je na kavu. Erik je pogledao u kuhinju dok su prolazili pokraj nje, i na zidu se nalazila mrlja od kave, a na podu su bile krhotine porculana.

Smjestili su se u dnevni boravak, gdje su dvije sofe zauzimale veći dio prostora. Bilo je skućeno, ali ugodno. Tu je bio i kamin i činilo se da se upotrebljava. Na podu je stajao televizor, prislonjen uza zid. Pogled mu se zaustavio na košari s igračkama. Iz brzinske provjere saznali su da Lykke nije imala djece ni braće i sestara, ali možda je ponekad čuvala djecu svojih prijatelja.

“Često iznajmljujem kuću”, rekla je Lykke, koja je očito popratila njegov pogled. “Mnogo je obitelji s djecom koje unajmljuju i one cijene igračke.”

Erik nije vjerovao da su mediji već stigli objaviti da je Thomas Ahlström pronađen mrtav, ali informacija o potrazi Missing Peoplea za Hugom počela se širiti.

“Tvoj je otac, nažalost, prijepodne pronađen mrtav.”

Lykkino tijelo se ukoćilo, ali lice joj je još uvijek bilo okrenuto prema igračkama, pa nije vidio reakciju. Polako se okrenula prema njima.

“Gdje?”

“To ne možemo reći”, kratko je odgovorio.

Detalje o kući neće moći zadržati u tajnosti. Previše je ljudi znalo. Svi su ih susjedi vidjeli. Jenny su rekli istinu, ali Lykkin položaj bio je teži. Ona zapravo nije poznavala svog oca. Osim toga, postojale su okolnosti koje su je činile potencijalnom osumnjičenicom. Erik je očekivao više pitanja, ali nije ih bilo. Ne bi li barem trebala pitati za svog mlađeg brata? Lykke se činila neobično odsutnom. Pogledao je njezine oči, ali nije bilo naznake da je pod utjecajem nečega.

“Razgovarali smo sa Sveučilištem u Uppsali”, rekao je. “Možete li nam ispričati što se dogodilo između vas i vašeg profesora?”

Na spomen profesora Lykke je zažmirila.

“S kime ste razgovarali?” pitala je.

“Je li važno?” pitao je Erik. “To u svakom slučaju ne bi trebalo utjecati na vašu verziju priče.”

Podignuvši noge na sofu, naslonila je bradu na koljena. Sada je gledala, ali ne u njih.

“Udarila sam ga svijećnjakom po glavi”, rekla je.

“A pod *ga* pretpostavljam da mislite na Rogera Wasscliusa?”

Lykke je kimnula.

“Zašto ste ga udarili svijećnjakom?” pitala je Hanna.

“Jer mi je bio najbliže.”

“Okej, ali zašto ste ga uopće udarili?”

Lykke je okrenula lice prema prozoru. Jedino što je Erik vidio kroz njega bio je bočni zid kuće.

“Mislila sam da ću se ugušiti”, rekla je. “Pritisnuo me uza zid stišćući mi rukom vrat.”

“Što ste radili u njegovoj kući?” pitao je Erik.

Lykke nije odgovorila, nastavila je samo zuriti kroz prozor.

“Važno je da nam kažete”, rekla je Hanna.

Lykkina jedina reakcija bila je da snažnije obgrli koljena.

“Prema uppsalskom sveučilištu, to nije bio prvi incident”, rekao je.

Izraz lica i dalje joj je bio miran kad se okrenula prema njemu. “Kako to mislite?”

“Rekli su da ste proganjali tog profesora.”

Na trenutak je pomislio da ga nije čula, ali odjednom je skočila sa sofe i odjurila.

24.

KERAMIKA JE BILA HLADNA na dodir. Lykke je bila toliko uznemirena da se tresla ne mogavši popustiti stisak premda je znala da bi morala. Umivaonik to nije mogao izdržati i cijevi su prijeteci zaškripale.

Dakako, udarila je Rogera, ali nije imala nikakvog izbora. Njezin je bijes potekao iz onog koji je vidjela na njegovu licu. Možda su odgovarali jedno drugome bolje nego što je ijedno od njih shvaćalo.

Začulo se kucanje na vratima kupaonice.

“Kako ste?” pitao je policajac.

Potrčao je za njom kao da je zaista mislio da namjerava pobjeći.

“Dolazim odmah”, protisnula je.

Čim je policija ušla u kuću, kao da je napustila svoje tijelo. *Ispričaj*, zanovijetao je onaj naporni i razumni dio nje. *Sve ispričaj*. Ali nije mogla.

Thomas je mrtav. Ne, ne idi onamo. Ne sada. Bilo je to previše.

Zašto nije prijavila Rogera policiji? Premda, znala je zašto. Bila bi njezina riječ protiv njegove. I svaki onaj put prije kad je svojevolumno bila s njim, upotrijebio bi se protiv nje. Osim toga, nije ona imala ozljede koje je mogla pokazati, nego on. Šokiran, Roger ju je pustio, pritisnuvši rukom sljepoočnicu. Rukom kojom je čas prije rovaio po njezinu spolnom organu dok ju je pritiskao uza zid gotovo je ugušivši drugom. Bijesna njegovu licu i sve one grozote koje je izvikivao natjerale su je da pobjegne odande.

Konačno je uspjela pustiti umivaonik. Umila je lice ledeno hladnom vodom i pogledala se u zrcalo. Pokušala je oponašati Rogerov glas: *Ti si*

luda. Ali zvučala je samo promuklo.

Ponovno je pokucao.

“Da”, rekla je. “Još samo minutu.”

Sljedećeg ponedjeljka potražila je prodekana za nastavu, nagađala je da su s njim policajci razgovarali. Zaista je vjerovala da će on biti na njezinoj strani. Ispričala mu je o vezi i rekla da je Roger postao nasilan kad ga je suočila s njegovim lažima. Prodekan ju je pitao želi li ga prijaviti policiji i kad je rekla da ne želi, rekao je da je dobro što je došla k njemu. Da je pokret *Me Too* uistinu pomogao sveučilištu da se poboljša u ovakvim pitanjima. Obećao je da će razgovarati s Rogerom. Da će ga nagnati da shvati kako je njegovo ponašanje bilo *neprihvatljivo*. Podrugljivo se nasmijala svom odrazu u ogledalu na riječ koja je upotrijebljena. Nakon toga ona i Roger gotovo da nisu bili u kontaktu.

Kako proganjala?

Da, stajala je ispred njegove kuće nekoliko puta, ali to se dogodilo kad je odjednom prestao odgovarati na njezine pozive. Zabrinula se, potražila njegovu adresu i otišla onamo. Vidjevši kroz prozor ženu i dijete, shvatila je tada kakvo je đubre. Sljedeći mu je dan probušila gume na parkiralištu ispred Centra za evolucijsku biologiju. A onda se dan nakon toga morala vratiti do njegove kuće. Kao da nije vjerovala vlastitim očima.

Još joj se jedna uspomena pojavila u glavi, zbog koje je ostala bez zraka. Otputovali su u Vaxholm za vikend, samo njih dvoje. Bili su u hotelu, fino jeli, šetali uokolo po otoku... Tada joj je Roger rekao da nikad nije upoznao nikoga poput nje. Da je zabavna i pametna. Lijepa. Da želi da zauvijek budu zajedno. Prvi se put nakon dugo vremena osjećala sretnom.

Nešto s njom nije bilo u redu. Nije bilo normalno ponašati se na način na koji se ona ponašala. Bušiti gume na automobilu. Navratiti kod Rogera i umisliti si da će to nešto riješiti. Vjerovati da će gladovanje pomoći. Thomas je mrtav. Ne, ne onamo. Snažno je udarila dlanovima po umivaoniku i izašla iz kupaonice. Policajac je još uvijek stajao ispred, izbjegavala je pogledati ga. Samo ga je slijedila natrag do dnevnog boravka.

Ispričaj, navaljivao je glas. I shvatila je da mora barem pokušati.

“Razgovarali smo i s Rogerom Wasseliusom”, rekao je policajac.

“I pretpostavljam da tvrdi da sam *stalker*?”

“Da, otprilike. To nije točno?”

“Nije.”

“Rogerova supruga kaže da vas je više puta vidjela ispred njihove kuće”, nastavio je policajac.

“Da”, rekla je Lykke.

Više od toga nije uspijevala izbaciti iz sebe. Toliko se toga sramila.

“Kako biste opisali svoj odnos s Rogerom?” pitala je policajka.

Sva ova pitanja o Rogeru uznemiravala su je, ali razumjela je o čemu je zapravo riječ. Policija je željela saznati kakva je ona osoba.

Nešto sa mnom nije u redu.

Potisnula je tu pomisao.

“Bila sam tako strašno zaljubljena”, rekla je. “Naravno, pitala sam se zašto smo uvijek kod mene, ali vjerovala sam da je to zbog toga što mi je bio profesor. Jedne sam ga večeri željela iznenaditi i otišla sam k njemu. Tada sam otkrila da ima ženu i dijete. Da mi je lagao. I da, očito to nisam baš dobro prihvatila.”

“Što ste onda učinili?”

“Probušila sam mu gume i on se jebeno razbjesnio. Prijetio mi je da će me prijaviti.”

“A sve ostale situacije kad ste bili ondje?”

“Kao da nisam mogla vjerovati što vidim, i zatim...”

Zurila je u orijentalni tepih, približavala se dijelu koji joj je bilo najteže ispričati i nije se mogla suočiti s njihovim pogledima. Trbuh ju je bolio i bubnjalo joj je u glavi. A Thomas je bio mrtav.

“Nastavite”, rekla je policajka.

“Otišla sam u Rogerovu kuću jer je njegova supruga trebala saznati kakvo je on đubre, ali nije bila doma. Pritisnuo me uza zid i mislila sam

da će me ubiti. Zato sam ga udarila.”

“Imate li išta što dokazuje da ste bili u vezi?” pitao je policajac. Lykke je tvrdoglavo držala pogled uperen u tepih. Toliko ju je boljela njihova sumnja.

“Kao što?” pitala je.

“Ljubavna pisma, SMS-ovi, računi ili bilo što drugo.”

“Zaista smo se mnogo dopisivali, ali uvijek se potpisivao samo s R.” Izdiktirala im je Rogerov broj kad su ga zatražili.

“Imate li zajedničke fotografije?”

“Ne. Roger je tvrdio da se mrzi fotografirati.”

Lykke je i sama bila svjesna koliko odsutno zvuči. Bila je toliko iscrpljena da je vjerovala da će zaspati čim legne na sofu. Koliko je samo puta Roger posegnuo za njezinim mobitelom kad ga je željela fotkati? Rekao joj da je ona mnogo ljepši motiv? Naivna kakva je bila, osjećala se polaskanom. Ne, ne naivna. Gladna. Jedina veza u kojoj je dotad bila, bila je s prištavim i nesigurnim gimnazijalcem koji ju je ostavio nakon dva mjeseca jer je smatrao da ju je teško upoznati.

Spoznaja je bila poput udarca ravno u trbuh. *Misle da lažem, a mislit će to i za Thomasa.*

“Što se dogodilo u kuhinji?” pitao je policajac.

Najprije ga nije razumjela, ali zatim je počeo spominjati kavu. “Nezgoda”, rekla je.

Zašto to nije počistila? Trenutačno je samu sebe mrzila zbog svoje nesposobnosti. Grizla je unutrašnju stranu usne sve dok joj okus krvi nije ispunio usta.

“Je li istina ono što ste nam dosad ispričali o Thomasu?” pitala je policajka.

“Kako mislite?”

“Da je jedini kontakt s njim bio telefonski poziv?”

Ispričaj, cvilio je glas, ali uspjela je jedino kimnuti glavom.

25.

HANNA JE IZ AUTOMOBILA nazvala Daniela i ispričala mu što je Lykke Henriksen rekla. On će provjeriti broj mobitela. Morali su biti sigurniji u ono što se dogodilo između Lykke i njezina profesora, jer ako je bilo onako kako je profesor ispričao, morali bi detaljnije istražiti i njezin odnos s Thomasom. Dojam koji je stekla prilikom prvog susreta s Lykke sada se samo pojačao. Nije se dobro osjećala.

“Možemo li stati u Södra Möcklebyju?” pitala je Hanna.

“Zašto?”

“Jer bih se trebala predstaviti Freyi Amundsdottir iz Missing Peoplea”, rekla je. “I željela bih provjeriti kako ide potraga. Zatim možemo ponovno pokušati doći do Karla Friberga.”

Erik nije dalje ispitivao i bila mu je zahvalna na tome. Naravno da je mogla nazvati Freyu, ali zeznula je što joj se nije odmah javila. Odlaskom onamo mogla bi to pokušati ispraviti. Pomoć Missing Peoplea bila im je važna i morali su sačuvati taj odnos. Osim toga, željela je vidjeti koliko je ljudi sudjelovalo. I tko. Nakon što je Joel Forslund pronađen mrtav na odmorištu kod Möckelmossena, odlazila je onamo svaki dan i fotografirala one koji su posjećivali mjesto zločina. To im je pomoglo da pronađu počinitelja. Osoba kriva za Thomasovu smrt možda je sudjelovala u potrazi. Ili ona koja je otela Huga, ako je, usprkos svemu, riječ ipak bila o njemu.

Automobili su bili parkirani posvuda uz cestu, ali Hanna je svejedno produžila prema crkvi. Södra Möckleby bilo je mjesto koje je imalo crkvu. Oko nje su se u krugu nizale kuće s dvorištima i oranicama na rubovima. Ispred malene knjižnice, koja je trenutačno izgledala

zatvoreno, pronašla je parkirališno mjesto. Na travnatoj ravnici ispred crkve žena u crvenom prsluku popela se na preokrenutu gajbu i davala je upute uz pomoć megafona. To je morala biti Freya Amundsdottir, pa Hanna i Erik nisu imali drugog izbora osim čekati.

“Bok”, začuo se tihi glas pokraj nje.

Isak.

Stajao joj je sasvim blizu. Toliko blizu jedno drugome nikada prije nisu bili. Osjećao se miris agruma. Vjerojatno njegov gel za tuširanje. Hanna je progutala slinu.

“Bok”, rekla je. “Što radiš ovdje?”

Zarumenjela se zbog glupog pitanja. Boja u licu pojačala se kad je shvatila da mu je sasvim isto pitanje postavila i u Gårdbyju. Mora li on stajati tako blizu? Nije bilo moguće usredotočiti se na bilo što drugo.

“Želim pomoći u potrazi”, rekao je Isak.

“Bravo”, rekla je.

Bravo? Kakva je to jebena riječ? Pogotovo u ovom kontekstu. Krišom ga je pogledala, ali nije pronašla naznaku da se uvrijedio. Nasmijao se, i ona je bila na korak od toga da ga odgurne - samo kako bi povratila kontrolu. Imao je na sebi pleteni džemper s islandskim uzorkom, a vjetar mu je razbarušio i bradu i kosu. Bilo je nešto posebno u muškarcima s bradom. Fabian ju je imao kad su se upoznali i šišao ju je u modernim salonima dok mu nije dosadila, pa ju je skroz obrijao.

“Imate li ikakvih saznanja o tome što se...”

“Nažalost, ne mogu govoriti o istrazi.”

“Razumijem”, rekao je Isak. “A to sam zapravo i znao. Samo što je to toliko strašno.”

Zašto ga je prekinula? Isak ju je gledao i Hanna je shvatila da nije odgovorila na njegov komentar.

“Da, doista je strašno.”

Željela je još nešto reći, ali nije se mogla sjetiti ničega iole pametnog. Odmaknula se od njega, ali nije pomoglo. Freya je utihnula i Hanna je kimnula u njezinu smjeru.

“Moram razgovarati s njom.”

“Naravno”, rekao je Isak.

Pomalo odugovlačeći, kao da je zapravo nije želio pustiti da ode. Možda joj je htio nešto ispričati.

“Jesi li poznavao Thomasa Ahlströma?” pitala je.

“Ne, ali pokušavam se uvijek odazvati kad se ovako nešto dogodi.”

Krajičkom oka vidjela je da se Freya sprema otići, pa se, ispričavši se, požurila onamo. Odmah je bilo lakše disati.

“Bok, ja sam Hanna Duncker. Iz Kalmarske policije.”

“Baš dobro da ste došli”, nasmiješila se Freya. “Imate li još neke informacije?”

“Nažalost, ne.”

“Hoćete li sudjelovati u potrazi?”

Hanna se osvrnula tražeći Erika. Stajao je još uvijek na istom mjestu, čežnjivo gledajući prema malenom kafiću. Približavao mu se novinar iz *Barometerna*.

“Ne, ja... željela sam se prije svega predstaviti”, rekla je Hanna. “I ispričati se što vas nisam nazvala.”

“Ma, ne brinite se. Razumijem da se mnogo toga događa trenutačno.”

Hanna je kimnula. Doista je bilo svega. Ne samo u vezi s istragom.

“Mogu li dobiti popis osoba koje su se prijavile za potragu?” pitala je.

“Da, mogu vam ga poslati mejlom”, rekla je Freya. “Nekoliko se stotina ljudi dosad prijavilo, ali znatno više će ih se navodno priključiti. Smatrali smo da je važno započeti što je prije moguće.”

“Hvala.”

Hanna je pogledom okrnula Isaka, a zatim prešla na druge, vrlo različite ljude koji su se ondje zatekli. Mnogi su odavno umirovljenici, dok su se drugi pak činili kao da su netom navršili osamnaest, koliko je

bilo potrebno za sudjelovanje. Bilo je rano poslijepodne, pa će se oni koji rade vjerojatno priključiti tek poslije.

Zašto je ustrajala u tome da zastanu ovdje? No tek što je to pomislila, pogled joj je pao na ženu koja je uporno zurila u nju, činilo se kao da želi stupiti u kontakt. Žena se ponašala suviše nesigurno da bi bila novinarka, pa joj je Hanna prišla. Čak i ako nije bila počinitelj, možda se uključila u potragu jer je nešto znala.

“Bok”, rekla je Hanna. “Zašto sudjelujete u potrazi?”

“Kako bih pomogla.”

Helikopter je letio nisko nad njima, pa je Hanna pričekala da se muklo fijukanje propelera utiša.

“Jeste li prijateljica obitelji?” pitala je.

“Ne prepoznaješ me, zar ne?”

Hanna nije znala što bi rekla.

“Zovem se Klara”, izjavila je žena. “Moj mlađi brat Robin bio je prijatelj tvoga brata Kristoffera.”

Budući da je Klara bila Robinova starija sestra, a ona je bila Kristofferova mlađa, nikada se nisu kretale u istim krugovima, ali Gårdby je bilo malo mjesto i Hanna se sramila što je uopće nije prepoznala. Duga smeđa kosa i maleni prćasti nos bili su svakako isti. Istovremeno, bilo je jasno da se promijenila u tih šesnaest godina. Držanje joj je bilo drugačije, kao i podočnjaci. Hanna bi zapravo trebala čavrljati, pitati je kako je, kako je Robin. Ali onda će morati govoriti i o sebi. Ili još gore: o Kristoffera.

Klara ju je nastavila gledati onim prodornim, ispitivačkim pogledom. Što je tražila? Možda naznaku oca ubojice.

“Drago mi je što smo se srele”, rekla je Hanna. “Ali moram sada nastaviti s poslom.”

Krenula je natrag prema Eriku, ne pogledavši u Isakovu smjeru. Novinar je otišao dalje, intervjuirajući sada gospođu koja sudjeluje u potrazi. Ugledala je tračak zanimanja kad je prošla pokraj njih: Češće su se javljali njoj nego njezinim kolegama. Ništa se nije toliko daleko čulo

kao komentar istražiteljice Hanne Duncker, ubojičine kćeri. Novinar je prekinuo intervju i pojurio za njom.

“Idemo u Färjestaden”, rekla je Eriku, uskočivši za upravljač prije nego što je novinar stigao do nje.

26.

“IZLAZIŠ LI S KIME?” UPITAO je Erik.

Hanni je na trenutak popustila koncentracija na cestu. Ugledala je jato čvoraka u polju. Najednom je automobil bio okružen njima. Erik se stresao. Čvorci su zvučali poput skupine bijesnih soprana koji se svađaju oko tempa u kojem bi trebali pjevati. Blago je otpustila gas.

“Smiri se”, rekla je Hanna. “To su samo ptice. I ne, ne izlazim ni s kim.”

Potpuno kontrolirajući zračni prostor, čvorci su se sjatili oko automobila pa nakon nekoliko sekundi odletjeli dalje. Za nekoga tko je želio živjeti na selu, Erik zaista nije imao nikakvog pojma, ali nije mu to rekla. Zatim se sjetila da je odustao od toga i počeo svirati gitaru.

“Inače, Daniel je upecao nekog dečka u subotu”, rekao je Erik. “Nakon Ironmana.”

“Kako znaš?”

“Tako je naglo nestao da sam ga nazvao da provjerim je li sve u redu.”

“Kako obzirno od tebe.”

“Naravno da jest.”

Hanna je pretpostavljala da je Daniel proveo i nedjelju s tim dečkom. I da je zato izgorio na suncu. Isakov osmijeh pojavio joj se pred očima, pa je stisnula gas. Nije trenutačno imala vremena ni za njega ni za Kristoffera. Susret s Robinovom sestrom Klarom izvukao je novu uspomenu. Kristoffer i Robin mnogo su se družili onog posljednjeg

proljeća prije nego što je sve eksplodiralo i kad se jedne večeri vratila kući od Rebecke, sjedili su u kuhinji i igrali poker. Pitali su je želi li im se pridružiti. Kristoffer je konačno djelovao veselo i tada je povjerovala da će se ipak sve srediti. Tata je bio negdje vani, vjerojatno pijan kao i obično, ali u tom se trenutku sve činilo lijepim, poput djelića prijašnjeg života. Bilo je to nekoliko mjeseci prije nego što im je policija, došla u kuću i uhitila njihova oca.

Put do Gronhögena i Södra Möcklebyja trajao je gotovo dva sata, a na vratima agencije za nekretnine i dalje je stajala poruka da se brzo vraćaju. Međutim, ovaj se put Karl Friberg javio kad ga je nazvala.

“Stižem za nekoliko minuta”, rekao je. “Možete li možda pričekati vani?”

Hanna i Erik pronašli su klupicu pod nadstrešnicom na autobusnoj postaji, nekoliko metara od agencije. Bilo je udobnije nego sjediti u automobilu.

“Ondje je jedna zalogajnica”, rekla je kimnuvši prema luci. “Nešto vegetarijansko bi morali imati.”

“Hvala, ali izdržat ću još malo.”

Nekoliko se minuta, međutim, pretvorilo u četvrt sata. Saab Karla Friberga dojurio je iza ugla i uletio na maleno parkiralište pokraj ureda.

“Vozi kao i ti”, rekao je Erik.

Hanna je ustala frknuvši i požurila se naprijed. Mnogo je toga mogla reći o tome kako je Karl izbjegao njihov razgovor, ali sada je željela odgovore. Karl je otključao vrata i propustio ih unutra. Nakon što je skinuo ceduljicu, okrenuo se.

“Oprostite”, rekao je. “Znam da sam vam se trebao javiti, ali trenutačno sam pod nenormalnim stresom. Hektor je bolestan, a ni Seline ne može raditi. Bio sam primoran odvesti je na hitnu psihijatriju. Imajući na umu što se dogodilo, možda sam usredotočen na pogrešne stvari, ali tako sam strašno zabrinut za nju.”

“Dakle, rekla vam je za ključeve?” pitala je Hanna.

“Da, odmah sam je nazvao kad mi je kupac javio. Radim kao posrednik više od trideset godina. Ali ovo... Zaista ne razumijem zašto je

Thomas trebao ključeve.”

Karl je utučeno odmahnuo glavom, otišao do malene čajne kuhinje i vratio se sa šalicom kave.

“Inače, želite li i vi možda kavu?” pitao je.

“U redu je, hvala”, rekao je Erik.

“Oprostite”, rekao je Karl. “Ne znam gdje mi je pamet trenutačno.” Smjestili su se u istu prostoriju u kojoj su bili tijekom prvog posjeta. Sada je bilo znatno hladnije u njoj, pa Karl nije morao paliti ventilator. Prošla su samo dvadeset i četiri sata, ali činilo se kao da je ostario nekoliko godina.

“Znate li je li Thomas i prije uzimao ključeve?” pitala je Hanna. “Dakle, sam, prije roditeljskog dopusta?”

“Ne”, rekao je Karl. “Da sam to znao, ne bi, dakako, više bio zaposlen ovdje.”

“Možda je imao dobar izgovor”, rekla je Hanna. “Da ga je zaboravio vratiti, na primjer.”

“Ne”, ponovio je Karl.

Zamalo je srušio šalicu kave kad je posegnuo za njom.

“Joj, zaista mi je teško sve ovo prihvatiti”, nastavio je. “Jadna Jenny. I stravično je to s malenim dječakom. Još uvijek ne znate što mu se dogodilo?”

Hanna je odmahнула glavom.

“Bio sam tako sretan što su se moja djeca konačno angažirala u tvrtki”, rekao je Karl. “Ali sada... Da, jako je egoistično misliti na sebe u ovakvoj situaciji, ali doista ne znam kako ćemo se izvući iz ovoga. Klijenti su već počeli odlaziti.”

Karl je bio jednako pričljiv kao i njegov sin, premda je Hanna smatrala da on ostavlja simpatičniji dojam. Usprkos tomu što je maločas izjavio da je egoističan, bilo je jasno da se brinuo za obitelj Ahlström. “Gdje čuvate ključeve?” pitao je Erik.

“U zaključanoj metalnoj kutiji u onom ormaru.”

Karl je kimnuo prema sivom metalnom ormaru koji se nalazio s druge strane staklenog zida. Hanna se pitala što je to s posrednicima za nekretnine i staklenim zidovima. Jesu li željeli da što više ljudi svjedoči sretnom trenutku potpisivanja ugovora?

“Tko ima ključeve od kutije?” pitala je.

“Svi koji rade u uredu. Ali Thomas je svoje ključeve ostavio kad je otišao na roditeljski dopust.”

“I zaista ne možete ni naslutiti što je namjeravao s ključevima?”

“Nažalost, ne”, rekao je Karl. “Možda se želio nakratko maknuti iz svoje kuće.”

Stidljivo se osmjehnuo i bilo je očito da ni sam nije vjerovao u to.

“Jeste li znali da je Thomas dugovao Hektoru novac?” pitao je Erik.

“Ne”, rekao je Karl.

Ali odgovor je stigao malo prebrzo i Hanna je bila potpuno uvjerena da to nije bila istina.

“Je li Thomas znao da je Hektor bio u zatvoru?”

Karl ih je dugo promatrao prije nego što je odgovorio.

“Ne, to smo zadržali unutar obitelji.”

Otpio je gutljaj kave.

“I ja pomno pratim financije u tvrtki”, nastavio je. “Hektor je bio mlad i glup. Ne bi više nikada takvo što ponovio. Konačno se primirio.”

“Vjerojatno vam je jasno da moramo pitati što ste radili u nedjelju navečer”, rekao je Erik.

“Da, bio sam doma”, rekao je Karl. “Trebali smo imati nedjeljnu večeru s djecom, ali otkazali smo je jer ni Hektor ni Selene nisu mogli doći. Bili smo samo Madeleine i ja. Nakon večere otišao sam u svoju radionicu. Bilo je zasigurno oko šest sati. Madeleine to može potvrditi.”

Ulazna su se vrata otvorila i zatvorila. Ušao je muškarac kojeg su danas već sreli pred zalijepljenom ceduljicom.

“Ako nemate više pitanja, morao bih sada nastaviti s poslom”, rekao

je Karl. "I učiniti što mogu da spasim tvrtku."

"Dovoljno je za sada", rekla je Hanna.

I Hannin i Erikov mobitel zapištali su istovremeno, pa su se požurili izaći. Nadala se daje riječ o Hugu. Da su ga našli.

Fotografija Huga u crvenoj majici kratkih rukava mogla se vidjeti u svim medijima, a Missing People također ju je iskoristio u svojoj novoj objavi - koja se odnosila samo na dječaka. Pristiglo je mnogo dojava, a upravo je ovu Ove smatrao dovoljno vjerodostojnom da bi je trebalo provjeriti. Prosljedio im je fotografiju koju je jedna žena potajno snimila, a prikazivala je susjedino dvorište. Prema riječima žene, susjeda je imala psihičkih problema i nije imala djece. Sada se igrala s malenim dječakom u crvenoj majici kratkih rukava.

Posljednji dan

THOMAS USPIJE UČINITI svega nekoliko koraka prema ulaznim vratima prije nego što se začuje Hugovo deranje iz spavaće sobe. Na sekundu ostane neodlučno stajati, a zatim odjuri prema dječjem krevetiću. Hugo je sjedio, užasnuto zureći ravno ispred sebe, kao da uopće ne shvaća gdje se nalazi. Thomas ga podigne i privine uza se, šapćući mu umirujuće riječi. Sin utihne, ali čim se zvono oglasi drugi put, ponovno počne plakati.

Hugo mrzi taj zvuk i Thomas ga razumije. Zvuči kao da malo dijete napada ksilofon. Ako bude imao vremena, otići će do Kalmara ovaj tjedan i pokušati pronaći zvono koje nije toliko luđački glasno. To će se i Jenny svidjeti.

“Da, dolazim”, razdraženo promrmlja Thomas i krene prema vratima.

Vani stoji Karl.

“Bok”, kaže Thomas iznenađeno.

Trenutak potom u njemu eksplodira panika: Je li mu Selene izbrbljala o ključevima? Karl ga pozdravi, pogleda uperena u Huga. Zacijelo misli da je Thomas najgori otac na svijetu jer Hugo plače. Ali zapravo je njegova krivnja. Nerado pusti šefa unutra. Karl govori o današnjem obilasku jedne vile odmah uz more u Sandviku, pogledavajući pritom uokolo. Kocke i plastični autići razbacani su po podu. S time se sada Hugo najviše igra.

Karl je nervozan, pomisli Thomas. Ali zašto?

“Kako je na roditeljskom dopustu?” pita Karl.

“Super”, kaže Thomas.

Karl mu je rekao da žali što nije bio doma ni s Hektorom ni sa Selene. Čini se da se njegova supruga Madeleine uglavnom brine o kućanstvu. Već je gotovo godinu dana na bolovanju, ali prije je radila kao učiteljica. Hugo, srećom, utihne. Thomas zna da bi trebao ponuditi Karlu da sjedne. Pa ipak, ne učini to.

“Ne želim smetati”, kaže Karl.

“Ne smetaš”, kaže Thomas.

Ali sumnja da će uspjeti ponovno uspavati Huga.

“Nisam želio o ovome telefonski”, nastavi njegov šef.

“O čemu?” upita Thomas.

Karl stoji ispred police s knjigama na kojoj se nalazi kutijica s Lykkinim pismom. Podsjetnik da je Thomas potpuno podbacio kad je prvi put postao otac. Hugo mu postaje težak, pa ga prebaci na drugi bok.

“Nažalost, ne možemo te zadržati.”

Najprije pomisli da je to šala. Mora biti. Premda Karl izbjegava njegov pogled, a znoj mu se ljeska na čelu. Ljutnja ga ošine poput udarnog vala. Poželi je usmjeriti na Karla, ali zbog Huga se suzdrži.

“Zašto ne?” pita.

Karl uzdahne.

“Sad kad si roditelj, možda razumiješ da moram izabrati Hektora.”

Dakle, riječ je o sukobu s Hektorom, a ne o ključevima. Thomas nije mislio da je Karl nešto primijetio, ali možda mu je Hektor napričao sranja o njemu.

“Što je Hektor rekao?”

“Imam oči, pa i sâm vidim”, kaže Karl. “Ali spomenuo je dug.”

Karl korakne naprijed i pruži ruku prema Hugu, ali Thomas ga odmakne. Nema toga što za sina ne bi učinio, ali Hektor više nije malo dijete. Hektor je idiot, a Karl je taj koji mu dopušta da ga uništi. Da uništi tvrtku. Hektor se uvijek izvuče iz svega, a zbog istih je tih stvari Thomas sâm dobio otkaz na prethodnom poslu. Ponekad se Hektor nakon

noćnog provoda pojavi u uredu tek nakon ručka i zaboravlja važne sastanke. Da, Thomas mu duguje novac, ali on znatno bolje obavlja posao od tog uobraženka.

“Previše se toga dogodilo”, nastavio je Karl. “Ne samo ovo s Hektorom. Jednostavno više ne funkcionira.”

Još jedan val ljutnje preplavi Thomasa. Što više ne funkcionira? To je tako prokleta nepravedno i na korak je od toga da pukne. Da vrišteći izgovori Karlu što on točno misli o svemu.

“Želim da odeš sada”, procijedi Thomas.

Šef ga pogleda. Nesigurno se osmjehne. Vjerojatno od nervoze, ali Thomasa to živcira. Karl obično brblja o tome kako je važno međusobno se podržavati i kako svatko zaslužuje drugu priliku, ali to očito vrijedi samo za njegovu djecu. Zamalo istrese Hektorovu zatvorsku kaznu Karlu u lice, ali zaustavi se. Misli li on zaista da Thomas ne zna da je njegov sin bio u ćuzi?

“Razumijem da...”

“Odlazi”, prekine svog šefa.

“Ako postoji nešto što mogu učiniti...”

“Ne postoji.”

Karl ga konačno ostavi i kad se vrata zatvore, Thomas zagrlji Huga. A kad sin počne plakati, zaplače i Thomas. Zašto sve mora biti tako prokleta teško? Trebao se više potruditi oko Hektora. Ali smetalo ga je sve kod njega: njegova površnost, kako ga boli briga za obitelj. Možda zato što ga toliko podsjeća na osobu kakva je on nekada bio. Trebao je shvatiti da ne treba posuditi novac od njega, ali bio je dovoljno naivan da povjeruje da se Hektor promijenio. Nekoliko je puta Hektor iskoristio dug kako bi prebacio radne zadatke na njega.

Hugo utihne, začuđeno ga gledajući. Thomas obriše suze, ali neprestano stižu nove. Trebao se više potruditi i oko Lykke. Tko je ona postala? Nema pojma i shvaća da joj ne može pružiti više vremena za razmišljanje. On je nju iznevjerio i mora joj pokazati koliko je očajan zbog toga. Navesti je da shvati koliko ga je usrećilo njezino pismo. I da ništa ne želi više od toga da bude dio njezina života.

“Tata”, kaže Hugo i pogladi ga po obrazu.

“Tata je samo malo tužan. Proći će.”

Ali činilo se kao da mu je Karl pomrsio račune. Ili bolje reći spalio. Treba mu taj posao. Mora imati prihode i stabilnost. Mora imati Jenny.

27.

FOTOGRAFIJA NIJE BAŠ BILA oštra. Dječak je stajao na travnjaku i gledao nešto u daljini, nije se raspoznavalo što. Erik je zumirao lice, ali time je obris postao još mutniji. Izraz dječakova lica bilo je teško protumačiti, više iznenađen nego uzrujan. Kosa mu je bila plava i dob je odgovarala, ali prije svega imao je crvenu majicu kratkih rukava - za koju su bili sasvim sigurni daju je Hugo nosio kad je nestao.

“Što misliš?” pitao je.

“Teško je reći”, rekla je Hanna. “Ali čini se ispravnim shvatiti dojavu ozbiljno.”

“Slažem se, ja...”

Nije uspio završiti jer ga je Ove nazvao.

“Želim da odete onamo”, rekao je. “I nemojte unaprijed nazvati ženu. Ako to zaista jest Hugo, ne smijemo riskirati s prethodnim upozorenjem.”

“Zvuči razumno. Jeste li je uspjeli provjeriti?”

“Ne znamo više od toga da se zove Olivia Sandén. Nemamo je u svojim bazama i nejasno je čime se bavi. Šaljem vam adresu. A ako vam je promaklo, procurilo je u javnost i u kojoj je kući Thomas pronađen i da je za njezinu prodaju bila zadužena agencija za nekretnine u kojoj je radio.”

Glas iz pozadine pozvao je Ovea.

“Moram završiti”, rekao je. “Velik je pritisak medija u vezi s dječakom.”

Eriku je bilo drago što ne radi Oveov posao. Rijetko kad bi bio pod stresom zbog posla, ali sada je bio. I njegov otac i sestra poslali su mu poruku i pitali radi li na ovom slučaju, ali ne i brat koji je razmišljao o tome da prestane raditi kao policajac. Malenog Huga nije bilo više od četrdeset sati i zaista su ga morali pronaći. Provjerio je poruku s adresom.

“Idemo u Gårdstorp”, rekao je.

“Dakle, ponovno na jug”, rekla je Hanna.

Čim su napustili Färjestaden, Erik je uperio pogled prema nebu. Bilo je gadno kad su ih sve one ptice okružile, no jedino jato koje je sada mogao vidjeti nalazilo se sasvim daleko. Oblaka je bilo sve više, premda je prema vremenskoj prognozi nevrijeme trebalo stići tek sutra i doista se nadao da će dotad pronaći Huga. Noćne temperature sada su zasigurno padale na svega desetak stupnjeva.

Ni pola sata poslije provezli su se pokraj znaka na kojem je pisalo Gårdstorp.

“Koliko smo blizu Södra Möcklebyju?” pitao je Erik.

“To je sljedeće mjesto.”

Na izlasku iz naselja Hanna je usporila, polukružno se okrenula i parkirala na travnjaku ispred malene, crvene drvene kuće.

“Hoćemo li najprije razgovarati sa susjedom?” pitala je.

“Ne mislim da je to pametno. Teško da je naš dolazak ostao nezamijećen, a i vidi nas se iz kuće. Moramo odmah provjeriti je li Hugo ondje.”

Izašli su iz auta i, otvorivši kovanu ogradu, ušli u dvorište koje je bilo pusto. Nisu se čuli dječji glasovi. Vanjski prostor bio je uređen, ali nigdje nije bilo igračaka. Gospođa od možda pedeset godina otvorila je vrata susjedne kuće i Erik joj je dao znak da se vrati unutra.

Nastavili su do ulaznih vrata i, s obzirom na to da nije bilo zvona, pokucali. Žena koja je otvorila vrata bila je u tridesetima, imala je na sebi majicu bez rukava i dugu suknju s uzorkom. Kosa joj je bila ispletena u labavu pletenicu. U Indiji je Erik upoznao mnoge zapadnjake koji su izgledali poput nje. Iz kuće su dopirali glasovi s televizora. Zvučalo je

kao dječji crtani film. Glasovi su bili piskavog, pomalo histeričnog tona. Predstavili su se kao policajci.

“Što se dogodilo?” pitala je žena.

“Jeste li vi Olivia Sandén?”

“Jesam.”

“Teste li sami?”

“Ne...”

Lice joj se iskrivilo od svega što joj je zasigurno prolazilo glavom. Ali čega se bojala? Toga da je netko njoj blizak preminuo ili toga da će sad ostati bez dječaka kojeg je otela.

“Možemo li ući na trenutak?” pitao je.

“Naravno, ali o čemu je riječ?”

“Tko je još ovdje?”

Olivia je oklijevala osvrćući se kao da traži put za bijeg. Ili oružje. U pletenoj košari pokraj vrata nalazili su se kišobran i duga metalna žlica za cipele.

“Noah”, rekla je.

“Tko je to?” nastavio je Erik.

“Moj nećak.”

“Zašto je ovdje?”

“Zato što... Ma, što vi zapravo želite reći?”

Strah u glasu i izraz lica pomiješali su se s nečim drugim. S trunkom bijesa, možda. Još uvijek nisu stigli dalje od hodnika.

“Objasnit ćemo”, rekla je Hanna. “Ali najprije želimo pozdraviti Nou.”

Ušli su u dnevni boravak, a dječak koji je sjedio ondje odvojio je pogled od ekrana i zagledao se u njih. U stvarnosti je izgledao starije nego na fotografiji. Erik je nagađao da ima barem dvije godine. Vrlo vjerojatno to nije bio Hugo, ali i njega su vidjeli samo na fotografiji.

“Bok”, rekao je Erik. “Kako se zoveš?”

“Noah.”

“Koliko imaš godina?”

Noah je na trenutak razmišljao, a zatim podigao palac i kažiprst.

“Možete li mi, molim vas, objasniti o čemu je ovdje riječ?” pitala je Olivia.

“Hoćemo”, rekao je Erik. “Ali bolje da sjednemo negdje drugdje.”

Olivia ih je odvela u kuhinju, gdje su sjeli za okrugli drveni stol obojen u svjetloplavo. Na njemu je stajala vaza s ubranim cvijećem. Interijer je bio mješavina starog i novog. Prozorska klupčica bila je prepuna apstraktnih metalnih skulptura nad kojima je visjela bijela čipkasta zavjesa. Obzor je izgledao poput ravne linije udaljene stotinama metara. Možda su ga ptice još uvijek plašile, jer taj samotni prizor nagao je Erika da pomisli na filmove strave.

“Riječ je o nestalom dječaku”, rekao je.

Olivia ih je gledala ne shvaćajući što žele reći.

“Netko vjeruje...”

Dalje od toga nije stigao prije nego što ga je Olivia prekinula:

“Moja prokleta susjeda.”

Nije želio dodatno raspiriti nesuglasice potvrđujući, pa je samo objasnio da ne mogu reći od koga su zaprimili dojavu.

“Vidjela sam je kako se šulja uokolo”, rekla je Olivia kao da ga nije čula. “I tad sam viknula Noi da moramo ući u kuću.”

Erik je pretpostavljao da je upravo taj trenutak susjeda uhvatila mobitelom.

“Nagađam da je izrazila zabrinutost za moje psihičko zdravlje”, nastavila je Olivia.

“Kako se osjećate?” pitao je Erik.

Prije nego što odu, morali su, forme radi, provjeriti je li dobro. Ali čak i da nije, vjerojatno to ne bi priznala.

“Odlično, hvala. Kao i Noah. Možete svakako i njega pitati ako mi ne vjerujete.”

“Nema potrebe”, rekao je.

Noah se činio sasvim običnim dvogodišnjakom.

“Što je moglo nagnati nekoga da pomisli da niste dobro?” pitala je Hanna.

“Pa, čujte, volim biti sama”, odgovorila je Olivia i kimnula prema susjedinoj kući. “A neki ovdje to jednostavno ne mogu razumjeti. Osim toga, pišem knjigu čija se radnja odvija u Indiji. Ondje sam studirala film.”

Erik nije mogao ne nasmijati se na priču o Indiji, jer je sve to prepoznao na njoj, ali Olivia je zacijelo pomislila da je njegova reakcija bila zbog knjige. Sada se i ona nasmiješila.

“Znam. Luda sam što se želim osamiti i pisati knjigu, zar ne? Što radije želim biti u izmišljenom svijetu nego u stvarnom.”

28.

SUSJEDA JE STAJALA UZ NISKI kameni zid koji je dijelio posjede kad su izašli iz kuće Olivije Sandén. Hanna joj je prišla jer je željela da ostavi Oliviju i Nou na miru. Sa susjedine strane zida trava je bila pokošena, a gredice su bile uređene. Olivijino je dvorište bilo zapušteno, a veći dio onoga što je uzgajala bio je jestiv.

“Dječak je njezin nećak”, rekla je Hanna.

Susjeda nije uspjela spriječiti kutove usana da se spuste.

“Jeste li sigurni?”

“Da”, rekla je Hanna.

“Svejedno ste možda trebali povesti dječaka sa sobom”, nastavila je susjeda. “Ne vjerujem da je Olivia uopće sposobna brinuti se o djetetu. Znate li što...”

“Dječaku je sasvim u redu ondje.”

Susjeda se krenula buniti, ali Hanna joj je ljubazno, ali odlučno rekla da uđe u svoju kuću. I ostala je stajati uza zid sve dok ona to nije učinila. Erik je otišao do automobila i čekao je.

“Drago mi je što nemam takvu susjedu”, rekla je Hanna sjedajući za upravljač.

“I meni”, rekao je Erik. “Naši najbliži susjedi jako su simpatični. Ponekad večeramo zajedno. Kad smo kod toga, glad je sada postala akutna. Ovdje nema nikakvog restorana, zar ne?”

“Nema”, odgovorila je. “Najbliže mjesto vjerojatno je *pizzeria* u Degerhamnu.”

“Degerhamn?”

“Södra Möckleby, onda. To je otprilike tu negdje.”

Erik je samo odmahnuo glavom.

“Prästgårdens café u Smedbyju je bolji”, rekla je Hanna. “On se nalazi sjeverno odavde.”

Nakon nedjeljnog susreta s Gunnarom nije imala ni najmanju želju za *pizzom*. Trebala bi mu se ponovno javiti, ali ne još. Najprije želi pokušati pronaći druge načine koji će je odvesti naprijed. Ali koje? Jednako su joj teški bili pokušaji da dopre do Kristoffera i da se ponovno javi kćeri Ester Jensen, Mariji. Trenutačno se činilo kao da je zapela, a možda je riječ zapravo bila o tome da ju je istraga previše iscrpljivala. Bilo je gotovo nemoguće usredotočiti se na bilo što drugo osim na Huga.

Četvrt sata poslije sjedili su u dvorištu ispred kafića svatko sa svojim vegetarijanskim varivom od graha. Hanna je prije nekoliko tjedana bila ovdje s Ingrid. Susjeda je željela slušati Görana Schrödera, klasičnog gitarista. Tada je bila sredina ljeta i noći su bile tropske, ali sada je to bilo najhladnije mjesto za sjediti vani. Prije svega zbog vjetra.

“Fino”, rekao je Erik.

Premda bi to vjerojatno rekao za gotovo bilo što. Nije mu trebalo više od nekoliko minuta da proguta hranu. Bila su skoro tri sata poslijepodne. Ponekad su radni dani bili toliko intenzivni da nisu stizali zapravo ništa ni pojesti.

“Idemo li natrag u policijsku postaju?” pitao je Erik.

“Da, ovdje trenutačno više nemamo što raditi.”

Taman je ustala kad joj je zazvonio mobitel. Zaslon je pokazivao da je zove Freya iz Missing Peoplea. Nada je zatreperila. Činjenica da je Hugo još uvijek nestao uvelike je opterećivala istragu. Ne, sve.

“Pronašli smo automobil”, rekla je Freya zadihano. “Prazan je.”

Hanna je odmahнула glavom prema Eriku, koji ju je prodorno promatrao.

“Gdje se nalazi?” pitala je.

“Kod makadamskog puta koji vodi do kamenoloma. Ovdje je neka

vrsta smetlišta.”

“Koliko je daleko od kuće u Södra Möcklebyju?”

“Ne znam”, rekla je Freya. “Automobilom nije više od par minuta. Ali pješke? Uh, ne znam. Gdje bi dječak mogao biti?”

“Stižemo za nekoliko minuta”, rekla je Hanna. “Ne dirajte ništa.”

Dok je Hanna jurila prema Södra Möcklebyju, Erik je nazvao Ovea. Trebali su im tehničari koji bi mogli pregledati automobil, a trebalo je preusmjeriti onamo i helikopter i pse tragače.

Kod skretanja za makadamski put stajao je znak da je promet dopušten samo ovlaštenim osobama. Hanna je pratila put nekoliko stotina metara sve dok nije ugledala Freyu.

Osim Freye, ovdje su se nalazile još tri osobe. Jedna od njih bio je Isak. Pogled joj je pao na njega, ali brzo ga je odvrtila. Nije željela da bude ovdje. Ne u ovom trenutku. Jedini o kome je trenutačno mogla razmišljati bio je Hugo.

“Dobro da ste mogli tako brzo doći”, rekla je Freya.

“Bili smo u blizini”, rekla je Hanna.

Ona i Erik nastavili su do parkiranog automobila. Bilo je jasno da je ovdje ostavljen kako se ne bi vidio iz naselja. Zaklanjala ga je gomila zapaljivog materijala, uglavnom granja i sličnog. Osim toga, stajao je malo podalje od makadamskog puta. Lako je bilo proći pokraj njega i ne reagirati. Pomisliti da pripada zemljoposjedniku ili nekome tko je želio prošetati. Hanna nije znala kolika je točno udaljenost do kamenoloma, ali zacijelo koji kilometar.

Tek kad su se približili, vidjeli su da su jedna stražnja vrata neznatno otvorena. Prozor je bio spušten nekoliko centimetara, kao i prozor na vozačevim vratima. Na stražnjem sjedalu nalazila se dječja sjedalica, a na podu je ležala prazna bočica. Je li Hugo mogao sam izaći? Ili ga je Thomas ipak poveo sa sobom? Ili je automobil premješten naknadno? Hanna još uvijek nije razumjela što se dogodilo.

“Hoćeš li ti ili ću ja?” pitao je Erik.

Nije odgovorila, nego je prišla prtljažniku i primila kvaku. Polako je

otvarala poklopac. Progutala je slinu i pokušala se pripremiti.

Ondje su bili samo sklopljena dječja kolica i platnena vrećica s igračkama za pijesak.

Hanna i Erik vratili su se ostalima. I dalje joj je bilo teško pogledati Isaka, pa se trudila držati se podalje od njega.

“Tko je pronašao automobil?” pitala je.

“Mi”, rekao je Isak kimajući prema dvjema ženama pokraj sebe.

“Tko mu je prvi prišao?”

“Ja”, rekao je Isak.

“Jeste li išta dirali?”

“Nisam, samo sam gledao kroz prozore.”

Osjetila je Isakov nesigurni pogled, ali izbjegavala je susresti ga.

“Mislim da bismo trebali nastaviti potragu”, rekla je Freya. “S polazišnom točkom kod automobila.”

“To zvuči kao dobra ideja”, rekla je Hanna. “Ali moramo pričekati dok ne dođu forenzičari kako bi najprije osigurali potencijalne tragove.”

Erik je uzeo policijsku traku iz njihova automobila i počeo zatvarati put, a oni su se odmaknuli kako bi mu dali prostora.

“A da krenemo pretraživati s druge strane, onda?” pitala je Freya. “Možemo se odvesti do kamenoloma i početi odande.”

Hanna se uopće nije sjetila da, naravno, postoji i drugi put dotamo. Tvrtka Cementa upotrebljavala je kamenolom za proizvodnju cementa, ali ta je proizvodnja ugašena prije nekoliko mjeseci.

“Učinite tako”, rekla je.

Njezin odgovor zagušio je zvuk helikoptera koji se približavao. Preletio je preko automobila i nastavio prema kamenolomu.

“Možemo tražiti i od kuće u Södra Möcklebyju i odavde”, rekla je Freya. “To smo već učinili, ali proći ćemo još jednom. Možda nam je nešto promaklo.”

Hanna je kimnula. Njezina zahvalnost prema ovoj ženi i svima

drugima koji su žrtvovali toliko mnogo svog vremena tražeći Huga bila je neizmjerne. Moraju ga pronaći. Nije postojala nikakva druga mogućnost. A istovremeno: izgledi da je još uvijek živ sveli su se na sasvim nekoliko postotaka. Ne, nije smjela tako razmišljati.

Nije se više mogla odupirati želji da odmjeri Isaka. Kriomice ga je pogledala i čim je to primijetio, nasmiješio se. Smeđe su mu oči zasvjetlucale. Prisilila se na osmijeh, a zatim odvrtila pogled.

Freya i skupina krenuli su prema naselju. Oni su pak morali ostati i čuvati automobil dok ne dođu forenzičari.

“Nazvat ću Jenny”, rekla je Hanna.

“Ne bismo li trebali otići onamo?” pitao je Erik.

“To bi predugo potrajalo”, rekla je. “Znaš kakvi su ljudi. Ovo s automobilom može iscuriti u javnost bilo kad, a ako to sazna od nekoga drugog, a ne od nas, uhvatit će je panika.”

Jenny se istog trenutka javila, s neobičnom mješavinom nade i straha u glasu.

“Nismo pronašli Huga”, počela je Hanna. “Međutim, pronašli smo automobil.”

Udah. Zatim se veza prekine. Kad je pokušala ponovno nazvati, bilo je zauzeto.

“Što se događa?” pitao je Erik.

“Ne znam.”

Prisilila se pričekati i nakon nekoliko minuta stigao je povratni poziv.

“Oprostite”, rekla je Jenny. “Stisnula sam mobitel na prsa.”

Glas joj je bio promukao i teško razumljiv.

“Nemate se zbog čega ispričavati.”

“Gdje je pronađen automobil?”

“Na makadamskom putu nedaleko od kuće gdje je Thomas nađen.”

“Ali što to znači?”

“Još ne znamo”, rekla je Hanna. “Ali Missing People je pokrenuo potragu. Svi rade na tome da pronađu Huga.”

Tišina koja je uslijedila bila je prepuna pitanja i zabrinutosti.

“Želite li da dođemo?” pitala je Hanna.

“Ne, nastavite raditi”, rekla je Jenny. “Moji su roditelji na putu ovamo.”

Hanna je prekinula poziv i krenula za Erikom, koji se uputio prema kamenolomu.

“Hugo!” vikala je Hanna.

A tiše, samoj sebi: *Gdje si?* Jedini odgovor okolice bio je vjetar koji je zavijao kroz travu i nisko grmlje koje je raslo uz put. Iza su se prostirale oranice. Zurila je u crnu točku koja se polako probijala prema njima.

Kombajn.

29.

POMORSKA SLUŽBA SPAŠAVANJA približavala se nasukanoj jedrilici ispred luke u Grönhögen. Lykke je dramatičan događaj pratila iz svog dvorišta. Da je imala energije, otišla bi u kuću po dalekozor. Puhalo je, ali ne više od možda četrnaest do osamnaest kilometara na sat. Mogla je naslutiti uznemirene kretnje na palubi jedrilice. Dobačen im je konop. Pomorska je služba iz drugog pokušaja oslobodila brod, pa je Lykke izgubila interes.

Nakon policijskog posjeta ostala je ležati na sofi, a zatim je uspjela počistiti prolivenu kavu i razbijenu šalicu. I isprazniti perilicu, u kojoj je čisto rublje stajalo dulje od dvadeset četiri sata. Sada je visjelo na užetu za sušenje, a ona se nadala da će vjetar riješiti miris.

Trebala bi nastaviti tražiti posao, ali bila je suviše umorna i trenutačno joj je bilo nemoguće razmišljati o budućnosti.

Ponovno je pogledala prema tjesnacu. Jedrilica se nagnula i uplovila u luku prevelikom brzinom, ali ovaj se put uspjela izvući.

Od jakog naleta vjetra Lykke je zadrhtala. Sunce je bilo zaklonjeno gomilom gustih oblaka. Sada se neprestano smrzavala. Ustala je kako bi ušla u kuću da uzme vestu.

Mobitel joj je zazvonio i, nakratko oklijevajući, javila se. Broj joj je djelovao nekako poznato. Možda je policija, pa se nije se usudila ne odgovoriti na poziv. Čim je začula glas s druge strane, požalila je. Bila je to Jenny.

Jenny se činila tako različitom od njezine majke. Tako okrutna. I Lykke si nije mogla pomoći a da se ne zapita što je to Thomas vidio u njoj. Premda je duboko u sebi znala da je nepravедna. Jennyno je dijete

nestalo, a suprug joj je upravo preminuo.

Ne, Lykkin je otac preminuo.

A ona nije mogla biti tužna.

“Zašto si se javila Thomasu?” Jenny je zahtijevala odgovor.

“Zato što mi je otac.”

“Sve si upropastila!”

“Nisam...”

“Jesi, da mu nisi poslala to pismo ne bih... Onda ja ne bih...”

Jecaji su nadvladali riječi. Lykke je ponovno pokušala objasniti, ali Jenny je prekinula vezu. I to je bilo sasvim u redu. Lykke je, naravno, znala da je sve upropastila. Ali to joj nije bila namjera. Samo je željela ispuniti prazninu. Imati nekoga koga bi mogla zvati obitelji.

Tek su sada krenule suze. Cijelo joj se tijelo treslo od svega onoga što je moralo izaći iz nje. Pritisak je bio neizdrživ. Vrištala je iz sveg glasa. Ali zatim se uplašila da bi netko mogao pozvati policiju, pa se uspjela zaustaviti. Spuznula je na stolac. Nekoliko minuta sjedila je tako, puštajući suze da naviru. Hvatajući zrak. Naposljetku je plač utihnuo.

Čokoladna torta u hladnjaku zaigrala joj je pred očima. Razuman dio nje želio je odustati i ugurati je u sebe, ali tako se bojala. Ako to učini, ništa joj više neće ostati. Samo je u jednoj stvari trenutačno bila uspješna. U gladovanju.

Ponovno je ustala, oprezno, ali nije se više usuđivala ući u kuću zbog te proklete čokoladne torte, pa je umjesto toga krenula prema tjesnacu. Razmišljala je o svojoj majci. O svim njihovim svađama tijekom njezinih tinejdžerskih godina. Zbog prijatelja. Zbog hrane. Zbog odjeće. I kako je sve to nestalo kad je Lykke rekla da je upisala fakultet.

Tijekom prvog posjeta kući nakon preseljenja u Uppsalu sjedile su jedna nasuprot drugoj poput dviju odraslih osoba. Majka joj je tada konačno ispričala o Thomasu, kad ju je Lykke zamolila. Rekla da je bio šarmantni idiot. Da je bio zabavan i društven, pristojan - onaj koji se svim djevojkama sviđao, ali nikad zapravo nije uspijevaio preuzeti odgovornost ni za što. Da je uvijek visio s dečkom koji se zvao Mille i koji

je, ako je to uopće moguće, bio još i gori. I ondje je negdje nazvala Thomasa sebičnim gadom. I kao da je tek tada Lykke shvatila sva majčina pravila tijekom njezina odrastanja. Da ju je željela usmjeriti na drugačiji put od Thomasova. Od vlastitog.

Thomas se negdje usput zacijelo sredio, jer je uspio pridobiti onu Jenny da poželi živjeti s njim i k tome imati i dijete s njim. A pročitala je da je bio zaposlen kao asistent posrednika za prodaju nekretnina kad je umro. Zapravo i nije bilo čudno što stvari nisu funkcionirale između njega i mame. Bili su tinejdžeri kad su se upoznali.

Lykke nije stigla izgraditi mišljenje o Thomasu. Njihov je kontakt bio toliko nesiguran. Toliko ispunjen njegovim napuštanjem. A sada ga više neće ni moći upoznati.

Ispričaj. Glas je ponovno bio ovdje. Ali što bi se dogodilo da nazove policiju i kaže: *Žao mi je što sam lagala. Ipak sam se susrela s Thomasom.*

Ne, nije mogla.

30.

KOMBAJN JE NEUMORNO napredovao. Hanna je još više ubrzala korak kako bi odagnala sliku raskomadnog dječjeg tijela koja joj se pojavila u mislima. Prije nego što je otrčala, rekla je Eriku da nazove Ovea kako bi pokušali mobitelom doći do vlasnika polja. Ali pretpostavljala je da je njezin način bio brži. Pšenica ju je udarala po nogama. Sezala je malo iznad bedara. Trenutačno je bila zahvalna na svojoj visini i na tome što nije kukuruz ili nešto drugo što se uzgaja na ovom području.

“Hugo!” vikala je.

Više zbog kontrole vlastite tjeskobe nego bilo čega drugog. Pokušala je gledati sa strane i tražiti ga, ali najvažnije je bilo stići do kombajna. Zaustaviti ga. Kad je bila pedesetak metara udaljena, počela je mahati rukama. Kombajn je išao ravno prema njoj, a unutra je sjedio netko sa šiltericom. Nije vidjela lice. Uši su bile prekrivene velikim žutim štitnicima.

Kombajn je konačno stao. Vozač je otvorio vrata i skočio dolje, strgnuvši zaštitne slušalice s glave.

“Što je?” zaurkao je.

Bio je mlađi nego što je očekivala. Otprilike njezine dobi. Zapu hana, izvadila je policijsku značku objašnjavajući koliko su blizu pronašli automobil koji je pripadao ubijenom Thomasu Ahlströmu. I da želi da zaustavi žetvu dok ne pretraže polja jer se sin još uvijek smatrao nestalim.

“Naravno”, rekao je. “I moji roditelji sudjeluju u potrazi za dječakom.”

“Ima li ovdje još zemljoposjednika?” pitala je.

“Ima, ali jedino mi trenutačno žanjemo.”

Uzela je njegov broj mobitela kako bi ga mogla nazvati kad završi potraga. Muškarac se vratio do kombajna i zaključao ga, a zatim se gegajući uputio preko polja. Krenula je prema Eriku, koji je razgovarao s dvama vodičima pasa tragača. Njemački ovčari poslušno su sjedili i čekali. Kratko kimnuvši u njezinu smjeru, vodiči pasa požurili su se prema polju. Jedan od ovčara ushićeno je zalajao.

Erik je rekao da je pretražio odlagalište i područje najbliže Ahlströmovu automobilu, ali nije ništa pronašao. Ponovno su krenuli makadamskim putom prema kamenolomu jer nijedno od njih nije moglo samo stajati i čekati. Je li Hugo sam odlutao? Bi li netko njegove dobi uistinu mogao sam otvoriti vrata automobila? Pitala je i Erika.

“Sumnjam”, rekao je. “Premda, možda su ostavljena odškrinuta.”

Frustrirana, pogledala je oko sebe. Ovdje je bilo toliko mnogo mjesta za nestati. Zid duž puta prepun je otvora. Nije se sjećala kako je put dalje izgledao, koliko je mnogo odvojaka bilo. Prošla je jednom ovuda, ali to je bilo prije sedamnaest godina. A bunari? Moraju provjeriti ima li ih u okolici. Okrenula se. Gotovo su izgubili Ahlströmov automobil iz vida, pa nisu smjeli nastaviti dalje. Lanac dokaza morao je ostati netaknut.

“Ne možemo čekati s potragom ovdje”, rekla je.

Erik se složio, pa je nazvala Freyu rekavši joj da bi mogli propustiti tim za potragu koji bi krenuo od automobila prema kamenolomu. Obavijestila ju je i da je žetva zaustavljena. Da vodiči pasa tragača pretražuju polje najbliže nalazištu. Nekoliko minuta poslije stigla je skupina od petero ljudi, ali među njima nije bilo Isaka. Osjetila je i razočaranje i olakšanje. Proveli su skupinu kroz postavljenu barijeru i svi su usmjerili poglede prema automobilu.

Erik mu je prišao i polako ga obišao, kao da nešto traži.

“Što je?” pitala je.

“Nema torbe za previjanje”, odgovorio je.

“Što to znači?”

“Ne znam, ali baš se pitam kamo je pak ona nestala?”

Torba nije pronađena ni u kući u Södra Möcklebyju, ali mogla je nestati i mnogo prije nego što je Thomas ondje ubijen. Još uvijek nisu znali ništa o tome što je radio nakon što je prijepodne proveo s Hugom na dječjem igralištu u Skogsbyju.

Mobitel joj je zazvonio. Nije prepoznala broj, pa je bila primorana javiti se. Možda je bilo nešto u vezi s istragom.

“Bok, ja sam Veronika Krans i zovem iz *Expressena*. Što nam možete reći o automobilu? Ima li u njemu tragova u vezi s Hugom?”

“Nemam komentara”, rekla je Hanna i prekinula poziv.

Kad je Veronika ponovno nazvala, nije odgovorila.

Tek nakon pola sata pojavili su se forenzičari i odmah krenuli s poslom. Više nije bilo razloga da Hanna i Erik ostanu. Potragu su drugi mogli provesti bolje od njih. Objasnila je forenzičarima da su propustili skupinu ljudi iz Missing Peoplea, ali da nije sigurno da će se ovim putem vratiti natrag.

Otkako je Thomas Ahlström pronađen mrtav, zadaci su se samo nizali i nisu imali vremena zastati i razmisliti. Već je bilo četiri, ali sudeći po trenutačnom stanju, radni dan još nije bio gotov.

“Hoćemo li otići porazgovarati s Thomasovim prijateljem Milleom?” pitala je Hanna.

“Svakako”, odgovorio je Erik.

Njegov je glas odražavao isto ono što je Hanna osjećala. Iscrpljenost. Zabrinutost. To što je maleno dijete nestalo, razdiralo ju je. Njega zacijelo još i više jer je znao što znači biti roditelj. Čežnja ju je pogodila. Da i sama jednog dana doživi roditeljstvo.

Prema Jennynim riječima, Mille je bio jedini Thomasov prijatelj kojeg je nazvala kad je otkrila da supruga nema kod kuće. Onaj s kojim je Thomas najviše razgovarao. Pa ipak, Mille nije odgovorio na poruku koju mu je Hanna ostavila. Živio je u Skogsbyju i imao malenu prodavaonicu duhana u Färjestadenu. Budući da je iznova ignorirao njezine telefonske pozive, prošli su najprije pokraj njegove kuće, ali nije bio ondje.

Ispred trgovine bile su izložene naslovnice dnevnih novina. Obje vrišteći istim velikim crnim slovima: *Gdje je Hugo?*

Uznemiravalo ju je što ih je Mille izvjesio. Ali istovremeno, bila je svjesna da je njezin odnos s medijima uništen još prije šesnaest godina. Nakon što je njezin otac uhićen, fotografi su se šuljali oko kuće tražeći najbolji kut. Oko njezine škole. A novinari su zvali, proganjajući i Kristoffera i nju. Tehnički gledano, bila je odrasla, imala je devetnaest godina, ali nije se s time mogla nositi.

Erik ju je upitno pogledao, ali samo je odmahнула glavom.

U prodavaonici duhana iza pulta stajao je dečko koji zasigurno nije imao više od dvadeset godina.

“Tražimo Millea Bergmana”, rekla je Hanna. “Je li ovdje?”

“Mille!” viknuo je dečko prema vratima iza sebe.

Muškarac koji je izašao činio joj se poznatim. Čim ih je ugledao, zastao je pogledajući čas jedno čas drugo. Vjerojatno je shvatio da su policajci. Tek se sada sjetila gdje ga je već vidjela.

“Vi ste bili u Nekretninama Friberg”, rekla je. “Popravljali ste ventilaciju.”

Umjesto majice kalmarskog nogometnog kluba nosio je bijelu košulju, i nije više bazdio na alkohol.

“Da”, rekao je Mille. “Svestrana sam osoba.”

“Ali ventilacija?”

“Mogu popraviti gotovo sve pokvareno. Osim odnosa.”

Mille je zvučao ozbiljno kad je to rekao, a vjerojatno i nije bilo zamišljeno kao šala.

“Željeli bismo razgovarati s vama o Thomasu Ahlströmu”, rekao je Erik.

“Da, shvatio sam”, rekao je Mille. “Ali bolje da izađemo van. Dosta je skućeno ovdje.”

Napustili su trgovinu i Mille ih je poveo iza ugla, prema šumarku. Tlo je bilo prekriveno opušcima. Uz jedan bor ležala je zgužvana vrećica

čipsa.

“Još uvijek sam u šoku zbog ovoga s Thomasom”, rekao je. “Jednostavno ne mogu prihvatiti da je mrtav.”

“Koliko ste se dugo poznavali?” pitala je Hanna.

“Od prvog razreda”, rekao je Mille. “Obojica smo odrasli u Färjestadenu i on je jedina osoba iz osnovne škole s kojom sam se nastavio družiti.”

“Što vam je rekao o svom poslu?”

“Ondje mu se sviđala jedino Selene, prilično neshvatljivo. Hektora je smatrao uobraženim, a Karla kukavicom.”

“Tako, znači.”

“Da, ali Thomas to nikada nije davao do znanja. U tome smo se najviše razlikovali. On je uvijek bio previše ljubazan. Meni nikada nije teško reći što mislim.”

“Što imate protiv Selene?”

“Bili smo zajedno prije koju godinu. Znae li što se dogodilo Thomasu?”

Hanna je zanemarila pitanje i postavila svoje:

“Što nam možete reći o Thomasovu i Hektorovu sukobu?”

“Thomas mu je dugovao novac. Auto mu se pokvario i nije se usudio priznati Jenny da je zaboravio platiti osiguranje. Hektor ga je slučajno čuo dok je razgovarao s automobilskom tvrtkom i ponudio je da mu posudi novac za popravak.”

Mille je nervozno pogledao opuške uokolo.

“Klinci dolaze ovamo i puše... Ali ja, naravno, prodajem samo osamnaestogodišnjacima.”

“Naravno”, rekla je Hanna. “Niste li mu vi mogli popraviti automobil?”

“U aute se ne razumijem toliko”, rekao je Mille. “Ventilacijski sustavi, kopirke, računala... takve stvari mogu popraviti.”

“Kakav je bio Thomasov i Jennyn odnos?” pitao je Erik.

“Dosta dobar.”

Mille je još uvijek zurio u opuške, izgledalo je kao da je na korak od toga da ih išutira.

“Ali...” nastavio je Erik.

“Jenny dosta šefuje i Thomas nije bio sasvim zadovoljan time. Kao što sam rekao, nije baš bio najbolji na svijetu u suprotstavljanju.”

“Je li ijedno od njih bilo nevjerno?”

“Ne vjerujem. Premda je to vjerojatno jedino što bi mi zatajio. Žao mi je, ali zaista se moram vratiti unutra.”

“Pričekat ćete još trenutak”, rekla je Hanna. “Thomas je uzeo ključeve iz agencije za nekretnine. Imate li ikakvih saznanja za što su mu mogli trebati?”

“Znači, istina je da je pronađen u kući koju je tvrtka prodala?”

“Ključevi”, podsjetila ga je Hanna.

“Ne, nemam pojma što je s njima namjeravao učiniti.”

“Što ste radili u nedjelju navečer?” pitao je Erik.

“Bio sam u teretani do otprilike pet sati. Zatim sam otišao kući, istuširao se, nešto pojeo i srušio se na kauč. Radim više nego što bih trebao, pa nemam previše snage i za što navečer.”

“Živite li s nekim?”

“Ne, nažalost.”

“Zašto ste pili u nedjelju navečer?” pitala je Hanna.

Prekriživši ruke na prsima, Mille je podigao pogled prema vrhovima drveća.

“Bio sam usamljen.”

Hanna i Erik pustili su Millea nakon što je obećao da će se javiti ako ga nazovu. Hanna je uzdahnula.

“Napredujemo puževim koracima.”

“Što sam ti rekao o tome?”

“O čemu?”

“Moraš pozitivnije razmišljati.”

Zamahнула je po zraku prema njemu. Baka joj je običavala govoriti istu stvar.

“Vjerojatno bih ipak trebala posjetiti baku”, rekla je.

“Zvuči kao dobra ideja”, rekao je Erik. “Mogu te odbaciti do doma nakon što obavimo razgovor s Oveom.”

Ušli su u automobil i Erik ga je nazvao, s uključenim zvučnikom, ukratko ga izvještavajući o susretu s Milleom.

“Kucanjem na vrata došlo se do nekih zanimljivih informacija”, rekao je Ove. “Prvi susjed vidio je kombi parkiran na cesti ispred kuće u nedjelju navečer. Bio je prilično siguran da je to bilo odmah iza sedam sati. Nažalost, nije mogao reći mnogo više o vozilu, osim da je bijele boje i da je početak natpisa sa strane glasio nešto tipa *Grad*. Zadužio sam Amera za to.”

“Je li provjera prijašnjih poslodavaca dala rezultate?” pitala je Hanna.

“Ne”, rekao je Ove. “Thomas je samo na jednom mjestu dobio otkaz, zato što je bio zaboravan i kasnio na posao. Na svim je ostalim mjestima sam dao otkaz. Čekajte, netko me zove.”

Ove je prekinuo poziv, ali nakon manje od minutu ponovno ih je nazvao.

“Psi su pronašli dečicu tješilicu koja izgleda kao zečić. Plavu. Ležala je uz rub polja, u blizini puta za kamenolom. Morate provjeriti s Jenny je li Hugo imao takvu.”

Ovaj je put Erik prekinuo poziv i okrenuo se ravno prema njoj.

“Pusti da ja to obavim”, rekao je. “Nakon što te ostavim u domu.”

Oklijevala je, ali potreba je sada bila još jača nego maloprije: morala je posjetiti baku.

“Okej”, rekla je.

Nije bilo više od nekoliko kilometara do doma, ali trenutačno se činilo predaleko da bi hodala. Ujutro će morati ići busom jer je njezin automobil bio parkiran ispred policijske postaje.

Erik se zaustavio pred ulazom, ali Hanna ga još nije bila spremna ostaviti. Sve što se moglo dogoditi Hugu, iznova joj se počelo vrtjeti po glavi.

“Ako je Hugo bio u automobilu ili ako je sam odlutao iz kuće i netko ga je našao. Svaka razumna osoba već bi nazvala policiju. Ali što ako ta osoba nije razumna?”

“Da, nažalost, razmišljao sam o istoj stvari”, rekao je Erik. “Možda je Hugo imao takvu nesreću da je prva osoba na koju je naletio bio pedofil.”

Željela je pronaći neki argument protiv riječi koju je Erik upotrijebio, ali, statistički gledano, zlostavljača djece mnogo je više nego ubojica.

“Idi sada”, rekao je Erik. “Iznijet ću to Oveu, nakon što provjerim ovo sa zečićem tješilicom.”

Hanna je izašla i pozvonila kako bi je pustili unutra.

“Baš dobro da si došla”, rekla je Besma.

Besma je dugo radila kao njegovateljica. Hanna se sjećala da ju je upoznala prilikom prvih posjeta. Navodno je njezino ime značilo osmijeh na arapskom. Besma se nije baš naročito često smijala, ali bila je simpatična.

“Tvojoj je baki bolje”, rekla je. “Temperatura se spustila i uspjeli smo joj dati malo tekućine.”

Besma ju je slijedila do sobe.

“Ti si policajka, zar ne?”

“Da.”

“Nadam se da ćete pronaći onoga malenog dječaka.”

“I ja.”

Hanna je zastala prije nego što je ušla u sobu. Pokušala je iz misli

izbaciti istragu i očekivanja da će baka iznenada postati prisebna. Baka je ležala na leđima i zurila u strop. Prišavši joj, Hanna je sjela uz krevet. Osim kreveta, u sobi je bila i kupaonica, garnitura za dnevni boravak i malena čajna kuhinja. Prostor je bio ugodan. Ispunjen fotografijama, jastučićima i ukrasnim predmetima iz bakine stare kuće. Iz života koji više nije postojao. Na jednoj od fotografija baka i mama sjedile su na terasi nekog restorana na Trgu svetog Marka u Veneciji. Bile su rane osamdesete i bilo je to prvo bakino putovanje u inozemstvo. Vjerojatno i majčino, ali Hanna nije mogla znati sa sigurnošću i to ju je rastužilo.

Mobitel je zavibrirao i Hanna je pročitala Erikovu poruku: *Hugo ima takvu tješilicu, ali njegova je šarena i točkasta s glavom krave.*

Hanna je primila bakinu ruku, ali ona uopće nije reagirala kad ju je Hanna stisnula. Bila je tako sitna i krhka. Dio Hanne smatrao je da bi je sada trebalo pustiti da umre. Da je bilo dosta. Drugi je dio nikada nije želio pustiti. Željela je svoju staru baku natrag. Onu s kojom je mogla razgovarati. Onu koja je znala tko je Hanna. Koju je mogla odvesti na put u Italiju.

Sjećala se kako joj je bilo prvi put kad je baka nije prepoznala. Ugodno iznenađena podigla je pogled s pletiva i nazvala je Kristina. Njezina kći i Hannina majka, koja je bila mrtva više od deset godina. Drugi je put pak vjerovala da je Hanna njezina prijateljica iz djetinjstva. Pred kraj, prije nego što je sasvim iščezla i prestala govoriti, često je mislila da Hanna radi u domu. Ono što ju je ponekad znalo vratiti u stvarnost, bila su djeca. Jednom, dok su sjedile u zajedničkoj prostoriji, ušla je obitelj s malim dječakom i baka mu se, podigavši glavu, nasmiješila.

Mobitel joj je zazvonio, ali baka ni na to nije reagirala. Prišavši prozoru, Hanna se javila. Pomislila je kako bi baka njezin glas mogla doživjeti kao umirujući.

“Bok, ovdje Klara Svensson. Srele smo se danas.”

“Robinova sestra”, rekla je Hanna dajući joj time do znanja da se sjeća.

“Željela sam ti nešto reći tada, ali nije baš bila dobra prilika.”

“Reći što?”

“Kristoffer me je nazvao.”

“Aha”, rekla je Hanna.

Uopće joj nije bilo jasno zašto bi Kristoffer zvao Klaru. Njoj se još uvijek odbijao javiti.

“Trebamo razgovarati”, rekla je Klara.

“O čemu?” pitala je Hanna.

“Ne mogu o tome telefonom.”

Srijeda, 21. kolovoza

31.

“KAO ŠTO SMO I MISLILI, Thomas Ahlström ubijen je lopatom za kamin”, rekao je Ove. “I u ozljedi na vratu i u onoj na ruci pronađen je pepeo. Specijalist sudske medicine...”

Hanna je obujmila šalicu kave usredotočujući se na Oveova usta, na riječi koje su izlazile iz njih. Specijalist sudske medicine vjerovao je da je Thomas preminuo tijekom nedjelje navečer, između sedamnaest sati i dvadeset dva sata. Zahvaljujući prijašnjem vlasniku sada su znali kako izgleda oružje ubojstva. Nažalost, još uvijek nije pronađeno. Koliko god se trudila, nije uspijevala zadržati misli ovdje, na istrazi. Pozornost joj se preusmjerila na pitanje koje ju je razdiralo.

Što je željela Robinova sestra Klara? Saznat će tek za vrijeme ručka, jer tada ide k njoj u Lindsdal. Robinova sestra zapravo se željela naći navečer, ali Hanna nije mogla toliko dugo čekati. Više puta odabrala je Kristofferov broj u imeniku, ali nijednom ga nije pritisnula. Nježan dodir po ruci vratio ju je u stvarnost. Daniel ju je zabrinuto gledao i tek je tada shvatila da je trljala tetovažu. Brzo je odmahнула glavom.

“Kuća je bila očišćena za useljenje,” rekao je Ove, “ali bijeli pepeo raspršio se iz kamina jer je zračni ventil ostavljen otvoren. Forenzičari su pronašli pola otiska cipele, a uzevši u obzir da je ostavljen točno ispred mjesta zločina, vjerojatno pripada počinitelju.”

Ove je uvećao fotografiju i Hanna ju je promotrila. Otisak cipele sastojao se od triju redova pravokutnika. Srednji red bio je uži. Otisci gojzerica i tenisica obično su bili složeniji.

“Budući da je pronađen polovičan otisak, teško je odrediti veličinu”, nastavio je Ove. “Ali vjerojatnije je bliža broju četrdeset dva nego

trideset osam. Forenzičari pokušavaju otkriti marku cipele. Otisak ne odgovara ni Thomasovim ni Seleninim cipelama.”

“Kakve je cipele imala Selene kad je pronašla Thomasa?” pitao je Erik.

“Cipele na visoku petu, broj trideset devet.”

Ove je zašutio i također pogledao u fotografiju. Naravno da je bilo dobro što su imali otisak, ali koliko je velika bila njegova dokazna vrijednost ovisilo je o tome što će forenzičari još otkriti radeći dalje na njemu. Stanka se toliko oduljila da je Amer u šali zazvao njihova šefa. Ove se okrenuo prema Hanni.

“Dobro si se sjetila pedofila”, rekao je. “Odnosno, naravno da nije dobro, ali razumiješ što... Nažalost, ne postoji nijedan baš u Södra Möcklebyju ili u okolnim mjestima koji je osuđen ili osumnjičen za to. I, ne nažalost možda, ali ja...”

Uzdahnuo je i Hanna je primijetila koliko je iscrpljen. Koliko su svi bili umorni. Podrobnije je promotrila Daniela. I on je, naravno, izgledao iscrpljeno, ali ne baš toliko poraženo kao ostali. Vjerojatno mu je dobro išlo s onim dečkom.

“Imajući u vidu približno vrijeme Thomasove smrti, onaj nam je kombi vrlo zanimljiv”, nastavio je Ove. “Jesi li ga pronašao, Amere?”

“Nazvao sam svaku građevinsku tvrtku na Ölandu, ali nijedna od njih nije bila u Södra Möcklebyju u nedjelju navečer. Pretpostavljam da je naljepnica postavljena kako vozilo ne bi pobudilo sumnju. I stajao je parkiran ispred kuće koja je upravo promijenila vlasnika.”

“Šteta, ali nastavi tražiti”, rekao je Ove. “Kolege u Växjöu ponovno su razgovarale s Thomasovim roditeljima i sada su dali malo drugačiju sliku svoga sina. Da mu je bilo teško držati se većine toga: studija, poslova, djevojaka... Barem dok nije upoznao Jenny.”

“Nešto kažnjivo?” pitao je Erik.

“Ništa teže od toga što je vozio moped u alkoholiziranom stanju i sudario se s biciklistom. I krao im je novac, ali samo manje svote.”

Ove je skinuo svoje crne, okrugle naočale i obrisao ih košuljom. “Kako ide s Lykke Henriksen?” pitao je gledajući u Daniela. “Jesi li

pronašao išta što bi potvrdilo daje bila u vezi s onim profesorom?”

“Broj mobitela koji nam je dala neregistrirana je kartica na bonove, pa ne postoji nikakav način da ga povezem s Rogerom Wasseliusom.”

“Okej, ostavi to za sada”, rekao je Ove. “Pokušaj pronaći nekoga tko nam može nešto reći o Lykke i profesoru. Ili samo o Lykke.” - Daniel je kimnuo, a Ove se zatim okrenuo prema Carini.

“Možeš li nas izvijestiti o financijama obitelji Ahlström?”

“Da, Jennyn prihod im zapravo osigurava egzistenciju. Nekretnine Friberg Thomasovo su najdulje zaposlenje dosad. Prije toga uglavnom je radio privremene poslove i imao prilično duga razdoblja nezaposlenosti. Najveći dug koji imaju jest kredit za kuću. Kupili su je prije manje od godinu dana.”

“Ukazuje li išta na to da je bio kriminalac?” pitao je Ove.

“Moguće”, rekla je Carina. “Više manjih uplata između dvije tisuće i pet tisuća kruna. Ukupno dvadeset osam tisuća kruna.”

“Tko je izvršio uplate?”

“On sam. Analitičari će to temeljitije istražiti.”

“Bravo. A ispisi poziva, Daniele?”

“Osoba s kojom je Thomas najviše komunicirao njegova je supruga”, rekao je Daniel. “I onaj Mille Bergman. Osim s njima, dio...”

“Kakva je bila komunikacija sa suprugom?” ubacio se Erik.

“Ništa ne ukazuje da su imali probleme”, rekao je Daniel. “Uglavnom su to kratki razgovori i gotovo nijedna SMS poruka. Nagađam da su se služili *WhatsAppom* ili nečim sličnim.”

“Okej, *sorry*, nastavi...”

“Da, ono što se ističe jest kontakt s Hektorom. Posljednjih su se tjedana dosta dopisivali i ton je postajao sve agresivniji. Čini se da je riječ bila o tome da je Hektor želio natrag svoj novac.”

“Koliko je prijeteće postalo?” pitao je Ove.

“*Razbit ću ti auto ako ne platiš*”, pročitao je Daniel s ispisa.

“U redu”, rekao je Ove. “Treba Hektora suočiti s time. Još nešto?”

“Thomas je u nedjelju ručao sa Selene. Ima nekoliko poruka o tome.

“Selene je rekla da su prošla dva tjedna otkada je vidjela Thomasa”, prekinula ga je Hanna.

“Okej, pričajte i s njom”, rekao je Ove.

Radni dan tek što je započeo, a popis onoga što je trebalo istražiti već je bio poprilično dug. No morali su dati sve od sebe. Missing People nije ni kod kamenoloma ni duž makadamskog puta uz koji je ostavljen automobil pronašao tragove dječaka. Psi tragači nisu otkrili ništa više od one tješilice koju je netko drugi izgubio. Södra Möckleby pretražen je uzduž i poprijeko, kao i polja, a policija je pokucala na sva vrata u mjestu. To će nastaviti raditi i danas. Često je znalo potrajati da se dođe do svakoga. Dio ljudi nije bio kod kuće, a nekoliko njih nije željelo otvoriti. Potraga će se također nastaviti. Ekipe će sada krenuti tražiti dalje od Södra Möcklebyja, u slučaju da je Hugo odlutao.

“Je li provjera onih koji sudjeluju u potrazi Missing Peoplea išta otkrila?” pitala je Hanna.

“Analitičarka upravo prolazi kroz popis”, rekao je Ove. “Dosad je izvukla jedno ime koje bi trebalo istražiti. Riječ je o ženi koju imamo u registru osumnjičenih za otmicu. Ti i Erik otići ćete razgovarati s njom.”

Kimnula je.

Ako je netko oteo Huga, planirano ili samo zato što se ukazala prilika, izgledi da je još uvijek živ bili su veći.

32.

ŽENA KOJA SE NALAZILA u registru osumnjičenih zvala se Linda Claesson i živjela je u ulici Trollbackevägen u četvrti Berga u sjevernom Kalmaru. Ondje je živjela i gospođa čiju je šestogodišnju kćer, kako se sumnja, otela. Tragovi koji su mogli dovesti do Huga bili su prioritet, pa su odlučili najprije otići onamo. Prošlo je više od šezdeset sati otkako je nestao.

“Misliš li da ćemo pronaći Huga ondje?” pitao je Erik skrenuvši u ulicu Norra vägen.

Hanna je slegnula ramenima. Erik je noćas sanjao mrtvo dijete. Stajao je kraj napuštenog automobila i zurio u kombajn. Olovnosivo nebo bilo je prepuno crnih silueta ptica. Vozač kombajna dotrčao je urlajući da je mrtvo. Otprilike je ovdje negdje Erik shvatio da se nalazi u noćnoj mori, ali nije se mogao izvući iz nje. Vratio se do svog automobila i otkrio Nilino krvavo tijelo na stražnjem sjedalu. Tada se napokon probudio, a kad se dovoljno smirio, morao je nazvati Nilu i Supriyu videopozivom. Čim je ugledao kćer na zaslonu koji je podrhtavao, san ga je pustio iz stiska. Nila i Supriya bile su dobro.

“Zaista je velika udaljenost između Berge i Södra Möcklebyja”, nastavio je.

“Istina”, rekla je Hanna. “Ali mogla ga je naći tijekom potrage.”

“Ne idu li u skupinama?”

“Idu, ali moguće je krišom se udaljiti”, odgovorila je Hanna. “Ili mogu reći da nemaju snage za još jednu dionicu, pa se zadrže negdje.”

Riječi je izgovorila brzo i razdraženo, kao da ga želi otpraviti

grubim odgovorima.

“Što je?” pitao je.

Možda je i ona noćas imala noćne more. More iz kojih se nije uspjela izvuci.

“Kako misliš?”

“Nekako si tmurna.”

“Više nego inače, dakle”, rekla je.

Sala je loše zvučala, a to je očito i sama shvatila, jer je nastavila.

“Nešto se dogodilo, ali nemam snage razgovarati o tome. Barem ne trenutačno.”

“Okej”, rekao je Erik i prisilio se šutjeti.

Nije se moglo automobilom doći skroz do ulaza, te ga je ostavio na parkiralištu. Obišli su rampu i kratko prošetali do prljavožute stambene zgrade. Linda Claesson bila je na bolovanju, pa je trebala biti kod kuće. U velikom unutrašnjem dvorištu nalazili su se travnjak, drveće i dječje igralište na kojem je jedna majka ljuljala svoje dijete na ljuljački.

Vjerojatno je ovdje živjelo dosta obitelji s djecom. Erik je pridržao vrata ženi koja se upravo spuštala stubište mućeci se s dječjim kolicima. Nije postojalo dizalo, ali stan Linde Claesson nalazio se, srećom, na prvom katu. Njegovim je nogama još uvijek bilo teško penjati se stubama, ali bol u mišićima konačno je počeo popuštati. Tek je nakon drugog zvona otvorila. Imala je na sebi iznošeni, ružičasti kućni ogrtač od frotira.

Erik je rekao da su policajci, ali njezina reakcija nije bila onakva kakvu je očekivao. Nikakav stres. Nikakav strah. Djelovala je kao žena koja nije imala što izgubiti.

“Možemo li nakratko ući?” pitao je.

“Bolje ne. Spavala sam i rado bih željela s time nastaviti.”

“Jeste li imali napornu noć?” pitala je Hanna.

Žučljivost je nestala. Što god da se i bilo dogodilo, sada je to zanemarila. Linda je kimnula.

“Trebam samo nekoliko minuta”, rekao je.

Morali su ući u stan i pregledati ga.

“O čemu je riječ?” pitala je Linda.

“O Hugu”, rekla je Hanna. “Nestalom dječaku.”

Linda je spustila ruku s kvake i koraknula unatrag. Slijedili su je. Nije ih pitala zašto su s njom željeli razgovarati o njemu i Erik je to smatrao neobičnim. Uvela ih je u malenu kuhinju. U sudoperu je bio duboki tanjur zamrljan nečim što je izgledalo kao sasušeno kiselo mlijeko. Prije nego što je sjeo, zatražio je dopuštenje da malo razgleda stan, a ona je na to samo kimnula.

U dvosobnom stanu nalazio se samo nužan namještaj. Izgledao je uredno, jer je djelovalo da su sve stvari na svom mjestu, ali na letvicama duž zidova nakupila se prašina. Otvorio je sva vrata na ormarima i pogledao u kupaonicu. Nigdje nije bilo traga djetetu. Na komodi u dnevnom boravku stajala je fotografija nasmijanog tridesetogodišnjaka. Snimljena je u parku dvorca. Nekoliko se sekundi zadržao pred fotografijom prije nego što se vratio u kuhinju. I stan i Linda ispunjavali su ga nelagodom. Jučer se nije uspio suzdržati a da ne raspravi istragu s ocem, koji se naizgled slagao s Hanninim razmišljanjem da je netko oteo Huga.

“Ispričajte nam što se dogodilo prošli mjesec”, rekla je Hanna.

“Već sam sve objasnila policiji”, rekla je Linda.

“Objasnite ponovno.”

“Bio je to nesporazum. Djevojčica je bila sama u dvorištu i bila je žalosna. Odvela sam je do kioska i ponudila joj sladoled.”

“Nije vas bilo više od tri sata”, rekla je Hanna.

Linda je slegnula ramenima, više od toga očito nije željela reći. Prošlo je nekoliko tjedana od događaja, a tužitelj još uvijek nije odlučio hoće li se podići optužnica. Erik se nadao da hoće, ali nije bio ovdje zbog šestogodišnje djevojčice, nego zbog Huga.

“Što vas je nagnalo da se pridružite potrazi Missing Peoplea?” pitao je.

“Željela sam pomoći”, odgovorila je Linda.

Okrenula je glavu prema prozoru. Prema dječjem igralištu u dvorištu. Jučer navečer Erik je večerao kod kuće, a zatim izašao u šetnju kako bi razgibao noge. Sjeo je na klupicu kod plaže Kattrumpan² i gledao one koji su bili na večernjem kupanju ili se igrali na igralištu. Čežnja za Nilom bila je poput grumena željeza u prsima. Kattrumpan je bilo jedno od Nilinih najdražih mjesta. Mislila je da se šali kad joj je rekao kako se plaža zove. Bilo je prekasno da ih tada nazove, što je zasigurno doprinijelo onom strašnom snu tijekom noći.

“Zašto danas ne sudjelujete?” pitao je.

“Postalo je preteško.”

“Jeste li pronašli Huga tijekom potrage?” pitala je Hanna.

Linda je odmahнула glavom. To je očito bio jedini odgovor koji im je namjeravala dati. Još uvijek nije pokazala nikakvu sumnjičavost oko toga zašto su željeli razgovarati s njom. Hannino pitanje ipak je nagoviještalo da je pronašla Huga i zatim ga sakrila.

“Želite li dijete?” nastavila je Hanna.

“Imam problema s jajovodima”, rekla je Linda. “Ne mogu ostati trudna.”

Svaka riječ bila je preplavljena čežnjom.

Kad je Nila imala dvije godine, Erik i Supriya željeli su da dobije brata ili sestru, ali nakon tri neuspješne inseminacije odlučili su prestati pokušavati. Supriya je postala prestara za izvantjelesnu oplodnju. Kako bi im bilo da već nisu imali Nilu? Iako nije dobila brata ili sestru, ipak su njih troje činili obitelj.

Erik je suosjećao s Lindinom čežnjom, ali to nije opravdavalo ono što je učinila. Nekoliko sati druga žena nije znala što se dogodilo s njezinim djetetom. Šestogodišnjakinja je događaj opisala kao zabavan u početku, ali kad je željela ići kući svojoj majci, Linda je rekla ne. Zahtijevala je da glume obitelj. Prijetila da će je u suprotnom zatvoriti u kuću. I šestogodišnjakinja ju je opisala kao osobu koja se voli grliti.

² *Kattrumpan* - mačja rit. (op. prev.)

“Tko je muškarac na fotografiji u dnevnom boravku?” pitao je.

“Moj bivši. Ostavio me baš zbog mojih deformiranih jajovoda.”

Linda je još uvijek zurila kroz prozor. Činilo se da se dvije žene tamo vani poznaju. Razgovarale su ljuljajući svoju djecu.

“Imate li rodbinu ovdje?” pitao je Erik.

“Imam roditelje. Zašto?”

“Dobro je imati potporu”, rekao je. “Možete li o tome razgovarati sa svojim roditeljima?”

Linda je odmahнула glavom. Pravi razlog za ovo pitanje bio je taj što je želio saznati tko je sve bio u njezinoj blizini. I postoji li netko kod koga je mogla ostaviti Huga.

“Imate li nekog bliskog prijatelja, onda?” nastavio je. “S kojim možete dijeliti ovakve stvari?”

“Nema nikoga tko me više može trpjeti”, rekla je Linda.

Erik se okrenuo prema Hanni, koja je bila neuobičajeno tiha tijekom ispitivanja. Lice joj je bio usmjereno prema uskoj kutnoj vitrini koja je stajala pokraj prozora. Bila je prepuna tanjura, ali na jednoj od polica ležao je crni dalekozor. Linda se okrenula da vidi u što gledaju.

“Želim da sada odete”, rekla je.

33.

NA STROPU U DNEVNOM boravku nalazi se pukotina. Lykke je nije prije primijetila iako je bila dvadesetak centimetara duga. Trebala bi je zakitati i prebojiti, ali što ako je to bio znak da nešto nije u redu s kućom?

Okrenula se na stranu kako bi je prestala gledati. Noćas je spavala na sofi jer nije imala snage otići do spavaće sobe. Sjećanja na Rogera bila su posvuda. Kako su ležali u njezinu krevetu i slušali Krisa Kristoffersona. Nije bila osobiti ljubitelj glazbe, ali uživala je slušati Rogera kako govori o njoj. O svojoj čežnji da se otisne u svijet. Poželjela je tada otići s njim u Nashville. U svakom slučaju, nekoliko tjedana poslije otputovali su u Vaxholm.

Posegnula je za mobitelom koji je ležao na stolicu i prelistala prepisku s Rogerom.

Volim te. / R

Napisao joj je hrpu takvih ljubavnih izjava i strašno ju je boljelo što nije mislio ništa od toga. Kako je mogla biti tako naivna? Bijes je počeo bujati u njoj. Onaj isti koji je osjetila kad mu je probušila gume. Kad je nazvala njegov kućni broj kako bi ispričala njegovoj ženi kakav je gad.

Što bi se dogodilo da je Rogerova supruga bila doma? Nije željela ni pomisliti na to. Čak i da ga je supruga zatim ostavila, zasigurno nakon toga ne bi odabrao nju. A najviše bi od svih patilo ono dijete, koje je bilo samo nekoliko mjeseci starije od njezina malenog brata.

Hugo.

Lykke ga je vidjela pred sobom. Kako se popeo na tobogan i legao na trbuh. Tek je tada shvatila da ima brata. Izgledalo je opasno, pa je

skočila preko ograde i pojurila prema njemu, ali tada je dotrčao Thomas

Prokleti Roger. Sve je bila njegova krivnja.

Premda je znala da ne bi trebala, poslala je poruku:

Upropastio si mi život.

Zacijelo je bila Rogerova krivnja što nije upala na doktorat. Dakako, on nije mogao odlučivati o tome, ali prodekan za nastavu jest.

Nekoliko minuta ležala je i zurila u zaslon, ali odgovor nije stigao. Roger vjerojatno više i nije imao taj broj. Bacila je mobitel dalje od sebe na sofu. Odbio se i pao na pod. Sranje, sad je vjerojatno i njega razbila. Podigla ga je. Prošla je prstom po zaslonu, ali nije primijetila napukline.

Kako joj je mogao nedostajati? Nakon svega što je učinio?

Ustala je i nesigurnim korakom krenula u kuhinju. Otvorivši hladnjak, ostala je stajati neko vrijeme zureći u čokoladnu tortu. Zatim ga je zatvorila i posegnula za lončićem za kavu.

Glad je bila čudovište koje je trebalo ušutkati. Jedan gutljaj, više od toga nije uspjela. Želudac nije želio još kave, želio je hranu. Požurila se do hladnjaka, izvukla tortu, poderala papir i krenula trpati u sebe komad po komad. Nekako ih je prožvakala i progutala.

Tjeskoba je sada bila čudovište. Bacila se na nju svojim kandžama oštrima poput šila. Derala je i kidala na komadiće. Lykke je bila bezvrijedna. Ono što je učinila, bilo je neoprostivo. Odjurila je u kupaonicu, nagnula se preko školjke, gurnula prste u grlo i povratila.

34.

“ZAŠTO IMATE DALEKOZOR?” pitala je Hanna.

Linda Claesson i dalje je sjedila okrenuta prema kutnoj vitrini.

“Volim gledati u dvorište”, rekla je.

“Zašto?”

“Osjećam se usamljeno.”

Odvratila je pogled prema prozoru.

“Želim da sada odete”, ponovila je.

Linda je svakako odgovorila na njihova pitanja, ali još uvijek nije bila sasvim prisebna. Vjerojatno je bila na nekim lijekovima. Postojala je određena tama u njoj i Hanna je pretpostavljala da je riječ bila o nečemu ozbiljnijem od čežnje za djetetom. Oklijevajući je ustala.

Hugo nije bio ovdje, a ipak, činilo se neuspjehom otići. Misli su joj odlutale na Robinovu sestru Klaru, ali prisilila se sabrati. Ta je tama morala pričekati.

“Mislim da je najbolje da nazovem njezine roditelje”, rekla je čim su ona i Erik izašli iz zgrade.

“Da, i meni je palo na pamet da bismo to trebali učiniti”, rekao je Erik.

Hanna je pronašla broj. Lindini su roditelji još uvijek imali kućni telefon.

“Obitelj Claesson”, rekao je muški glas.

Predstavivši se, Hanna je objasnila da su kolega i ona posjetili

njihovu kćer i pitala ga kada su je posljednji put vidjeli.

“Što je sad učinila?” pitao je otac.

“Kako to mislite?”

“Mislio sam da je riječ o dječaku iz susjedstva”, rekao je, znatno neodlučnijim glasom.

“Zašto bi bila riječ o dječaku iz susjedstva?”

Dijete za čiju je otmicu Linda bila osumnjičena bila je šestogodišnja djevojčica. Otac je šaputao s nekim u pozadini, vjerojatno s majkom. Riječi *policija* i *Linda* bile su jedine koje je Hanna uspjela razaznati.

“Posvađala se s nekom susjedom prošli tjedan”, rekao je otac.

“Zbog čega?”

“Zbog susjedina sina. Susjeda je smatrala da je Linda bila previše nasrtljiva i prijetila je da će nazvati policiju.”

“Što je Linda učinila dječaku?”

“Ne znam”, rekao je otac. “Kako nam je rekla, samo je sjedila kod igrališta i gledala ga. Ali ja... Vjerojatno je bilo nešto više od toga. Kao što ste mogli primijetiti, Linda nije naročito dobro.”

“Ovdje je riječ o Hugu”, rekla je Hanna. “Dječaku koji...”

Prekinuo ju je glasan uzdah. Dvoje ju je ljudi sada slušalo.

“Da, kao što možete čuti, znamo tko je on.”

“Je li ga Linda spominjala?”

“Ne. Nijednom. Ali zašto ste zbog toga bili kod nje?”

“Sudjelovala je u potrazi.”

“Aha”, rekao je otac. “S nama gotovo više i ne razgovara. Čini se da nas smatra napornima.”

“Kada ste je posljednji put vidjeli?” ponovno je upitala jer nije dobila odgovor na to pitanje.

“U subotu.”

Otac je rekao da će otići do kćeri. Hanna je bila uvjerenjena da roditelji

nisu ništa znali o Hugu, ali razgovor je pojačao njezin strah. Kao što je otac istaknuo, bilo je jasno da se Linda Claesson psihički loše osjećala, a otmica za koju je bila osumnjičena nije, dakle, bila jedina situacija u kojoj se čudno ponijela prema djeci. Što ako je odvela Huga? Što je u tom slučaju učinila s njim? Vjerojatno ništa dobro. Ponovno joj se u mislima pojavila Robinova sestra Klara. Kao da je na svim poljima bila spremna za katastrofu.

“Idemo li na Öland?” pitao je Erik.

Hanna je pogledala na sat: skoro je pola jedanaest. Potrajat će dok stignu do Ölanda i posjete i Hektora i Selene. Razmišljala je da možda javi Robinovoj sestri da neće stići naći se s njom na ručku. Ali ne, morala je to sada obaviti. Ometalo ju je u njezinu poslu.

“Možemo li najprije stati na rani ručak?” odgovorila je pitanjem. “Moram u Lindsdal.”

“Ima li to kakve veze s onim o čemu nisi željela sa mnom razgovarati?”

Oklijevala je, ali ipak mu je odlučila reći sve o jučerašnjem pozivu, kao i da se ide naći sa sestrom bratova prijatelja iz djetinjstva.

“Želiš li da idem s tobom?”

Hanna ga je začuđeno pogledala.

“Nije baš toliko neobično pitanje”, rekao je Erik. “Mislim da nam je sasvim ugodno zajedno.”

Rumenilo se proširilo njezinim obrazima. Nije bila sigurna misli li ozbiljno. Možda je to bila šala.

“Da”, rekla je. “Jest.”

Uglavnom se slagala s njim, ali ipak je osjećala da je ovo nešto što mora učiniti sama. Zbog istrage u tijeku, ako ni zbog čega drugog. A Erik nije inzistirao. Rekao je da će porazgovarati s Oveom o Lindi Claesson. Moraju temeljito provjeriti njezin dosadašnji život i saznati što je radila posljednjih nekoliko dana.

Dok su hodali do automobila, nazvala je Freyu iz Missing Peoplea. Uspjela je dobiti jedino govornu poštu, pa je ostavila poruku da želi da

joj se povratno javi - ne rekavši o čemu je riječ. Željela je saznati je li se Linda Claesson na neki način isticala.

Ostavivši Erika kod policijske postaje, Hanna je krenula na sjever. Namjeravala je putem kupiti nešto za pojesti, ali na ulazu u Lindsdal nalazila se samo *pizzeria*, a još uvijek nije imala želju za *pizzom*. Možda je mogla kupiti nešto u malenoj trgovini pokraj, ali shvatila je da ionako neće moći jesti. Morala je čim prije stići do Klare Svensson. Morala je saznati što joj je Klara željela reći. Znala je jedino da je Kristoffer nazvao Klaru nakon što je ona s njim razgovarala u ponedjeljak navečer. Ali zašto?

Posljednji dan

PROKLETI KARL FRIBERG. Thomasov očaj ponovno se pretvorio u gnjev, toliko je bijesan na svog šefa da ne zna što će. Zbog toga što Karl ima hrabrosti doći ovamo, otpustiti ga i onda se još praviti da mu je prijatelj i da se brine. Nije mu valjda Selene rekla za ključeve? Ali u tom bi slučaju Karl zahtijevao da mu ih vrati.

Ili ne bi? Možda bi bilo pametno da otkáže, ali koliko god želio, zna da to nije moguće.

Thomas se vrati u spavaću sobu i polegne Huga u krevetić, ali sin osjeća njegovu uznemirenost, pa ga je nemoguće ponovno uspavati. Plače i iznova pokušava ustati iako Thomas sjedi na podu, ruke provučene kroz ogradicu. Nakon nekog vremena podigne Huga i legne s njim na veliki krevet. Ali ni to ne pomaže. Hugo se odbija smiriti. Čak i kad ga Thomas privuče u naručje. Naposljetku Thomas shvati da nema drugog izbora osim odnijeti ga do hranilice u kuhinji i dati mu sladoled.

Jenny ne voli kad Thomas njihovu sinu daje slatkiše. Ali sladoled je zapravo pola čaše smrznutog soka. To svakako nije kraj svijeta.

Osim toga, vikend je.³

Oduševljeno promatra kako se Hugo smije zbog sladoleda. Obožava stavljati hladne stvari u usta. Možda zato što mu izbija nekoliko zubića. Zasad ih je imao samo četiri. Sve što je ostalo od one žalosti jest rumenilo na obrazima.

Thomas snimi fotografiju i pošalje je Jenny. Prekasno shvati što je učinio.

³ U Švedskoj je običaj da se slatkiši jedu isključivo vikendom kako bi se smanjila mogućnost nastanka karijesa kod djece. Najčešće ih kupuju subotom, što se na švedskom zove *lördagsgodis* - subotnji slatkiši, (op. prev.)

Srce moje! odgovori. Ne komentirajući sladoled.

Nedostaješ nam, napiše Thomas.

I zaista jest, više nego što je vjerovao da je fizički moguće, ali ne veseli se tomu što će joj morati reći da ga je Karl nogirao. Baš je prije nekoliko tjedana Jenny govorila o tome kako je lijepo što konačno ima stalna primanja. Jamačno će zahtijevati da prijavi Karla. Nije dopušteno otpustiti ljude kad su na roditeljskom dopustu. Ali nije to bio razlog. Je li riječ bila samo o Hektoru ili i o ključevima? Thomas se nikako ne može otarasiti sumnje da Karl zna. Premda bi ga u tom slučaju vjerojatno morao prijaviti policiji. Ili možda ne bi. Karl ne bi učinio ništa što bi moglo ugroziti tvrtku.

Promatrajući sina, preplavi ga samosažaljenje. Jenny će ga smatrati još većim gubitnikom nego prije. S gubitkom posla možda bi i mogla živjeti, ali s onim drugim teško. Što se nije suprotstavio Milleu. Izbacit će ga, a ta ga je pomisao nasmrtno plašila. Ne želi upropastiti ovo što ima s Jenny. Ne želi se vraćati u stanje u kojem je bio prije nego što ju je upoznao.

“Još”, kaže Hugo.

Thomas zanemari sinovu molbu za još jednim sladoledom i podigne ga iz hranilice. Mora ovo nekako ispraviti. I biti otac kakvog Hugo zaslužuje.

“Hoćemo li voziti vlak?” pita Thomas.

“Vlak!” oglasi se Hugo poput jeke.

Kupili su mu željezničku prugu Brio za prvi rođendan. Još je uvijek premlad za nju, ali voli vrtjeti kotače.

Hugo potrči prema kutiji s vlakićima i Thomas mu pomogne da istrese sadržaj na pod. Na brzinu pospremi kockice i druge igračke koje su već ondje. Počne slagati tračnice dok sin veselo kotrlja lokomotivu naprijed-natrag. Pomisao da mu neće biti dopušteno da bude dio sinova života više je od onoga što Thomas može podnijeti. Ne može se samo povući i dopustiti da ga Karl pregazi. Mora potražiti svog šefa. Natjerati ga da se predomisli.

35.

HANNA JE SKRENULA NA slobodan prilaz ispred bijele ciglene obiteljske kuće u Lindsdal u kojoj je živjela Klara Svensson. Bacila je pogled na prozor, kuhinja je bila u mraku. Što ako Klara nije bila kod kuće? Trebale su se naći tek za sat vremena. Nije joj se htjela unaprijed javiti jer je Klara to mogla iskoristiti kao izgovor da se uopće ne nađu.

Odbila je poziv novinara iz *Barometerna*. Zvao ju je već jučer navečer i čim se predstavio, prekinula je i spremila njegov broj. Izašla je iz automobila i krenula popločanim putom do stuba koje su vodila ka ulaznim vratima. Ovaj kraj bio je toliko drugačiji od onoga u kojem je ona odrastala. Kuće su bile mnogo bliže jedna drugoj, a prirodu koja je okruživala područje uglavnom su činili brežuljci, polja i drveće.

Srce joj je preskočilo otkucaj dok je rukom posezala za zvonom. Željela je ovo, a istovremeno i nije. Gotovo istog trenutka začuli su se koraci iznutra. Bacila je pogled prema automobilu, ali bilo je prekasno da otrči do njega. Klara je otvorila vrata s jednim djetetom u naručju i drugim koje se grčevito držalo za njezinu nogu.

“Znam da sam uranila”, rekla je Hanna. “Nadam se da je u redu.”

“U redu je”, rekla je Klara. “Ali ovdje je prilično neuredno. Na roditeljskom sam dopustu s malenom, a velika je cura prehladena. Namjeravala sam počistiti.”

“Meni je dovoljno to što smo se tako brzo mogle naći.”

Dijete koje je Klara nazvala velikom curom bila je djevojčica od možda četiri godine. Oči su joj bile staklaste od temperature, a nos šmrkav. Hanna joj se nasmiješila i djevojčica se sakrila iza majke.

“Pustit ću joj nešto da se zabavi”, rekla je Klara. “Ti možeš dotad sjesti u kuhinju.”

Klara se s djecom spustila niza stube, a Hanna je izula cipele i ušla unutra. Nagazila je na lego-kockicu, ali uspjela se obuzdati da ne opsuje. Podigla ju je i položila na kuhinjsku ploču. Premda ga je očekivala, poskočila je na zvuk televizora jer je bio jako glasan. Kad se Klara vratila, sa sobom je imala samo bebu.

“Ima tek pet mjeseci”, rekla je Klara. “Pa ionako ne razumije što govorimo.”

Hanna se i njoj nasmiješila, i ovaj put osmijeh joj je bio uzvraćen.

“Gdje su jučer bila djeca dok si sudjelovala u potrazi?”

“Baka ih obično obje čuva utorkom poslijepodne”, rekla je Klara. “Starija je već jučer bila pomalo šmrkava, ali ni blizu toliko kao danas. Zaista sam željela pomoći tražiti Huga.”

Hanna je kimnula. Takva želja mogla joj se jedino sviđati. Bilo je zaista dirljivo vidjeti koliko se mnogo ljudi uključilo u potragu. Prema lokalnim radiopostajama, jučer navečer bilo ih je gotovo tisuću.

“Kao što sam ti rekla telefonski, Kristoffer me je nazvao u ponedjeljak”, rekla je Klara.

Ušutjela je, kao da je sami spomen njezina brata trebao biti dovoljan da Hanna shvati, ali nije. Naravno, pretpostavljala je da je na neki način riječ bila o njihovom razgovoru o Gunnaru i istrazi, ali zašto bi se Kristoffer zbog toga javio Klari? Mislila je da je Kristoffer prekinuo sve veze koje je imao u Švedskoj.

“Što je htio?” pitala je Hanna.

“Razgovarati s Robinom, a nadao se da će preko mene doći do njega.”

Već je iz načina na koji je Klara to izgovorila Hanna shvatila da se do Robina više nije moglo doći. Svejedno nije bila pripremljena.

“Robin je mrtav”, rekla je Klara.

Gledala je svoju malenu kćer dok je to izgovarala. Kćer koja je upravo sjedila u njezinu krilu i žvakala vlastitu ručicu, radosno

gugućući. Iz prizemlja se s televizora začuo grlen smijeh.

Kada? Gdje? Kako? Hanna je željela pitati, ali krenula je s izrazom sućuti. Klara nije sama nastavila, pa je Hanna ipak pitala što se dogodilo.

“Prometna nesreća”, rekla je Klara. “Prije pet godina.”

Hanna je osjetila težinu onog neizrečenog.

“Zašto je Kristoffer želio razgovarati s Robinom?”

“Ne znam.”

“Ne, znači”, rekla je Hanna, ne mogavši u potpunosti sakriti razočarenje. “Ali zašto si onda željela razgovarati sa mnom?”

“Robin je bio loše”, rekla je Klara. “Odmah nakon gimnazije dobio je posao u Ici, ali već nakon godinu dana kao da je u potpunosti izgubio volju za bilo čim. Poslije toga više nikada i nije nastavio sa životom. Sudeći na temelju ono malo što je rekao, prilično sam uvjeren da je sve nekako bilo povezano s Kristofferom.”

“Na koji način?”

“Mislim da su nešto jako glupo učinili zajedno.”

Hanna nije znala što bi rekla. Obje su gledale u dijete koje je sada uhvatilo majčinu majicu bez rukava i potezalo je. Možda je bila gladna. Riječi su joj odzvanjale u glavi. Nešto glupo. Zajedno. Ponovno se sjetila one večeri kad je igrala poker s Robinom i Kristofferom. Kako su bili veseli.

“Što te točno od onoga što je Robin rekao navelo da to pomisliš?” pitala je Hanna naposljetku.

“Da ga nije trebao slušati”, rekla je Klara. “I praktički su se preko noći prestali družiti. Jednom sam mu predložila da ga nazove jer sam mislila da bi trebao raditi nešto drugo, a ne samo visjeti za računalom. Robin je neko vrijeme živio kod mene.”

“Što je tada rekao?”

“Ništa. Samo je zurio u mene kao da sam glupa.”

Klara je pogledala ravno u nju.

“Znaš li što je to moglo biti?” pitala je. “Mislim, to što su učinili?”

“Je li Kristoffer nešto rekao?” pitala je Hanna.

“Ne, ali jako je čudno reagirao kad sam mu rekla da je Robin mrtav. Poklopio je slušalicu.”

Hanna se u mislima vratila na svoj razgovor s bratom. I on je završio na sasvim isti način. Ali prije nego što je prekinuo poziv, plakao je.

“Još otkad je Robin preminuo želim saznati što ga je toliko mučilo”, nastavila je Klara. “I kad sam te ugledala i vidjela čime se baviš, pomislila sam da bi mi možda mogla pomoći. Ili bolje rečeno, da možemo jedna drugoj pomoći. Kako je zapravo Kristoffer? Iskreno govoreći, ni on mi nije zvučao baš dobro.”

36.

ERIK JE UVEĆAO HUGOVU fotografiju na svom računalu. Onu na kojoj je sjedio na podu i slagao kockice. Možda kako bi se podsjetio što je točno bilo na kocki.

Forenzičari su upravo poslali svoje izvješće o pregledu automobila, a potrajat će dok ne dobiju odgovore o otiscima koje su ondje pronašli. Nažalost, mobitel Thomasa Ahlströma nije bio ondje. Potraga Missing Peoplea i dalje je bila u tijeku, ali područje koje su pretraživali postajalo je sve šire. Pregledani su bunari i napuštene građevine u koje se Hugo mogao zavući. Činilo se sve vjerojatnijim da ga je netko odveo. Bilo to prije ili poslije Thomasove smrti.

Ali tko? I zašto? Nadao se da to nije bila Linda Claesson ili netko poput nje. Razgovarao je s njezinim bivšim dečkom. I on uopće nije prekinuo vezu s Lindom zato što je saznala da ne može ostati trudna, nego zato što se nasrtljivo ponašala prema njegovim nećacima. Ove je zadužio Daniela da detaljno istraži Lindu Claesson.

Za Hugom je tragao i Interpol. Svake godine tisuće je ljudi nestajalo u Švedskoj, a desetinu su činila djeca. Većina bi se pojavila za nekoliko sati. Kad bi policija, kao sada, pokrenula akciju spašavanja, devedeset sedam posto nestalih bilo je pronađeno. A djece? Nije bio siguran, ali nije se mogao sjetiti ni jednog jedinog slučaja u Švedskoj da dijete nije bilo nađeno. Ali kako je to pomagalo kad Huga još uvijek nije bilo, a ušli su već u drugi dan potrage.

Zatvorio je Hugovu fotografiju i otvorio jednu Nilinu. Na toj je fotografiji imala četiri godine. Bilo je ljeto, ali spavala je u svom krevetu s kapom Djeda Božićnjaka i ružičastim štitnicima za uši. Imali su goste i

premda im je Nila rekla da moraju biti tihi, nisu se uspjeli dovoljno stišati. Bila je tako snalažljiva i smiješna i... Erik je posegnuo za mobitelom kako bi se javio Supriyi, ali upravo ga je tada nazvao Ove.

“Dobili smo još jedno ime s popisa onih koji su se priključili potrazi Missing Peoplea koje ti i Hanna morate otići provjeriti.”

“Koje?”

“Isak Aulin.”

Potrajalo je nekoliko sekundi dok Erik nije spojio ime s pravim licem. Isak Aulin bio je jedan od onih koji su otkrili automobil i radio je kao učitelj u školi Gårdby. Erik ga je prvi put upoznao tijekom istrage smrti Joela Forslunda.

“Zašto nam je on zanimljiv?”

“Također se nalazi u registru osumnjičenih. Zbog nanošenja tjelesnih ozljeda.”

“Nanošenja tjelesnih ozljeda?” pitao je Erik.

To uopće nije odgovaralo dojmu koji je Isak odavao, ali ljudi nisu uvijek onakvi kakvima se čine.

“Da, ljetos je radio u dječjem kampu i navodno je toliko snažno zgrabio nekog dječaka da su mu nastale modrice. Osim toga, izgubio je izvanbračnu partnericu prije sedam godina.”

“Kako je to...”

“Bila je u osmom mjesecu trudnoće.”

“Kako je umrla?”

“Od bolesti.”

“Okej, Hanna i ja ćemo razgovarati s njim.”

Tek kad je prekinuo vezu, uvidio je da bi to možda mogao biti problem. Dobio je dojam da se Hanni sviđa Isak. Bi li je trebao pitati? Ne, to nije bila dobra zamisao. Ona bi to jednostavno zanijekala. Umjesto toga nazvao je Isaka da provjeri gdje se nalazi, pretvarajući se da je riječ o pronađenom automobilu, a zatim je sjedio zureći u mobitel.

“Izgledaš zamišljeno”, rekla je Hanna.

Upravo je ušla u prostoriju.

“Baš sam te htio nazvati i saznati gdje si”, rekao je. “Hoćemo li sada do Ölanda?”

“Mogu li samo na brzinu provjeriti mejlove?”

“Naravno.”

Iskoristio je priliku da nazove Selene i Hektora. Selene se nije javila, a Hektor je bio u uredu i obećao da će ostati ondje. Tek kad su sjeli u automobil i napustili postaju, rekao joj je da imaju još jedan razgovor koji moraju obaviti.

“S kim?”

“S Isakom Aulinom.”

Vidio je da se Hanna okrenula prema njemu, ali nije razaznao njezin izraz lica jer je bio zauzet skretanjem ulijevo.

“Zašto?” pitala je.

Ispričao joj je o nasilju i trudnoj partnerici koja je preminula.

“Nije li malo neobično pomisliti da bi zbog toga oteo Huga?”

“Ti si zapravo ta koja je i došla na ideju da je netko oteo Huga.”

“Da, ali... Znamo li gdje je? Isak, mislim.”

“U školi je. Rekao je da nas može pričekati ondje. Pa mislim da bismo trebali početi s njim jer je trag vezan za Huga.”

“Jesi li mu rekao o čemu je riječ?”

“O pronađenom automobilu.”

Što je Erik vozio dalje na istok, to je nebo postajalo sve mračnije. Cijeli se jučerašnji dan činilo da dolazi nevjeme i sada je zaista bilo blizu. Čak se i u automobilu osjećala sparina. Hanna je tvrdoglavo zurila kroz prozor. Želio ju je zapravo pitati treba li sam obaviti ispitivanje, ali ona bi vjerojatno izivcirano odbila. A i koliko god joj možda teško bilo, nije sumnjao u to da će ga uspješno odraditi. Vidio ju je kako vodi mnoga teška ispitivanja, no nikad dosad nisu bili umiješani osjećaji ove vrste.

Parkirao je automobil pod tamnosivim nebom ispred škole u

Gårdbyju i nekoliko kapi kiše palo je na njega kad je izašao. Desetak djece igralo se lovice ili nečeg sličnog u školskom dvorištu. Isak im je pohitao ususret i Erik je pogledom popratio njega i Hannu. Bilo je sasvim jasno da postoji napetost u načinu na koji su nekako potajice pogledavali jedno drugoga.

“Možemo se smjestiti u zbornicu”, rekao je Isak.

“Ne trebate li paziti djecu?”

“Srijedom ranije završavam s poslom, pa nisu više moja odgovornost. Namjeravao sam se priključiti potrazi, ali može pričekati. Jeste li saznali nešto novo?”

“Ne”, rekla je Hanna. “Nažalost, nismo.”

“Mnogi su roditelji ovdje zabrinuti”, rekao je Isak. “Prate djecu u školu, dolaze po njih i ne puštaju ih navečer van.”

Mlada učiteljica čitala je *Ölandski list* u jednoj od fotelja u zbornici, ali ustala je i izašla kad ju je Isak zamolio. Ponudio ih je kavom, ali oboje su pristojno odbili. Sjeli su za maleni stol.

“Zašto želite sa mnom razgovarati o automobilu?” pitao je Isak.

“Provjeravamo pobliže činjenicu da ste ga vi pronašli”, rekao je Erik.

“Pa nisam samo ja bio ondje.”

“Niste, ali vi ste prvi stigli do njega.”

“Da.”

“Što ste točno tada učinili?”

“Najprije sam provjerio tablicu da se uvjerim da je riječ o pravom automobilu. Zatim sam pogledao unutra da vidim je li Hugo ondje. Kako nije bio, otišao sam po ostale.”

Isak je sve sporije izgovarao riječi, kao da mu je bilo potrebno vrijeme da razmisli.

“Zatim sam nazvao Freyu.”

Erik je kimnuo.

“Možete li nam reći što se dogodilo ljetos u Morbylångi?”

“U kampu, mislite?” iznenađeno je upitao Isak.

“Da.”

“Jedan dvanaestogodišnjak zaključao je devetogodišnjaka u spremište i zvao ga pederom. Kad sam mu rekao da otvori vrata, samo se smijao. Onda sam ga odvuкао odatle. Ne kajem se zbog toga čak i ako me dovede do tužbe.”

Tempo njegova govora ubrzavao se sa svakom izgovorenom riječi. Pitanje je sasvim očito uznemirilo Isaka. Erik je progutao slinu. Nije mu se sviđalo ono što je sada morao učiniti, ali bio je to dio njegova posla.

“Izgubili ste trudnu partnericu prije sedam godina”, rekao je.

“Da...”

Sve je na Isaku potonulo: ramena, kutovi usana, obrve... Krišom je pogledao Hannu, koja nije rekla ni riječ otkad su počeli razgovarati o istrazi.

“Ne razumijem kakve veze moja partnerica ima s ovim”, nastavio je.”

Molećivo je pogledao Erika, a zatim je iz njega sijevnuo bijes. “Mislite li da sam ja oteo Huga?”

37.

IZA ISAKA NALAZILA SE oglasna ploča s crtežima i razglednicama. Hanna je bila predaleko da bi ih mogla pročitati, ali pretpostavila je da su pozdravi bili od učenika. Trebala je nešto reći, ili se barem prisiliti pogledati Isaka - umjesto toga, zurila je u žuti četverokut koji je vjerojatno trebao predstavljati školu. Okruživala su ga dva bujna crna stabla.

“Zašto bih ja oteo Huga?”

“Smirite se”, rekao je Erik. “Samo radimo svoj posao.”

“Ne čini se tako.”

Riječi su podrhtavale od potisnuta gnjeva.

“Sve što želimo jest pronaći Huga”, rekao je Erik. “A kako bismo to učinili, moramo istražiti svaku mogućnost.”

“Kako možete...”

Dalje nije mogao. Hanna je bacila pogled na Isaka. Bilo joj je tako strašno žao zbog njegove trudne partnerice - zbog onoga što je izgubio. Naravno, ta vrsta gubitka mogla je ljude učiniti psihički nestabilnima. Ali Isak nije odavao takav dojam. Nimalo. Činio se sasvim pod kontrolom, a ipak je grubo odvukao dvanaestogodišnjaka. Jesu li se mogli pouzdati u njegovu verziju događaja? Toliko se mnogo misli i osjećaja vrtložilo u njezinoj glavi, a najsnažnija je bila želja da se ispriča što su banuli i postavili mu pitanja o partnerici. Ali Erik je bio u pravu, morali su to učiniti. Hugo se smatrao nestalim tri dana, njegov otac pronađen je mrtav, a još uvijek se činilo kao da tapkaju u mraku.

“Ako nemate više pitanja, mislim da biste trebali sada otići”, rekao

je Isak. “Želim nastaviti tražiti Huga.”

“Ubrzo smo gotovi”, rekao je Erik. “Što ste radili nakon što ste pronašli automobil?”

“Otišao sam kući”, odgovorio je Isak. “Nisam imao snage nastaviti s potragom.”

“Je li itko vidio da idete kući?”

“Rekao sam ostalima iz skupine da idem kući i neki su me zasigurno vidjeli dok sam odlazio.”

Hanna je samo željela da ispitivanje završi. Kad je Erik ustao, ona ga je slijedila. Jedini osjećaj koji je ponijela sa sobom iz zbornice bio je onaj da je uništila nešto što nije željela uništiti. U hodniku se umalo sudarila s učiteljicom koja je prije čitala novine. Sad se vraćala u zbornicu s praznom šalicom. Bila je sitna i slatka, pa se Hanna još više požurila. Čim je gurnula vrata i zakoračila na stube, duboko je udahнула hladan zrak. Bilo je vlažno i sparno, a nevjeme je u bilo kojem trenu moglo početi.

“Moramo provjeriti sve tragove”, rekao je Erik.

“Znam”, rekla je. “Ne razumijem zašto se ovako ponašam.”

Erik se nasmiješio i svrnuo pogled natrag na zbornicu. Krenuli su prema automobilu.

“Jebemu”, rekla je. “Je li toliko očito?”

“Da, ali barem smo sigurni da nije gej.”

Proljetos ju je Erik zatekao kako slini za Danielom i naposljetku joj rekao zašto nikada neće imati šansu kod njihova kolege. Preplavilo ju je samosažaljenje. Imala je malo bliskih ljudi s kojima je mogla razgovarati, samo Ingrid, i do određene granice čak i Rebecku i Erika, a to je samo pojačavalo njezinu čežnju. Nije više željela biti sama.

“Javit ću se ostalima iz Isakove skupine za potragu”, rekao je Erik.

Ušavši u automobil, odvezli su se u tišini.

“Ponekad se čini tako prokleta nepravedno”, uzdahnula je Hanna.

“Na što misliš?”

“Na to kako život ispadne, valjda.”

“Da.”

Na pola puta do Färjestadena sustiglo ih je nevrijeme. Kiša je udarala po automobilu i asfaltu. Mislila je na Isaka i na samu sebe. Ponekad nije mogla ne zapitati se kakav bi njezin život ispao da majka nije preminula, a otac nije... Ali što je on točno učinio? Mislila se vratila na Klaru, na ono što joj je ispričala. Hanna je ustvari željela s njom razgovarati i o Ester Jensen, ali zaustavila se. Klara bi tada shvatila, a Hanna je najprije morala doći do Kristoffera. Nije ga mogla nazvati, jer nije bila sama. Umjesto toga, poslala mu je poruku:

Našla, sam se s Robinovom sestrom. O čemu si želio razgovarati s Robinom?

Nikakav odgovor nije stigao. Nije ni računala da hoće, ali morala je početi pritiskati Kristoffera.

Erik se parkirao točno ispred agencije za nekretnine, ali unatoč tomu što su trčali, sasvim su pokisli.

“Bože dragi, kakvo vrijeme”, rekao je.

Hektor je zanemario njegov pokušaj čavrljanja. Bio je sam u uredu i nije ni ustao od svog radnog stola. Prišli su mu i Hanna je pogledala njegova stopala. Imao je sjajne, crne kožne cipele.

“Koji broj obuće nosite?”

“Četrdeset dva”, rekao je Hektor. “Što me još trebate? Jer pretpostavljam da vas ne zanimaju samo moja stopala.”

Iako je znala da potplat vjerojatno neće odgovarati, zatražila je da ga vidi. Bio je gotovo posve ravan.

“Prijetili ste Thomasu Ahlströmu”, nastavila je.

“Jesam li?”

Hanna mu je pročitala poruku:

“Razbit ću ti auto ako ne platiš!”

“Ali pronašli ste auto”, rekao je Hektor. “Je li bio razbijen?”

“Ne”, odgovorila je kratko oklijevajući. “Ali to ne mijenja ono što ste

vi napisali. Možda ste ipak odlučili napasti njega, a ne automobil.”

“To su bila samo baljezganja”, rekao je Hektor. “Osim toga, nisam bio kod kuće u nedjelju navečer. Ni u ponedjeljak ujutro.”

“A kod koga ste bili?” pitao je Erik.

“Kod jedne cure.”

“Zašto nam to odmah niste rekli?” uzdahnula je Hanna.

“Nisam mislio da je važno”, rekao je Hektor. “To je bio prvi put da mi je dopustila da prespavam kod nje. Nisam si želio uskratiti mogući nastavak veze pozivima i pitanjima policije o tome jesam li bio ondje.”

“Ime i broj”, zatražio je Erik.

Hektor ga je zapisao na papirić i pružio mu ga.

“Slobodno nazovite”, rekao je. “Ionako ne vjerujem da je dobra za mene.”

Ne rekavši više ni riječ, otrčali su natrag do automobila. Sada je pljuštalo i grmjelo. Pred očima joj se pojavila Hugova slika. Kako sjedi šćućuren u polju pšenice. Promrznuo, gladan i uplašen. Ali i to je bilo bolje od nekih alternativa. Hanna je pojačala grijanje i puhanje u automobilu. Taman je krenula pronaći Selenin broj kad ju je nazvao Ove. Objasnio je da su mu se javili forenzičari koji su pregledavali odjeću Thomasa Ahlströma.

“Pronašli su tragove žabljeg ljiljana na cipelama. To je jedan...”

“Cvijet, znam. Njegova kći Lykke ima ga u svom dvorištu.”

Posljednji dan

MAJICA GA STIŠĆE OKO VRATA. Thomas odloži željezničku prugu na pod i povuče ovratnik majice. Nema zraka. Očajnički pogledava prema Hugu, koji kotrlja lokomotivu vlaka naprijed-natrag po parketu. Njegov maleni sin ionako mu ne može pomoći. Thomas ustane i pokuša otići u kuhinju, ali ne uspijeva stići dalje od fotelje. Sklizne na pod daščući. Usta su mu posve suha. Probadajući bol širi mu se lijevom rukom.

Imam srčani udar. Umrijet ću sada.

Vidno mu se polje suzi u jednu traku. Očajnički ga pokušava zadržati na Hugu, na podu. Kako će on izdržati dok Jenny ne dođe kući? Sto ako istrči van na cestu? Ne, to se ne smije dogoditi. Thomas mora nekako nazvati hitnu pomoć. Gdje je mobitel? Vidi samo sjene koje skakuću uokolo, pa zajeca.

“Tata”, kaže Hugo.

Thomas usmjeri pogled prema zvuku. A ondje, na podu ispred sina ugleda crnu mrlju, to mora biti mobitel.

Ovo nije srčani udar. Imaš napad panike.

Čim to shvati, pritisak u prsima popusti i uspije nekoliko puta kratko udahnuti. Uspije se nasmijati Hugu, koji se ponovno udubi u igru. Gleda sina tjerajući pluća da sporije rade. Naposljetku uspijeva ustati i oteturati do kuhinje. Napuni čašu ledeno hladnom vodom i iskapi je. Nekoliko sekundi stoji naslonjen na sudoper dok mu se srce u potpunosti ne smiri - zatim se vrati u dnevni boravak.

“Trubi vlak”, veselo kaže sin.

Thomas se spusti na pod pokraj Huga. Zna što je izazvalo napad. Pomisao da potraži Karla. Da ga moli da se predomisli. Thomas mora zadržati taj posao. Mora nastaviti pokazivati Jenny da je zaslužuje. Strah od gubitka obitelji ponovno ubrza otkucaje srca, ali ovaj put uspije

zaustaviti paniku.

“Imaš sestru”, kaže sinu, i tako je dobar osjećaj izgovoriti to naglas.

Hugo ima sestru i ne može mu to oduzeti. Thomas je često žudio za bratom ili sestrom. Za nekim drugim u koga su roditelji mogli položiti nade. Zbog njih se uvijek osjećao kao gubitnik. Ništa što je učinio nije bilo dovoljno dobro. Osim Huga možda, iako je njegova majka tijekom posljednjeg posjeta rekla da je dobro što Hugo ima barem jednog poštenog roditelja. Thomas je odmah uzvratilo, rekavši da je dobar otac, a mama je zatim ustvrdila da je to samo rekla u šali.

Thomas je bio premlad kad se Lykke rodila. Nije bilo isto tada. I zna da i nju mora potražiti. To ne može čekati. Naravno da se boji što će reći kad je sretne. Da će se zapetljati u isprike koje nisu istinite. Ali ne može dopustiti da ga to spriječi. Posjetiti Lykke i dalje zvuči jednostavnije nego puzati pred Karlom.

“Ti i ja idemo na izlet”, kaže Thomas.

Veselo vriskajući, Hugo ustane i potrči prema vratima. To što je plakao cijelim putem iz Färjestadena već je zaboravio. Thomas je zapravo namjeravao ostati kod kuće, ali provesti cijelo poslijepodne doma činilo se nemogućim. Mora do Grönhögenu. Mora pokazati Lykke da je njegova namjera da joj bude otac ozbiljna. Ako taj susret dobro prođe, bit će mu lakše obratiti se Karlu.

Sin se smije na stražnjem sjedalu i priča sa svime pokraj čega prođu. S kućama, nebom i kravama. Hugo obožava krave. Imaju običaj šetati do plaže gdje se one slobodno kreću. Njegova tješilica ima glavu krave i sada ju je podigao kako bi mogla razgovarati sa svojim prijateljima vani.

Panika vrebava svakim novim udisajem. Ne smije ostati bez posla. Ne ponovno. Na poslu prije Nekretnina Friberg dobio je otkaz, ali prije toga davao je otkaz kad god bi mu postalo dosadno, što je često bilo nakon svega nekoliko mjeseci. Kako je mogao biti tako sebičan i djetinjast? Jedan automobil izleti s prilaza na cestu i Thomas mora stisnuti kočnicu da ne naleti na njega. Pogleda u retrovizor i shvati da je sin zaspao.

Dobro je da se Hugo napokon malo odmori. Kad se parkira na cesti ispred Lykkine kuće u Grönhögenu, sin još uvijek spava. Spusti prozor do kraja i ostavi ga u automobilu. Sunčano je, ali vjetrovito kao i obično,

a on se neće udaljavati toliko da ne čuje ako Hugo zaplače.

Kako će Lykke reagirati na to što ima malenog brata? Ili što se Thomas samo tako pojavio? Tijekom njihova kratkog telefonskog razgovora jasno mu je dala do znanja da joj treba vremena da razmisli. Otkad je primio njezino pismo, nosi ga u sebi kao neku tugu. Pogriješio je što je napustio svoje dijete. Istovremeno, znao je da zapravo i nije imao nekog izbora. Ali kako će je navesti da to shvati?

Čim je dobio pismo, provjerio je gdje Lykke živi i iznenadio se što je prijavljena na adresi u Uppsali. U pismu je napisala da je u Grönhögenu. U majčinoj kući. Ali to je vjerojatno samo tijekom ljeta.

Natalie je živjela u Grönhögenu kad su se upoznali. Kod svojih roditelja, u ovoj kući. Je li i poslije ostala ovdje? Zna da je preminula prije nekoliko godina. Mille mu je rekao da je vidio osmrtnicu.

Podigne pogled prema svjetložutoj fasadi i sjeti se kako se jedne noći došuljao ovamo i gađao kamenčićima njezin prozor. Iskrala se i otišla s njim.

Hugo zacvili i Thomas se okrene prema automobilu. Sanja samo. Oči su mu još uvijek zatvorene, a kapci se trzaju. Jedan dio njega želi probuditi sina, zaštititi ga od te more, ali ipak krene travnjakom prema kući. Drži se blizu susjednog posjeda. I dalje nije siguran treba li ovo učiniti. Natalie je bila duhovita, jednostavna za druženje. Ali *shit*, kakva narav. Znala je bacati stvari oko sebe kad nešto nije bilo po njezinom.

Nisam bio spreman.

Pomisao ga ubode ravno u srce. Nije želio postati roditelj s devetnaest. Ali sada? Zašto sada oklijeva? Jer se boji Lykkine reakcije. I jer ne zna što će Jenny misliti o ovome. Bez posla i s odraslom kćeri. Ovaj bi put, naravno, bila u pravu. Jenny ima određene sličnosti s Natalie. Prije svega, narav.

S prednje je strane kuće uređeno dvorište. S grmovima i cvijećem uokolo, i niskim kamenim zidom. Sasvim je siguran da ovog dvorišta nije bilo dok je bio u vezi s Natalie. Zastane kod stabla jabuke kojeg se svakako sjeća. Jednom su Natalie i on vodili rat s trulim jabukama koje su pale na tlo. Zatim nastavi dalje prema kamenom zidu. Sada mora odlučiti. Hoće li učiniti ovo ili neće?

38.

“MORAMO SE VRATITI U Grönhögen i ponovno razgovarati s Lykke”, rekla je Hanna objašnjavajući zašto - jer je Tihomas imao tragove žabljeg ljljana na cipelama.

Još su uvijek sjedili u automobilu ispred agencije za nekretnine, a tutnjava nevremena primorala ih je da povise glasove. Brisači su radili najvećom brzinom, a svejedno nisu uspijevali otkloniti kišu. Pločnici su bili prazni, a kolnicima su miljeli automobili.

“Znači, bio je ondje”, rekao je Erik.

“Da, vjerojatno. Ali nije sigurno da su se i susreli.”

Što se nje ticalo, nadala se da nisu, zaista je bila umorna od ljudi koji su lagali, koji su im otežavali posao. Ali imajući na umu koliko je već bila navikla na takve laži, kao i to kako se Lykke ponašala, pretpostavljala je da su se ipak našli. Pod nadstrešnicom je stajala starija gospođa, stišćući se uza zid. Hannu je obuzela želja da je pozove u toplinu automobila, ali morali su krenuti. Zazvonio joj je mobitel.

“Tražili ste me”, rekla je Selene.

“Kako ste?” pitala je Hanna.

Čim je postavila pitanje, sjetila se da je Karl odveo kćer na hitnu psihijatriju.

“Tako-tako”, rekla je Selene. “Ali sad sam doma. Tata je rekao da vam je ispričao da... Ali pretpostavljam da to nije ono o čemu ste željeli razgovarati sa mnom.”

“Ručali ste s Thomasom u nedjelju.”

“Da.”

“Zašto nam niste rekli?”

Nakon pitanja uslijedila je tišina i Hanna je odlučila čekati. Nečujno je Eriku dala znak da krene prema Grönhögenu. Potrajat će dok stignu po ovom vremenu.

“Nisam željela”, rekla je Selene.

“Zašto?”

“Zbog Jenny.”

“Jeste li vi i Thomas bili u vezi?”

“Nismo, ali Jenny je po prirodi prilično ljubomorna i nije joj se sviđalo kad bismo se viđali izvan radnog mjesta.”

“Jeste li to često radili?”

“Nismo, ali događalo se. S Thomasom je bilo tako lako razgovarati.”

Selene je zastala da udahne, a Hanna nije željela da se raspriča o tome kako je Thomas bio nevjerovatan i koliko joj nedostaje.

“Zašto ste se našli u nedjelju?” pitala je.

“Tad sam mu dala ključeve.”

“Kako je Thomas djelovao?”

“Pod stresom. Žurilo mu se.”

“Za što je trebao ključeve?”

“Odbio mi je reći.”

Hanna je ponovno iskoristila šutnju. Gledala je kišu koja nije pokazivala nikakve naznake da će popustiti. Baš suprotno. Sručila se toliko silovito da je stvorila privid zida. Erik je upalio duga svjetla, ali ni ona nisu mogla nadvladati iznenadni mrak.

“Žao mi je što vam nisam odmah ispričala o ručku”, rekla je Selene. “Ali nisam lagala o ključevima.”

Završivši razgovor, Hanna ga je sažela Eriku, premda je shvatila da mu je bilo teško usredotočiti se na bilo što osim na cestu. U naseljima se

činilo kao da su se kuće nagurale oko njih kako bi pobjegle kiši. Svijet se skupio. Jadni oni koji su sudjelovali u potrazi. Ne, jadan Hugo - ako je sada bio negdje vani.

Dok su se vozili kroz Södra Möckleby, kiša je prestala, a baš prije izlaza za Grönhögen oblaci su se raspršili, propuštajući dovoljno svjetla da se ponovno počne nazirati dan. Bilo je lijepo što su izbjegli izaći na kišu sada kad su se gotovo osušili. Jedino će im se noge smočiti jer tlo nije uspjelo upiti toliku količinu vode.

Nitko nije otvarao kad je Erik pokucao na vrata. Hanna je obišla oko kuće. Na užetu za rublje visjela je gomila sasvim mokre odjeće. Kroz prozor dnevnog boravka vidjela je Lykke kako se skriva s druge strane kamina. Obavijestila je Erika koji je ponovno pokucao, naslanjajući se na vrata.

“Znamo da ste unutra”, rekao je. “A ako odbijete razgovarati ovdje, morat ćete poći s nama u policijsku postaju.”

Lykke je otvorila i bez riječi ih povelu u dnevni boravak. Bila je bosa, a stopala su joj bila malena. Zasigurno ne veća od broja trideset šest ili trideset sedam. Ali mnogo je jednostavnije bilo obuti cipele većeg broja nego obratno.

“Je li Thomas bio ovdje?” pitala je Hanna.

Lykke je zurila u stolić. Obrazi su joj bili upali i na sebi je imala široki vuneni pulover. Možda je bila bolesna na neki način.

“Jest”, šapnula je.

“Kad je to bilo?” pitao je Erik.

“U nedjelju poslijepodne.”

“Što se dogodilo tada?”

Lykke nije skidala pogled sa stolića. Grebala je lijevu podlakticu noktima, ali činilo se da toga nije bila svjesna.

“Morate razgovarati s nama”, rekla je Hanna naposljetku.

“Išla sam biciklom do Ice i kupila voće i još neke sitnice”, rekla je Lykke. “I kad sam se vratila kući, on je stajao u dvorištu.”

Još jedna stanka, ali ovaj se put sama trgnula.

“Nemam nikakvih uspomena na njega iz djetinjstva, ali ipak sam odmah shvatila da je to on. I bilo ga je uistinu čudno vidjeti. Nisam bila spremna na to kako ću se zbog toga osjećati.”

“A kako je to bilo?”

“Zbunjeno. Da, napisala sam mu pismo. Ali nisam bila sigurna želim li zaista stupiti s njim u kontakt.”

“Zašto?”

Lykke je pogledala u Hannu kao da je to bilo najgluplje pitanje koje je ikad čula, a možda je i bilo. Demonstrativno je okrenula lice prema otvorenom kaminu.

“Jeste li razgovarali?” pitao je Erik.

“Jako malo.”

“O čemu ste razgovarali?”

“Pitala sam ga je li on Thomas, on je tada kimnuo.”

Riječi su sporo dolazile, kao da je pomno birala svaku od njih. Hanna je postala razdražena. Morali su tražiti Huga i nisu za ovo imali vremena. Erik joj je uputio smirujući pogled.

“Još nešto?” pitao je.

“Rekla sam da ne mogu razgovarati. Da još uvijek razmišljam. I da on to mora prihvatiti.”

“Je li Hugo bio s njim?”

“Ne. Zapravo, ne znam. Mislim da je sjedio u autu.”

“Što vas je navelo da to pomislite?” pitala je Hanna.

“Thomas se cijelo vrijeme okretao prema njemu.”

Nokti su ponovno grebli lijevu ruku, ali nešto više, kod ramena. “Što se još dogodilo?”

“Ništa”, rekla je Lykke. “Ušla sam unutra.”

Hanna ju je željela zgrabiti i protresti, uvjeriti se da im govori istinu. Pogled koji joj je uputio Erik bio je sada više upozoravajuć nego onaj maloprije.

“Kako je Thomas reagirao na to?” pitao je.

“Vikao je za mnom.”

Lykke je prestala češati ruku i zagledala se u svoje nokte. Možda je očekivala da će vidjeti krv. Hanna je izgovorila njezino ime i tada je Lykke podigla pogled prema njoj.

“Važno je da nam sve ispričate.”

Lykke je kimnula.

“Je li Thomas bio ljutit dok je vikao?” nastavila je Hanna.

“Ne vjerujem”, rekla je Lykke. “Zapravo je ponajviše bio tužan.”

“Koliko se dugo zadržao ispred kuće?”

“Ne znam. Kad sam nakon petnaest minuta pogledala kroz prozor, više ga nije bilo.”

39.

POLICAJCI SU KONAČNO otišli. Lykke je naslonila glavu na zatvorena vrata. Lupanje srca izazivalo joj je mučninu.

Zašto nije iskoristila priliku i ispričala im? Kad ih je pustila u kuću, odlučila je to učiniti. I pokušala je. Ali trenutačno joj ništa nije uspijevalo.

Samoprezir je nabujao u njoj, pa je udarila glavom o vrata. Istina je bila suviše strašna i ružna. Uopće se nije osjećala zbunjeno kad je ugledala Thomasa u dvorištu. Bila je stravično bijesna. U telefonskom mu je razgovoru rekla da joj treba vremena da razmisli, a on je nije slušao. Mama je bila u pravu. Bio je sebično đubre koje je mislilo samo na sebe.

Lykke je željela skočiti na njega i udariti ga, ali nije im to mogla reći. Policajci bi to pogrešno protumačili. Već su ionako vjerovali da je luda *stalkerica* zbog onoga što se dogodilo na fakultetu. A da su ovo saznali? Sve bi tada bilo još mnogo gore.

Tek kad su upalili automobil i otišli, odmaknula se od vrata i otišla u kuhinju. Ruka joj je zadrhtala kad je posegnula za čajnikom. Napunila ga je vodom i vratila na štednjak. Izabrala je vrećicu čaja od mente i stavila je u šalicu. Sjela je za kuhinjski stol dok je čekala da voda zakuha.

Tolike je godine mrzila Thomasa zbog onoga što je učinio mami. I njoj. I željela se osloboditi te mržnje. Te eksplozivne, bolne čežnje u grudima. One koja se oduvijek nalazila ondje, a koju je Roger pretvorio u veliku crnu rupu. To je bio razlog zašto je napisala pismo.

Ali dok je razgovarala s Thomasom telefonom, shvatila je da ono što je učinio možda ne može biti oprošteno.

I kad ga je ugledala u dvorištu, kako stoji ondje pokraj ljiljana ne mareći hoće li ih izgaziti, kao da je nešto puknulo u njoj. Sve ono crnilo šiknulo je van iz nje. I upravo je u tom trenutku mrzila sebe više nego njega. Izdala je mamu stupivši u kontakt s njim. Mama je voljela žablje ljiljane jednako mnogo kao i ona. Ne, još i više. *Čak i lijepo stvari mogu rasti u sjeni*, govorila je mama često. *Nemoj to nikada zaboraviti.*

Vrućina joj se proširila obrazima kad se sjetila kako je vrištala na Thomasa. Tada se okrenuo prema automobilu, ali ona nije shvatila da je dijete ondje. Bila je uvjerena da ponovno želi pobjeći. Bila je prilično sigurna da susjedi nisu čuli njezin ispad. Jer da jesu, policija bi joj postavila drugačija pitanja.

Čajnik je zapištao i Lykke se primorala ustati. To što je vrištala na Thomasa da ga mrzi, bilo je nešto s čime je mogla živjeti, ali ne i s onim što je uslijedilo poslije.

Bojala se same sebe. Onoga što je znala da je sposobna učiniti.

Opet joj se pred očima pojavio Hugo. Kako mu je lice zablistalo od sreće kad je legao na trbuh na toboganu kako bi se spustio glavom prema naprijed. Željela se vratiti onamo. Željela je da nikad nije potrčala prema njemu. A više od svega, željela je da se uspjela obuzdati kad je Thomas izašao.

40.

PROVODITI VRIJEME U policijskoj postaji bilo je kao gaziti kroz duboku vodu s morskom travom zapetljanom oko nogu. Hanna je pomaknula pokazivač na zaslonu i kliknula na još jednu dojavu. Bila je frustrirana što nisu odmakli u istrazi, pa je prolazila kroz sve dojave koje su ocijenjene kao nezanimljive. Možda im je nešto promaklo. U ovoj je dojavi jedna žena bila uvjeren da je vidjela Thomasa i Huga na benzinskoj postaji ispred Kirune. Ne pročitavši više od prve rečenice, Hanna je zatvorila izvještaj. Kad ih je žena, prema dojavi, zapazila, Thomas je već ležao mrtav u Södra Möcklebyju.

Gdje je Hugo?

Sat je odbrojavao, a izgledi da ga nađu živa pogoršavali su se svakom minutom. Ako već i nije bilo prekasno. Još se jedan dan bližio kraju. Prošlo je gotovo sedamdeset sati otkad je Jenny stigla kući i otkrila da su joj suprug i sin nestali.

Ove i glasnogovornik policije održali su tiskovnu konferenciju prije manje od sat vremena i ispričali ono malo što su mogli o slučaju, ponovno pozivajući građane da prijave ako bilo što znaju, premda je nove sada preuzimao netko drugi. Služba spašavanja prekinula je potragu, ali Missing People nastavit će tražiti. Pitanja su upućena Oveu: *Imamo li ubojicu na slobodi? Što roditelji mogu učiniti da zašтите svoju djecu? Tko je ubio Thomasa? Što činite kako biste pronašli dječaka? Jeste li prestali tražiti?*

Ove je odgovarao smireno i jasno: *Činimo sve što je u našoj moći da pronađemo dječaka, ali nema više smisla nastavljati s helikopterom i psima.*

Jedno ga je pitanje vidno uznemirilo i naljutilo: *Vjerujete li da je Hugo mrtav?*

Hanna ga je potisnula, kao i odgovor koji nije željela priznati. Sada je jedino razumno bilo nastaviti raditi. Ako su kretali od pretpostavke da je Thomas bio glavna žrtva, imali su, prije svega, dva traga u istrazi. Ili je bio uključen u nešto protuzakonito i zato je trebao ključeve. Hanna je nazvala Jenny i pitala je o uplatama, ali Jenny je tvrdila da ne zna ništa o njima. Ili je to bila njegova kći Lykke. Više se nije činilo vjerojatnim da je riječ bila o njegovu sukobu s Hektorom. Žena kod koje je proveo noć potvrdila je to i dala suviše detaljan izvještaj onoga što su radili cijelu večer i noć: večera, razgovor, seks. Suprotno onome čemu se Hektor nadao, činilo se da je ženino zanimanje za njega poraslo zbog razgovora s policijom.

Ali što ako je Hugo bio glavna žrtva? Ako je netko ubio Thomasa samo kako bi se dočepao njegova malenog sina? Onda bi počinitelj mogao biti psihički nestabilna osoba ili netko tko je čeznuo za djecom, ili oboje. Ali Huga je netko mogao odvesti čak i ako u početku riječ nije bila o njemu. Netko ga je možda vidio i iskoristio priliku. U tom slučaju nisu tražili jednog počinitelja, nego dva. Hanna je vršcima prstiju protrljala sljepoočnice. Glavobolja uzrokovana napetošću širila se od ramena prema tjemenu.

Uzdahnula je i nazvala Freyu, jer joj se nije javila tijekom dana. Freya je istog časa odgovorila.

“Žao mi je što se nisam povratno javila. Imala sam kriznu situaciju na svom redovnom poslu.”

Hanna je, naravno, znala da su ljudi iz radne skupine volonteri jednako kao i oni koji su se uključili u potragu, ali bilo je to lako zaboraviti.

“Znate li tko je Linda Claesson?” pitala je.

“Da. Je li dobro?”

“Zašto me to pitate?” odgovorila je Hanna.

“Sudjelovala je u potrazi u utorak, ali nestala je tako naglo da su se ostali iz njezine skupine zabrinuli.”

Hanna je imala poziv na drugoj liniji, pa je završila razgovor s Freyom. Kad je vidjela da je to onaj novinar iz *Barometerna*, požurila se odbiti poziv. Vjerojatno nije bio zadovoljan onime što je saznao na tiskovnoj konferenciji.

Daniel se bavio temeljitom provjerom Linde Claesson, pa mu je poslala podatke koje je dobila od Freye, moleći ga da ih pogleda. Zatim je nastavila pregledavati izvješća o dojavama. U ponedjeljak je jedna žena nazvala i rekla da je vidjela starijeg muškarca s malim dječakom koji je sličio Hugu u Södra Möcklebyju. Hanna je ponovno pročitala dojavu kako bi se uvjerila da je dobro razumjela. Zašto se nisu poduzeli nikakvi koraci nakon ove dojave? Odmah je shvatila razlog. Thomas još tada nije bio pronađen mrtav, pa su tražili i njega i sina. Nazvala je gospođu, predstavila se i objasnila zašto je zove.

“Jeste li prepoznali muškarca?” pitala je.

“Nažalost, nisam”, odgovorila je gospođa. “Ne živim na Ölandu. Bila sam ondje samo u posjetu sestri.”

“Možete li mi detaljnije opisati što ste vidjeli?”

“Pogledala sam kroz prozor i vidjela muškarca i dječaka kako prolaze ispred. Nosio je dječaka, a u drugoj je ruci imao torbu za previjanje. Sjećam se da me je to razveselilo. Pomislila sam kako je riječ o starijem članu obitelji koji pomaže preopterećenim roditeljima.”

“Koliko je bilo sati?”

“Rano. Oko pet ujutro. Ustala sam jer nisam mogla spavati.”

“Jeste li vidjeli što je dječak imao na sebi?”

“Nažalost, nisam. Bilo je vjetrovito i muškarac ga je nekako uvukao pod svoju jaknu. Ali reagirala sam kad sam vidjela fotografije oca i dječaka. Pomislila sam da je možda to bio on. Premda, iskreno govoreći, nisam sigurna.”

“Jeste li o tome razgovarali sa sestrom? Zna li ona možda tko je taj muškarac mogao biti?”

“Nikada nije tako rano budna, tako da ne zna.”

“Možete li opisati muškarca?”

“Imao je kapuljaču na glavi, pa mu nisam vidjela lice.”

“Kako ste onda znali da je bio muškarac i da je bio stariji?”

“Po načinu na koji se kretao. I virio mu je jedan čuperak kose, bijel poput krede.”

Zahvalivši, Hanna je prekinula vezu, a zatim nazvala Ovea, koji joj je rekao da će zadužiti nekoga da sastavi popis starijih muškaraca u Södra Möcklebyju. Nije bilo sasvim nemoguće da je starija osoba pronašla Huga u automobilu tijekom jutarnje šetnje i povela ga sa sobom. Premda, ako je to slučaj, zašto nije nazvala policiju?

Naposlijetku više nije imala snage biti ondje. Bili su to dugi radni dani, a već je prošlo pet sati. Morala je otići kući. Možda je mogla proći uz područje potrage Missing Peoplea, koje je bilo sve dalje od Södra Möcklebyja. Pomoći im barem nekoliko sati.

U mislima je ponovno bila s Hugom. Gdje je?

S Isakom, u svakom slučaju, nije. Jednostavno nije mogao biti. Željela je izbaciti sliku Isaka iz glave. Kako je uznemireno i povrijeđeno izgledao u onoj zbornici kad su ga suočili s nasiljem. Kako ga je rastužilo pitanje o njegovoj preminuloj partnerici. Upalila je automobil i krenula prema Ölandu. Istinski mir stigao je tek kad je bila na mostu. Uvijek je uspijevalo. Dobro se osjećala kad bi bila na putu kući. Na mostu je odlučila da ide u Klevu. Onih koji su dobrovoljno sudjelovali u potrazi, bilo je toliko mnogo da njezina prisutnost ne bi značila previše. Trebala se odmoriti. Biti sutra rano ujutro na poslu.

Kad je zašla na prilaz, vidjela je da se nešto nalazi na stubama ispred vrata. Izašla je iz automobila i oprezno se približila. Bio je to bijeli prozirni kanistar za benzin i činilo se da je prazan. Zašto bi itko ostavio kanistar na njezinim stubama? Misli su joj jurile u potrazi za logičnim objašnjenjem. Jer ga je posudila nekome tko ga je sada želio vratiti. Jer je netko mislio da ga ona želi posuditi. Ali ipak nije bilo tako. Netko je želio da pomisli na požar. Na Ester Jensen.

Kanistar za benzin bio je prijetnja.

Zažmirila je. Nije znala što da čini s prijetnjom. Uznemiravala ju je na toliko mnogo različitih načina. Strah je bio snažniji nego ikad prije. Netko joj je zaista želio zlo. Onjušila ga je, ali nije osjetila miris benzina.

Otvorila je oči i prisilila tijelo da se pokrene.

Provjerivši jesu li vrata zaključana, uzela je par jednokratnih rukavica i papirnatu vrećicu i stavila kanistar u nju. Ostala je stajati nekoliko trenutaka. Zatim ju je odnijela u malenu šupu u dvorištu. Znala je da bi trebala odnijeti kanistar forenzičarima, ali čim to učini, bit će primorana reći zašto.

Ušla je u kuhinju i podgrijala četvrtinu *pizze* za večeru. Vraćala se s posla toliko kasno posljednjih dana da je zanemarila kuhanje. A ni večeras nije imala snage, premda nije bilo pretjerano kasno. Bila je suviše uznemirena za to.

Pizzu je pojela na kauču gledajući epizodu serije *Zovite babicu*, ali bilo joj je nemoguće povezati prizore koji su se izmjenjivali. Trebala bi nazvati Kristoffera i suočiti ga s onim što joj je rekla Robinova sestra Klara. Nije odgovarao na poruke koje mu je slala tijekom dana. Ali trenutačno nije željela da se još netko uzruja zbog nje. Pogotovo ne Kristoffer. Prije nego što se uspjela uvući u previše promišljanja, poslala mu je novu poruku.

Moramo razgovarati. O Robinu i zbog čega si ga trebao. Ne možeš me nastaviti ignorirati.

Čim ju je poslala, obuzeo ju je takav osjećaj tjeskobe da je morala ustati. Pokrenula je nešto za što nije bila sigurna želi li saznati gdje će završiti. Kristoffer je znao nešto o onome što se dogodilo Ester Jensen, u to je bila uvjerena. Što ako je čak bio umiješan u njezino ubojstvo? Kao da je tek sada uspjela otvoriti vrata toj mogućnosti. Da je Gunnar zapravo govorio istinu. Zašto bi inače Kristoffer reagirao tako kako je reagirao? I kad je ona s njim razgovarala i kad mu je Klara rekla da je Robin mrtav?

Nije mogla ostati doma, pa je odjurila do Ingrid. Zapamtila je njezin raspored i jedini dan kad Ingrid nije bila kod kuće tijekom tjedna bio je četvrtak navečer. Tada je večerala kod prijateljice. Grupa za heklanje svoja je okupljanja imala nedjeljom poslijepodne.

“Što je bilo?” pitala je Ingrid čim ju je ugledala.

Hannine su brige samo potekle van. Da je netko ne želi ovdje. Da zbog razgovara s Klarom Svensson ne može više zatvarati oči pred

mogućnošću da je Kristoffer bio umiješan u Esterinu smrt. Da neće pronaći Huga živa. Da si je umislila da je možda riječ o Hugu i da je optužila jadnog čovjeka koji je izgubio trudnu partnericu da ga je oteo. I ne pitavši uopće želi li, Ingrid im je natočila viski.

Hanna je sa zahvalnošću prihvatila toplinu koju je viski izazvao u njezinim prsima.

“Govoriš li o Isaku Aulinu?” pitala je Ingrid.

“Kako znaš?”

“Bilo je strašno kad mu je partnerica preminula”, rekla je. “Poznajem pomalo njezinu majku.”

“Što se dogodilo?”

“Imala je moždani udar. On ju je pronašao mrtvu u krevetu.”

Hanna je otpila još jedan gutljaj viskija.

“Simpatičan je”, nastavila je Ingrid. “I privlačan.”

Rumenilo se proširilo Hanninim obrazima, ali ona ga je zanemarila.

“Nepримjerena je situacija za takve stvari. Dijete je nestalo.”

Ingrid ju je pogledala blago se osmjehnuvši.

“Nikad nije nepримjerena situacija za takve stvari.”

“I baka mi je bolesna”, nastavila je Hanna. “Bila sam u domu jučer.” Izgovorivši to, ponovno se sjetila bake na početku bolesti. Miješala je sadašnjost i prošlost, više je puta umislila da je Hanna njezina kćer, da kasni u školu. Postojalo je još jedno moguće objašnjenje zašto bi starija osoba odvela sa sobom Huga ne nazvavši policiju. Ono koje joj se mnogo više sviđalo od toga da je riječ bila o pedofilu. Uzela je mobitel, odabrala Oveov broj i poslala poruku:

Mislim da se moramo usredotočiti na starije muškarce s demencijom.

Četvrtak, 22. kolovoza

41.

HANNA JE STAJALA KOD preokrenutog čamca i gledala Kalmarski prolaz. Ovog joj je jutro trebala šetnja do mora. Bilo je oblačno i vjetrovito, ali kad je prošla pokraj Ingridine kuće, susjeda joj je rekla da će ih danas kiša zaobići. A ako je Ingrid nešto poznavala, onda su to vremenske prilike.

Vidikovac, koji je sada bio tek otvor među borovima, nalazio se južno od plaže u Klevi. Pješačka staza se nastavljala sve do Ottenbyja, ali Hanna je danas žurila na posao. Još jednom duboko udahnuvši morski zrak, krenula je natrag prema parkiralištu pokraj plaže. Ondje je sada stajao sivi Volvo, a plavokosi mladić sjedio je za upravljačem provjeravajući nešto na svom mobitelu.

Hanna je pratila ravni šljunčani put prema mjestu. Bio je oko osamsto metara dugačak. Na jednoj je strani rastao kukuruz, a na drugoj je nedavno bio požnjeven. Jarak uz put bio je toliko obrastao korovom da su niski kameni zidovi bili gotovo posve sakriveni. Ispružila je ruku i lagano doticala duge vlasi trave. Sjetila se svih dana svog djetinjstva koje je provela na otoku, kada je hodala putovima poput ovog.

Brundanje motora automobila približavalo joj se s leđa, pa je zakoračila na polje kukuruza kako bi ga propustila. Možda je onaj plavokosi mladić zalutao i samo je provjeravao kartu, jer se tako kratko zadržao na parkiralištu.

Automobil je sve više ubrzavao i šljunak je udarao u branik. Uzrujalo ju je što je tako brzo vozio. Počela se okretati, ali taman na pola puta kao da se vrijeme zaustavilo. Gomila spoznaja zapljusnula ju je odjednom. Koliko je blizu automobil bio. Da je ubrzavao kako bi je

pregazio. Da mora djelovati. Sada. Vrijeme se ponovno pokrenulo i ona se bacila preko kamenog zida, osjetivši udar vjetra kad je Volvo projurio pokraj nje.

Pala je na lakat u polju kukuruza, ali nalet adrenalina koji joj je strujao tijelom zatro je bol. Obučena za ovakve situacije, skočila je na noge, spremna dočekati vozača ako se zaustavi. Kukuruz je bio gotovo dva metra visok i vidjela je jedino djelić šljunčanog puta. Motor automobila još je uvijek bio u brzini pa je, preskočivši zid, izašla iz polja. Gore na raskrižju automobil je skrenuo desno i nestao prema jugu.

Sva je snaga napustila Hannu. Srušila se na put i ležala ondje dok je adrenalin curio iz njezina tijela.

“Jebeno sranje!” zauralala je.

Da je dovršila svoj prvobitni pokret i okrenula se do kraja, ne bi stigla skočiti. Tada bi Volvo naletio na nju i odbacio je na zid, i zadobila bi znatno teže ozljede od natučenog lakta.

Mogla sam poginuti.

Ponovno je zauralala, izbacujući na taj način strah iz sebe. Najprije kanistar za benzin, a zatim ovo. Zašto baš sada?

Polako je ustala i nastavila putom. Oprezno je savila lakat. Barem ništa nije bilo slomljeno. Uzela je mobitel i zabilježila ono čega se sjećala o automobilu, što nije bilo više od marke i boje, i o muškarcu, što je bilo još i manje, ako je to bilo moguće. Boja kose i moguća dob. Doživjela ga je kao osobu od dvadesetak godina. Nije zapravo znala zašto s obzirom na to da mu je vidjela samo jednu stranu lica.

Bi li trebala nazvati Ovea? Nije joj bio problem predvidjeti kako bi taj razgovor tekao.

Bok, neki me jebeni luđak pokušao pregaziti.

Čekaj, šaljem odmah nekoga onamo.

Jedini rezultat toga bio bi oduzimanje vremena i sredstava istrazi koja je u tijeku, a ovo nije bilo povezano s Hugom, nego s njezinim ocem. S time što se približila nečemu, premda joj je još uvijek bilo teško uvidjeti čemu. I željela je to shvatiti više od ičega, jer ovako se nije moglo nastaviti. Ipak, morala je čekati. Hugo je bio važniji od njezine proklete

obitelji.

Stigla je do raskrižja i zvuk motora automobila ubrzao joj je puls, ali bio je to samo tamnozeleni Renault koji je, upalivši žmigavac, usporio kako bi skrenuo dolje, prema plaži. Hanna je automatski podigla ruku i pozdravila čovjeka za upravljačem.

Tražila je Ingrid dok je prolazila pokraj njezine kuće, ali susjeda je bila unutra. Bol joj je pulsirao u laktu. Stigavši do svoje kuće, ušla je, oprala se i popila dvije tablete protiv bolova. Izašla je već kroz vrata kad je shvatila da mora promijeniti jaknu jer joj je ova bila poderana na laktu. Košulja je preživjela. Lakat nije željela ni pogledati. Uzela je papirnatu vrećicu s kanistrom za benzin iz šupe i stavila je u prtljažnik. Prije nego što je sjela za upravljač, nije si mogla pomoći a da se ne osvrne uokolo.

Kasnila je u policijsku postaju, pa je krenula ravno prema prostoriji za sastanke. Na njezino iznenađenje, Ove još nije bio ondje. Provirila je u hodnik i vidjela ga kako juri sa šalicom kave u ruci i mobitelom pritisnutim na uho. Ušla je i sjela. Od tog razgovora načula je samo pusu koju je poslao uz pozdrav. Još uvijek nije upoznala njegovu suprugu, samo mlađu kćer koja i dalje živi s njima. Zaboravila je jednom svoje ključeve, pa je svratila da pokupi njegove. Ružičasto obojene kose i u crnoj odjeći. Ove ju je zvao buntovnicom, ali s toplinom u glasu. Išla je u deveti razred i bila je znatno mlađa od svojih sestara.

Ove je započeo sastanak rekavši da se ne obaziru na ono što su novine napisale. Hanna ih nije ni pročitala jutros. Očito je dio novinara tvrdio da je policija odustala, iako je veći dio postaje radio na ovoj istrazi. Ono što su činili, jednostavno više nije bilo jednako uočljivo. Kad je Ove završio sa svojim pokušajem bodrenja, ispričao im je o dojavi o muškarcu s djetetom koji je šetao Södra Möcklebyjem u ponedjeljak rano ujutro.

“Hanna je pronašla dojavu i misli da bismo se trebali usredotočiti na dementne muškarce u okolici.”

“Zašto baš dementne?” pitala je Carina.

Razdraženost je polako izbijala na Hanninim obrazima. Međutim, osvrnula se zatim oko sebe i pogledala ostale. Amera koji je rastreseno češao svoju bradu, što je obično radio kad je razmišljao o nečemu.

Daniela koji je pogled usredotočio na Ovea. Erika, koji ju je čudno promatrao. Je li pretjerano reagirala? Je li samo ona čula kritiku u Carininom pitanju? Ove je otpio gutljaj kave.

“Zato što bi, kao što smo već zaključili, svi razumni ljudi nazvali policiju”, rekla je Hanna. “Kad bi našli dječaka njegove dobi bez roditelja.”

“U redu”, rekla je Carina.

Ali nije zvučalo kao da je tako mislila. Hanna je zaklopila oči da joj ne odbrusi, a zatim je osjetila Volvo kako juri pokraj nje. Kad je shvatila da je njezinu razdraženost uzrokovao automobil, nestala je sva želja da išta kaže.

“Zvao sam kućnu njegu”, rekao je Ove. “Postoji samo općinska varijanta na otoku, i dobio sam nekoliko zanimljivih imena. Pogotovo jedno.”

Podigao je mobitel i otvorio poruku.

“Ragnar Hagfors. Ima pedeset dvije godine i ima Alzheimerovu bolest.”

Pedeset dvije godine. Kako grozno mora biti dobiti ovu bolest tako mlad. Kad je njezina baka imala pedeset dvije, Hanna je sama taman počela slagati rečenice. Bakin se svijet raspao tek kad je Hanna odrasla. Bez bake zaista ne bi bila preživjela majčinu smrt i ono što se dogodilo s ocem.

“Gdje živi?” pitala je Hanna.

“Ulicu dalje od mjesta na kojem je Thomas Ahlström pronađen”, rekao je Ove. “Nije se javio kad ga je kolega nazvao, a ni njegovu djecu još nismo uspjeli dobiti.”

Hanna je na karti provjerila gdje je svjedokinja živjela, nalazila se na pola puta između kuće u kojoj je Thomas ubijen i mjesta na kojem je ostavljen automobil.

“Kakvu boju kose ima muškarac?” pitala je, jer je svjedokinja vidjela bijeli čuperak.

“Nemam informaciju.”

“Je li itko s njim razgovarao tijekom akcije kucanja na vrata?” pitao je Amer.

“Nije”, rekao je Ove. “Hanna i Erik otići će k njemu.”

Hanna je odgurnula stolac unatrag.

“Pričekaj malo”, rekao je Ove. “Ima još nekoliko stvari koje najprije moramo proći. Daniele?”

“Svakako možemo odbaciti Lindu Claesson”, rekao je. “Barem u vezi s otmicom Huga tijekom potrage. Razlog njezina iznenadna odlaska jest to što je zatražila hitni sastanak sa svojim psihologom. Nije želio reći o čemu su točno razgovarali, ali prema njegovim riječima, bilo je sasvim nezamislivo da bi ona bila kriva konkretno za ovo. Ali javio sam se istražitelju koji je odgovoran za slučaj odvođenja djeteta i obavijestio ga i o novom incidentu s dječakom iz susjedstva i o onome što je bivši dečko rekao. Sada će zasigurno biti podignuta tužba.”

Kad je Daniel završio, Ove ih je obavijestio o dosadašnjim rezultatima forenzičke istrage koja je bila u tijeku. Forenzičari nisu bili gotovi s analizom otiska cipele, a ništa zanimljivo još nije pronađeno u Thomasovu računalu - ni u mejlovima, ni u povijesti pretraživanja, ni među dokumentima. Mobitel je još uvijek bio jednako beznadno izgubljen. Prema pingovima, Thomas je tijekom nedjelje dosta trčkarao uokolo. Nakon Grönhögena vjerojatno je bio u Färjestadenu. Pingovi su bili prilično nepouzdan alat na Ölandu jer su odašiljači bili raštrkani. Hanna se teško koncentrirala, Volvo joj je još uvijek zaokupljao misli, a željela je i da krenu. Pojavila se slaba nada da se Ragnar Hagfors pobrinuo za Huga. Možda je bio sa svojim ocem i odlutao kad je Thomas ubijen, sam i uplašen, i tada je možda sreo Ragnarara, koji je vjerovao da pomaže time što ga je odnio kući.

42.

JOŠ JEDAN DAN. A ZATIM ĆE ERIK konačno zagrliti Nilu i Supriyu. Nazvao je suprugu čim se jutros probudio. Tada je baš bila vani na ručku s roditeljima. Zatim se planirala vratiti u stan i završiti pakiranje. Roditelji su pozvali mnoštvo rodbine i prijatelja na oproštajnu večeru. *Posljednji obrok*, rekla je Supriya, a glas joj je zvučao pomalo tužno. Zrakoplov je kretao rano ujutro po njezinu vremenu, a usred noći po njegovu. Let će trajati šesnaest sati, s presjedanjem u Frankfurtu.

“Još jedan dan”, rekla je Hanna, maknuvši na djelić sekunde pogled s ceste.

“Da”, rekao je. “Imaš li kakve planove za večeras?”

Hanna se nasmijala i odmahнула glavom.

“Možda bih mogla s tobom na pivo”, rekla je. “Ali ništa ne obećavam. Ovisi o poslu.”

Je li trebao nešto reći? Postavio joj je pitanje ponajviše jer je bio znatiželjan ima li kakve planove. Isak Aulin nazvao ga je jučer želeći se ispričati što je planuo. Erik mu je rekao da nema potrebe za time, ali s obzirom na to da se Isak ipak činio nevoljnim prekinuti poziv, pitao ga je treba li još što. Tada ga je Isak molio da mu da Hannin privatni broj. Dakako, dvije žene iz skupine za potragu potvrdile su da su vidjele Isaka kako ulazi u svoj automobil i odlazi, ali Erik svejedno nije želio samo tako dati njezin broj. Premda, ionako nije bilo teško do njega doći. Moguće je da se Isak već javio Hanni. Erik je stekao dojam da joj se nešto dogodilo.

Kako bi spriječio da riječi izlete iz njega, pogledao je kroz prozor, preko ograde mosta. Izgledalo je kao da šareno nebo miluje površinu

mora. Bilo je nemoguće zasititi se ovog pogleda, ali zatim se sjetio kamo idu. Posao, da. Vjerojatno će ga zaokupiti veći dio dana. Spriječiti ga da misli na svoju obitelj. Ako ne nađe nekoga s kime bi večeras izašao, mogao bi ostati raditi do kasno. Pojesti nešto u blizini policijske postaje, a zatim otići kući i proći nekoliko lekcija iz gitare. Gotovo je naučio svirati pjesmu “Hakuna Matata” iz *Kralja lavova*, i to je bila prva pjesma koju je namjeravao odsvirati Nili jer je obožavala taj crtani film.

Policijska traka još je uvijek stajala oko kuće u kojoj je pronađen Thomas Ahlström. Otac obitelji koja je kupila kuću nazvao je jučer Erika želeći saznati kako je napredovala istraga. Bio je to rezigniraniji čovjek od onoga kojeg je upoznao na mjestu zločina. Onaj mu je drobio o tome kako mu trebaju ključevi. Obitelj je do daljnjeg odsjela u hotelu i sada više i nisu bili sigurni žele li se useliti u tu kuću.

Kako prodati kuću u kojoj je netko ubijen? pitao ga je muškarac, kao da je ozbiljno vjerovao da će mu Erik moći odgovoriti.

Trenutačno je policijska traka jedini fizički trag onoga što se dogodilo u mjestu. Missing People će i danas ići u potragu, ali dalje prema sjeveru i jugu. Istočni dio prema kamenolomu temeljito je pretražen, kao i zapadni prema tjesnacu.

Nije bilo više od osam kuća između mjesta zločina i kuće u kojoj je stanovao Ragnar Hagfors. Možda je Hugo bio u kući kad mu je otac umro. Moguće je da osoba koja je ubila oca nije imala snage ubiti dijete. Pouzdala se u to da netko tako mlad ne može svjedočiti ili je identificirati. Ali u tom slučaju torba za previjanje trebala je biti pronađena u kući. Osim ako vrata nisu ostavljena otvorena, pa je Ragnar ušao i uzeo i Huga i torbu.

Erik je shvatio da postoji još jedna mogućnost koju nisu razmotrili.

“Možda je počinitelj premjestio automobil?”

“Da”, rekla je Hanna. “Može biti, ali što bi to onda značilo?”

Parkirala je automobil na ulici ispred kuće Ragnara Hagforsa i odmah se na prozoru kuće nasuprot njegove pojavilo lice. Naborano i uokvireno bujnom sijedom kosom. Erik je podigao ruku u znak pozdrava i lice je nestalo. Pozvonili su na vrata, otvorio im je tridesetogodišnji tamnokosi muškarac. Na sebi je imao traperice i

košulju s uzorkom te velike, žute gumene rukavice. U jednoj ruci držao je spužvu. Oči su mu bile širom otvorene od napetosti.

“Što je?” pitao je.

“Mi smo iz policije”, rekao je Erik pokazujući svoju značku.

“Što je?” ponovio je muškarac.

“Moramo razgovarati s Ragnarom Hagforsom”, rekla je Hanna.

“Ja sam mu sin. O čemu je riječ?”

“Je li ovdje?” pitao je Erik.

“Nije, ali znate da je bolestan, zar ne? Naravno, može se s njim razgovarati, ali nije baš sasvim pouzdano ono što govori.”

Sin je umorno slegnuo ramenima.

“Gdje je?” nastavio je Erik.

“U bolnici.”

“Otkad?”

“Od jučer. Došao sam ovamo jer ga nisam mogao dobiti. Čuo sam za ubojstvo u susjednoj ulici, pa sam, naravno, postao nervozan. Našao sam ga kako leži na podu. Najprije sam pomislio da je on...” Muškarac je progutao slinu. “Bilo je strašno. Vjerojatno je ležao tako cijeli jedan dan.”

Ako ga je sin pronašao u srijedu, to je značilo da je ležao na podu od utorka, otprilike - jer nisu nikako mogli točno znati.

“Ali zasigurno ima kućnu njegu?” upitao je Erik.

“Ima, ali ne svaki dan. Pomažu mu s namirnicama, tuširanjem i još ponekom sitnicom. Podnio sam zahtjev za dodatnu skrb, ali još nisam dobio rješenje.”

“Možemo li ući i razgledati malo?” pitala je Hanna.

“Želim znati o čemu je riječ.”

“Tražimo malenog dječaka”, rekao je Erik. “Huga. Njegov otac pronađen je mrtav nedaleko odavde, a dobili smo dojavu da je stariji muškarac viđen s dječakom koji sliči Hugu. Imajući na umu bolest vašeg oca, možda je umislio da pomaže dječaku tako što ga je odveo svojoj

kući.”

Uzdahnuvši, muškarac se pomaknuo u stranu kako bi ih propustio. Kad se vratio čistiti kupaonicu, Erik i Hanna počeli su pretraživati kuću. Za svaki slučaj, otvorili su i ormare i pogledali ispod kreveta. Kuća je bila prepuna ulja na platnu, klupka prediva i prašine. Hugo sigurno nije bio ovdje, a nije bilo nikakvih tragova ni da je prije bio. Taman su zahvalili i otvorili ulazna vrata kad je do njih stigao vrisak s ulice.

43.

PRIZOR HUGA KAKO LEŽI NA truhu na toboganu neprestano joj se pojavljivao u mislima. Radost i iščekivanje na tom malenom okruglom licu. Pokušavajući otjerati sjećanje, Lykke je izašla iz kuće.

Najprije je namjeravala kupati se, ali previše se smrzavala. Osim toga, nije bila sigurna hoće li to njezina koža moći podnijeti. Cijelo ju je tijelo strašno svrbjelo.

Moraš jesti, molio ju je sada glas. Prestao ju je gnjaviti s ispričaj.

Pogledala je rublje na užetu za sušenje. Visjelo je vani za jučerašnjeg nevremena i sada će ga zasigurno trebati ponovno oprati. Nekoliko sekundi uspjela je prigrčiti ideju da bi to trebala učiniti sada. Ali bilo je dovoljno samo dotaknuti krute traperice da se predomisli. Polako je napustila dvorište i krenula prema luci. Voljela je šetati po kamenom molu dopuštajući vodi daje prska.

Nisam trebala potrčati prema njemu.

Kakanje je bilo poput udarca u truh, pa ga je pritisnula rukama. Da nije potrčala, susret bi možda drugačije završio.

Obitelj s djevojčicom od desetak godina izvlačila je motorni čamac iz mora. Vjerojatno odlaze s otoka za ovu sezonu. Viđala ih je cijelo ljeto, ali nije znala gdje točno žive.

Na polovici mola Lykke je zastala. Nije više mogla. Vjetar je udarao valovima o mol, a bijela je pjena letjela uvis. No trenutačno nije puhalo dovoljno da voda prijeđe preko ruba.

U Vaxholmu su ona i Roger šetali među brodovima, jer je ona to željela. Ta turistička luka bila je znatno veća od ove. Bilo je rano proljeće

i sijalo je sunce. Prije četiri mjeseca i cijelog jednog života. Tada je bila sretna. Kad je predložila da bi trebali nabaviti čamac, Roger je kimnuo i primio je za ruku. Nježno je stisnuo. Kao mala čeznula je za čamcem, ali mama, koja je lako dobivala morsku bolest, nije voljela boraviti na vodi. Osim toga, nisu si mogle to priuštiti.

Sve je s Rogerom bila laž.

Lykke se okrenula i pošla natrag s golemim osjećajem pulsirajuće mržnje.

“Nek te vrag odnese!” vrisnula je. Iz ribarice izložene naletima vjetra pomolila se glava, ali ona se pravila da ne vidi. Muškarac s broda cijeli je svoj život proveo u mjestu i njegov je vrt bio pun stabala jabuka. Na ogradi je bila obavijest da se slobodno može ući i ubrati voćke. Bio je jedan od onih koji su uskakali pričuvati Lykke kad je majka morala raditi navečer. Mama nije uspjela završiti gimnaziju zbog trudnoće. Ili, bolje rečeno, nije željela. Umjesto toga, spajala je kraj s krajem na kojekakvim privremenim poslovima. Čistila je, radila u trgovini, na blagajni u Ici, bila osobni asistent i slično. I bila je tako sretna kad joj je Lykke obznanila da se upisala na Sveučilište u Uppsali.

A što je ona učinila? Dopustila je Rogeru da pobijedi i uništi joj budućnost. Upravo ju je na to majka uvijek upozoravala. Zapravo je zabranjivala Lykke da se druži s dečkima. Razuman dio nje želio je odustati i otići u Icu, napuniti nekoliko vrećica hranom. Istovremeno, bila je u smrtnom strahu od onoga što će se dogoditi ako to učini. Da joj više neće ostati nimalo kontrole. Prizor se ponovno pojavio, prizor radosti na Hugovu licu. One koja se pretvorila u stravu.

44.

ČETVEROGODIŠNJI DJEČAK pao je s bicikla. Hanna je bila brža od Erika i prva stigla k njemu. Otac je dotrčao sa znatno mlađim djetetom u nosiljci na trbuhu.

“Moraš slušati kad ti kažem da ne možeš samo tako otići”, grdio gaje.

Dječak je previše plakao da bi ga čuo. Maleno dijete u nosiljci zurilo je razrogačenih očiju u svog starijeg brata. Hanna je položila dlan na očevu ruku kako bi ga smirila, a zatim se usredotočila na dječaka. Koža na koljenima i laktovima bila je ozbiljno oguljena, ali nijedna kost nije provirivala van. Nakon što je dječak uspio ustati, ostavila ga je s ocem i krenula prema Eriku.

“Što sad?” pitao je.

“Nazvat ću Ovea”, rekla je Hanna. “Da vidi trebamo li još koga provjeriti.”

Pričekala je dok nisu sjeli u automobil prije nego što ga je nazvala.

“Ragnar Hagfors nije odveo Huga”, rekla je.

“Koliko je to pouzdano?” pitao je Ove.

“Veoma. U bolnici je. Doduše, završio je ondje tek nakon ubojstva, ali ništa u njegovoj kući ne ukazuje da je Hugo bio ondje. Imaš li još koje ime?”

“Da, muškarac u blizini mjesta na kojem je pronađen automobil, čekaj...”

Okrenuvši se prema Eriku, koji je sjedio na suvozačkom mjestu,

načinila je grimasu. Odmah je shvatio. Ponekad je Ove bio sklon nestati.

“Nažalost, on je otpao”, rekao je Ove kad se vratio. “Amer je razgovarao s njegovom suprugom i izgleda da se seli u dom ovaj vikend. Ona je s njim već nekoliko dana i pomaže mu da se spakira.”

“Još netko?”

“Da, tu je također jedan Bror Erlander, ali...”

“Što sad ali?”

Nije uspijevala zadržati razdraženost.

“Živi prilično daleko i od kuće u kojoj je Thomas ubijen i od mjesta na kojem je automobil ostavljen”, rekao je Ove umorno. “Osim toga, jedan od naših kolega razgovarao je s njim dan nakon što je Thomas pronađen. Šaljem vam zapisnik razgovora.”

Dobivši adresu, prekinula je poziv i rekla Eriku da pročita zapisnik. Svjedokinja joj je ulijevala nadu, to je bio jedini konkretni trag koji je vodio do Huga. Premda, možda je prvi dojam svjedokinje bio točan: da je riječ o starijem članu obitelji koji pomaže iscrpljenim roditeljima. Ali nisu imali drugog izbora nego nastaviti. Hanna je čvrsto uhvatila upravljač i potisnula iz misli sivi Volvo. Lakat ju je bolio, ali nije joj otežavao vožnju. Prošlo je više od osamdeset pet sati otkad je Jenny stigla kući i otkrila da su Thomas i Hugo nestali. Osamdeset pet sati. Bilo joj je potrebno sve više truda da bi održala vjeru da će pronaći Huga živa.

Kuća Brora Erlandera nalazila se nasuprot crkvi u Södra Möcklebyju. Nedaleko od mjesta gdje su se volonteri skupili prvog dana potrage. Bila je to velika, bijela kuća omeđena visokom živicom i Hanna je parkirala automobil na ulici ispred nje. Nije bila daleko od makadamskog puta za kamenolom, ali između se nalazilo više kuća. Jedan jedini svjedok. Nije li više ljudi trebalo reagirati ako je Bror došetao kući s malim djetetom? Ako već ne tada, onda barem naknadno - kad se Hugova fotografija počela širiti medijima. Premda, doba dana moglo je biti objašnjenje. Imao je sreće što nitko nije pogledao kroz prozor baš u tom trenutku.

“Što je Bror Erlander rekao našem kolegi?” pitala je Hanna. “Stajao je u dvorištu i cijepao drva tvrdeći da ništa nije vidio.”

Izašli su iz automobila i ušli u dvorište. Na prilazu nije bilo vozila, a svjetla u kući bila su ugašena. S obzirom na to koliko je oblačno bilo, nije izgledalo kao da je netko kod kuće.

Slijedili su šljunčanu stazu do kamenih stuba. Ulazna vrata natkrivala je malena nadstrešnica, što je bilo sasvim uobičajeno za starije ölandske kuće.

“Nije li pomalo neobično što je toliko mnogo dementnih ljudi ovdje?” pitao je Erik.

“Stanovništvo na jugu Olanda u prosjeku je vrlo staro”, odgovorila je. “Mislim da otprilike dvadeset posto svih starijih od osamdeset ima neki oblik demencije. Koliko ima godina?”

“Osamdeset tri.”

Pozvonila je. Nitko nije otvorio, pa je ponovno pozvonila. Okrenula se. I u utorak i u srijedu mjesto je bilo prepuno ljudi, ali živica je gotovo sasvim skrivala kuću od pogleda.

“Idemo provjeriti oko kuće”, rekao je Erik.

S bočne strane nalazila se šupa puna drva za ogrjev naslaganih u uredne hrpe. Pokraj nje bio je panj sa sjekirom. Sjekira je čvrsto stajala u cjepanici rascijepanoj napola. Pogled na nju uznemirio je Hannu. Bi li je doista trebao imati? Bakina dijagnoza bila je početak niza ograničenja. Jedna od prvih stvari koja joj je oduzeta bila je vozačka dozvola.

Travnjak je bio zarastao, a sa stražnje strane kuće nalazio se potrgani plastični stalak za sušenje rublja. Jedini namještaj na drvenoj verandi bili su stol i dva stolca. Popela se na verandu i pokušala proviriti kroz prozor, ali pogled joj je zaklanjala tanka čipkasta zavjesa. Snažno je pokucala na prozor i viknula *halo*.

Možda je Bror Erlander imao problema sa sluhom. Zavjesa se pomaknula u stranu i dječje se lice pojavilo na prozoru. Lice sa svjetloplavim očima i plavom, kovrčavom kosom. A ispod: crvena, zaprljana majica kratkih rukava. Hanna se toliko zapanjila da je naglo ustuknula. Rukom je udarila u stolac i bol je jurnuo sve do lakta, gdje je eksplodirao. Opsovala je.

Sljedeće sekunde lica više nije bilo.

Posljednji dan

VRATA AUTOMOBILA PONOVRNO se prejako zalupe i Hugo zacvili. Thomas očekuje vrisak, ali on izostane. Trebao bi upaliti automobil i krenuti kako bi povećao šansu da se Hugo ne probudi. Već je poslijepodne, a svi njegovi prijašnji pokušaji da zaspi bili su upropašteni. Istovremeno, možda je dobro da sad ne spava, jer će tako lakše zaspati navečer. Gurne ključ u bravu, ali ga nema snage okrenuti. Lykkine riječi gore u njemu.

Mrzim te.

Izgovorila je to vrišteći, a zatim odjurila.

Zašto mu se javila ako je to ono što osjeća? Koliko god mu mrsko bilo, ne može zamjeriti Lykke. On je bezvrijedni izdajica i ono što je učinio Natalie, bilo je grozno. Ostavio ju je samu s odgovornosti za novorođenče jer se on sâm nije osjećao spremnim. Iako više nije bilo ljubavi među njima, nije smio napustiti Lykke. Bol i gnjev u njezinim očima bilo je tako teško gledati. Osjećala se odbačenom cijeli svoj život. Zbog njega. Nekako je to morao ispraviti.

Poželi ispružiti ruku iza sebe i staviti je na sinova prsa, ali ne učini to. Nikad te neću napustiti, pomisli.

Pogleda prema kući, ali ne vidi Lykke. Da pokuca za koji trenutak? Možda se ona dotad smiri, barem se nada. Možda bi mogao otići onamo s Hugom kad se probudi. Ne vjeruje da Lykke zna da ima malenog brata. Ako Hugo bude s njim, vjerojatno neće vrištati na njega. Možda će je onda uspjeti pridobiti da ga poslušša.

Sve te stvari koje bi Thomas trebao učiniti razvlače ga na različite strane.

Mobitel počne zvoniti i zvuk se prolomi skućenim prostorom. K vragu, zašto nije postavio mobitel na bešumno? Hugo se probudi uz glasan vrisak.

To je Jenny, pa se Thomas javi.

“Sorry”, kaže ona kad začuje plač.

“Upravo je zaspao”, kaže Thomas.

Nije baš tako, ali želi se riješiti svoje grižnje savjesti.

“Samo sam željela čuti kako ste”, rekla je Jenny.

Glas joj je blag i grije ga oko srca ublažavajući krivnju.

“Dobro smo”, kaže Thomas ponovno pogledavši prema Lykkinoj kući.

Trebao bi joj sada reći. Ali kako? Oprobava riječi u svojoj glavi: *Imam kćer*. Ne može ih izgovoriti jer nema pojma kako će Jenny reagirati. A možda joj više i ne treba reći, jer se čini da Lykke nije mislila ozbiljno kad je napisala da želi uspostaviti kontakt. Ali on želi. Ne može dopustiti da opet nestane.

“Sjedimo u automobilu”, kaže umjesto toga.

“Zašto?” upita Jenny.

Thomas potraži sumnjičavost u tonu njezina glasa, ali ne pronalazi je.

“Išli smo na kratki izlet do igrališta u Skogsbyju.”

“Sjajno”, kaže Jenny.

A i išli su, premda prije nekoliko sati. Kada je postao osoba koja stalno laže?

“Sad ćemo se voziti”, kaže. “Pa možda ponovno zaspi.”

“Hajde”, odgovori Jenny i nakon kratke stanke doda: “Nedostajete mi.”

“Jedva čekamo da nam se vratiš”, kaže Thomas.

A to nije laž. Završe razgovor svatko sa svojim *Volim te*. Riječi smire Huga. Thomas zaklopi oči i čini mu se kao da mu je srce preveliko za

njegove grudi. Jenny je svuda oko njega. U njemu. Prije nego što stigne kući, Thomas mora pokušati vratiti svoj posao. Nema snage pogledati je u oči i priznati da je ostao bez njega. Jenny ga neprestano tjera da se više potruži biti bolji. Mille se šalio na njezin račun. Rekao je da Thomas djeluje uškopljeno. Ali Mille nema pojma. Ili je samo zavidan. Nabavio si je malenu kuću u Skogsbyju jer se nada onome što Thomas ima: vezi koja opstaje. Upravo je on njemu i Hugu pokazao dječje igralište.

“Tvoja je mama nevjerojatna”, kaže Thomas pogledavši u retrovizor.

Istina, Jenny ima mišljenje o svemu, ali nije ni zahtjevna ni zlobna. A i njemu se to sviđa, što je tako sigurna u ono što želi. Nikad nije posumnjao u njezinu ljubav. Sljedeći put kad se Mille bude šalio, suprotstaviti će mu se.

Na brzinu pomilovavši Huga po glavi, Thomas upali automobil i krene. Uvidio je nekoliko stvari. Prvo, koliko čezne za time da upozna Lykke i da se on mora pobrinuti da se to i ostvari. Drugo, da prestaje s tim pomaganjem Milleu. Ako bude potrebno, prekrižit će ga u potpunosti iz života, premda će to biti mnogo teže sad kad je opet nezaposlen. Mora odmah razgovarati s Karlom. Nagnati ga da se predomisli prije nego što se Jenny vrati kući.

45.

“PROKLETSTVO”, REKLA JE Hanna i okrenula se prema Eriku. “Jesi li vidio?”

Ali Erik je već bio kod vrata verande i potezao ih. Bila su zaključana. Pritisnuo je čelo i ruku na prozor, ali očito nije vidio Huga jer se frustrirano okrenuo. Hanna je nazvala Ovea i, objašnjavajući mu situaciju, požurila se za Erikom prema prednjoj strani kuće. Ulazna vrata također su bila zaključana.

“Jesi li sigurna da je taj dječak Hugo?” pitao je Ove.

“Da”, rekla je Hanna.

“Kako ti se činio?”

“Dobro. Ali teško je reći što se sada događa.”

Zurila je u ulazna vrata sa sve snažnijim osjećajem panike u prsima. Bila je obučena podnijeti stresne situacije. Međutim, ostaci jutrošnjeg adrenalina i dalje su bili prisutni, a dosad se još nikad nije našla baš u ovakvoj. U Stockholmu se jednom odazvala na poziv zbog pucnjave na benzinskoj postaji, ali kad se to razvilo u talačku krizu, odmah su drugi policajci preuzeli kontrolu. Oni s posebnom obukom za takve situacije. U ovu ovdje bili su uključeni bolestan stariji muškarac i maleno dijete. Je li uopće bilo moguće pripremiti se za ovako nešto?

Gdje je Bror? Ako je ostavio Huga samog, morali su odmah provaliti unutra. Ili ako je spavao. Možda je bio bolestan ili ozlijeđen. Nije stigla dalje u svojim razmišljanjima jer je muški glas iznutra zagrmio da moraju otići odatle. Začulo se zveckanje metala o metal i nešto je povučeno unatrag. Uspjela je pomisliti jedino da je zazvučalo kao da je puška napunjena i otkočena prije nego što je Bror pomaknuo zavjesu s

prozora pokraj vrata i uperio cijev u njih. Ona i Erik brzo su se odmaknuli od kuće.

“Što se događa?” zabrinuto je pitao Ove s druge strane veze.

“Bror više na nas”, rekla je Hanna. “Nije sretan što smo ovdje. K tome je i naoružan.”

Preko telefona čula je kako Ove mahnito udara po tipkovnici.

“Bror je imao dozvolu za držanje oružja”, rekao je. “Ali izgubio ju je kad ga je liječnik proglasio nesposobnim. Šaljem pojačanje. I hitnu pomoć. A moramo dovesti i pregovarača.”

Nije bila sigurna hoće li biti od pomoći ako ih još više dođe ovamo. Dakako, muškarac je bio naoružan, ali isto tako bio je i bolestan i činilo se da ne reagira dobro na pritisak.

“Pitanje je hoće li se s njime moći pregovarati”, rekla je.

“Nazvat ću ponovno kućnu njegu”, rekao je Ove. “I tražiti da mi kažu pojedinosti o njemu.”

Primorala je Ovea da obeća da će se pojačanje zasad držati podalje. Krenula je prema automobilu i dala Eriku znak da je slijedi. Prošavši živicu, pogledala je uokolo. Možda je postojao susjed s kojim je Bror inače bio u kontaktu. Sada im je trebala osoba koju je poznavao.

“Ima li Bror djecu u blizini?” pitala je.

“Provjerit ću”, rekao je Ove i lupkanje po tipkovnici ponovno je ispunilo tišinu.

“Ima kćer u Färjestadenu.”

“Daj mi njezin broj.”

Ni minutu poslije Hanna je dobila Brorovu kćer Beatrice. Opisala joj je situaciju najbrže što je mogla.

“Oh, ne”, drhtavim je glasom odgovorila Beatrice. “Čekajte...” Hanna ju je čula kako nekome pokraj sebe govori da počnu bez nje. “Baš sam krenula na sastanak”, objasnila je. “Želite reći da je onaj maleni dječak kod moga oca? I da otac ima pušku?”

“Da”, rekla je Hanna.

Najgora je panika splasnula. Još uvijek je na poslu imala određeno samopouzdanje iako joj je ova konkretna situacija bila nova. Sve druge, kao ona s njezinim ocem i Kristofferom, bile su mnogo nejasnije i teže.

“Tata je bio jako ljut kad su mu oduzeli dozvolu”, rekla je Beatrice. “Uvjeravao me da je prodao oružje, a i ja sam pregledala kuću i nisam ga našla. Trebala sam...”

“Jeste li bili kod oca ovaj tjedan?” prekinula ju je Hanna.

“Nisam stigla”, rekla je Beatrice. “Toliko se toga događalo na poslu. Obično ga posjetim vikendom. Djelatnici kućne njege zvali su me u utorak poslijepodne jer ih nije puštao u kuću.”

“Je li to uobičajeno?”

“Nije, ali vjerovali su da je samo uznemiren zbog mobilizacije u mjestu. Zbog potrage i onoga.”

Glas joj je zadrhtao kad je izgovorila posljednju riječ.

“Koliko je uznapredovala demencija?” pitala je Hanna.

“Ima dobrih i loših dana, ali uglavnom se snalazi sam. Raspoloženje je ono što je najteže. Zna se stravično razbjesniti.”

“Prepoznaje li vas?”

“Da”, rekla je Beatrice. “Razmišljala sam naravno o tome da bi se trebao preseliti, ali to je i njemu i meni bilo teško prihvatiti. Odrasla sam u toj kući.”

Hanna je zbog bake znala da pogoršanje može doći naglo. I da je uobičajena reakcija na pogrešnu percepciju stvarnosti bio gnjev.

“Koliko su loši njegovi ispadi?”

“Uglavnom se čini da je okej sa svojim životom. Čak se i šali na račun bolesti. Ali ponekad...”

“Čini se da nas doživljava kao prijatnju.”

Beatrice nije ništa odgovorila i Hanni se nije svidjelo kakav joj je osjećaj ta tišina izazivala. Jedna gospođa s labradorom zastala je i provirila kroz otvor u živici. Hanna je podigla značku i rukom joj pokazala da mora otići odande. Bez riječi je to i učinila. Imali su sreće

barem s time što je kuća tako zaklonjena.

“Što namjeravate učiniti?” pitala je Beatrice.

Glas joj je sada bio znatno odlučniji. Hanna je pretpostavila da joj izjava o prijetnji nije osobito dobro legla.

“Iskreno govoreći, nismo još odlučili”, rekla je Hanna.

“Ne možete na silu ući unutra”, rekla je Beatrice. “Pogotovo ne ako ima oružje.”

Postajala je sve uzrujanija i Hanna joj je željela skrenuti misli s toga.

“Imate li braće i sestara?” pitala je.

“Ne”, rekla je Beatrice. “Odnosno, imala sam brata. Ali poginuo je u nesreći kad je imao samo dvije godine.”

46.

ERIKOV POGLED BIO JE ČAS na kući čas na Hanninu licu. Izraz joj je bio ukočen i bilo je jasno da Brorova kćer nije imala dobre vijesti za njih. Hanna joj je rekla da se mora posavjetovati sa šefom i prekinula poziv.

“Što je?” pitao je.

“Bror je imao dijete koje je preminulo, pa postoji određena opasnost da vjeruje da je Hugo to dijete.”

“Ali u tom će ga slučaju štiti”, rekao je Erik.

“Da”, odgovorila je Hanna. “Pojačanje je na putu, kao i pregovarač, ali potrajat će dok dođu. Osim toga, pitanje je hoće li biti moguće razgovarati s njim. A nije baš rješenje da provalimo unutra. Jer ima oružje. Kći je također rekla da zna imati ispade. Što misliš da bismo trebali učiniti?”

Pogledao je prema kući. Uznemiravalo ga je što su svjetla ugašena. Kako je Hugu bilo posljednjih dana? I što se starcu sada motalo po glavi? Nekako su ga morali vratiti u stvarnost.

“Zamolit ćemo kćer da dođe ovamo. Ili eventualno Hugovu majku.”

“Ne majku”, rekla je Hanna. “Neće dobro izgledati ako nešto krene po zlu. A i riskiramo da se Broru pogorša stanje.”

Slagao se s njom. Nije znao zašto je to predložio. Ali moraju sagledati sve mogućnosti. Nazvao je Ovea, koji je također smatrao da bi kći trebala doći. Čim je dobio potvrdu, kimnuo je Hanni da ponovno nazove Beatrice. Erik je obećao Oveu da neće dopustiti kćeri da se obraća ocu dok ne stigne pojačanje. Po riječima kućne njege, istrčao je na stube i vikao na njih čim su se parkirali ispred kuće. Ove im je otkazao

poslijepodnevni dolazak.

Čekanje je bilo strašno. Trenutačno su mogli jedino držati kuću na oku. Hanna je polako savila ruku praveći grimasu.

“Boli li te?” pitao ju je.

“Pala sam dok sam trčala jutros”, rekla je. “Pala sam ravno na lakat.”

Znao je vic o tome koliko je trčanje opasno za jezik, ali progutao ga je kad je nešto zatreperilo iza jednog od prozora.

“Jesi li vidjela što je to bilo?” pitao je.

“Nisam”, rekla je Hanna. “Ali neće ga ozlijediti.”

“Da, ni ja ne mislim da hoće”, rekao je Erik. “Pa ipak...”

“Znam.”

Visoka je živica okruživala dvorište i postojao je samo jedan put unutra. Erik je prišao još nekoliko koraka bliže automobilu i Hanna ga je slijedila. Ako je Bror gledao kroz prozor, bilo je svakako bolje da ne stoje točno ispred dvorišta i zure u njega. Sada ih nije mogao vidjeti, ali i oni su imali lošiji pogled na kuću i to je Erika činilo nervoznim.

“Zašto ljudi ovdje imaju tako visoke živice?” pitao je.

Hanna ga je pogledala blago podignuvši obrve.

“Zbog vjetra”, rekla je kad i dalje nije sam shvatio.

Trenutačno se osjećao samo slab povjetarac, pa je zaključio da je to zato što stoji između kuća i živica. Ista gospođa koja je šetala onuda sa psom, ponovno je prošla pokraj njih. Oči su joj gorjele od znatiželje, ali nije se usudila postaviti pitanja koja je sasvim sigurno imala. Preplavila ga je potreba za Supriyom, pa joj je poslao poruku da misli na nju, nakon koje je stavio srce. Nekoliko minuta zurio je u zaslon, ne dobivajući odgovor. Naposljetku je spremio mobitel.

Potrajalo je petnaest minuta dok nije stigla Brorova kći. Parkirala se iza njihova automobila i izletjela van. Zaljuljala se na visokim potpeticama. Nosila je crne hlače i bijelu bluzu. Ruke su joj bile pune mrlja od crvene boje.

“Slao mi je poruke o njemu”, rekla je.

“Kako to mislite?”

“Nisam shvaćala tada. Mislila sam da je samo zbunjen. Ali u ponedjeljak mi je tata poslao poruku da se Jesper vratio. Oh, dragi Bože. Što da radim?”

“Još ništa”, rekao je Erik jer se činilo kao da je krenula prema kući. Lice joj se izobličilo, pa je Hanna pružila ruku i nježno je stavila na njezinu nadlakticu.

“Moramo pričekati pojačanje iz Kalmara”, rekla je.

“Pojačanje?”

“Najvjerojatnije nam neće biti potrebno”, nastavila je Hanna. “Ali mora nas biti više ovdje. Za svaki slučaj, samo.”

“A onda? Ne možete provaliti unutra. On će...”

Beatrice je prekrížila ruke na prsima i pogledala prema otvoru u živici. *Upucati vas?* Je li to bilo ono što je namjeravala reći?

“Kad ste posljednji put vidjeli Brora?” pitao je Erik.

“Posjetila sam ga u nedjelju, ali naljutio se na mene u ponedjeljak kad nisam shvatila ozbiljno ono s Jasperom. Čula sam o nestalom dječaku, ali uopće mi nije palo...”

“Vjerojatno je najbolje da počnete pozivom. Pokušajte navesti oca da shvati da ste vi ispred kuće. Možda se tada smiri.”

Kći je kimnula, ali nije izgledala ni približno uvjerenja u to. Erik više nije bio siguran da je ovo dobra ideja, jer je kći bila toliko napeta. “Kakav je vaš i Brorov odnos?” pitao je.

“Dobar, i bojim se da će primijetiti koliko sam uznemirena.”

“Ako želite, možete izmisliti neki drugi razlog tomu”, rekla je Hanna.

“Da, ali što?” pitala je Beatrice i pokušala noktima skinuti mrlje od boje s ruku. “Neupotrebljiva sam kad treba lagati.”

“Čime se bavite?” pitao je Erik.

“Vodim agenciju za oglašavanje s jednim prijateljem.”

“Kako ide?”

“Tako-tako”, rekla je Beatrice. “Sad sam otrčala s važnog sastanka s novim klijentom.”

“A ovo ovdje?”

Kimnuo je prema zamrljanim rukama. I činilo se da je Beatrice tek tada shvatila čime se još bavi.

“Vikendom i navečer ličim svoju kuću. Mnogo je više posla nego što sam mislila.”

“Zadovoljite se time da govorite o kući i agenciji ako reagira na vašu nervozu”, rekao je. “O tome kako je teško sve uskladiti.”

“Imate li djece?” pitala je Hanna.

“Sina. Ali ne živi više sa mnom.”

Beatrice je još jače trljala mrlje.

“Što da mu kažem kad budem razgovarala s njim? Koji je cilj?”

“Najbolje bi bilo ako biste mogli izvući dječaka”, rekla je Hanna. “Ili svog oca.”

“Da, ali kako?”

“Ovisi. Vi najbolje poznajete Brora. Ako je i dalje uvjeren da je Hugo vaš mlađi brat, onda možda možete predložiti da ga pusti da se odete igrati. Ako Bror to više ne misli, onda ga uvjerite da se dječak treba vratiti svojoj majci.”

“Ne smijete ga ozlijediti”, rekla je Beatrice.

“To je posljednje što želimo”, rekla je Hanna.

Eriku je zazvonio mobitel, pa se požurio javiti.

“Pojačanje je ovdje.”

Kći je progutala slinu i donijela svoj mobitel iz automobila. Odabrala je broj i zažmirila dok je signal odzvanjao. I Erik ga je čuo. Nakon što je osam puta odzvonilo, otvorila je oči i upitno ih pogledala. Zatim je škljocnulo s druge strane.

“Bok, tata”, rekla je Beatrice piskavim glasom. “Stojim vani ispred

kuće.”

“Pa zašto stojiš vani? Uđi unutra!”

“Možeš li...” počela je Beatrice.

Dalje nije stigla jer je veza prekinuta.

47.

“OPROSTITUTE”, REKLA JE Beatrice. “Nisam ga uspjela navesti da razgovara sa mnom.”

Donja joj je usnica zadrhtala dok je zurila u njih. Činilo se gotovo kao da je očekivala prijekor.

“Pokušajte ponovno nazvati”, rekla je Hanna.

Bror se javio nakon samo jednog zvona, a njegovo glasno mrmljanje čulo se sve do njih.

“Prestani nazivati”, rekao je razdraženo. “Uznemiravaš ga. Uđi unutra!”

“Tata...”

Ali razgovor se ponovno prekinuo. Beatrice je opsovala. Hanna je potražila Erikov pogled, ali bio je usmjeren prema živici koja je skrivala kuću.

“Želim ući unutra”, rekla je Beatrice. “Mislim da su mnogo veći izgledi da ovo dobro završi ako to učinim.”

Hanna se slagala, ali istovremeno nije bila sigurna trebaju li tomu izložiti Beatrice. Pogotovo uzevši u obzir činjenicu da joj je otac bio naoružan. Premda, druga se mogućnost nije činila pametnom. Obišli su već kuću i svjetla su bila ugašena, a zavjese navučene, i Bror zasigurno ne bi otvorio da mu policajac pozvoni. Kakav god da pregovarač bio.

Mobitel je zavibrirao i Beatrice ga je podigla prema njima:

Požuri se! Jesper je tako ushićen!

Poruka je sadržavala Hugovu fotografiju. Bila je mutna i snimljena izbliza, a oči su mu bile širom otvorene.

“Molim vas, morate mi dopustiti da to učinim”, rekla je Beatrice.

“Moram najprije nazvati šefa”, rekao je Erik.

Beatrice je kimnula i Erik se udaljio nekoliko koraka od njih. Izraz njegova lica bio je toliko ozbiljan da Hanna nije mogla razlučiti što mu je Ove govorio. Vratio se nakon nekoliko minuta.

“Što mislite o tome da netko od nas ide s vama?” pitao je. “Možemo se praviti da smo vaši kolege.”

“Tata zna s kime radim”, rekla je Beatrice. “I žao mi je, ali vi zaista izgledate kao policajci.”

Nisu to mogli opovrgnuti. Hanna je nosila traperice, košulju i bomber-jaknu, a Erik traperice i pulover. Oboje su bili visoki i u formi. Osim toga, Bror ih je već vidio.

“Može s vama ići netko drugi od naših”, rekla je Hanna.

Beatrice je samo odmahнула glavom.

“Razumijete li rizik koji preuzimate?” nastavila je Hanna.

“Neće me upucati”, rekla je Beatrice razdražljivo.

Zvučala je nevjerojatno slično svom ocu kad je bila uzrujana. Da su to zaista mislili, naravno da je nikad ne bi pustili. Ali ponekad su se stvari događale bez namjere. *Nisam to namjeravao učiniti.* Hanna je odagnala pomisao na vlastitog oca.

“Idite sami”, rekla je Hanna. “Ali odmah mi se javite ako zatrebate pomoć. Imate moj broj u mobitelu.”

Promatrala je Beatrice kako ulazi u dvorište polako se približavajući kući. Odgovornost koju je preuzela na sebe bila je grozna, ali morali su razdvojiti Brora i Huga, a ona i Erik, ili bilo koji drugi policajac, samo bi još više uznemirili Brora. Svakako je najvažnije bilo spasiti Huga. Nakon nekoliko koraka Beatrice je nestala iz vida.

Pozvonila je na vrata.

“Tata, ja sam”, viknula je. “Otvori mi.”

Odjeknuo je veseli ton. Hanna je mrzila to što nije mogla vidjeti što se događa, ali nisu imali izbora nego ostati ondje. Nakon nekoliko sekundi vrata su se otvorila. Kad su se zalupila, Hanna se nagnula naprijed. Bror je pustio svoju kćer u kuću.

Čekanje je sada, ako je to moguće, bilo još mučnije. Nakon nekog vremena stigao je SMS.

Uvjeran je da je dječak moj mlađi brat.

Dobro, odgovorila je Hanna. Onda ga neće ozlijediti.

Njezina namjera bila je smiriti Beatrice kako bi ona to isto mogla prenijeti na oca, a *ozlijediti* u tom slučaju možda nije bila baš najbolja riječ. Poslala joj je još jednu poruku:

Samo mirno. Nemojte se uzrujavati.

Nažalost, polučilo je suprotan učinak.

Ne mogu ja to, odgovorila je Beatrice.

Da, možete, napisala je Hanna. A zatim: *Gdje je oružje?*

Zamolila sam ga da ga odloži.

Hanna je pokazala Eriku poruku.

“Hoćemo li ući?” pitala je.

“Mislim da bismo trebali čekati.”

Naslonila se na poklopac motora. Tek kad je Erik pružio ruku i dotaknuo je, primijetila je koliko je snažno stiskala svoju tetovažu. Pustivši je, protrljala je dlanove o hlače. Ako sada nešto krene po zlu, oštro će im se suditi, ali jedino do čega joj je trenutačno bilo stalo, bio je maleni dječak. Da je dobro. Da će i ostati tako kad sve ovo završi.

Približavao im se muškarac s labradorom i Hanna mu se nasmiješila. Nadala se da će produžiti, ali nije. Pas je bio sumnjivo sličan onome kojeg je gospođa imala.

“Tko ste vi?” pitao je muškarac.

Hanna je samo podigla značku.

“Što radite ovdje?”

“To vam, nažalost, ne možemo reći”, rekla je.

Muškarac se nije zadovoljio odgovorom, nego je zahtijevao znati je li se Broru nešto dogodilo.

“To vam, nažalost, ne možemo reći”, ponovila je.

Iživciran, povukao je povodac. Labrador se već zaputio prema uličnoj svjetiljci kako bi se popiškio, ali sada je podigao nogu i obavio nuždu po živici.

“Je li onaj ubojica ponovno napao? Strašno je da se ne možemo osjećati sigurno ovdje.”

Tek kad je Erik prišao i rekao mu da produži, muškarac je to nevoljko učinio. Okretao se više puta i pogledavao prema njima. Nakon dvadesetak metara izvukao je mobitel i nazvao nekoga.

I Hanna je uzela svoj, ali nije bilo novih poruka od Beatrice. Golem dio nje želio je poslati upitnik, ali uspjela se suspregnuti. Kći je to morala učiniti vlastitim tempom.

Taman kad je krenula spremiti mobitel, stigla je poruka od Ovea. Bio je to upitnik koji je i sama željela poslati Beatrice.

Još ništa, odgovorila je.

Ponovno je provirila. Iza jednog se prozora s prednje strane kuće sada vidjelo svjetlo i željela je vjerovati da je to dobar znak.

Šesnaest minuta. Upravo je toliko potrajalo dok se ulazna vrata nisu otvorila. I Hanna i Erik koraknuli su naprijed. Beatrice je stajala na stubama s Hugom u naručju. Lice mu je bilo okrenuto prema kući. Kad su se vrata iza nje zatvorila, posrnula je prema njima.

Posljednji dan

THOMAS JE TOLIKO ODLUČAN pritisnuti Karla i zahtijevati svoj posao natrag da pretjeruje s dodavanjem gasa. Shvativši koliko brzo vozi, uspori. Odluči da će razgovarati i s Milleom nakon što završi s Karlom. Sad kad već ionako ide do Färjestadena. Prijatelji su od prvog razreda i Thomas ga mora natjerati da shvati da ozbiljno misli kad kaže da je večeras posljednji put.

“Oprosti”, kaže Thomas gledajući u retrovizor.

Hugo vrti glavom. Ne spava i nije neraspoložen, ali Thomas osjeća grižnju savjesti što ovako juri uokolo sa sinom. Možda bi trebao nazvati Karla i provjeriti gdje je, ali ne želi mu dati priliku da se izvuče.

Većina obilazaka vikendom je subotom, ali Thomas će ipak proći pokraj ureda, u slučaju da je Karl ondje. Svjetla u agenciji ugašena su, pa nastavi do Karlove kuće u ulici Kantarellgatan. Bio je već jednom kod njih. Karl je jedne večeri organizirao roštilj u dvorištu te pozvao i Thomasa i još jednog asistenta koji je tada radio u tvrtki.

Karlova supruga Madeleine u dvorištu je i grablja pokošenu travu. Jedino čega se Thomas u vezi s njom sjeća s roštilja jest da je bila blijeda i da nije mnogo govorila. Sljedeći dan Selene mu je rekla da joj majka ima rak. Tumor na mozgu koji je operirala i zračila. Prema Seleninim riječima, nedavno su doktori utvrdili da je ozdravila. Madeleine podigne pogled i zakloni rukom oči od sunca kad se on parkira na ulici ispred kuće. Uopće se ne primjećuje na njoj da je bila bolesna i to razveseli Thomasa. Selene mu je rekla koliko je majčina bolest bila teška za cijelu obitelj.

“Je li Karl doma?” pita Thomas.

“Jest”, kaže Madeleine odlazeći grablje. “Pričekaj, idem po njega.”

Čini se uznemirena njegovim dolaskom. Možda joj je Karl rekao da

ga je otpustio. Thomas otkopča Huga i podigne ga jer je budan i ne voli biti sam u automobilu. Karl izađe na stube sa suprugom za petama. Thomas se ne može ne zapitati je li Selenin strah da će joj se roditelji razvesti opravdan. Ipak je sklona preuveličavanju. Prema Seleninim riječima, Madeleine je sita toga što Karl neprestano radi. Čak i kad se razboljela, nije usporio. Upravo suprotno.

“Što radiš ovdje?” upita Karl.

Očito je da Thomas nije dobrodošao, ali neće tako lako odustati. Mora se boriti za svoj posao. Za svoju obitelj i svoju budućnost. Čvrsto se drži odlučnosti koju je osjetio na putu ovamo.

“Moramo razgovarati”, kaže.

Karl se okrene prema supruzi.

“Bolje da uđeš.”

Kratko kimnuvši, učini to.

“Dobro sam radio svoj posao”, kaže Thomas kad Madeleine zatvori vrata za sobom.

“Istina”, prizna Karl.

Thomas uvidi koliko je Karlu ovo mrsko i to mu pruži određenu nadu da će ga uspjeti nagovoriti da se predomisli.

“Ne, radio sam i više od toga. Nikad nisam odbio raditi prekovremeno. I pokrivaio sam i Hektora i Selene u više prilika.”

Thomas je ponosan na to koliko je uspješan u poslu iako mu je teško raditi s Hektorom. Hektor izbjegava većinu onoga što ne zna obaviti ili mu se ne sviđa. Selene je također često odsutna, ali za njezine razloge Thomas ima više razumijevanja. Ne osjeća se uvijek dobro, ali barem se trudi. Na prijašnjim je poslovima Thomas odustajao čim bi naletio na problem, izabirao je lakši put.

“Znam”, uzdahne Karl.

Možda nije bilo baš pametno uvlačiti djecu. Karl ne vidi sasvim jasno kad je riječ o njima, ali što je tu je.

“Pa zapravo ne razumijem zašto ne mogu ostati”, kaže Thomas onoliko blago koliko je mogao.

Ako želi dobiti šansu, mora potisnuti gnjev.

“Zašto si morao posuditi toliko mnogo novaca od Hektora?”

“Moći ću mu ih vratiti ovaj tjedan.”

“Odakle ti novac?”

“Zašto je to važno?”

Pogled koji mu Karl uputi nagna ga da shvati da je to bio pogrešan odgovor.

“Oprosti, naravno da je važno”, ispriča se. “Odradit ću jedan posao za prijatelja. Za Millea.”

Hugo se migolji jer želi sići, pa ga Thomas spusti. Dvorište je ograđeno, ali Huga i ne zanima cesta ispred. Otrči do grablja i podigne ih. Karl mu se nasmiješi.

“Imaš nevjerojatnog sina.”

“Znam”, kaže Thomas. “I zbog njega zaista trebam taj posao. Zbog Jenny.”

Nešto se promijeni u Karlovu pogledu i Thomasu se to ne sviđa.

“Konačno sam sredio svoj život”, molećivo kaže Thomas. “Molim te, nemoj mi to upropastiti.”

Karl dugo šuti, Thomas također. Ne zna što da više kaže. Na prozoru iza Karla nazre se pokret i Thomas podigne pogled. Madeleine stoji ondje i promatra ih. Sekundu poslije više je nema.

“Čak i ako Hektor jest glavni razlog, nije riječ samo o njemu”, kaže Karl naposljetku. “Nego i o Selene.”

“Aha”, kaže Thomas.

K vragu. Jeli mu ipak rekla za ključeve ?

“Nisam ovo želio spominjati prije jer joj je to osjetljiva tema. Ali teško joj je biti u tvojoj blizini.”

Thomas samo zuri u šefa. Zašto bi Selene bilo teško biti blizu njega?

“Gaji osjećaje prema tebi”, kaže Karl, očito primijetivši zbunjenost na njegovu licu.

48.

BEATRICEINA SE POTPETICA iskrenula i ona je posrnula niza stube s Hugom u naručju. Hanna se požurila onamo dok je Erik pozivao pojačanje. Zaista je izgledalo kao da će Beatrice pasti, ali nekako je uspjela zadržati i ravnotežu i Huga u rukama.

“Uzmite ga”, dahtala je Beatrice.

Pokušala je odvojiti Hugove ruke od svog vrata, ali nije ju želio pustiti. Naposljetku ga je uspjela odvojiti od sebe i Hanna je osjetila dječakovo tijelo kako se privija uz njezino.

“Bona”, rekao je.

“Tata mu je dao gomilu slatkiša”, rekla je Beatrice, koja je odmah shvatila što Hugo govori.

Hanna je krenula natrag prema Eriku jer nije željela stajati tako blizu kuće. Kola hitne pomoći i patrolno vozilo skrenuli su u ulicu. Hugo se otimao želeći da ga spusti, ali zadržala ga je u naručju. Pred očima joj se pojavila stravična slika pregaženog Huga. Kako to moraju objasniti njegovoj majci. Olakšanje kad ga je ostavila u kolima hitne pomoći bilo je golemo.

“Je li netko nazvao Jenny?” pitala je Erika.

“Ove želi da ti to učiniš. Automobil koji će je odvesti do bolnice na putu je prema njoj.”

Jenny se javila nakon prvog zvona.

“Jeste li ga našli?”

“Jesmo. I živ je”, požurila se Hanna dodati kad je začula Jennyn

udah.

Obavijest o smrti nikada ne bismo telefonski prenijeli, ali ona to nije mogla znati. Hannine su je riječi rasplakale. Sasvim drugačiji plač od onoga nakon obavijesti o Thomasovoj smrti.

“Gdje?” pitala je Jenny.

Riječ je bila nerazgovjetna od naleta osjećaja.

“U Södra Möcklebyju. Jedan dementni muškarac brinuo se o njemu.

Hanna je pogledala prema Beatrice kad je to izgovorila, ali ona je samo zurila u kuću.

“Kako...”

Jenny nije uspijevala nastaviti.

“Hugo je dobro”, rekla je Hanna. “Ali za svaki slučaj, na putu je prema bolnici.”

“Hvala, hvala, hvala”, rekla je Jenny. “Moji roditelji otišli su automobilom do Ice, ali čim se vrate, krećem.”

“Ne. Automobil je na putu prema vama i odvest će vas onamo.”

“Hvala”, ponovila je Jenny i prekinula.

Hanna se raznježila od radosti u njezinu glasu. Beatrice se okrenula prema njima.

“Mogu li ponovno ući?” pitala je.

“Ne još”, rekao je Erik. “Moramo najprije razgovarati s njim.”

“Neće li biti jednostavnije ako ja budem prisutna?”

“Možda”, rekao je Erik. “Ali mislim da je najbolje da za početak pokušamo sami.”

“Ja pak ne želim da razgovarate s njim bez mene.”

“Ostanite ovdje”, rekao je Erik znatno odlučnije.

Na trenutak se činilo kao da će se Beatrice pobuniti, ali zatim je kimnula. Hanna i Erik krenuli su prema ulaznim vratima. Puška je i dalje bila unutra i Bror ju je mogao uzeti nakon što su ga Beatrice i Hugo

ostavili. I Hanna i Erik otkočili su svoje oružje prije nego što su ušli.

Pronašli su Brora u kuhinji. Sjedio je za kuhinjskim stolom i miješao čajnom žličicom jogurt u čašici. Puške nije bilo na vidiku, pa su sklonili svoje oružje. Vreća za kruh, okrajci kruha, omot s maslacem koji se otopio, kora od banane i gomila omota od bombona bili su rašireni po stolu. Drveni autobus koji je zasigurno bio još iz njegova djetinjstva, papiri za crtanje i olovke. Činilo se da Hugu ništa nije nedostajalo.

“Gdje je Jesper?” pitao je Bror. “Beatrice je trebala nakratko izaći s njim da se poigraju.”

“Doći će poslije”, rekla je Hanna.

Iz vlastitog iskustva znala je da je često najbolje pretvarati se. Njezina je baka imala ispade, a događali su se ponajviše kad bi se njezina stvarnost dovela u pitanje. Jednom se strašno razbjesnila kad joj je Hanna rekla da njezina kći Kristina više nije živa. Bacila je jastuk na nju vrišteći: *Misliš li da ne bih znala da mi je rođena kći mrtva?*

“Tko ste vi?” pitao je Bror.

“Mi smo iz policije.”

“Aha.”

Bror ih je promatrao, ali nisu stizala nikakva daljnja pitanja. Zjenice su mu bile raširene i Hanna je nagađala da dugo nije spavao.

“Gdje držite pušku?” pitala je.

Bror je kimnuo prema spremištu za pribor za čišćenje, pa ga je Hanna otvorila i izvadila je van. Pobrinula se da je zakočena.

“Gdje ste pronašli Jespera?” pitao je Erik.

“U automobilu”, rekao je Bror.

“A što ste radili ondje?”

Vjeđe su mu se spustile, a on se svom težinom naslonio na kuhinjski stol. Kad je Hanna izgovorila njegovo ime, pogledao ih je, ponovno želeći znati tko su.

“Mi smo iz policije”, rekla je. “Što ste raditi kod automobila u kojem ste pronašli Jespera?”

“Bio sam u šetnji”, rekao je Bror. “Volim se kretati. Važno je hodati.”

“Vidi se da ste u dobroj formi”, rekao je Erik.

Bror mu se nasmiješio.

“Sreća je što sam pronašao automobil”, rekao je. “Jesper je bio gladan i vrištao. Ali utihnuo je čim sam ga podigao.”

“Što ste zatim učinili?” pitao je Erik.

“Otišli smo kući.”

“Jeste li vidjeli još nekoga pokraj automobila?” pitala je Hanna.

“Ne”, odgovorio je Bror. “Većina ih tada još spava.”

“Koliko je bilo sati?”

“Sunce je bilo na izlasku.”

U ovo doba godine sunce je izlazilo oko pola šest. A to se slagalo s podacima koje je svjedokinja dala. Vidjela je Brora i Huga, što znači da je Hugo proveo samo jednu noć u automobilu. Bror je tako jako zijevnuo da mu je čeljust škljocnula, a njih je zapahnuo kiseli smrad jogurta.

“Dolazi li Jesper uskoro?”

“Oprostite”, rekla je Beatrice zakoračivši u kuhinju. “Nisam više mogla stajati vani.”

Netko od kolega trebao ju je spriječiti da uđe, a opet, nisu ih ni obavijestili o tome. Hanna je smatrala da je Bror dao iznenađujuće jasnu sliku toga gdje je pronašao Huga, a teško da bi im i mogao išta više reći. Kimnula je Beatrice, dajući joj do znanja da je sve u redu.

“Kako si, tata?”

“Dobro”, odgovorio je Bror. “Ali veoma sam umoran. Što si učinila s Jesperom?”

“Još je uvijek vani i igra se. Doći će poslije. Što kažeš da dotad malo odspavaš?”

Beatrice ih je molećivo pogledala.

“Zapravo bi trebao ići u bolnicu”, rekao je Erik.

Bror je vjerojatno preskakao i obroke jer je bio toliko zauzet brigom za Huga. Osim toga, nisu znali koje je druge bolesti ili tegobe imao.

“Provjerit ću može li ga osoblje hitne pomoći možda pregledati ovdje”, rekla je Hanna krenuvši prema vratima.

“Hvala, ljubazni ste”, rekla je Beatrice.

Hanna je izašla na stube i gotovo se raspala na isti način kao jutros. Onda kad je iskočila iz polja kukuruza i shvatila da je Volvo otišao. Opasnost je prošla. Pronašli su Huga živa. A i ovdje nije bila sama. Više je kolega pogledavalo prema kući, pa je s iscrpljenošću, koja je bila poput betonskih utega na nogama, natjerala tijelo da se pomakne.

49.

“Ne TREBA ÍCI U BOLNICU”, rekao je bolničar hitne službe koji je upravo izašao iz kuhinje. “Njegova je kći obećala da će ostati s njim i pobrinuti se da nešto pojede i odspava.”

Hanna je zahvalila i na brzinu prošla kućom. Koš za smeće u kupaonici bio je prepun pelena. Zbog smrada je morala zadržati dah. Pokupila je torbu za previjanje i požurila se van. U spavaćoj sobi pronašla je Hugovu tješilicu s glavom krave. Posljednjih sat vremena bilo je toliko užurbano da je tek vani na stubama shvatila da Missing People vjerojatno još uvijek nije bio obaviješten.

“Hvala, ali već sam saznala”, rekla je Freya Amundsdottir. “Ove me je nazvao, pa smo upravo prekinuli potragu. Svi smo nevjerojatno sretni što je pronađen. Prenesite majci pozdrave.”

“Hoću, naravno”, rekla je Hanna i krenula prema automobilu, gdje ju je čekao Erik.

Zaplijenjena puška bila je u prtljažniku, a Hanna je torbu za previjanje stavila u krilo kad je sjela na suvozačko mjesto jer je nije željela zaboraviti dati Jenny. Morali su sada do Kalmarske bolnice kako bi razgovarali s njom. Naslonila je glavu na naslon i zaklopila oči.

Već nakon nekoliko minuta odustala je i zagledala se u cestu. Nikad nije uspijevala zaspati sjedeći, a i bilo je previše misli koje su je uznemiravale. Budući da je Hugo pronađen, bilo je jasno da Thomasovo ubojstvo nije bilo povezano sa sinom. Ali zašto je onda ubijen? Tragovi koje su imali vodili su u nekoliko različitih smjerova.

“Hoćemo li otići do kantine i uzeti kavu?” pitao je Erik.

“Rado”, odgovorila je. “Trebala bih nešto i pojesti.”

Bilo je sasvim u redu da Jenny omoguće malo više vremena s djetetom. Možda bi sada, kad joj se sin vratio, mogli iz nje izvući još koju istinitu informaciju o suprugu. Hanna je pogledala malenu glavu krave koja je virila iz torbe i nije si mogla pomoći a da je ne pogladi.

“Što ti misliš?” pitao je Erik.

“O ubojstvu, misliš?”

“Da.”

Stigli su na most i Hanna je upijala prizor neba pokušavajući srediti svoje misli. Bilo je poput mozaika različitih nijansi sive i učinilo joj se da je vidjela obris sumo-borca.

“Svakako je moguće da je bio umiješan u nešto protuzakonito, uzevši u obzir ključeve i uplate na račun”, rekla je. “I dojavu o kombiju koji je stajao ispred kuće. Moja je pretpostavka da je riječ o tome, ili pak o nekome iz agencije za nekretnine.”

“Možda je bio nevjeran”, nadovezao se Erik, “i želio iskoristiti kuću u tu svrhu.”

“Moguće, ali nismo našli ništa što bi ukazivalo na to.”

“Kći, onda?”

“Ne znam”, rekla je Hanna.

Ali točniji odgovor bio bi: Ne želim. U mnogo je prilika vidjela kako članovi obitelji ubijaju jedni druge, i sam čin nije se zapravo mnogo razlikovao. U Hanninu svijetu nije postojalo ništa gore od oduzimanja života drugoj osobi. Ali krivnja koja bi potom uslijedila znala je biti još mračnija. Kad bi posljedice nekako sjele na svoje mjesto. Pogotovo ako je osoba koja je ubijena nekad nešto značila počinitelju.

Prokleti Kristoffer. Misao joj se pojavila ni od kuda. Trenutačno si je mogla predočiti kako ga mlati nečim jako tvrdim. Što ako je skrivao istinu od nje svih ovih godina i pustio je da vjeruje da im je otac ubojica premda možda nije bio? To joj je još uvijek bilo suviše teško i bolno prihvatiti. I što se zapravo dogodilo, ako je tako? I zašto? Ni u kojem slučaju nije mogla zamisliti da bi Kristoffer mogao nekoga nasmrt

pretući. Ili Robin Svensson. Ali shvatila je da ga mora provjeriti.

“Možda je bila slučajnost”, rekao je Erik.

“Što?”

Hannine misli zapele su na ubojstvu Ester Jensen i nije se mogla izvući iz njih. Ozljede koje su joj nanesene bile su tako teške. Netko ili više njih udarali su je i udarali nogama po cijelom tijelu. Dok je ležala na podu, krvareći, sve dok joj devetnaest kostiju nije bilo polomljeno. Je li ih preklinjala da prestanu, isprva, dok je još mogla?

“Netko je možda namjeravao opljačkati kuću, a Thomas se slučajno našao ondje.”

“Ali kuća je ionako bila prazna”, rekla je Hanna.

“Istina. Ali nije pouzdano da je pljačkaš to znao. Kombi je možda pripadao pljačkašu.”

Nije se ni pokušavala buniti. Ponekad je Erik znao reći stvari u koje ni sam nije vjerovao, jer mu je jezik bio brži od pameti. Ali svakako su, bez obzira na sve, morali saznati za što je točno Thomas namjeravao upotrijebiti ključeve. Trenutačno se to pitanje činilo ključnim. Krišom je pogledala glavu krave. Thomas neće moći gledati sina kako odrasta, ali zbog toga će najviše patiti Hugo i Jenny.

Erik je parkirao automobil ispred bolnice, a zatim su otišli do kantine. Nije joj bilo ugodno nositi torbu za previjanje na ramenu, ali nije znala što je drugo s njom mogla učiniti. Pokuša li je dati Eriku, on će samo izvaliti neku glupu šalu.

Nakon kratkog oklijevanja uz kavu je odabrala već zapakiran sendvič s račićima. Bila je tek na pola svog kad je Erik utrpao posljednji komadić sendviča s avokadom u sebe, pa je on nazvao i provjerio gdje su se nalazili Jenny i Hugo.

Pratili su oznake do odjela. Jenny i Hugo još su uvijek bili na hitnoj pedijatriji, a kad su ušli u ambulantu, Jenny je raspravljala o nečemu sa sjedokosim liječnikom s četvrtastim naočalama. Iživcirano se okrenuo prema njima, pa mu je Hanna pokazala svoju značku.

“Moramo razgovarati s Jenny ako je to u redu.”

“Naravno”, rekao je liječnik. “Možete to sada učiniti. Vratit ću se malo poslije.”

“Želi da Hugo ostane ovdje preko noći”, rekla je Jenny čim je liječnik otišao.

Sjedila je na krevetu sa sinom u naručju. On je naslonio glavu na njezine grudi. Svjetloplave oči bile su mu širom otvorene, ali zadovoljno se smiješio.

“Ne bi li to bilo dobro?” pitala je Hanna.

Odložila je torbu za previjanje na stolac, izvukla kravicu tješilicu i pružila je Hugu.

“Mu”, rekao je pritisnuvši kravicu uz lice.

“Ne. Zašto bi to bilo dobro?” rekla je Jenny. “On je kao i inače. Možda malo mazniji. I moljaka slatkiše.”

“Ovdje ćete imati više mira”, rekla je Hanna.

“Mira?”

“Da, od novinara.”

“Njih sam uspjela zaboraviti”, rekla je Jenny.

I lokalni i nacionalni tisak mnogo su pisali o nestanku i ubojstvu, kao i o potrazi za Hugom. Dosta ih je već znalo da je pronađen, a vijest će se brzo proširiti. Novinari će pokušavati doći do Jennyne izjave.

Erik joj je prepričao što je Bror rekao. Da Hugo nije bio u automobilu dulje od jedne noći, i da se činilo da ga je Bror obasipao pažnjom. Hrana i igračke. I slatkiši. Jenny je zagrlila sina kad je to čula.

“Znači, taj je muškarac dementan?”

“Da”, rekla je Hanna. “A imao je sina koji je preminuo kad je bio otprilike Hugove dobi.”

“Zapravo bih možda trebala biti zahvalna”, rekla je Jenny. “Ali teško je to biti. Posljednji dani bili su stravični. Zaista sam vjerovala da sam i njega izgubila.”

Hugo ju je začuđeno pogledao kad je počela plakati.

“Toliko mi nedostaje Thomas da uopće ne znam što ću”, rekla je zagrlivši Huga još snažnije. “I tako me boli što Hugo neće...”

Sin je zajaukao, ne zato što tate više nije bilo, nego zato što je mamin zagrljaj bio suviše snažan. Jenny je popustila stisak.

“Jasno mi je da se nalazite u groznoj situaciji”, rekla je Hanna. “Nažalost, moramo vam postaviti neka teška pitanja.”

Jenny je rukavom obrisala oči i prkosno je pogledala.

“Voljela sam Thomasa, ali imao je problem. Bio je suviše lakovjeran.”

“Kako to mislite?”

“Mislim da je bio uvučen u nešto. I naravno da shvaćam da sam vam to odmah trebala reći, ali mozak mi uopće nije radio na početku svega ovoga. Željela sam ga zaštititi jer nisam mogla prihvatiti da se neće vratiti.”

“Znate li što je to bilo?” pitao je Erik.

“Prilično sam sigurna da je samo pomagao Milleu.”

Hanna je ponovila Erikovo pitanje.

“Zapravo ne znam”, rekla je Jenny. “Ali mislim da je imalo neke veze s cigaretama.”

“Na temelju čega ste to zaključili?”

“Čula sam ga kako šapuće s Milleom o utovaru cigareta. Gledali su kod nas doma nogomet i vjerojatno su mislili da sam previše zaokupljena Hugom da bih ih čula. Pretpostavljam da je novac odatle došao.”

“Jeste li razgovarali s Thomasom o tome?” pitala je Hanna.

“Ne”, rekla je Jenny. “Ali pokušala sam razgovarati s Milleom nakon što je Thomas pronađen.”

“Što je rekao?”

“Potpuno je poludio. Urlao je da sam si sve to umislila.”

Posljednji dan

GAJI OSJEĆAJE PREMA TEBI.

Karlove riječi poljuljaju Thomasovu odlučnost. Što je točno Selene rekla? Postavi pitanje svom šefu, ali Karl tužno odmahne glavom. Madeleine se ponovno nazire na prozoru, vjerojatno se pitajući što se događa. Thomas priđe Hugu, koji se borio s grabljama pokušavajući ih natjerati da se ponašaju kako on želi.

“Ne”, kaže kad mu ih Thomas iščupa iz ruke i ponese ga prema automobilu.

“Thomas”, obrati mu se molećivo Karl.

Ali Thomas ga ignorira. Nespretnim pokretima zakopča remen preko Huga, sjedne iza upravljača i upali automobil. Mora otići odavde. Polukružno se okrenuvši na proširenju ceste, baci pogled prema kući, ali Karl je već ušao unutra.

Thomas ne dopiše dalje od ugla. Naveze se na rub ceste i stane. *Teško joj je biti u tvojoj blizini.* I ponovno mu se pojavi isto pitanje: Što je točno Selene rekla? Svakako se dobro slažu. Zašto mu nije rekla ako joj je zaista tako teško? Njezini osjećaji prema njemu očito su snažniji nego što je mislio. Ali bi li zaista o tome razgovarala s Karlom? Možda. Čini se da imaju prilično dobar odnos.

Možda može porazgovarati sa Selene. I s Hektorom. Nagovoriti ih da mu pomognu sačuvati posao. Karl inače nije ovako nemoguć. Hektoru može obećati više novca, ali kako će riješiti situaciju sa Selene?

Uzdahnuvši, ponovno upali auto. Zapravo bi trebao nazvati Millea i provjeriti gdje je, ali kasno poslijepodne i navečer uglavnom je u

prodavaonici duhana. Taj čovjek gotovo neprekidno radi. Ponekad bi Thomas želio imati njegovu energiju, ili prije njegovu izdržljivost. Stegne ga oko srca kad se sjeti svega što su sve zajedno prošli.

Mille i on popušili su skupa svoje prve cigarete. Popili su svoja prva piva. Omotali su u toaletni papir automobil učitelja koji je volio pipati učenike. U srednjoj školi počeli su se udaljavati. Određene stvari koje je Mille predlagao plašile su Thomasa. Svoju vozačku dozvolu želio je proslaviti tako da zdipi automobil. Nakon mature nekoliko godina gotovo uopće nisu bili u kontaktu, ali naposljetku su se ponovno zbližili. Mille mu je pomogao toliko puta. On mu je i sredio posao u agenciji za nekretnine. Karl Friberg prijatelj je njegova oca, a Mille mu ponekad popravljala stvari. Kad je bio ondje kako bi popravio fotokopirni stroj, načuo je da traže asistenta. Otprilike je tada Mille završio u vezi sa Selene, ali to je potrajalo samo nekoliko mjeseci.

“A i bez tog sam posla uspio ostati”, kaže Thomas dječjim glasom gledajući u retrovizor.

Zapravo bi trebao početi razmišljati što govori Hugu. To je svakako veći problem od toga kakav glas upotrebljava. Koliko razumiju djeca u ovoj dobi? Teško je sa sigurnošću znati.

“Tvoj se tata uspio uvući u nešto glupo”, zacvrkuta. “Ali sad je s time gotovo.”

“Mu!” vikne Hugo i udari po prozoru.

Ali vani nema nikakvih kravica, samo su kuće ondje. I sin se, poput njega, očito prepušta razmišljanju o neostvarivim željama. Milleova trgovina tek je nekoliko stotina metara udaljena od Karlove kuće.

“Mu!” vikne Hugo ponovno.

“Tvoja starija sestra zove se Lykke”, kaže Thomas.

Sa stražnjeg sjedala ne dođe nikakva reakcija.

Thomas parkira automobil ispred prodavaonice duhana i odmah opazi da je Mille ondje. Budući da je Hugo budan, mora ga povesti sa sobom, ali ne smeta mu. Mille je fantastičan s Hugom i Thomas zna da bi rado volio imati svoju djecu. Nada se da će ih Mille uskoro i dobiti. To bi mu svakako pomoglo da dade prednost drugim stvarima u životu.

“Bok, maleni”, kaže Mille kad Thomas i Hugo uđu u trgovinu. Stoji naslonjen na pult i prelistava papire u fasciklu pa ga zaklopi uz tresak, zbog čega Hugo najprije zatrepće, a zatim se počne smijati. Thomas zadrži sina u naručju, ne želeći da razbacuje stvari s polica. Ili ih gura u usta. Još mu je uvijek mučno pri pomisli da se Hugo jutros zamalo ugušio na igralištu. Premda, kao i uvijek nedjeljom, police su prilično prazne.

“Je li sve spremno za večeras?” upita Mille.

Sami su u trgovini, ali Thomasu se svejedno ne sviđa što mu tako otvoreno postavlja pitanje.

“Da”, odgovori. “Imam ključeve. Ali samo da znaš, ovo je posljednji put.”

Mille zaobiđe pult i priđe im. Uhvati Hugovu bucmastu ručicu, pritisne je na usne i proizvede glasan zvuk prdeža.

“Što lupeta ovaj tvoj tata, ha? Jasno je da neće odustati.”

“Hoću”, kaže Thomas i suspregne poriv da povuče Huga. “Zapravo, moram. Ovo uopće ne funkcionira sad kad sam na roditeljskom dopustu.”

“Iskoristi Selene.”

“Neću, ne želim to.”

“Hoćeš. Već je pokazala koliko je željna pomoći ti.”

“To uopće nije važno”, kaže Thomas. “Dosta mi je.”

Zvuči kao prkosno dijete, pa se Mille odmakne korak unatrag i pogleda ga.

“Ne možeš odustati”, kaže. “Neće ti to dopustiti.”

Naravno da Thomas shvaća da Mille ima nekoga iznad sebe. Prvi put kad ga je zamolio da mu posudi Fribergove ključeve, Thomas se bojao da će Mille loše završiti ako mu ne pomogne. Rekao mu je jedino da imaju neke stvari koje bi trebalo pohraniti tijekom noći, a Thomas nije postavljao pitanja, premda je znao da je bilo protuzakonito. Nije mogao iznevjeriti Millea. Ali sada mora misliti na sebe. Na Jenny i Huga.

“Tko su oni?” upita ga.

“Bolje je za tebe ako ne znaš”, kaže Mille.

Strah se vratio, isti onaj koji je Thomas uočio kad ga je Mille prvi put molio za pomoć. Ali sada je nekoliko puta gori i pomiješan s nečim drugim: tugom. Kao da je Mille uvjeren da će ovo loše završiti.

50.

ZAŠTO JE BILA OVDJE? LYKKE je zurila u informativnu ploču na ulazu u bolnicu. Čim je na Facebook-stranici Ölanda pročitala da je Hugo pronađen, uskočila je u Škodu i odvezla se onamo. Ali čak i da je uspjela otkriti gdje se nalazio, ne bi ga mogla vidjeti. Nisu imali isto prezime. Nije imala nikakvog načina dokazati da su rod. A Jenny to zasigurno ne bi priznala.

Mislila se vratila na osjećaje koji su je ispunili kad je pročitala vijest da je Hugo živ: olakšanje i čežnja. Možda čak i sreća. Toliko je dugo nije doživjela da je zaboravila kakav je osjećaj. Vijesti su je nagnale da pomisli kako možda ima priliku.

Neki je muškarac ušao i stao pokraj nje, posve blizu. Bijela košulja imala je jak miris parfema. U rukama prošaranim venama i pjegama od bolesti jetre stiskao je buket crvenih ruža. Lykke je zaklopila oči i prisjetila se trenutka kad je ugledala svog malenog brata u dvorištu ispred Thomasove i Jennyne kuće. Odmah je shvatila tko je. Imao je istu kosu kao i ona u toj dobi. Plavu i blago kovrčavu. Tek joj je naknadno kosa potamnila u svjetlosmeđu. Upravo u tom trenutku dok je stajala ondje gledajući kovrče slijepljene uz njegovo čelo, shvatila je da je Thomas dobio još jedno dijete. Dijete s kojim je odabrao ostati. Ona je imala svega nekoliko mjeseci kad ju je ostavio.

To je dijete zasigurno sjedilo u automobilu kad se Thomas odjednom pojavio među žabljim ljiljanima u njezinu dvorištu. Da je već tada shvatila da ima brata, možda bi uspjela savladati svoj bijes. Ili ne bi, uzevši u obzir kako se ponašala kad je zapravo saznala. Onda kad je Hugo legao na trbuh kako bi se spustio toboganom, a Thomas izjurio iz kuće.

A sada? Više nije bila ljutita, a ni sretna, samo tužna i uplašena. Ali čežnja je još uvijek bila prisutna.

“Jeste li dobro?”

Otvorila je oči i susrela svjetloplavi pogled koji ju je zabrinuto promatrao. Bio je to onaj stariji muškarac koji također nije znao kuda treba ići.

“Trebate li pomoć?” nastavio je jer Lykke nije odgovarala.

Odmahnula je glavom, ali bilo joj je jasno da to neće biti dovoljno.

“Hvala, dobro sam.”

Tek kad se nevoljko uspjela nasmiješiti, muškarac ju je ostavio i krenuo prema dizalu. Bilo je idiotski doći ovamo. Željela je upoznati Huga, ali Jenny joj to nikada ne bi dopustila. Da, Lykke je trebala pomoć. Trebala je pomoć da shvati što bi trebala učiniti kad bijes eksplodira u njoj. I trebala je pomoć da počne jesti.

Pogledala je prema kantini, ali bilo bi nemoguće ovdje nešto ugurati u sebe. Među svim tim ljudima koji bi zurili u nju. Okrenula se kako bi otišla odande i bacila pogled prema muškarcu koji je stigao do dizala. Vrata su kliznula u stranu i dvoje policajaca izašlo je van. Žena i muškarac koji su dvaput bili kod nje. Stres je izbrisao njihova imena. Očajnički je pokušavala pronaći skrovište, ali žena ju je već uočila.

Hanna, tako se zvala.

“Čekajte!” viknula je kad je Lykke pojurila prema izlazu.

51.

ERIK JE SLUČAJNO VIDIO svoj odraz u ogledalu u dizalu, pa je na brzinu rukama prošao kroz kosu. Porasla je, a neće se stići ošišati prije Supriyina i Nilina sutrašnjeg povratka kući. Kćer su više oduševljavale njegove kovrče nego suprugu. On sâm nije imao neko mišljenje o tome, ali nije mu se sviđalo kad bi mu kosa padala u oči.

“Da nije možda Thomas bio umiješan u krijumčarenje cigareta?” pitala je Hanna.

“Da, to svakako zvuči najvjerojatnije.”

Mobitel se oglasio zvonkim zvukom i Erik se ponadao da je Supriya. Tek kad su sjeli u bolničku kantinu, imao je dovoljno mira da joj pošalje poruku da je Hugo pronađen. Dijelili su sve ono važno što im se događalo i bilo je teško zamisliti život bez nje. Prema satu na mobitelu, zrakoplov je trebao sletjeti za dvadeset šest sati.

Ali poruka nije stigla od Supriye, nego od susjeda s kojim je neki dan razgovarao na stubištu. Susjed je pitao želi li s njim na degustaciju piva. Zašto mu Supriya nije odgovarala? Mogao je vidjeti da je prvu poruku, onu da misli na nju, pročitala.

“Čekajte!” viknula je Hanna, pa je podigao pogled.

Lykke Henriksen žurila je prema izlazu. Bilo je očito da ih je vidjela i da nije željela s njima razgovarati. Od prvih nekoliko brzih koraka pobunili su mu se mišići nogu, ali utišao je pobunu ubrzavši još više. Lykke se okrenula i, vidjevši da je slijede, počela je trčati.

“Stanite!” zaurlao je Erik.

Sva su se lica okrenula prema njima. Čak i lice žene u kolicima koju

je morao zaobići. Prolazeći pokraj nje, shvatio je da je vjerojatno mislila da je upozorenje bilo upućeno njoj. Stigli su Lykke taman ispred ulaza, ali zastala je tek kad ju je zgrabio za ruku._

“Zašto bježite?” pitao je.

Lykke je gledala prema parkiralištu ne govoreći ništa. Ponovio je pitanje istovremeno puštajući njezinu ruku, ali i dalje nije dobio nikakvu reakciju.

“Što radite ovdje?” pitala je Hanna.

Zvuk koji je Lykke ispustila bio je mješavina uzdaha i jecaja.

“Željela sam vidjeti Huga.”

“Zašto?”

“Zato što mi je mlađi brat.”

Nekoliko metara od njih nalazila se klupa i Erik je kimnuo prema njoj.

“Sjest ćemo ondje i kratko porazgovarati.”

“Želim ići kući”, rekla je Lykke.

“Ili ćemo sjesti ovdje i razgovarati”, rekao je. “Ili ćete poći s nama do policijske postaje.”

Lykke je mirno stajala, zureći i dalje u parkiralište. Možda je zvučao nepotrebno oštro, ali umorilo ga je što je bila toliko nedokučiva. Nadao se da neće pokušati pobjeći. Ne zato što bi imala šansu, nego zato što su već pobudili zanimanje prolaznika. Bio je prilično uvjeren da ih je muškarac koji je bio iza njega pratio van. Pokazao mu je značku i tada je muškarac kimnuo i vratio se unutra.

“Samo sam željela vidjeti Huga”, rekla je Lykke.

“Dođite”, rekla je Hanna krenuvši prema klupi.

Ovaj je put Lykke poslušala upozorenje i oni su se smjestili posjeverši je između sebe. Ugurala je ruke između koljena, kao da ih mora spriječiti da nešto ne učine.

“Postoji li još nešto što nam niste rekli?” pitao je Erik.

“Kako to mislite?”

“Upravo tako kako sam i rekao”, odgovorio je. “Najprije ste nam rekli da nikada niste upoznali Thomasa, ali to nije bilo točno, zar ne?”

Lykke je odmahнула glavom.

“Pa vas sada pitam postoji li još nešto što nam niste rekli?”

Lykke je ponovno odmahнула glavom. Zatim se nagnula stiščući dlanovima sljepoočnice, kao da mora držati glavu da ostane na mjestu. Hanna je položila ruku na njezina leđa.

“Kako ste?” pitala ju je.

Lykke je ustala, zateturala i onesvijestila se.

52.

UZ MUKLI ZVUK LYKKE JE udarila o pločnik. Bacivši se na tlo, Hanna joj je tresla gornji dio tijela i zazivala njezino ime, ali Lykke nije reagirala. Prsni koš joj se podigao i Hanna je opipala puls na njezinu vratu. Bio je ubrzan i nepravilan. Ovo nije bila samo nesvjestica. Okrenuvši se, podigla je pogled prema Eriku kako bi mu rekla da otrči po pomoć, ali on je to već sâm učinio. Položivši Lykke na bok i podbočivši joj glavu, ostala je sjediti ondje s rukom na njezinoj nadlaktici.

Zašto im je toliko trebalo? Pa bili su točno ispred bolnice. Baš kad se okrenula prema glavnom ulazu, vidjela ih je kako guraju ležaj iz Hitne. Oni u bijelim kutama podigli su Lykke. Očito im je Erik objasnio o čemu je riječ jer nisu postavili nijedno pitanje, samo su se požurili natrag.

“Zamolio sam ih da me nazovu kad saznaju što joj je”, rekao je.

“U redu.”

Moraju razgovarati s Lykke čim se dovoljno oporavi. Svaki susret s Thomasovom kćeri pojačavao je osjećaj da je nešto skrivala.

“Jesi li se čuo s Oveom?” pitala je Hanna.

Erik je odmahnuo glavom, pa je nazvala njihova šefa i ispričala mu što se maločas dogodilo s Lykke. Kao i ono što im je Jenny rekla o Milieu Bergmanu i da je sumnjala da je Thomas krijumčario cigarete s njim.

“Ove će zadužiti nekoga da se odmah javi carini u vezi s krijumčarenjem”, rekla je čim je poziv završio.

“Odlično.”

Jedan automobil usporio je i skrenuo na parkiralište. Na bočnoj

strani stajao je natpis *Barometern*. Hanna je bila zahvalna što su tek sada došli, a ne dok je sjedila s Lykke na pločniku.

“Najbolje je da se požurimo”, rekla je i kimnula prema automobilu.

Ali već su ih primijetili. Automobil je stao, a novinar je iskočio van i dotrčao do njih.

“Hanna Duncker”, rekao je. “Zaista moram razgovarati s vama.”

Spustio je dlan na njezinu ruku i ona ju je otresla udarcem. Malo prejakim, ali zaista ju je prokletu naljutio.

“Smirite se”, rekao je.

“Možete nazvati glasnogovornika.”

“Već jesam, ali želio sam s vama razgovarati o nečemu drugom.”

Hanna je samo zurila u njega.

“Riječ je o vašem ocu.”

Da je Erik nije uhvatio za ruku, odalamila bi novinara. Nije ga više mogla gledati. Morala je otići odande. Požurila se prema automobilu.

“Imam teoriju o tome što se zapravo dogodilo Ester Jensen”, vikao je za njom.

Hanna je zastala, ali nije se okrenula. Nije imala snage za ovo. Ne sada. Erik je još uvijek stajao uz novinara. Zašto je ostao ondje?

“Erik”, rekla je zapovjedničkim tonom i prošla tih posljednjih nekoliko koraka do automobila.

Uskočila je za upravljač i pričekala nekoliko sekundi svog kolegu. Čim je zalupio vratima, krenula je. U retrovizoru je vidjela novinara kako zuri za njima. Fotograf je podigao fotoaparat i snimio nekoliko fotografija.

“Ne bi li trebala porazgovarati s njim?” pitao je Erik.

Ne miješaj se, skoro je vrisnula Hanna, ali ipak je duboko udahнула i pričekala nekoliko sekundi.

“To mogu učiniti poslije. Sad se moramo usredotočiti na istragu.”

“Okej”, rekao je Erik. “Nije li prije koji mjesec u Nynäshamnu bila

racija u kojoj je zaplijenjena gomila prokrijumčarenih cigareta?”

“Mislim da jest”, odgovorila je.

Prije mjesec dana uopće nije pratila vijesti, tada je bila zauzeta brušenjem letvica, bojenjem kuće i odvrćanjem misli od svega povezanog s Ester Jensen. Kakvu je to teoriju imao novinar? Čim pronađu ubojicu Thomasa Ahlströma, nazvat će ga. Ali najprije bi voljela dobiti bolju predodžbu o svemu tome sama. Erik je izvadio mobitel.

“Da, 1,5 milijuna cigareta pronađeno je na jedrilici koja je stigla s Baltika”, rekao je i odložio mobitel u krilo. “Ali zapravo ne znam ni za jedan slučaj ovdje u okolici.”

“U Degerhamnu je jedna luka”, rekla je. “I ne nalazi se naročito daleko od kuće u Södra Möcklebyju. Cijela ölandska obala prepuna je malih luka.”

Hanni je baka govorila o velikom krijumčarenju alkohola preko Baltičkog mora prije sto godina. Ali sada su se cigarete najčešće krijumčarile. U tome je bilo mnogo novaca, a za razliku od šverca droge, kazna je bila znatno blaža. Ali nije bila dovoljno upućena jer takve stvari obično nije istraživala policija.

Nakon što je parkirala automobil u garaži policijske postaje, otišli su ravno k Oveu.

“Mille Bergman nije ni u jednom registru”, rekao je. “Ali dvojica Rusa i jedan Šveđanin jesu zbog krijumčarenja cigareta u Grönhögenu prije dvije godine. Glavni istražitelj u Carinskoj upravi provjerit će je li njegovo ime u istrazi i razgovarati sa Šveđaninom koji je osuđen. Osim toga, jesenas je pronađen kombi pun cigareta kod Blasingea. Iako je postojala gomila fizičkih dokaza, nisu ih mogli ni s kime povezati.”

“Hoćemo li privesti Millea Bergmana?” pitala je Hanna.

“Mislim da možemo pričekati barem do sutra”, rekao je Ove. “Dok ne doznamo nešto više.”

“Okej.”

Erik je već izašao, a Hanna se zadržala na ulazu.

“Jesi li još nešto željela?” pitao je Ove.

I doista jest, ali nije imala pojma otkuda bi počela. Ili koliko bi mnogo trebala otkriti. U laktu joj je pulsirao bol i možda mu je trebala reći za kanistar za benzin i Volvo.

“Je li riječ o tvome ocu?” nastavio je.

Kimnuvši, vratila se unutra i sjela.

“Govori li ti što ime Robin Svensson?”

Ove je odmahnuo glavom.

“Zaletio se automobilom u stablo prije nekoliko godina i jučer sam se našla s njegovom sestrom jer ju je Kristoffer zvao. Uvjerena je da su Robin i Kristoffer nešto zajedno učinili.”

“A ti misliš da to ima veze s Ester Jensen?”

“Možda.”

Jednostavno nije mogla reći da.

“Što točno želiš?” pitao je Ove.

“Željela bih provjeriti i Robina Svenssona i automobilsku nesreću.”

Prije poduzimanja bilo kakvih istražnih mjera, morala je dobiti Oveovo odobrenje. Zapravo je željela provjeriti i Gunnara, ali shvaćala je da ta želja nije bila razumna. Doista nije bilo razloga zašto bi joj lagao, barem ne većih od toga što mu se nije sviđao Kristoffer - a to samo po sebi nije bilo dovoljno.

“Jesi li razgovarala sa svojim bratom?” pitao je Ove.

“Da, ali nije dobro prošlo.”

Oveova usredotočenost prebacila se na računalo. Oči su mu se kretale gore-dolje. Nakon nekog vremena pogledao ju je.

“Okej, učini to”, rekao je. “Ali moraš me obavijestiti ako saznaš i najmanju sitnicu koja ima veze s Ester Jensen.”

“Obećavam”, rekla je Hanna i ustala.

Možda bi ipak trebala nazvati novinara, poslušati barem što joj želi reći. Ili ne, ne želi to učiniti prije nego što razgovara s Kristofferom.

“Stigao je još jedan mejl danas”, rekao je Ove, pa je Hanna spuznula

natrag na stolicu. "Ovaj put nije bio anonimna. Jedna žena napisala je da si je napala u Ica Kvantumu u Färjestadenu."

Ica Kvantum u Färjestadenu bila je trgovina u kojoj je Hanna najčešće kupovala namirnice. Zaustavila bi se putem kući s posla. Bilo je nezgodno što je pošiljatelj odabrao baš tu trgovinu. Ali netko ju je očito pratio, to je jedino što bi objasnilo Volvo. Šetala je do tjesnaca gotovo svako jutro.

"Što sam to navodno učinila?"

"Nazvala si je ćelavom babetinom."

Ćelavom babetinom? Morala je suspregnuti smijeh. Nije li ta osoba mogla izmisliti nešto grublje?

"Kako se zove žena?" pitala je.

"Kristina Persson."

Hanna se toliko šokirala da nije mogla izustiti ni riječ. Ove ju je zabrinuto pogledao.

"Naravno da razumijem da ti..."

"Moja se majka zvala Kristina Persson."

"Oh", rekao je. "Nije mi to palo napamet."

Ove je znao da joj je majka preminula od raka. Lars je govorio o Kristini na većini saslušanja. O šoku koji su doživjeli kad se naglo razboljela i umrla. Kako se sve činilo beznačajno i mračno. Da ni u čemu nije mogao pronaći smisao. Upravo je tako zvučao dok bi ga Hanna pokušavala podići s kauča ili kreveta tijekom svih onih godina prije Ester. Tada se Hanna mučila uskladiti školu s pripremanjem hrane i čišćenjem kuće.

"Ovdje je riječ o mom ocu", rekla je.

"Možda, ali jednako tako..."

"Ne."

Jedino razumno objašnjenje bilo je da je riječ o njezinu ocu. Zašto bi inače upotrijebili majčino ime i uvlačili rak od kojeg je umrla? Pred kraj izgubila je svu kosu. Potpuno se promijenila, i izgledom i ponašanjem.

Ali tko je to poslao? Kristoffer se nikada ne bi ovako ponio prema njoj, čak i da je bio u Švedskoj i fizički u mogućnosti. Je li Esterina kći Maria željela da i ona pati? Ili možda Carina? Ali kako je to bilo povezano s onim što se dogodilo jutros? Osoba za upravljačem bio je muškarac.

“Je li itko pokušao ući u trag prethodnom mejlu?” pitala je.

“Da, ali nažalost neuspješno.”

Sada bi mu trebala reći za kanistar koji je stajao ispred njezinih ulaznih vrata. Zahtijevati da se provjere otisci. Za Volvo koji ju je pokušao pregaziti. Ali tada bi izgubila kontrolu nad strahom. Potražila je protuargumente. S obzirom na to da se mejl nije mogao pratiti do pošiljatelja, sumnjala je da bi na kanistru pronašli dokaze. A Volvo će teško pronaći. A ono najvažnije od svega: nije željela da se Ove predomisli oko Robina Svenssona.

Ustala je i izašla iz Oveova ureda. Na neki je način morala otkriti istinu.

53.

LYKKE...

Bilo je tako mračno, a glas je dopirao odnekud izvan tame. Je li bila zatvorena? Padala je i dugo se ništa nije čulo. Sve je bilo tihi crni zagrljaj. Odjednom je njezina majka bila ondje. Ljetno se sunce probijalo kroz prašnjavi kuhinjski prozor u Grönhögen. Obje su pred sobom imala svoju šalicu kave i mama konačno nije nervozno odmahivala glavom kad ju je Lykke pitala za Thomasa. Zaustila je kako bi joj govorila o njemu, ali zatim se ponovno pojavio onaj glas, onaj koji je mirno i razgovijetno izgovarao njezino ime. Glas ju je povlačio gore, dalje od mame. A ona to nije željela, željela je slušati o Thomasu. O tati.

“Lykke...”

Začepi, pokušala je viknuti, ali je samo nešto promrmljala. Otvorila je oči i zagledala se ravno u svjetlo. Bilo je toliko jako da je morala treptati. Neko nepoznato lice u svjetlu. Ljubazno lice uokvireno crnom kratkom kosom, i Lykke je zaboravila što je željela reći. Bijela odjeća ispod lica i nejasno ime na pločici. Medicinski tehničar.

“U Kalmarskoj si bolnici”, rekao je. “Onesvijestila si se.”

Lykke je sklopila oči pokušavajući se prepustiti tami, ali tama je nije htjela. Najprije se prisjetila samo onog starijeg muškarca kod informacijske ploče. Miris njegovih ruža bio je toliko jak da joj je izazivao mučninu. A zatim se sjetila policije i kako je pokušala pobjeći od njih kad su je pritiskali da govori o Thomasu. Zašto im jednostavno nije ispričala kako je bilo? Ali znala je zašto: jer se bojala.

“Lykke”, ustrajao je glas. “Vidim da si budna. Dobivaš infuziju.”

Otvorila je oči i zagledala se u svoju ruku, u iglu koja je prisilno unosila hranu u njezino tijelo. U ljepljivu traku koja ju je držala na mjestu. Od šoka joj je bilo teško razumjeti što se događa, ali brzo se trgnula. Očajnički se izvijala pokušavajući se osloboditi igle, ali medicinski tehničar čvrsto ju je držao.

“Pročitali smo tvoju povijest bolesti”, rekao je. “Gubitak svijesti bio je pobuna tvog tijela protiv načina na koji se prema njemu odnosiš. Pustit ću te ako obećaš da nećeš izvući iglu.”

Promatrao ju je iščekujući njezinu reakciju. Kad je kimnula, oslobodio joj je ruke. Zurila je u iglu. Ako bude dovoljno brza, možda će uspjeti. Ne, nije to bila dobra zamisao. Okrenula je glavu da ne gleda iglu.

“Je li policija još uvijek ovdje?” pitala je.

“Ne. Zašto bi bila?”

Lykke je uspjela uloviti njegov izraz lica prije nego što ga je promijenio. Boru na čelu koja se brzo izravnala. Tijelo koje se mrvicu nagnulo unatrag. Pitanje ju je učinilo nekom drugom osobom u njegovim očima. Onom pred kojom treba biti na oprezu.

“Ne znam”, rekla je. “Pomogli su mi.”

“Kada si posljednji put jela?” pitao je tehničar.

“U nedjelju navečer pojela sam klementinu”, odgovorila je. “Ali pila sam.”

“Nije dovoljno i ti to znaš. Kad su se problemi počeli vraćati?”

“Proljetos”, šapnula je.

Znala je točno vrijeme. U trenutku kad je došavši pred Rogerovu kuću, uvidjela da već ima suprugu i dijete. Ali nije to rekla, jer se sramila načina na koji se nosila s time. Kako se nosila sa svime. Iako je osjećala sav taj sram, svejedno je pogledavala uokolo, tražeći nešto čime bi se oslobodila. Nije željela biti ovdje.

“Vidim da ti je teško”, rekao je tehničar i položio ruku na njezino rame. “Što se dogodilo u nedjelju da si potpuno prestala jesti?”

Riječi su bile jedine koje su joj mogle pomoći da se oslobodi. Nije mogla podnijeti pomisao da bi mogla provesti noć s čvrsto zalijepljenom

iglom u ruci.

“Ništa posebno. Samo se trenutačno toliko toga nakupilo.”

Lykke je shvatila da riječi nisu bile dovoljne da je tehničar ostavi na miru. Da ode i da je ne zadrži ovdje. Tjedni provedeni u bolnici bili su stravični. Potpuni nedostatak kontrole. Važno je bilo samo kakav je dojam ostavljala, a ne kako se zapravo osjećala. Sjetila se zašto je usprkos odbojnosti došla ovamo.

“Ja sam sestra dječaka koji je nestao”, rekla je. “Odnosno, polusestra.”

Tehničaru su se raširile oči, ali ne od suosjećanja. Oprez se ponovno vratio.

“Mogu li ga vidjeti?” pitala je.

“Ne znam”, rekao je. “Ali razgovarat ću s njegovom majkom.”

54.

HANNA JE ZASTALA ISPRED Oveova ureda. Nije ga čak morala ni nagovarati da joj dopusti da provjeri Robina Svenssona. Dobila je ono što je željela, ali svejedno je na određeni način osjećala neuspjeli. Nije joj je sviđalo što je toliko otvoreno govorila o onome u što je sumnjala. Sada više nije bilo povratka. A Volvo? Kanistar za gorivo? Možda bi razmišljanje o njima bilo lijepo prepustiti nekome drugom.

Kretnja iza njezinih leđa potaknula ju je da nastavi do istražnog ureda. Svi osim Erika bili su ondje.

“Rezervirao sam stol za večeras u restoranu Kött & bar”,⁴ rekao je Amer. “Sad je tvoj posao da ga dovučeš onamo.”

“Znaš da je Erik vegetarijanac, ne?”

Amer se nasmijao.

“Da, mislio sam da će biti lijepa gesta. Ne brini se. Imaju oni i neku hranu za zečeve.”

“Super”, rekla je Hanna. “Erik je pitao hoćemo li na pivo večeras, pa se mogu pretvarati da idemo i pobrinuti da završimo na pravom mjestu.”

Sjela je za računalo i pronašla dosje istrage koja je provedena nakon što se Robin Svensson zabio u stablo i poginuo. Nije joj trebalo više od nekoliko minuta da pročita dosje. Tehnički pregled automobila nije pokazao nikakav kvar. Robin je imao 0,5 promila alkohola u krvi, a svjedok koji je vozio iza njega nije vidio da je automobil kočio ili

⁴ Šved. *kött & bar* - meso i bar. (op. prev.)

krivudao prije, samo je skrenuo s ceste i udario u stablo. Nedvojbeno je izgledalo kao samoubojstvo. Prelistala je dosje, ali nije pronašla izvješće s obdukcije. Jedino drugo objašnjenje koje je mogla smisliti jest da je Robinu na neki način pozlilo. Premda, u tom bi slučaju automobil krivudao.

Istražitelj je također došao do zaključka da je vjerojatno bila riječ o samoubojstvu, ali svejedno nije želio isključiti nesreću.

A tako je i bilo. Nitko nije mogao znati što se Robinu motalo po glavi prije nego što je poginuo. A je li uopće bilo i važno? Robin je umro, a nitko drugi nije bio fizički ozlijeđen. Premda, za obitelj je vjerojatno bilo. Za sestru Klaru. Možda je kolega zato odlučio formulirati zaključak tako nedorečeno.

Hanna se zavalila u uredski stolac, koji je zaškripao. Prema Klarinim riječima, Robin se počeo loše osjećati godinu dana nakon što je završio srednju školu. Onih nekoliko poslova koje je uspio pronaći nije uspio zadržati, ili je sam dao otkaz ili je otpušten. S te je strane imao mnogo sličnosti s Thomasom Ahlströmom. Popis Thomasovih poslova bio je znatno dulji, ali ni on ih nije uspijevaao zadržati.

Robin je dvaput bio primljen na psihijatriju. A njegova sestra bila je uvjerenjena da se loše osjećao zbog nečega što je učinio zajedno s Kristofferom. Klara je to, međutim, temeljila samo na tome što su odjedanput prekinuli sve kontakte i što bi se Robin razljutio i na sam Kristofferov spomen.

Ali to razdoblje. Godinu dana nakon što su Robin i Kristoffer maturirali, nekoliko tjedana prije njezine mature, ubijena je Ester Jensen.

Hanna je protrljala sljepoočnice. Dok su kartali u kuhinji, Robin se činio sretan, ali vratila se unatrag - prije toga. Ono čega se najviše sjećala u vezi s Robinom, bila je njegova sramežljivost. Svoju kod kuće šišanu kosu i bubuljice pokušavao je prikriti markiranom odjećom, koja je vjerojatno bila ukradena. Jedno je vrijeme bio zaista zainteresiran za nju. Potražio bi je ponekad kad bi završili na istoj zabavi. Ali možda je riječ ponajviše bila o nedostatku prijatelja s kojima bi se družio. Ona je, s druge strane, imala Rebecku, ali Rebecka se družila s mnoštvom ljudi i često bi nestajala. Tako je vjerojatno i Robinu bilo s Kristofferom.

Sjetila se još jedne stvari. Robinova obitelj pripadala je Jehovinim svjedocima i njemu je ustvari bilo zabranjeno ići na takve zabave. Vjerojatno je otuda proizlazila njegova očajnička želja da se uklopi. Klaru nikad i nije upoznala, a njihovih roditelja jedva se sjećala.

Nazvala je Robinovu sestru.

“Bok”, rekla je Klara. “Jesi li razgovarala s Kristofferom?”

“Pokušala sam”, rekla je Hanna. “Ali trenutačno me izbjegava.”

Kristoffer nije odgovorio ni na jedan njezin SMS. Dijete je vrištalo u pozadini. Vjerojatno starija djevojčica jer joj je Klara rekla da prestane. Malo preoštro. Moguće da je to samo bilo razočaranje koje je morala izbaciti iz sebe. Njezinu opomenu slijedila je šokom izazvana tišina.

“Obećavam da ću nastaviti pokušavati”, rekla je Hanna.

“Dobro”, rekla je Klara. “Vjerujem da će mi biti lakše podnositi Robinovu smrt ako saznam razlog. Pričekaj...”

Šapnula je kćeri ispriku, ali Hanna nije bila sigurna je li ona doprla do nje.

“Sjećaš li se još čega?” pitala je Hanna.

“Nažalost, ne.”

“Jesi li još uvijek Jehovin svjedok?”

“Je li to zaista važno?”

Nešto je tresnulo u pozadini i Klara je ponovno rekla kćeri da se stiša, ovaj put znatno mirnije.

“Ne znam”, rekla je Hanna.

“Ne, nisam”, uzdahnula je Klara. “I Robin je izašao. Zato mi i nedostaje toliko. Imali smo nekako samo jedno drugo.”

Hannu je zanimalo živi li Klara s ocem svoje djece, ali nije ju to pitala. Barem je baka s očeve strane bila uključena u živote svojih unuka.

Ušavši u prostoriju, Erik je zastao kod njezina stola i činilo se kao da nešto želi reći.

“Žao mi je, moram sada prekinuti”, rekla je Hanna. “Javit ću ti se kad

porazgovaram s Kristofferom.”

“Hvala.”

“Javila nam se susjeda Thomasa Ahlströma”, rekao je Erik čim je prekinula. “Vidjela ga je s nekom ženom u nedjelju poslijepodne. I sudeći po opisu, bila je to Lykke.”

“Gdje ga je vidjela?”

“U dvorištu ispred njegove kuće. I izgledali su ozbiljno posvađano. Susjeda misli da je riječ bila o Hugu.”

Najprije je Lykke rekla da se nikad nije našla s Thomasom, zatim da se to dogodilo samo jednom - kad se pojavio u njezinu dvorištu. Ovo je bila još jedna njezina laž u kojoj su je uhvatili.

“Zašto se susjeda tek sada javila?”

Bila je to više frustracija nego pitanje, ali Erik je odgovorio:

“Jer je u ponedjeljak bila primljena u bolnicu zbog zakazane operacije.”

“Kad ćemo razgovarati s Lykke o tome?” pitala je Hanna.

“Upravo je otpuštena iz bolnice. Dolazi u postaju s odvjetnikom sutra prijepodne.”

“Jesi li razgovarao i s bolnicom?”

“Da”, odgovorio je. “Tehničar najprije nije htio reći ništa više od toga da ima povijest poremećaja u prehrani. Ali pritisnuo sam ga, pa se pokazalo da nije jela od nedjelje.”

“Od nedjelje?”

“Znam.”

Posljednji dan

KAKO MILLE MOŽE BITI takav, nakon svega što su skupa prošli? Thomas je toliko bijesan na njega da se, doista osjeća kao da kipi. Žrtvovao se kako ne bi iznevjerio Millea i ovo mu je hvala?

Stvorila se kolona iza divovskog kampera njemačkih tablica, pa Thomas prikoči. Većini je jasno da se na ovoj dionici ceste ne može pretjecati, ali vozač iza njega prijeđe u suprotni trak i Thomas zalijepi ruku na trubu. Automobil se uspije vratiti prije nego što se sudari.

Mille je odbio odgovoriti tko su *oni*, a kad je Thomas zahtijevao da razgovara s njima, Mille je također rekao ne. Naposljetku je pristao da sam porazgovara s njima, tvrdeći da to svejedno neće ništa promijeniti. Da im trebaju kuće za pohranu cigareta. Jesenas su ostali bez cijele pošiljke kad su je ostavili u kombiju. Osim toga, pokušao je sve ublažiti. Tvrдио je da je rizik malen i da je to pristojna dodatna zarada. Rizik možda i jest malen za njega koji nema obitelj.

Thomas čvrsto stisne upravljač i baci pogled na retrovizor. Hugo se čini zadovoljan, a automobil iza njih drži se svog traka. Pokušao je Milieu dati ključeve, ali nije ih želio uzeti. Rekao je da on koji radi u agenciji za nekretnine mora biti ondje u slučaju da ih netko vidi i počne postavljati pitanja. To se dosad još nije dogodilo. Muškarci koji nose kartonske kutije u kuću i iz kuće koja je na prodaju ne pobuđuju nikakvo zanimanje.

Zašto je Mille takav? Thomas zapravo shvaća da ovdje mora biti riječ o Milleovu strahu. Stisak na upravljaču pojača se. Napad panike vreba, ali uspijeva ga zaustaviti disanjem. Zapeo je, a pokušavajući se izvući, samo tone još dublje. Što ako se oni pojave?

Kamper skrene i Thomas ponovno može dodati gas. Automobil iza njega također skrene. Ugledavši znak na kojem piše Hulterstad, puls mu se počne vraćati u normalu, ali pravi mir stigne tek kad se zaustavi ispred kuće i uzme Huga iz automobila. Sin gotovo uvijek tako djeluje na njega. Već i samo to što ga drži učini sve ostalo manje važnim. Mora onamo večeras, nema izbora, ali večeras je posljednji put. Teško da ga Mille ili oni drugi mogu prijaviti policiji, jer onda i oni padaju s njim.

Mogu me ubiti.

Ta mu pomisao izazove val mučnine. Ne, Mille to nikad ne bi učinio. Ali ti drugi? Ne zna. Možda strahuju da će ih razotkriti? Premda bi mu u tom slučaju jamačno zaprijetili ili ga pošteno pretukli. Sine mu da im više neće moći pomagati s kućama jer je dobio otkaz. Ali ako im to kaže, ne mora značiti da će mu povjerovati, a Selene ionako i dalje radi u agenciji.

Thomas pogladi Hugove svijetle koverče i sin se pokuša izvući iz njegova stiska. Čim ga spusti na tlo, potrči prema malenome plastičnom toboganu. Thomas ga je vidio u Biltemi i morao ga je kupiti. Jenny smatra da će razmaziti Huga, ali njemu je u tome zaista teško vidjeti problem.

Hugo se popne, ali ne uspijeva izvući noge ispred sebe, pa se umjesto toga spušta na trbuhu. Njegov smijeh kad se skotrlja u travu kao da odzvanja u Thomasu. Podigne sina želeći mu pomoći da se bolje spusti toboganom. Ali Hugo odbija sjesti na guzu, pa ga Thomas pusti da se nastavi spuštati na trbuhu.

Kad se Hugo ponovno popne, Thomas snimi fotografiju i pošalje je Jenny. Kao odgovor dobije *srce moje* i smajlića. A zatim:

Uskoro ulazim u vlak.

Divno će biti vidjeti te, napiše Thomas dodajući srce koje kuca.

Ponovno mu se javi misao. Da treba preskočiti odlazak u Södra Möckleby večeras. Ali to je jednako nemoguće kao i dosad. Ne može to učiniti Milleu. Brod s cigaretama na putu je, a u luci ne postoji dobro mjesto za pohranu. Osim toga, treba mu novac da može platiti Hektoru i nagovoriti ga da razgovara s Karlom. Možda bi čak mogao počastiti Selene ručkom u otmjenijem restoranu i izgladiti odnos s njom. Doista

mora dobiti svoj posao natrag.

Nekako će uvjeriti Millea daje večeras posljednji put. Strah zaiskri u njemu. Što ako njegov posjet Milleu izazove reakciju? Što ako *oni* dođu onamo?

“Žedan”, kaže Hugo.

“Onda moraš sa mnom unutra.”

“Ne.”

Thomas se ne voli udaljavati od Huga. Imaju, dakako, ogradu oko dvorišta i kuća se ne nalazi sasvim uz cestu, ali vrata su potrgana i Hugo bi ih možda mogao sam otvoriti. Ali sada je toliko zaokupljen igrom. Thomas uzme vrč vode iz hladnjaka, čašu i za sebe i za Huga i pakiranje rižinih krepera. Zvuk motora nagna ga da pogleda kroz prozor.

Hrđav automobil zaustavi se pred ogradom. Stravični scenariji projure mu kroz glavu. Nije trebao ostaviti Huga samog.

“Hugo!” viče, ali sin ga ne čuje kroz zatvoreni prozor.

Upravo je legao na trbuh na toboganu. Jedino što postoji u njegovu svijetu ta su žuta, zakrivljena plastika i trava ondje dolje.

Vrata automobila otvore se i Thomas se konačno pokrene. Istrči van preskačući sve stube odjednom. Ne smiju mu uzeti Huga.

55.

“HOĆEMO LI RADIJE U LILLA puben?” pitao je Erik. “Imaju bolje pivo.”

Hanna se s tim slagala, ali nije to baš mogla reći. Ostali su već sjedili u Kött & baru i postajali su nestrpljivi. Ili *gladni*, tu je riječ Amer upotrijebio. Poslao joj je poruku maloprije i pitao koliko im još treba.

“Daj da ja izaberem mjesto ovaj put”, rekla je Hanna. “Prije nego što požalim.”

“Samo sam predložio”, kaže Erik.

Bio je loše raspoložen. Očito mu Supriya nije odgovorila na poruke, a sada je ondje bila noć. Budući da su kasnili, Hanna je ubrzala korak.

“Žuri ti se ili što?”

“Ne, hodam kako i vozim. Nisi to primijetio?”

Tomu se zapravo i nasmijao.

Dok su poprijeko prelazili popločani trg Larmtorget, ugledala ih je na bočnoj strani terase restorana. Svi su bili ondje - čak i Carina i Ove. Amer je nešto govorio i činilo se da se Daniel bunio zbog toga. Dakako, situacija u istrazi bila je ozbiljna, ali dio napetosti popustio je kad je Hugo pronađen. Bili su iscrpljeni i trebali su napuniti baterije prije nego što sutra ponovno prionu na posao. Erik bi ih prošao da ga nije piknula laktom u rebra. Ubrzavši korak, prišao je ogradi.

“Što radite ovdje?” pitao je ugodno iznenađen.

“Uđite i sjednite”, rekao je Amer.

Čim su to učinili, pružio je svakom po pivo.

“Namjeravam voziti kući poslije”, rekla je Hanna.

Amer je okrenuo bocu pokazujući joj naljepnicu. Njezino pivo bilo je bezalkoholno. Erik se ogledavao oko sebe i činilo se kao da ga je kopkalo to kako su svi iz istražnog tima završili za istim stolom. Okrenuo se prema Hanni.

“Jesi li znala za ovo?”

Kimnula je, jedva se suzdržavši da ne prasne u smijeh.

“Znači, ovo je bilo isplanirano?” nastavio je.

“Da, pametnjakoviću”, rekao je Amer podižući čašu. “Posljednja večer s ekipom.”

“Hvala”, rekao je Erik i podigao pivo. “Baš sam dirnut. A od sutra više nećete morati slušati moje zanovijetanje.”

Činilo se da je njegovo loše raspoloženje sasvim iščezlo. Konobar je došao i primio njihove narudžbe. Svi za stolom naručili su hamburgere, jedino je Erik odabrao opciju s *halloumi*-sirom. Kad je konobar otišao, Ove je podigao čašu za još jednu zdravicu.

“Vraški dobro odrađen posao, svi zajedno”, rekao je. “Nastavite tako jer još nije gotovo.”

Ove i glasnogovornik održali su tiskovnu konferenciju poslijepodne. Hanna je nije gledala, ali pretpostavila je kakvi će naslovi proizići iz nje. *Hugo je živ i Ovdje je spašen Hugo*. Nadala se da će novinari ostaviti Jenny i Huga na miru. I Brora i njegovu kćer. Novinar iz *Barometerna* ponovno ju je zvao, i ona će mu se javiti čim uspije porazgovarati s Kristofferom.

Hugo je živ. Hanna se načas zaustavila na toj spoznaji. Bilo je to pomalo nevjerojatno uzevši u obzir koliko se dugo smatrao nestalim. Svi su isto osjećali. Čak joj se i Carina nasmiješila. Mobitel joj je zavibrirao u džepu, pa ga je izvukla van. Možda se Kristoffer konačno javio.

Da nisi slučajno još uvijek u Kalmaru? Rado bih se vidio s tobom.

Nije prepoznala broj, ali tri točkice ispod poruke nagovijestile su da je i sljedeća na putu. Ponovno je zavibrirao.

Pozdrav, Isak Aulin.

Poruka je pokrenula toliko mnogo pitanja u njoj. Znači li to da je Isak znao da živi na Ölandu? Nije se mogla sjetiti da mu je to rekla. I zašto bi se htio naći s njom?

“Što je?” šapnuo je Erik.

“Ništa”, rekla je, a ono neugodno rumenilo razlilo joj se obrazima.

Okrenula se prema Danielu, koji je sjedio na drugoj strani i izbjegavao pitanja o dečku s kojim je izlazio. Čak im ni njegovo ime nije želio reći. Hanna se pretvarala da mora na toalet kako bi na miru mogla odgovoriti Isaku. Restoran je bio u sklopu hotela, pa je stala malo dalje od recepcije.

O čemu je riječ? pitala je.

Samo reci da, napisao je. *Objasnit ću sve kad se vidimo.*

Spustila je mobitel i pogledala tamnokosu ženu koja je kupila pivo na šanku i krenula prema stubama. Izgledala je umorno. Vjerojatno se htjela opustiti nakon dugog dana, sama u hotelskoj sobi. I Hanna je zaključila da ne može reći ne. Morala je saznati što je Isak želio.

Možemo se naći u Pipesu za sat vremena.

Odabrala je mjesto daleko odavde kako je nitko od kolega ne bi vidio s Isakom.

Hvala!

Vratila se k ostalima, ali bilo joj je teško usredotočiti se i na hranu i na društvo. Činilo se da nitko nije primijetio da je uglavnom šutjela. Imali su dovoljno tema. Razgovaralo se o svemu i svačemu, od Oveove unuke preko Carinine potrebe da promijeni krov na kući do toga da Amerov sin mora nositi naočale iako ima tek četiri godine. Samo što je pojela, ispričala se rekavši da mora kući. Erik ju je zabrinuto pogledao dok je odlazila.

Čim je ušla u Pipes, ugledala je Isaka. Sjedio je s polupraznom čašom ispred sebe, kružeći prstom po njezinu rubu. Podigao je pogled i nasmiješio joj se, možda od olakšanja. Zgrčio joj se želudac. Progutala je slinu i prišla mu.

“Hvala što si došla”, rekao je Isak. “Što ćeš piti?”

“Sama ću naručiti.”

Okrenula se i prešla tih nekoliko koraka do šanka. Uzela je bezalkoholno pivo. Automobil je parkirala niže niz ulicu, uz staru autobusnu postaju, i još je uvijek željela voziti večeras kući. Naravno, događalo se već da je išla autobusom do policijske postaje, ali sutra je baš imala važno ispitivanje kćeri Thomasa Ahlströma.

“Zašto si želio da se nađemo?” pitala je kad je dobila pivo i sjela nasuprot Isaku.

Nesigurno se nasmiješio i možda ga je izostanak njezine reakcije natjerao da pogleda kroz prozor. Od nervoze joj je postalo mučno i uopće nije znala kako bi se trebala ponašati. Promatrala je profil njegova lica. Brada mu je bila kraća nego što je pamtila, a kosa već prošarana sjedinama, iako je bio samo nekoliko godina stariji od nje. Imao je košulju na sebi.

“Drago mi je što ste pronašli dječaka”, rekao je, i dalje gledajući kroz prozor.

“I meni”, rekla je Hanna.

Je li o Hugu želio razgovarati? Kako se grozno osjećao jer su sumnjali na njega? Ali zapravo nikad i nisu, ne zaista. On je samo bio trag koji su morali provjeriti. Sve su istrage obilovale takvima. Hanna je duboko udahnula, uvukla u sebe Isakov miris. Citrusni miris gela za tuširanje ponovno je bio prisutan, ali sada se osjetio i parfem koji je definitivno sadržavao muškatni oraščić.

“Bilo mi je teško kad ste došli u školu i postavili ona pitanja”, rekao je Isak. “Pogotovo o mojoj partnerici.”

Hanna nije znala što bi trebala odgovoriti. Polako prinijevši čašu ustima, otpila je gutljaj.

“Ali razumijem zašto ste to učinili”, nastavio je.

“Pa, zašto si se želio naći sa mnom?” ponovno je pitala.

Isak se okrenuo prema njoj i uputio joj novi osmijeh. Tek je tada uvidjela da je bio jednako nervozan kao i ona.

“Jer ne mogu prestati razmišljati o tebi.”

“Okej”, rekla je.

Okej? Kakva je to jebena riječ? Obrazi su joj gorjeli.

“I ja sam razmišljala o tebi”, požurila se reći.

Otpila je još jedan gutljaj piva, jer joj se glava činila sasvim praznom. Dio nje želio je ustati i otići. Ovo joj je bilo previše. Možda bi joj zapravo bilo jednostavnije da je urlao na nju.

“Ne radim ovo inače”, rekao je Isak.

Zamalo je ponovno rekla okej, ali uspjela se zaustaviti.

“Ni ja”, rekla je umjesto toga.

“I nisam nasilan. Pretjerao sam s onim dječakom, ali samo sam ga zgrabio za ruku.”

Često je na ispitivanjima slušala ovakve isprike, ali sada nije znala kako bi trebala reagirati. Toliko mu je jako željela vjerovati.

Vrata su se otvorila i skupina glasnih dečki u dvadesetima ušla je unutra. Zvučalo je kao da govore o svađi kojoj su svjedočili na trgu. Isak je pričekao da sjednu za stol malo dalje od njih prije nego što je nastavio.

“Nisam baš mislio da ćeš na taj način saznati što se dogodilo mojoj partnerici. I djetetu koje smo trebali dobiti.”

Tuga na njegovu licu stisnula joj je glasnice i nije vjerovala da će išta uspjeti reći.

“To je zasigurno bilo strašno”, protisnula je.

“Da, bilo je. A ja znam tko si ti. Odnosno, tko je tvoj otac.”

Ponovno ju je obuzeo poriv da ustane i ode. Naravno da je i s Fabianom bila nervozna, ali nikada ovako. Zadržao ju je Isakov molećivi pogled. Nije ni željela otići, ne zapravo. Prije nagnuti se naprijed i proći prstima kroz njegovu kosu.

“To sam znao već proljjetos, kad smo se upoznali”, nastavio je Isak. “I osjećao sam da si možda netko tko bi mogao razumjeti.”

“Razumjeti što?”

“Koliko je život ponekad proklet.”

Hanna ga je samo gledala. Upravo je to ona rekla Eriku nakon što su razgovarali s Isakom.

“Oprosti što sam tako izravan”, rekao je. “Ne znam što mi je. Jesam li rekao da ne mogu prestati razmišljati o tebi?”

“Da, spomenuo si”, rekla je Hanna.

I sad se nasmiješila. Maleni dio nje još je uvijek želio otići jer nije znala kako razgovarati s Isakom a da ne ispadne idiot. Ali bila je tako umorna od vlastitog bježanja. Taj dio nje neće pobijediti. Nagnula se naprijed, ponovno udišući Isakov miris.

Petak, 23. kolovoza

56.

HANNA SE OKRENULA prema jutarnjem suncu koje se probijalo unutar prostorije. Soba je imala nakošeni strop, a žaluzine nisu bile sasvim spuštene. Svjetlo je stvaralo sjene poput dugih tankih ruku koje su pipale po zidu, tražeći je. Nešto je bilo drugačije i trebao joj je trenutak prije nego što je shvatila što, jer bila je to odsutnost. Pomanjkanje. U tijelu nije bilo nemira.

Polako joj se vratio jučerašnji dan. Isakov osmijeh. Njegov miris. Onaj intenzivni pogled koji je nije napuštao. Nakon što je popustila početna nervoza, bilo je tako lako razgovarati s njim. Konačno je bila svoja. Ne ona sa strane, koja promatra i osuđuje.

Odlazak na toalet, tuširanje, odijevanje, doručak - tako je izgledao jutarnji ritual. Šetnju do tjesnaca preskočila je. Ni glava ni tijelo nisu se trebali pročistiti. I nije se željela izložiti šljunčanom putu na kojem ju je onaj sivi Volvo umalo pregazio. Letimičan pogled po okolici bio je jedini oprez koji si je dopustila kad je izašla iz kuće. Na neki neobičan način jučerašnja se jutarnja šetnja više nije činila stvarnom. Ne na isti način kao Isakov parfem, njegove ruke oko njezina tijela tijekom zagrljaja kad su se pozdravljali ispred Pipesa.

Tek kad se parkirala ispred policijske postaje, misli su joj se vratile na istragu. Na ispitivanje Lykke Henriksen koje će se uskoro održati. Tko je ubio Thomasa Ahlströma i zašto? Hanna je odbijala odustati dok to ne sazna. Kad se popela u istražni ured, Erik je jedini bio ondje.

“Dobro jutro”, rekla je. “Jesi li išta spavao noćas?”

“Nešto malo. Ti?”

“Zašto ne bih spavala?”

Erik je tako čudno djelovao da je pomislila kako je možda prošao pokraj Pipesa kad se vraćao kući u Varvsholmen. Ona i Isak zadržali su se ondje dok se pivnica nije zatvorila u jedanaest sati. Ali ne bi bilo u njegovu stilu samo proći onuda, prije bi pokucao na prozor i mahao.

“Razgovarao sam s Isakom.”

Ne odgovorivši, otišla je sjesti za računalo i upalila ga. Što znači razgovarao? Je li mislio nakon? Nije dobila dojam da se poznaju.

“Nije ti rekao?” pitao je Erik.

“Nije.”

Zurila je u prozorčić u koji je trebala upisati lozinku. Nije se mogla sjetiti nijednog slova ili broja. Ako su razgovarali nakon njihova susreta, željela je znati što je Isak rekao o njoj, ali kako da ga to pita a da ne zvuči trknuto?

“Zvao me je prekjučer”, rekao je. “Jer se sramio svoje reakcije kad smo se našli s njim u školi. I molio me tvoj broj, ali nisam mu ga dao.”

“Zašto nisi?”

“Hugo tada još nije bio pronađen, i nije mi se činilo kao dobra ideja.”

Frustrirana, stisnula je oči, a kad ih je otvorila, uspjela je upisati lozinku i ulogirati se.

“Onda, kako je bilo?” nastavio je.

“Ugodno.”

Željela je reći nešto više, sad kad je ipak priznala s kim je bila, ali upravo je tada Carina ušla na vrata i njezina je želja nestala. Hanna je otvorila prvi nepročitani mejl, ali nije vidjela što piše. Isakove ruke ponovno su bile oko nje. Njegova brada škakljala joj je obraz. Zagrljaj kojim su se rastali trajao je nekoliko sekundi, i nije ga željela pustiti. Nakon posljednjeg dubokog udaha odmaknuli su se jedno od drugoga. Otišli svatko u svoj automobil.

I što sad? Nisu ništa dogovorili, a Hanna nije znala hoće li mu se usuditi javiti.

Odmah nakon Carine ušao je Amer, čiji je stajaći stol bio nasuprot Erikovu.

“Jesam li nešto propustio?” pitao je prelazeći pogledom po njima.

“Ne”, nasmiješio se Erik. “Hvala na jučerašnjoj večeri.”

“Hvala tebi”, rekao je Amer. “Daj ponovi, kad ono slijeću?”

Erik je jučer barem petnaest puta rekao vrijeme.

“U šesnaest i trideset”, odgovorio je.

Hanna je uzela mobitel i pronašla prvu Isakovu poruku. Onu u kojoj je napisao da bi se rado vidio s njom, a ona nije imala pojma zašto. A zapravo je tako jednostavno. Samo treba reći. Erik ju je pogledao s osmijehom na licu.

“Što je?” pitala je iako je znala odgovor.

“Ništa.”

Amerova je znatiželja lutala između njih. Hanna je spustila mobitel, zaslonom okrenutim prema dolje. Ponovno se pokušala usredotočiti na mejl. Izbrisala je informaciju policijske uprave za područje Jug o regrutaciji policajaca i civilnih suradnika.

Malo prije pola devet otišli su u sobu za sastanke. Lykke je trebala doći na ispitivanje već oko devet.

“Obavit ćemo brzinski sastanak”, rekao je Ove. “Mille Bergman spominje se u istrazi krijumčarenja cigareta.”

“Na koji način?” pitao je Daniel.

“Posjedovao je spremište za čamce u koje su se pohranjivale cigarete kad bi stigle na otok. Ali tvrdio je da je provaljeno unutra. A istraga koja je provedena u spremištu podupire njegovu tvrdnju. Nisu pronađeni nikakvi dokazi da je umiješan, pa je prilično brzo izuzet iz daljnje istrage.”

“Što ćemo onda učiniti?” pitala je Hanna.

“Pričekat ćemo s odlukom dok ponovno ne ispituju Švedanina koji je bio u zatvoru zbog krijumčarenja.” Ove je popravio naočale prije nego što je uvećao fotografiju otiska cipele i nastavio. “Forenzičari kažu da se na potplatu vjerojatno nalazi oštećenje koje je ostavilo otisak. To je ona svijetla crta koju vidite gore desno. Nažalost, nisu još uspjeli identificirati marku.”

“Može li to značiti da cipela nije švedske proizvodnje?” pitao je Erik.

“Zanimljivo razmišljanje”, rekao je Ove. “Iznijet ću ga forenzičarima.”

“Imam još jedan podatak o Lykke Henriksen”, rekao je Daniel. “Zvao sam njezine profesore i one s kojima je studirala. Svi su je sa sveučilišta opisali kao ambicioznu i kao osobu kojoj se teško približiti. Ali ravnatelj gimnazije koju je pohađala rekao je da je u drugom razredu bila suspendirana na dva tjedna.”

“Što se dogodilo?” pitala je Hanna.

“Ozlijedila je drugu učenicu.”

57.

S PRIJAMNOG PULTA NAZVALI su ih u deset do devet i obavijestili ih da je Lykke Henriksen stigla. Erik je napustio sastanak kako bi otišao po nju dok je Hanna pripremala prostoriju za ispitivanje. Blago se osmjehnuo kad se sjetio kako je razotkriveno njegova kolegica izgledala jutros. Zaista mu je drago što je pronašla nekoga, a taj je Isak očito ipak pristojan.

Još manje od osam sati, onda će napokon moći zagrliti Supriyu i Nilu. Noć mu je bila rastrgana tjeskobom. Tek kad je vidio Supriyinu poruku da su ona i Nila u zračnoj luci i da ulaze u avion, uspio se opustiti dovoljno da zaspi. Usprkos nedostatku sna nije se osjećao umorno. Pogledao je na sat. Trebale su već sletjeti u Frankfurt. Zašto se Supriya nije javila? Nije napisala nikakvo objašnjenje za svoju prijašnju šutnju, samo da je fantastično što je Hugo pronađen.

Potisnuo je čežnju i otvorio vrata prema prijmu. Činilo se da ni Lykke nije spavala. Tamni kolotovi ispod očiju bili su golemi. Odvjetnica je pružila ruku kako bi poduprla Lykke dok je ustajala, ali ona ju je ignorirala. Već je u nekoliko prilika susretao ovu odvjetnicu i sviđala mu se. Premda, shvatio je da je razlog djelomično bio taj što je govorila finski varijetet švedskog, na što je bio slab.

Lykke se obgrlila dok su prolazili hodnikom, a Erik nije ni pokušavao razgovarati s njom. Znao je da to nije dobra ideja. Također, znao je da ne bi trebao, ali otvorio je aplikaciju za praćenje letova koju si je instalirao i vidio da se onaj u koji su, nadao se, Supriya i Nila ušle još uvijek nalazio u zraku iznad Austrije.

Hanna je sjedila u prostoriji s videonadzorom i čekala ih. Pozdravila

je, ali Lykke nije reagirala, samo se spustila u jednu od fotelja. Nakon što ih je pitala žele li nešto popiti - obje su odbile - odvjetnica riječima, a Lykke odmahnuvši glavom - Hanna je pokrenula snimanje i objasnila tko je prisutan i zašto.

“Završili ste prirodoslovni smjer u Gimnaziji Larsa Kagga”, rekao je Erik.

Lykke je kimnula te dodala “da” kad su je upozorili da mora upotrebljavati riječi. Trljala je rukav na mjestu na kojem je bila nekakva mrlja. I ona i odjeća trebale su pranje.

“Kako ste se slagali s kolegama iz razreda?”

Lykke je krišom pogledala odvjetnicu, možda jer su je pitanja zbunila. Odvjetnica joj se ohrabrujuće nasmiješila.

“Većina je bila draga”, rekla je Lykke.

Ponovno je pogledala odvjetnicu i ovaj se put ona ubacila:

“Zašto je ovo ispitujete?”

Erik je ignorirao odvjetnicu, još uvijek usredotočen na Lykke.

“Bili ste suspendirani na dva tjedna tijekom proljetnog polugodišta u drugom razredu. Možete li nam reći nešto o tome?”

Lykke se pomaknula naprijed u fotelji i izgledalo je kao da bi se najradije spustila na pod.

“Ne želim razgovarati o tome”, rekla je. “To nema nikakve veze s ovim.”

“Mi ćemo odlučiti o tome”, rekla je Hanna. “Ispričajte nam.”

“Bila je jedna cura u mom razredu koja me maltretirala cijelo vrijeme”, rekla je Lykke. “Naposlijetku mi je prekipjelo, pa sam je odalamila pladnjem za hranu. Nisam mislila da će to tako loše proći.”

“Što se dogodilo s djevojkom?” pitao je.

“Imala je nekoliko šavova na čelu.”

“Imate li često problema sa savladavanjem bijesa?”

Lykke nije ništa rekla, ali i tišina je bila odgovor.

“Ispričaj im o Vaxholmu”, upozorila ju je odvjetnica.

Lykke je pogledala Erika i činilo se da traži odobrenje, pa joj ga je dao. Mogli su se poslije vratiti na suspenziju ako bude potrebno.

“Da, prošli ste me put pitali imam li kakav dokaz. Za vezu s Rogerom, dakle”, rekla je Lykke. “Pa, proveli smo vikend u Vaxholmu.” Eriku je izgledala umorno i pod stresom, ali ipak prisutnije nego tijekom prijašnjih ispitivanja.

“Nastavite”, rekla je Hanna.

“Bio je to vikend s devetnaestog na dvadeseti travnja. On je sve plaćao, ali bili smo u hotelu Vaxholm. A u subotu smo otišli u dugu šetnju i jeli u restoranu Hamnkrogen. Netko nas je morao vidjeti.”

“Hvala”, rekla je Hanna. “Provjerit ćemo to.”

“Hajdemo radije porazgovarati o vašem ocu Thomasu”, rekao je Erik. “Recite nam o drugom susretu s njim.”

Lykkine oči širom su se otvorile i strah kao da je izbijao iz nje. To je Erika ispunilo nadom.

“Imamo svjedokinju koja vas je vidjela u njegovu dvorištu”, nastavio je.

Trzanje odvjetničinih usana ukazivalo je da vjerojatno nije znala ništa o tome. Lykke se sklupčala u fotelji i stisnula rukama oči.

“Morate nam reći što se dogodilo”, rekla je Hanna.

“Znam”, promrmljala je Lykke kroz ruke. “Samo, tako mi je teško.” Nakon nekoliko trenutaka pustila je ruke da padnu na koljena. Podigla je pogled prema njima, ali nije sezao dalje od njihovih brada. “Otišla sam onamo razgovarati s njim.”

I glas i ruke su joj drhtali.

“Zašto?” pitao je Erik.

“Jer nisam bila ljubazna prema njemu kad se iznenada pojavio kod mene u Grönhogenu. Željela sam se ispričati.”

“Jeste li to učinili?”

“Ne.”

“Zašto niste?” pitala je Hanna.

“Nisam do toga stigla.”

Odvjetnica je pogledala svoju klijenticu, ali nije se umiješala. Premda, činilo se da Lykke još uvijek njezin pogled doživljava kao podršku.

“Vidjela sam Huga u dvorištu”, rekla je. “Tek sam tada shvatila da je Thomas imao dijete s kojim je odabrao ostati. Hugo je bio sam, pa sam krenula prema njemu. Zatim je istrčao Thomas urlajući na mene kao da sam uljez.”

“Jeste li se svađali?”

“I ja sam njemu vrišteći izgovorila neke stvari.”

“Što ste mu rekli?” pitala je Hanna.

“Ne sjećam se. Bila sam tako prokleta bijesna. Činilo se kao da mu ništa ne značim, dok mu je onaj maleni dječak... Vidjelo se koliko ga je mnogo volio.”

Ugrizla je donju usnu.

“Znate što?” pitala je Hanna. “Mislim da se točno sjećate što ste vikali. I da vam je zato sada toliko teško.”

Lykke je ponovno sakrila lice rukama.

“Što ste mu rekli?” pitala je Hanna mirno.

“Idi dovraga sa svojim jebenim djetetom”, zajecala je Lykke. “I da bih voljela da je on mrtav. Ne mama.”

Ruke su joj ponovno pale na koljena i ona se zagledala u njih.

“Što se zatim dogodilo?” pitao je Erik.

“Nisam više mogla biti ondje. Pobjegla sam i Thomas je potrčao za mnom, ponovno urlajući, ali nisam čula što. Doista nisam.”

Posljednje riječi bile su jasno upućene Hanni.

“Jeste li ga vidjeli nakon toga?” nastavio je Erik.

“Ne.”

“Jeste li ubili Thomasa?” pitala je Hanna.

“Ne.”

Lykke se prisilila pogledati ih u oči.

“Ne, nisam ga ubila, ali učinila sam nešto još osim pukog vikanja. Podigla sam ruku prema Hugu, u trenutku bijesa. Thomas je vjerojatno mislio da ću ga udariti, jer me pokušao zgrabiti. Gurnula sam Thomasa. Prilično jako, i pao je na leđa.”

58.

POLICAJKA JE ZAVRŠILA ispitivanje, ali unatoč tomu što je Lykke čula riječi, nije se usudila vjerovati im. Ostala je sjediti, očekujući da će stići dodatna pitanja. Ili da će joj reći da je uhićena ili kako god se to već zvalo, jer vjeruju da je ubila svog oca. Da će morati provesti nebrojene noći zatvorena u ćeliji. Bila je toliko nervozna prije ispitivanja da nije mogla spavati, ali usprkos svemu uspjela je pojesti zdjelicu jogurta za doručak. Prije nego što su je jučer otpustili, bila je primorana posjetiti psihijatra, i sljedeći tjedan već ima zakazan ponovni susret. Da nije počela jesti, riskirala bi hospitalizaciju.

Tjedni koje je provela na psihijatrijskom odjelu bili su užasni i nije se željela vraćati onamo. Ili u neku ćeliju. Mrzila je biti zatvorena. Nemati kontrolu. Na mišljenje policajaca o njoj više nije mogla utjecati, ali uspjela je već prije nadići odbojnost prema hrani, pa to mora učiniti i sada.

Još se uvijek predobro sjećala dana kad se vratila kući iz bolnice. Sjedila je u dvorištu pod vunanim pokrivačem. Smrzavala se premda, je bio srpanj. Leptir žučak lepršao je pokraj nje i njegovi su je pokreti opčinjavali. Ta neobična mješavina neujednačene slučajnosti i odlučnosti. Na nekoliko sekundi zastao je na jednom od žabljih ljiljana, a zatim nastavio dalje. Ostavio ju je s čvrstim uvjerenjem da želi postati biolog.

Svi su ustali, pa je to učinila i Lykke. Očito su je namjeravali pustiti da ode, jer ih je policajac otpratio natrag do prijma. Odvjetnica ju je zaustavila ispred postaje.

“Imaš li kakvih pitanja?”

Odmahnula je glavom.

“Javi se ako ih budeš imala.”

Lykke je kimnula, trenutačno nije mogla govoriti. Odvjetnica joj je stisnula ruku i krenula prema svom automobilu. Čim je Lykke sjela u svoj, krenule su joj suze zbog svega onoga u čemu nije uspjela. Navesti Rogera da je voli. Navesti Thomasa na isto. Upisati doktorat. Znati što učiniti od svog života. Ali ponajviše: upoznati Huga. Medicinski tehničar koji joj je rekao da će pitati Jenny može li ga vidjeti nikad se nije vratio. Možda je odustao od toga. Da se Lykke obratila izravno Jenny, ona bi je zasigurno optužila da je *stalker*.

Krivnje se bilo nemoguće riješiti. Možda bi sve završilo drugačije da je ostala i razgovarala s Thomasom ispred njegove kuće. Da nije bila takav jebeni idiot.

Voljela bih da si ti mrtav!

Kako je to itko mogao reći svom ocu? Pronašla ga je, a zatim ga je gotovo odmah ponovno izgubila. Posljednje sjećanje na njega bilo je kako vrišti i trčeći prilazi njezinu automobilu. Kako pokušava silom otvoriti vrata. Potreba da upozna Huga iznenadila ju je. Tu malenu osobu koja je dijelila velik dio njezinih gena. Čelom se naslonila na upravljač. Zašto je tako podigla ruku prema njemu?

Odvjetnica je rekla da joj može pomoći da tuži sveučilište. Da vjerojatno nisu ispravno razmotrili njezinu prijavu na doktorat. Ali Lykke više nije bila sigurna želi li ga upisati, ni želi li se uopće više vratiti u Uppsalu.

Ondje će biti teško izbjeći Rogera.

Podigla je glavu i pogledala se u retrovizor. Protrljala je trag koji je upravljač ostavio na čelu. Odvjetnica je dvojila oko prijave Rogera policiji.

Da ga nisi udarila...

Da ga nije udarila, možda bi imala izgleda. Ali što je trebala učiniti? Pustiti ga da je uguši? Siluje? To je bilo jedino što Lykke nije rekla policiji. Da je Roger silom gurnuo ruku u njezine gaćice, da ju je pritisnuo uz njezino spolovilo i rekao joj da će je pojebati posljednji put.

Za to se, doduše, ispričao. Vjerojatno više zbog straha nego zbog ičega drugog.

Odvjetnica joj je ipak rekla da sačuva Rogerove poruke, ako ga usprkos svemu odluči prijaviti policiji. I dok ne završi istraga o Thomasovoj smrti. Pokušala ju je smiriti rekavši joj da policija samo ispipava okolnosti u vezi s njom, da je jasno da nemaju ništa što bi je moglo povezati s ubojstvom. Lykke je iskopala jednu od Rogerovih poruka:

Nažalost, ne mogu. Imam gomilu ispita za ispraviti.

Bilo je to koji mjesec nakon Vaxholma. Lykke je predložila da ponovno nekamo otputuju za vikend jer je čeznula za oblacima u kojima su tada bili. Ponajviše zato što je osjetila razliku u tome kako ju je ondje dodirivao i gledao. Nakon toga, odbijanje je dolazilo sve češće i negdje duboko u sebi zapravo je znala da je više ne želi, ali nije to mogla prihvatiti. A zatim je vidjela njegovu suprugu i njihovo dijete i shvatila da je sve bila samo igra. U tom ga je trenutku zaista mogla ubiti, i ta ju je spoznaja prestravila.

Bila je uvjerenjena da je to i policija shvatila. Čak i da im je rekla kako je sve bilo, nije vjerovala da bi joj to pomoglo.

Gurnula je Thomasa. Ponekad je to bilo sasvim dovoljno da osoba umre.

U mislima se vratila u Vaxholm. Na šetnje pitoresknim ulicama. Na večeru od tri slijeda u Hamnkrogenu. Kako ju je Roger gledao u oči i rekao joj da je voli. Kako se zbog toga osjećala. I nije mogla pojmiti kako bi ikad ikome više mogla tako vjerovati.

Upalila je automobil i krenula. Željela se vratiti kući u Grönhögen. Žabljim ljiljanima i leptirima. Moru.

Čim je stigla kući, presvukla se u kupaći kostim. Od hrane na koju su je prisilili u bolnici i jogurta popustila je ona najgora zimica. Osjećala se prljavo i trebala je izbaciti psihičku napetost. S ručnikom omotanom oko tijela uputila se prema stjenovitoj plaži pokraj kuće. Imala je zapravo veću želju zaroniti u dubine kamenoloma, ali ondje je bilo hladnije, a i trenutačno nije željela nikoga susresti.

Odloživši ručnik na tlo, oprezno je koračala skliskim stijenama i,

čim je postalo moguće, počela je plivati. Ravno naprijed. Zaronila je i nekoliko puta snažno zamahnula rukama. Zadržala dah sve dok joj se nije učinilo da će joj pluća prsnuti.

Kad je ponovno izronila na površinu, uvidjela je da nije sama. Stotinjak metara dalje, na stijeni, ležao je tuljan, glave okrenute prema njoj. Ugledavši je, skliznuo je s kamena i nestao.

Lykke je zastala, održavajući se na vodi. Osjetila je zov iz mraka, iz dubine. Ali nije željela onamo, pa se okrenula i otplivala natrag.

Posljednji dan

“HUGO!” ZAURLA THOMAS.

Krajičkom oka zapazi kako vozač automobila preskače ogradu i ulazi u dvorište. Strah je isti kao i prijepodne na igralištu. Da će izgubiti Huga i morati za to odgovarati Jenny. Hugo se okrene prema njemu, ali ne pomakne se.

“Ne!” Thomas zavrišti prema vozaču. “Kvragu!”

Tek kad podigne pogled, shvati da je to Lykke. Ona naglo zastane i zagleda se u njega, ne izustivši ni riječ. Lice joj se sasvim zgrčilo zbog njegovih riječi.

“Oprosti”, kaže Thomas.

Zbog stresa koji se kovitla u njemu, riječ zazvuči kao graktanje. Ne razumije ju. Ona je ta koja je napisala pismo, ali kad ju je nazvao, nije željela razgovarati, a kad ju je posjetio, ispsovala ga je jer je bio idiot prema Natalie. Vrištala na njega da ga mrzi.

Pa ipak: kći mu je. Sve je ovo njegova krivnja. Ovako je jer ju je iznevjerio. Ništa ne želi više od toga da joj priđe i zagrlji je.

Lykke se približi Hugu na toboganu i pobuna koja izađe iz Thomasovih usta instinktivna je reakcija. Pogled koji mu kći uputi toliko je ispunjen gnjevom da se Thomas šokira. Ne uspijeva izgovoriti ni riječ.

“Prokletniče!” vrišti Lykke. “Za mene te bolio kurac, a za njega... Idi dovruga sa svojim jebenim djetetom.”

Učini nekoliko koraka i podigne ruku. Koji kurac radi? Misli li udariti Huga? Hugo izgleda sasvim preplašeno.

“Prestani!” upozori je Thomas.

“Mrzim te”, zajeca Lykke.

Thomas se požuri naprijed kako bi je utješio, a Lykke ga udari ravno u prsa.

“Voljela bih da si ti mrtav!” zavrišti. “Ne mama!”

Udarac je toliko snažan da se Thomas stropošta i završi na guzici. Sav zrak izleti iz njega.

Lykke se okrene i otrči natrag prema ogradi.

“Stani!” vikne Thomas.

Nervoznije nego što je namjeravao, pa ga, naravno, Lykke ne poslušaj, nego se popne preko ograde. Sok popusti, pa Thomas ustane i počne trčati, ali već je sjela za upravljač. On poseže za kvakom, ali automobil se tada cimne. Ruka klizne s metala i primoran je baciti se u stranu. Automobil skrene unatrag iza ugla, a zatim odjuri.

Frustracija mu izmakne u obliku psovke i Hugo ga oponaša. Bilo bi tako tipično za njega da prvo što sin kaže kad se nađu s Jenny na Glavnom kolodvoru bude *jebeno sranje*. Bi li trebao početi za Lykke? Ne, to nije dobra ideja. Umjesto toga, vrati se u dvorište i podigne Huga. Gurne nos u njegovu kosu. Lykke je samo željela izazvati njegovu reakciju svojim ispadom prema Hugu, a ponovno ju je iznevjerio.

“Jebeno sranje”, hihoće se sin.

Čini se da je već zaboravio krikove koji su maloprije letjeli oko njega.

“Da”, kaže Thomas. “Jebeno, prokleta sranje. Ali to se apsolutno nikako ne smije govoriti.”

Odnese Huga do stuba i posjedne ga ondje, uzme pakiranje rižinih krekeri iz kuhinje i pruži jedan sinu. I on uzme jedan premda nije gladan.

Susret s Lykke još je uvijek poput boli u želucu. Kako da postupi prema njoj? Možda je najbolje pričekati dok mu se ponovno ne javi, dati joj vremena, premda nije nimalo sigurno da će ona to i učiniti. Razmišlja da joj napiše pismo i pokuša sve objasniti, ali pisanje nikad nije bio

njegov stil. Ne žali što je napustio Natalie, ali trebao se potruditi zadržati Lykke u svom životu.

Ali kako bi to uopće prošlo? Tih godina, nakon što su on i Natalie prekinuli, nije bio pogodan biti nečiji otac. Tek mu sada postaje jasno čemu je izložio Natalie. Bila je mlađa od njega i vjerojatno je sanjala o nečemu drugom, a ne o brizi za malo dijete. Govorila je o odlasku u New York i radu u baru. Drugom je pak prilikom željela ići u Berlin. Thomas iskoristi Nataliene roditelje kako bi odbacio krivnju sa sebe. Pomogli su joj, na način na koji njegovi roditelji to nikada ne bi učinili.

“Gotov”, kaže Hugo i ustane.

Zatetura kad krene niza stube, pa Thomas pruži ruku i pridrži ga.

“Može sam”, buni se sin.

“Znam da možeš sam.”

Pogleda sat na mobitelu. Za nešto više od tri sata mora biti u Södra Möcklebyju i nema drugog izbora osim da povede Huga sa sobom. Susjeda bi ga mogla pričuvati, ali ne želi biti primoran izmišljati laži o tome kamo ide. Osim toga, želi da Hugo bude s njim kad ode po Jenny na željeznički kolodvor.

Možda joj putem kući može reći za Lykke? Bit će mnogo gore ako to sama otkrije. Obuzme ga užasna sumnja. Da se Lykke već javila Jenny. Ali zašto bi to učinila? Možda da joj kaže kakvo je on đubre?

Hugo je na putu prema vratima ograde.

“Čekaj”, kaže Thomas požurivši onamo. “Kamo ćeš?”

“Kravice.”

“Ne, ne danas.”

Hugovo se lišće sasvim namršti.

“Želiš li se kupati?” pita Thomas.

Lice se ozari i Hugo otrči natrag prema kući. Tijekom toplinskog vala sjedio bi na obali i brčkao se u moru, ali samo kupanje obavljalo se u kadi. Sin taman doseže kvaku, ali ne može sam otvoriti vrata.

“Stižem”, kaže Thomas.

Mobitel mu zvoni, zove ga Karl. Thomas zuri u ime na zaslonu i ne zna što da učini. Gnjev zbog toga kako se Karl ponio prema njemu istog se časa ponovno vrati, a ne želi ga izbaciti iz sebe pred Hugom. Ne opet. Dovoljno je loše što je Hugo vidio ono što se dogodilo između njega i Lykke.

“Tata!”

Thomas otvori vrata istovremeno se javljajući na mobitel.

“Oprosti”, kaže Karl.

Toj se riječi Thomas ni najmanje nije nadao, pa zanijemi od iznenađenosti.

“Bio sam idiot kad smo se vidjeli”, nastavi njegov šef. “Naravno da vidim koliko se trudiš na poslu.”

Thomas i dalje ništa ne govori. Hugo silom svlači odjeću sa sebe putem do kupaonice, i Thomas je nogom napucava prema košari za prljavo rublje. Pušta vodu i provjerava je prstima sve dok ne postane dovoljno topla. Karl govori o tome kako su on i Madeleine zabrinuti za Selene, a Thomas ne razumije kamo taj razgovor vodi.

“Ne želim te opterećivati Seleninom depresijom”, kaže Karl naposljetku. “Ali shvatio sam da te ne mogu kažnjavati za nešto što nije tvoja krivnja. Pa ono što zapravo želim reći jest da sam se predomislio.”

“Kako to misliš?” pita Thomas.

Čuje riječi, ali kao da svejedno ne dopiru do mozga.

“Odluka da ne možeš ostati kod nas, nije bila ispravna. Pa sam odlučio dati ti još jednu priliku.”

“Želiš reći da nisam dobio otkaz?” pita Thomas.

“Da, nisi dobio otkaz.”

Nekoliko sekundi vlada tišina dok mu vijesti ne sjednu na mjesto. Thomas se zapita što je Karla navelo da se predomisli, ali suviše je uzbuđen da bi se udubljavao u to. Želi da Karl još više puže. Da prizna kako je kukavički i ružno bilo to što je učinio, ali gnjev brzo potone i obuzme ga olakšanje.

“Hvala”, kaže. “Obećavam da nećeš požaliti.”

Čvrsto stisne mobitel uhom uz rame i prebaci Huga u kadu.

“Nadam se da neću”, kaže Karl. “Razgovarat ću sa svojom djecom. Riješit ćemo ovo. Ionako imamo još nekoliko mjeseci prije nego što ti završi roditeljski dopust.”

“Hvala”, ponovi Thomas.

Prekine razgovor i olakšanje se širi, pretvara u bujajuću sreću, pa se glasno nasmije. Ovo je gotovo predobro da bi bilo istinito i mora pogledati listu poziva kako bi se uvjerio da ga je Karl uistinu zvao. Ima posao na koji se može vratiti. Ne treba reći Jenny da je dobio otkaz.

Hugo se također nasmije posežući za plastičnim patkicama koje zatim potopi u vodu.

Thomas uzme jednu i pretvara se da pliva prema Hugu, kvačući. Posve je neshvatljivo kako je većina toga u njegovu životu izišla na dobro. Zaista nije tako mislio prije nekoliko godina. Kad večeras dočeka Jenny, reći će joj koliko je mnogo voli. Ako tako započne razgovor, Jenny će zasigurno podnijeti vijest da on ima kćer. Thomas razumije da Lykke najprije treba izbaciti bijes koji osjeća prema njemu, ali ovaj put on ne namjerava odustati.

50.

HANNA JE VALJDA DESETI PUT okrenula mobitel i pogledala u zaslon. Nije stigla nikakva poruka, pa ga je odložila. Počela je već prije tipkati poruku Isaku, ali zatim ju je obrisala. Što bi mogla reći a da nije previše ili premalo?

Usredotočila se na izvješće koje je pisala. Hotel Waxholm potvrdio je da je Roger Wasselius odsjeo ondje u noći s devetnaestog na dvadeseti travnja, ali nisu mogli ništa reći o njegovoj pratnji. Međutim, sada su znali da je Roger lagao supruzi o tom vikendu. Ona je vjerovala da je bio na konferenciji, ali prema informacijama iz Sveučilišta, tog se vikenda nije održavala nijedna. Po svoj je prilici Lykke Henrikson govorila istinu o njihovoj vezi.

Ove je provirio u istražni ured.

“Vrijeme je da pritisnete Millea Bergmana”, rekao je. “Gdje je Erik?”

“Nije se još vratio s ručka.”

Erik je naglo odjurio jer je shvatio da doma nema Supriyina omiljenog vina. Zrakoplov iz Mumbaija očito je kasnio, ali to im je barem skratilo čekanje u Frankfurtu. Hanna je o njihovu letu znala znatno više nego što je željela.

“Krenite onamo čim se vrati.”

“Je li još nešto izašlo na vidjelo?” pitala je Hanna.

“Istražitelj iz Carinske uprave razgovarao je sa Šveđaninom koji je bio u zatvoru zbog krijumčarenja cigareta”, rekao je Ove. “I sad je priznao da je s Milleom igrao rekreativni nogomet.”

“Rekreativni nogomet?”

“Da, ali nije to bitno”, rekao je Ove. “Tijekom prijašnje istrage rekao je da ne zna tko je on. Dobio sam dozvolu za praćenje Millea sljedećih nekoliko dana. Počinjemo sutra.”

Čim je Ove napustio prostoriju, nazvala je Millea Bergmana, ali nije se javio. Pokušala je zatim s prodavaonicom duhana, linija je bila zauzeta. Deset minuta poslije rezultat je bio isti. Erik je ušao s jednom vrećicom iz trgovine alkohola Systembolaget i s drugom iz trgovine kave i čajeva Gerdas te- och kaffehandel.

“Čokolada”, objasnio je vidjevši njezin pogled. “Sinulo mi je da i Nili želim nešto kupiti.”

“Moramo otići na Oland i potražiti Millea Bergmana”, rekla je i objasnila razlog.

Erik je kimnuo.

“Da, draže mi je to nego da sjedim ovdje i buljim u sat.”

Pogledala je vrijeme na računalu: 13.08. Za nešto više od tri sata Supriya i Nila sletjet će u kalmarsku zračnu luku. Podigla je mobitel ne uspijevajući ne osjetiti nalet nade dok ga je okretala. Iako je znala da joj nije stigla nikakva Isakova poruka, jer joj je ton zvona bio pojačan. Erik je tako jako zijevnuo da se začulo škljocanje čeljusti.

“*Sorry*”, rekao je. “Nedostatak sna koji me konačno sustigao.”

“Ja vozim”, rekla je Hanna.

“Drage volje ti to prepuštam.”

“Možeš iskoristiti priliku i odspavati u automobilu.”

“Aha, samo želiš da šutim.”

U automobilu je otvorio aplikaciju za praćenje letova.

“Sada su u švedskom zračnom prostoru”, rekao je s osmijehom. “Ne mogu vjerovati da ću ih uskoro vidjeti. Šest tjedana. Nije normalno da ih toliko dugo nema.”

Pogledao je kroz prozor, kao da je vjerovao da bi ondje mogao vidjeti zrakoplov. Supriya i Nila presjest će u Stockholmu prije nego što

nastave prema Kalmaru.

“Nego, jesi li uspjela već porazgovarati s bratom?”

“Ne.”

Hanna mu nije slala nove poruke. Ako je nastavi ignorirati, uzet će slobodne dane, otići u London i natjerati ga da razgovara s njom. Trenutačno nije vidjela drugi način da krene naprijed. Ingrid joj je predložila da ponovno razgovara s Esterinom kćeri, ali to je bilo posljednje što je Hanna željela.

“A s Isakom?”

Odmahnula je glavom.

Nije bilo slobodnog parkirališnog mjesta uz prodavaonicu duhana, pa se navezla na biciklističku stazu i zaustavila. Isti dečko koji je i prije bio ondje stajao je za blagajnom i razgovarao telefonom. Zvučalo je kao da planira zabavu.

“Bratu je dvadeseti rođendan”, rekao je kad je prekinuo poziv.

“Je li Mille Bergman ovdje?” pitala je Hanna.

“Upravo je otišao obaviti neki posao.”

“Kamo?”

“U Nekretnine Friberg.”

Hanna i Erik okrenuli su se i otišli onamo, no samo je Karl bio u tvrtki. Pogledao ih je kad su ušli, ali nije se digao od računala.

“Čuli smo da bi Mille trebao biti ovdje”, rekla je Hanna.

“On i Selene su izašli.”

“Zašto?”

“Ne bih znao”, uzdahnuo je Karl i počeo napadati tipkovnicu kažiprstima. “Očito su željeli razgovarati o nečemu što ja ne bih trebao čuti.”

“Koji broj cipela nosite?”

“Četrdeset tri”, rekao je Karl ne podižući pogled sa zaslona.

Na nogama je imao isti onaj tip crnih, sjajnih kožnih cipela kao i njegov sin. Hanna i Erik prošli su kroz vrata i ona je pogledala naokolo, ali nije ih vidjela. Činilo se da nemaju drugog izbora nego čekati. Zaista su morali doći do Millea Bergmana kako bi ga suočili s onime što je isplivalo na površinu.

“Hoćemo li negdje sjesti?” pitao je Erik.

“Jesi li već gladan?”

“Malo. Pojeo sam samo sendvič za ručak.”

Hanna je ušla u agenciju i uzela nekoliko bombona. Karl joj je uputio samo kratki, uznemireni pogled. Sada je i Hektor bio ondje. Očito je bio u toaletu ili negdje drugdje. Njegov je pogled bio znatno prodorniji. Kad je ponovno izašla, Erika više nije bilo. Gurnula je bombone u džep i krenula u potragu za njim. Mobitel joj je zapištao i pretpostavila je da je Erik, ali bio je to Isak.

Hvala ti na super ugodnom druženju sinoć. Uz rizik da ću ispasti prenametljiv: Želiš li da se vidimo večeras?

Da, odgovorila je prije nego što je krenula previše razmišljati.

Odlično! Färjestaden? Mogu rezervirati stol u Seasaltu u 19 sati.

Hanna je poslala podignut palac. Od ushićenja koje ju je obuzelo kad je to učinila, počela se blesavo smiješiti. Na nekoliko se sekundi u mislima vratila na zagrljaj, na bradu uz njezin obraz. Već će večeras ponovno vidjeti Isaka.

Kad je zašla iza ugla, vidjela je Erikova leđa. Krenula je nešto reći, ali glasovi koje je čula zaustavili su je. Erik se okrenuo prema njoj i kimnuo.

Glasovi su pripadali muškarcu i ženi. Ton je ukazivao na to da su u svađi, ali riječi je bilo teško razaznati. Prišli su bliže.

“Prestani lagati”, rekao je muškarac.

“Ne lažem.”

“Lažeš, jebeno te dobro poznajem.”

“I ja tebe poznajem.”

Sada su bili su sasvim blizu i Hanna se, zakoračivši naprijed, umalo sudarila s njima.

“Bok”, rekla je.

Šok je bio jednako velik za oboje.

“Moramo razgovarati s vama”, rekla je Milieu, a zatim i Selene: “A zvuči kao da bismo i s vama trebali. Svakako nas dotad pričekajte u agenciji.”

Selene je bez riječi učinila kao što joj je rečeno.

“Zašto želite sa mnom razgovarati?” pitao je Mille.

“Vaše je ime iskočilo u staroj istrazi”, rekao je Erik. “O krijumčarenju cigareta. Bavite li se i dalje time?”

“Nikad ih nisam švercao”, rekao je Mille. “Provalili su mi u spremište.”

“Je li Thomas švercao?”

“Koliko ja znam, nije.”

“Koliko često igrate rekreativni nogomet?” pitala je Hanna.

“Nekoliko puta tjedno. Zašto?”

“Razmišljam da i ja počnem. Čini se kao da se ondje može steći zanimljive prijatelje.”

Mille se zablujio u nju. Bilo je jasno da su mu njihova pitanja izazivala nervozu. Nije zaniijekao da je igrao s onim osuđenim Šveđaninom, ali tvrdio je da je to slučajnost. Nije ni očekivala priznanje, ali sada je on znao da su istraživali mogućnost da je ubojstvo Thomasa Ahlströma bilo povezano s krijumčarenjem cigareta. Možda će se sada Mille sam razotkriti dok bude pod prismotrom.

“Koji broj cipela nosite?”

“Četrdeset četiri, zašto?”

Bila je šteta što nisu znali ništa više o veličini otiska od toga da je vjerojatno bila oko broja četrdeset dva, ali, čak i da su znali točnu veličinu, ne bi nikoga mogli isključiti. Morali su najprije pronaći cipele koje su ostavile otisak uz kamin. Osvrnula se uokolo i ugledala cvjetnu

gredicu.

“Želim da zagazite onu zemlju ondje”, rekla je.

Mille je širom otvorio oči i Hanna je pomislila da će odbiti. Polako je prišao gredici i zagazio nogom u nju. Uzorak na otisku bio je sasvim drugačiji od onoga koji je ostavljen kod kamina.

“O čemu je Selene lagala?” pitao je Erik.

“O svemu.”

“Možete li biti malo precizniji?”

“Bila je zaljubljena u Thomasa i, vjerujte mi, znam kakva postane tada. Kad sam je ostavio, gađala je kamenom moj kuhinjski prozor, zvala me je i pratila. Selene ga je ubila, u to sam uvjeren.”

60.

STAJALI SU PROMATRAJUĆI Millea Bergmana dok se žurio natrag prema prodavaonici duhana kao da se ne može dovoljno brzo udaljiti od njih. Erik je bio uvjeren da se Mille ponašao kao netko tko nešto skriva.

“Što misliš?” pitala je Hanna.

“Da je kriv”, odgovorio je. “Da nas tim svojim naklapanjem o Selene želi navesti da usmjerimo istragu u drugom smjeru.”

“Možda”, suglasila se Hanna. “Premda, bit će zanimljivo čuti što Selene ima reći.”

Kad su se vratili u agenciju, Selene je sjedila za svojim računalom, ali za razliku od Karla odmah je ustala.

“Bolje je da porazgovaramo vani”, rekla je.

Karl je bacio pogled prema njima, ali zatim je pozornost usmjerio na zaslom računala. Hektor je izašao iz čajne kuhinje i sad je bio znatno ljepše odjeven nego kad su bili kod njega doma. Hlače od odijela i košulja umjesto donjeg dijela trenirke i majice kratkih rukava. Odjeća, međutim, nije uspjela zamaskirati koliko je iscrpljeno izgledao. Možda još nije sasvim ozdravio. Požurio se prema njima.

“Zašto želite razgovarati sa Selene?” pitao je.

Ona je, položivši dlan na bratovu ruku, odmahнула glavom i to je bilo dovoljno da Hektor uzmakne.

“O čemu ste vi i Mille razgovarali?” pitao je Erik kad su izašli na ulicu.

Selene se bojažljivo osvrnula oko sebe.

“Mille je otišao”, rekla je Hanna. “Ali ako želite, možemo nastaviti razgovor u automobilu.”

Činilo se da je od pomisli da sjedne u policijski automobil Selene postala još nervoznija.

“Razgovarali smo o Thomasu”, rekla je.

“Što točno?”

“Da je strašno tužno što je mrtav. Nas smo ga dvoje vjerojatno najbolje poznavali. Da, osim Jenny, naravno...”

“Što mislite da se dogodilo?” pitao je Erik.

“Kako bih ja to mogla znati?”

“Za što je Thomas želio upotrijebiti ključeve?” pitala je Hanna.

Selene se još nekoliko koraka odmaknula od agencije. Očajnički je odmahivala glavom.

“Morate nam reći istinu”, rekao je Erik. “Ovo je istraga ubojstva.”

“Ali već sam vam rekla da ne znam.”

Erik je pružio ruku prema njoj.

“Okej”, vrisnula je Selene, okrenuvši se zatim prema uredu. Znatno tišim glasom nastavila je: “Mislim da je Thomas u kući skrivao neku vrstu ukradene robe.”

“Jeste li o tome razgovarali s Milleom?”

“Da. Ali razbjesnio se. Rekao je da lažem.”

“Što vas je nagnalo da pomislite da je riječ o ukradenoj robi?” pitala je Hanna.

“Prevertjela sam u glavi sve mogućnosti uzduž i poprijeko i to je jedina koja mi ima smisla. Da ga je Mille uvukao u nešto. Thomas inače nikada ne bi takvo što učinio.”

Selene se ponovno okrenula prema agenciji, ali brzo je skrenula pogled kad je otkrila da ih Hektor promatra.

“Nastavite”, rekao je Erik. “Što ste namjeravali reći?”

“Vjerujem da se Mille bavio takvim stvarima dok smo bili zajedno”, rekla je Selene. “Zato naša veza nije funkcionirala.”

“Vjerujete?”

Par u četrdesetim godinama prošao je koji metar od njih, u smjeru luke. Lijepo je vrijeme opet bilo na pomolu, pa je više ljudi sada izašlo u šetnju. Sve troje gledalo je u par. Tek kad je više nisu mogli čuti, Selene je odgovorila.

“Da, stalno je primao pozive zbog kojih bi se udaljavao. Najprije sam sumnjala da je nevjeran i strašno se razbjesnio kad sam ga suočila s time. I jednom ga je posjetio neki dečko. Govorio je engleski sa stranim naglaskom i izgledao poput... istočnjačkog kriminalca, ali tako se možda ne bi trebalo govoriti.”

“Kad je to bilo?” pitao je Erik.

“Jesenas. U studenome, mislim, jer još nije bilo snijega.”

“O čemu su razgovarali?”

“Ne znam. Mille mi je rekao da izađem.”

“Jeste li još što vidjeli?”

“Ispred je bio neki automobil.”

“Kakav tip automobila?”

“Prilično malen, tamnoplav. Nemam pojma koje marke, ali registarska oznaka počinjala je s XL. To je sve što sam vidjela. Žurila sam se otići odande.”

“Kako to da se ovoga sjećate?” pitala je Hanna. “Ipak je to bilo prije gotovo godinu dana.”

“Jer sam shvatila da nešto nije bilo u redu, a XL sam zapamtila jer sam u tom trenutku pomislila na *extra large*”

Erika je ljutilo što im Selene ovo nije prije ispričala, ali svejedno je to bio napredak u istrazi. Sad su iz još jednog izvora saznali da je Mille, a vjerojatno i Thomas, bio umiješan u nešto protuzakonito, a Selene im je otkrila detalje za koje dosad nisu znali.

“Bojim se”, rekla je Selene, koja je zasigurno osjetila njegovu ljutnju.

“Zato nisam ništa prije rekla. Što ako sada loše završim?”

“Dobro je što ste nam ovo ispričali”, rekao je.

“Mogu li sada ići?” pitala je Selene.

“Ubrzo”, odgovorila je Hanna. “Mille je rekao da ste bili zaljubljeni u Thomasa. Jeste li?”

“Jesam”, rekla je Selene. “Ne znam jesam li bila baš zaljubljena, ali nesumnjivo sam gajila osjećaje za njega. Premda nisam ništa poduzimala po tom pitanju. Ipak je bio oženjen.”

“Prema Milleovim riječima, niste baš dobro podnijeli vaš prekid.”

“Kako to mislite?”

Selenini su se obrazi grozničavo zažarili.

“Je li istina da ste gađali kamenom njegov kuhinjski prozor?”

“Da”, rekla je Selene.

“Također tvrdi i da ste vi ubili Thomasa”, nastavila je Hanna.

“Što? Ne! Laže!”

Crvenilo joj se proširilo cijelim licem i isprekidano je disala. Erik se na trenutak uplašio da će se onesvijestiti poput Lykke, ali uspjela se sabrati.

“Laže”, rekla je donekle mirnije.

Pustili su Selene s upozorenjem da bude dostupna, u slučaju da imaju još pitanja. Erik je pogledao na sat.

“Moramo ponovno ispitati Millea”, rekao je. “Ali to bi možda moglo pričekati do sutra? Bilo bi dobro da pokušamo najprije provjeriti taj tamnoplavi auto. Osim toga, ne želim riskirati da zakasnim u zračnu luku.”

“Hoćeš li zaista raditi sutra?”

“Pretpostavljam da će one ionako spavati”, rekao je Erik. “Pa se prijepodne mogu malo provozati. Čini mi se predugo čekati do ponedjeljka.”

“Znaš, mogu ja to i sama obaviti”, rekla je Hanna.

“To baš i nije dobra ideja.”

“Velika sam cura.”

Oklijevao je.

“Ja vozim”, rekla je Hanna. “Pa ti moraš nazvati Ovea i raspraviti to s njim.”

Erik je objasnio Oveu situaciju i rekao mu o novim saznanjima do kojih su došli. Da su Mille i Selene u principu optuživali jedno drugo. Njihov šef zadužit će jednu osobu da odmah provjeri automobil, a drugu da detaljnije istraži Seleninu prošlost.

“Pričekajte s ispitivanjem do sutra”, rekao je. “Ionako ga tek od sutra možemo pratiti.”

Čim je prekinuo razgovor, Erik je nazvao Millea. Nije se javljao na mobitel, ali dečko iz prodavaonice duhana prepustio mu je slušalicu fiksnog telefona.

“Što sad želite?” pitao je Mille kad je shvatio s kime razgovara.

“Došli smo do novih saznanja”, rekao je Erik. “I sutra u deset sati želimo da dođete u postaju na ispitivanje.”

“Kakvih saznanja?”

“O tome ćemo sutra.”

“A ako odbijem?”

“Onda ćemo vas privesti.”

Mille je poklopio slušalicu.

“Imamo premalo dokaza”, rekla je Hanna.

“Znam”, rekao je Erik. “Najveće izglede imamo ako ga navedemo da govori. Ili ako nas provjera automobila nekamo odvede. Ili ako ga toliko pritismo da samog sebe razotkrije.”

“Misliš li da je on počinitelj?”

“Da, to je svakako prilično vjerojatno. Ili možda netko od onih za koje su radili. Ne vjerujem da je u pravu što se Selene tiče.”

“A Lykke?”

“Ne”, rekao je. “Čini mi se da je na posljednjem ispitivanju konačno rekla što je zaista bilo, a i nemamo ništa što bi ukazivalo da se našla s Thomasom nakon svađe u njegovu dvorištu.”

Erik ju je ispratio do policijske postaje jer je morao preuzeti svoj automobil. Kad je stigao u zračnu luku, ostalo je još gotovo pola sata do slijetanja zrakoplova. Sjeo je na klupu i pokrenuo Tetris na mobitelu kako bi iščekivanje učinio iole podnošljivijim. Ali nije se uspijevaio usredotočiti na te šarene padajuće oblike. Nakon nekoliko minuta odustao je i otišao do prozora.

“Koga čekate?” pitala je gospođa pokraj njega.

“Suprugu i kćer.”

“Ja ću konačno upoznati svoje unučce.”

Zrakoplov iz Stockholma naposljetku je sletio i Erik je naslonio dlanove na prozor. Morao se potruditi da se čitav ne stisne uz njega. Shvatio je da je zaboravio i vino i čokoladu u postaji i zbog toga je skoro zaplakao.

Ljudi su počeli izlaziti iz aviona i odlaziti prema dvorani za dolaske. Nije ih vidio. Što ako se ipak nisu ukrcale u Stockholmu? Ugledao ju je taman kad se panika u njemu počela razbuktavati. Nila se spuštala stubama, mašući.

Znala je da je on ondje čeka.

“Je li to vaša kći?” pitala je gospođa.

“Da.”

Primijetio je koliko je Nila jurila. Koliko je i ona čeznula za njim. Činilo se da se Supriya nije toliko žurila, ali vjerojatno je bila umorna.

Napokon su stigle, pa je mogao zagrliti svoju suprugu i kćer. Krajičkom oka vidio je onu gospođu kako stoji pred dječakom od možda pet godina, kako oprezno pruža ruke prema njemu, kako on oklijeva. Postojala je neka priča iza svega, ali Erik trenutačno nije mario za to.

“Bože, kako ste mi nedostajale.”

61.

U POLICIJSKOJ POSTAJI Hanna je prošla kroz zapisnik s ispitivanja i zaprimljena tehnička izvješća. Nije zapravo morala tražiti automobil, bio je to posao nekoga drugog, ali svejedno je to učinila. Pregledala je zapisnik o rezultatima kucanja na vrata i preostale izjave svjedoka. Prije svega, željela se vratiti korak unatrag kako bi stvorila cjelovitu sliku, sagledala istragu drugim očima. Ni ona nije vjerovala da je Lykke ubila Thomasa, ali nije poput Erika bila uvjerenjena da je njegova smrt bila povezana s krijumčarenjem.

Misli su joj odlutale na ono što je Mille rekao o Selene. Kopkalo ju je što im je tek sada ispričala o automobilu i svojim sumnjama.

Hanna je nazvala Madeleine Fribergjer su, od svih iz obitelji, s njom dosad najmanje razgovarali.

“Zar još uvijek niste došli do Karla?” pitala je Madeleine. “Obećao je da će se javiti, ali sada radi kao mahnit.”

“Zapravo sam s vama željela razgovarati”, rekla je Hanna.

“Sa mnom?” nervozno se nasmijala Madeleine. “Zašto?”

“Što ste mislili o vezi svoje kćeri i Millea Bergmana?”

Madeleine je dulje vrijeme šutjela.

“Vjerojatno je bolje da o tome razgovarate sa Selene.”

“Već jesam”, rekla je Hanna. “Sada pitam vas.”

“Selene je bilo teško u svakoj vezi dosad”, rekla je Madeleine.

“Zašto?”

“Jer ima razdoblja kada se ne osjeća dobro.”

“Ima li dijagnozu?”

“Ponavljajući depresivni poremećaj.”

“Je li razgovarala s vama o Thomasu Ahlströmu?”

“Nisu bili u vezi”, rekla je Madeleine odlučno.

“Nisam to ni rekla. Pitala sam samo je li razgovarala s vama o njemu.”

“Nije mi ovo više ugodno”, rekla je Madeleine. “Želim znati zašto mi postavljate ova pitanja.”

“Ne mogu vam na to odgovoriti”, rekla je Hanna.

Madeleine je protisnula *bok* i poklopila slušalicu.

Kratko razmislivši, Hanna ju je za sada odlučila pustiti na miru. Mobitel se oglasio zvonkim zvukom. Erik joj je poslao *selfie* s obitelji iz zračne luke.

Supriya i Nila zahvaljuju što ste se brinuli o meni.

Mi? Shvatila je da je poruku poslao cijelom istražnom timu.

Malo poslije pet sati Hanna je odustala. Za dva sata trebala se naći s Isakom u Färjestadenu i željela je otići kući i preodjenuti se. Pomisao da sjedne nasuprot njemu izazvala joj je mučninu. O čemu bi trebali razgovarati? Dio nje želio mu je poslati poruku s isprikom da to neće ići. Možda bi mogla okriviti istragu. Upalila je radio u automobilu kako bi potisnula zujanje u glavi.

Kad je skrenula u Klevu, vidjela je Ingrid uz rub ceste, u jednoj od njezinih dnevnih šetnji. Zastala je i spustila prozor. Shvativši koliko je glasno radio svirao, ugasila ga je.

“Što je?” pitala je Ingrid. “Pa skroz si blijeda u licu.”

“Jesam li?”

“Jesi. Je li se nešto dogodilo s tvojim bratom?”

“Ne.” Hanna je oklijevala. “Idem na spoj.”

“S kim?”

“To ti zaista ne namjeravam reći.”

“Mislim da ideš s onim Isakom Aulinom.”

“Kako to možeš znati?”

Hanna je bila iskreno šokirana, ali zatim se sjetila da joj je Ingrid govorila kako je Isak pristojan i zgodan. Ingrid se samo nasmiješila odmahujući glavom.

“On je dobar dečko”, viknula je za automobilom kad je Hanna produžila.

Stigavši kući, najprije se na brzinu istuširala u prizemlju, a zatim se popela na kat i otvorila ormar. Zašto putem kući nije stala u trgovačkom centru i kupila si majicu? Nije imala baš ništa za odjenuti. Izvukla je jednu od onih nekoliko haljina koje je posjedovala, no vidjevši se u ogledalu, brzo ju je skinula. Njezina figura nije bila za haljine. Bila je visoka sto osamdeset pet centimetara. Doduše, u dobroj je formi, ali definitivno ne mršava. Bit će traperice i bluza. Bi li se trebala našminkati? Pronašla je maleni neseser u kupaoničkom ormariću. Maškara se sasušila, ali nanijela je malo ruža. Zurila je u svjetlocrvene usne i misao joj se vratila: da bi trebala otkazati.

“Prestani”, frknula je sama na sebe.

Odlučila je ići busom jer je željela popiti čašu vina. Činilo se kao da će joj biti potrebna da smiri živce. Iako je imala još gotovo dvadeset minuta, obula je cipele i krenula prema autobusnoj postaji. Ponekad se događalo da bus urani.

Vjetar se stišao, a na nebu je bilo tek nekoliko kumulusa. Ipak, požalila je što nije ponijela jaknu. Sada je, doduše, bilo više od dvadeset stupnjeva, ali teško da će biti tako kad se bude vraćala kući.

Bila je sama na autobusnoj postaji i prvi joj se put to nije sviđalo. Na drugoj strani ceste nalazio se crveni sjenik koji je vjerojatno pripadao nekoj ergeli, a iza njezinih leđa protezala su se polja. Jedan se automobil približavao, instinktivno je ustuknula nekoliko koraka. Pokušala je smiriti lupanje srce. Ali automobil niti je ubrzao niti je krenuo prema njoj. Vozač ju je zbunjeno pogledao dok je prolazio pokraj nje. Dokad će se ovaj strah zadržati? Vjerojatno dok ne nađe onoga tko je stajao iza pokušaja ubojstva.

Nekoliko minuta prije polaska busa dotrčala je jedna tinejdžerica. Hanna se nije sjećala kako se zove, ali znala je tko su joj roditelji.

Pozdravile su se kimnuvši, jer je djevojka bila zaokupljena onime što je treštalo iz njezinih velikih slušalica.

Vrijeme je polaska prošlo, a bus se nije pojavio. Hanna je pogledala prema jugu. Možda bi trebala pozvati taksi, ali on najprije mora proći cijeli put do nje - tko zna odakle. I ponovno je poželjela otići kući, sakriti se iza izmišljenih želučanih problema. Zurila je u mobitel ne mogavši se odlučiti. Kad je podigla glavu, ugledala je velika svjetla vozila na obzoru.

Isak je već sjedio u restoranu Seasalt kad je Hanna stigla, prošarana rumenilom od nervoze, te je ustao i zagrlio je. Imao je isti parfem kao i jučer, pa je djelić napetosti popustio kad je udahnula muškatni oraščić.

“Lijepo je vidjeti te opet.”

“Također.”

Sjeli su za stol i Hanna je promotrila okruženje. Prije svega ljude. Prepoznala je jedino gospođu koja je radila na prijamnom pultu u policijskoj postaji i muškarca kojeg je viđala u Ica Kvantumu u Färjestadenu.

“Kako ide istraga?” pitao je Isak.

“Rado ću razgovarati o bilo čemu drugom, samo ne o tome.”

“Naravno.”

Otvorila je jelovnik i letimice prošla kroz njega.

“Mislim da ću uzeti jezersku zlatovčicu”, rekao je Isak.

Bio je mnogo pričljiviji nego prethodne večeri, zvučao je gotovo poput Erika kad je krenuo s izlaganjem o ostalim jelima. Je li bio jednako nervozan kao i ona? Ili je jučer bio nervozan, a ovakav je kad se opusti? Nije bila sigurna što bi mislila o tome. Na Erika se, doduše, navikla, čak joj se i sviđao, ali on joj je ipak bio samo kolega.

“I ja ću uzeti zlatovčicu”, rekla je sklopivši jelovnik.

Svatko je naručio čašu bijelog vina uz ribu.

“Zašto si postala policajka?” pitao je. “Ili možda ni o tome ne želiš razgovarati?”

“To je okej”, rekla je Hanna.

Jučer uopće nisu razgovarali o svojim zanimanjima. Ne ulazeći u

detalje onoga što se događalo posljednjih tjedana nakon što je pročitala dosje, rekla mu je da je odabir bio povezan s njezinim ocem. Da je željela izabrati drugu stranu. Da je vjerovala da sa svojim iskustvom može biti od koristi kao policajka.

“I, jesi li?”

“Da, rekla bih da jesam. A ti? Zašto si postao učitelj?”

Hanna je željela preusmjeriti razgovor sa sebe. Istina je zapravo da su temelji njezine odluke bili poljuljani.

“Volim djecu”, rekao je Isak.

Tuga koja se prevukla preko njegova lica bila je očita.

“Oprosti”, rekla je. “Nije mi bila namjera da...”

“Ma, ne brini se.”

Tišina među njima rasla je sve dok nije prodrla u nju i poharala je. Nakon nekoliko minuta konobar je stigao s njihovim zlatovčicama.

“Odlična je”, rekao je Isak, a ona se mogla samo složiti.

Od brige joj se okrenuo želudac. Jesu li već iscrpili sve teme za razgovor? Je li ono od jučer bila slučajnost? Pogledala je par za stolom pokraj njihova. Jeli su u tišini, umorno. Žena je bila u pedesetima, muškarac koju godinu stariji. Ponovno se okrenula prema Isaku, prema smeđim očima i bradi koja joj je jučer škakljala obraz. Gotovo ništa nije znala o njemu, osim što je čula sve o tragediji koja mu se dogodila. Na njezin pogled odgovorio je osmijehom i otkrila je da ima jamicu na lijevom obrazu kad se smije.

Tri sata poslije nije joj bilo jasno zašto se brinula. Nešto se otkočilo i razgovor je potekao sjedne teme na drugu: televizijske serije, pješačke staze u Alvaretu, savršen ribež za parmezan, kako je iritantno biti s osobama koje misle da sve znaju.

Isakova ruka posegnula je preko stola za njezinom. Prsti su se pronašli, isprepleli, upijali trenutak. Dodir je uputio val iznenađenja cijelim njezinim tijelom.

“Možda ću sada opet ispasti pomalo nasrtljiv”, rekao je. “Ali želiš li doći k meni?”

Posljednji dan

NAKON KUPANJA THOMAS stavi Huga na pod ispred televizora i ode u kuhinju pripremiti večeru. Sat na mikrovalnoj pokazuje da je vrijeme prilično brzo proletjelo. Ostaci pire-krumpira i falunske kobasice morat će biti dostatni. Od nervoze postaje nespretn, pa mu, dok reže kobasice, nož isklizne iz ruke i posječe ga.

“Prokletstvo”, zasikće, a zatim gurne prst u usta.

Otrgne komadić papirnatog ručnika. Omata ga oko prsta dok odlazi do kupaonice kako bi uzeo jedan od Hugovih flastera s medvjedićima. Baci krvavi papir u koš i zalijepi flaster. Kobasica je preživjela, pa odreže još jedan par i počne ih peći.

Jauk iz dnevnog boravka nagna Thomasa da se požuri onamo, ali zvuk ne dolazi od sina nego s televizora. Hugo je obuzet crtanim likovima. Ručnik u koji je bio zamotan skliznuo je na pod. Ostane stajati pred Hugom sve dok iz kuhinje ne osjeti miris zagorjele kobasice. Komadi su gotovo crni s jedne strane, pa mora krenuti od početka. Ovaj put ostane stajati za štednjakom. Napusti ga samo dok postavlja stol. Kad je sve gotovo, odlazi po sina.

“Idemo jesti”, kaže gaseći televizor.

Hugo se buni kad ga podigne s poda. I nikako ne želi sjesti u hranilicu.

“Što je?” pita Thomas.

Suviše izivcirano jer se Hugo trzne.

“Oprosti”, šapuće Thomas privijajući ga uz sebe. “Oprosti.”

Zazvoni mu mobitel i Thomas ponese Huga do kuhinjske radne ploče kako bi provjerio tko je. Možda Jennyn vlak kasni. Zove ga Selene. Zašto? Ali koliko god želi saznati, ne smije se javiti. Što ako zatraži da joj vrati ključeve? Sad više ne treba razgovarati s njom da bi dobio natrag svoj posao, ali svejedno će je poslije odvesti na ručak u otmjeni restoran. Moraju pronaći način da rade zajedno koji će funkcionirati za oboje.

Thomas sjedne za kuhinjski stol s Hugom u krilu i uspijeva ga nagnati da pojede sav pire-krumpir i gotovo sve sitno nasjeckane komadiće kobasica, od kojih je svaki ukrasio kečapom. On sam ne može jesti. Jedan komad kobasice padne Hugu na traperice i ostavi mrlju.

Podigne sina i odnese ga do kuhinjske slavine. Namoči komad papirnatog ručnika i obriše ga najbolje što može. Uzme čistu odjeću iz ormara i navuče Hugu crvenu majicu koju obožava. Odbija tajice, pa ih Thomas gurne u torbu za previjanje. Preodjenuvši se, pogleda se u ogledalo. Jenny će se svidjeti što nosi lanene hlače.

Užasnut, shvati koliko je sati. Mora odmah krenuti i nema vremena počistiti kuhinju. To ga pomalo oneraspoloži, ali kad dođu kući, Jenny će zasigurno biti s Hugom, pa on može tada pospremiti. A ako Hugo zaspi, možda Jenny može sjediti u kuhinji s čašom vina i praviti mu društvo. Iz hladnjaka izvadi bočicu koju je pripremio za Huga i odloži je u torbu za previjanje. Zatim odnese Huga u automobil i smjesti ga u sjedalicu.

“Idemo po mamu”, kaže. “Samo moram najprije nešto riješiti.”

“Mama”, kaže Hugo, veselo se ogledavajući kao da očekuje da će se ona pojaviti u automobilu.

“Sad je u vlaku”, kaže Thomas.

“Vlaku”, ponovi Hugo poput jeke.

Prije nekoliko mjeseci Jenny i Hugo vozili su se vlakom do Malmöa kako bi posjetili njezine roditelje, ali Thomas zna da se Hugo toga ne sjeća. Na sinu se vidi koliko je umoran i Thomas bi zaista volio da zaspi. Da prespava cijeli posjet Södra Möcklebyju. Bio je neobičan dan, i za njega i za sina. Barem je Karlov poziv raspršio one oblake zabrinutosti. Ima posao na koji se može vratiti nakon roditeljskog dopusta.

Izveze se unatrag s prilaza i baci posljednji pogled na kuću. Savršena je za njih i zaista su imali sreće što su je pronašli. Jedva čeka

sutrašnji dan. Tada će započeti njegov novi život. Večeras će uživati u ponovnom susretu s Jenny, udovoljavati joj i govoriti joj koliko je voli. Kad Hugo zaspi u krevetiću, ispričat će joj i o Lykke i o Milleu, oko čega mu je pomagao. Obećat će joj da više nikad neće prekršiti ni jedan jedini zakon. Jenny će ga podržati. Uvijek je to dosad činila, pa zašto sada ne bi?

Deset minuta. Dulje od toga nije bilo potrebno Hugu da zaspi i Thomas osjeća vjetar u leđa.

Sve će se riješiti. Jednostavno mora.

Ne želi se odvesti skroz do kuće u Södra Möcklebyju, ne želi da sin bude u blizini onoga što namjerava učiniti, u slučaju da nešto pođe po zlu, ali zna savršeno mjesto gdje može parkirati automobil. Na makadamskom putu koji vodi do kamenoloma nalazi se neka vrsta odlagališta ili smetlišta. Odande mu do kuće treba svega nekoliko minuta.

Prije nego što skrene na makadamski put, pogleda uokolo, ali jedino živo biće koje ugleda jest šarena mačka. Ljudi su vjerojatno još zaokupljeni večerom.

Thomas se približi odlagalištu koliko može. Jedna ptica lebdi na vjetru iznad polja pšenice. Vjerojatno je grabljivica, ali ne zna točno koja. Kad ugasi motor, može osjetiti vlastiti puls u grlu. Naravno, postoji opasnost da netko prođe pokraj automobila dok njega nema. Ali parkirao ga je dovoljno daleko od makadamskog puta, pa se nada da se nitko neće obazirati. Najveća opasnost ionako nije ovdje, nego u kući.

Izvadi bočicu iz torbe i oprezno je stavi Hugu u krilo. U slučaju da se neočekivano probudi i bude gladan. Trenutačno je u dubokom snu. Premda su ljetne večeri sada već zahladnije, spušta i prednji i stražnji prozor kako bi povjetarac lagano strujao automobilom. Tiho zatvorivši vrata, ostane stajati nekoliko sekundi gledajući usnulog sina. Dotakne prozor vrhovima prstiju.

“Tata će se brzo vratiti”, šapne.

62.

UŠLI su u TAKSI i HANNA KAO da je izgubila sposobnost govora. Ni Isak nije govorio. Vozač taksija sa zanimanjem ih je promatrao u retrovizoru, ali ovaj put konačno nije marila za to. Položila je ruku na sjedalo, dlanom okrenutim prema gore i Isakova ruka istog se trenutka našla ondje.

Prsti su im se isprepleli. Val koji joj je prostrujao tijelom bio je, ako je to ikako bilo moguće, još snažniji nego prilikom onog prvog dodira u restoranu.

Isak je živio u Södra Näsbyju, malo izvan Gårdbyja. Dok je taksi vozio kroz mjesto, jedino što je Hanna mogla osjetiti bila je Isakova ruka na njezinoj, toplina njegove kože. Pogledala je kroz prozor kako je ta toplina ne bi oborila.

Njezina obiteljska kuća bila je jedna od nekoliko u kojima je bilo upaljeno svjetlo, ali u glavi je imala mjesta samo za jednu misao: uskoro će biti kod Isaka doma.

Kad je taksi napustio glavnu cestu, pritisnuo ih je mrak. Automobil je skretao iznova i iznova dok nije stao na malenom šljunčanom prilazu. Jedini izvor svjetla dolazio je od automobilskih svjetala koja su osvijetlila crveni zid staje.

“Očito sam zaboravio ostaviti noćnu lampu”, rekao je Isak.

Posrćući, izašli su iz automobila i Isak je upalio svjetiljku na mobitelu. Poveo ih je kroz prolaz u sasvim mračno dvorište. Puteljak od vapnenačkih ploča prostirao se kroz travnjak, na kojem su zrikali konjici. U kutu su se nazirale pomoćne zgrade i voćke. Crna grana posezala je za njom i strah je zaiskrio. Isaku su ispali ključevi dok je pokušavao otključati vrata, pa se brzo sagnuo da ih dohvati.

“Hoćeš li nešto popiti?” pitao je kad su ušli u kuću. “Čašu vina? Ili šalicu čaja?”

Odmahnula je glavom. Glas joj se još nije vratio, pa nije mogla ništa izustiti. Kuća je bila u boljem stanju od njezine, usprkos naporima ovog ljeta, i Isak ju je proveo uokolo. U kuhinji je bila drvena sofa koja ju je podsjetila na onu koju je baka imala. Nekad davno ljudi su spavali na takvim sofama. Kuća je imala i blagovaonicu, dnevni boravak i dvije spavaće sobe. Pitala se je li ovdje Isak živio sa svojom partnericom, ali to nije izgovorila naglas. Na zidu u dnevnom boravku visjela je njezina fotografija, bila je plavokosa i lijepa, možda u četvrtom ili petom mjesecu trudnoće, Hanna nije mogla točno procijeniti.

“Trebao sam je možda maknuti.”

“Ne”, rekla je Hanna.

Bila je to prva i jedina riječ koju je uspjela izgovoriti. Isak joj je prišao. Dodirnuo trbuh na fotografiji.

“Osjetio sam njegove udarce i toliko me boli što ga nikad nisam upoznao. Nju je zbog toga na neki način lakše prežaliti. A s druge pak...”

Nije znala što bi trebala reći. Poriv da se okrene i izleti kroz vrata bio je snažan. Što je to radila? Nije bila sposobna za ovo.

“Dođi”, rekao je Isak i odvuкао je od fotografije prema spavaćoj sobi.

Njegova ruka u njezinoj ubila je poriv. Toplina koja se širila. Sinulo joj je koliko je malo razmišljala o Fabianu posljednjih dana, i sada ga je ponovno potisnula. Neće mu dopustiti da joj uništi ovaj trenutak.

Isak je posegnuo rukom i pomaknuo šiške koje su joj padale u oči. Sad, pomislila je. Sad će se dogoditi. Zakoračila je prema njemu i usne su im se susrele, razdvojile. Zabrinutost i nervoza su iščezle. Ostalo je sada jedino iščekivanje. Privila se uz njega. Kao da joj je cijelo tijelo gorjelo. Željela je više. Željela je sve. Odmah sada. Ruke su joj plesale po njegovu tijelu, pretražujući svaki kutak.

Zatim joj je zazvonio mobitel, a za ovu osobu imala je poseban zvuk kako ne bi propustila poziv..

“K vragu”, rekla je puštajući ruke da skliznu s njega. “To je moj šef.”

I gotovo je zaplakala. Jer tako je to bilo, i jer će Isak shvatiti koliko je teško biti u vezi s policajkom. Ovo će završiti prije nego što uopće

pokušaju.

“Javi se”, rekao je, kao da je imala izbora.

“Smetam li?” pitao je Ove.

“Ne”, rekla je Hanna trudeći se odstraniti razočaranje iz glasa.

“Selenina susjeda prijavila je svađu koja je izmakla kontroli i glasne udarce. Ophodnja je na putu, ali bilo bi zaista dobro da i ti i Erik odete onamo.”

Željela je odbiti, ali nije mogla. Selene je bila uplašena, a ona je nije shvatila dovoljno ozbiljno.

“Naravno.”

Isak ju je promatrao svojim toplim, smeđim očima.

“Moraš ići, zar ne?” rekao je, blago naginjući glavu u stranu.

“Da, nažalost.”

Ponovno se željela rasplakati, ali Isak je pružio ruku i pomilovao je po obrazu. Okrenula se od njega.

“Kamo?”

“U Färjestaden.”

“Odbacit ću te.”

Pogledala je na sat. Prošla su gotovo tri sata otkad su popili po čašu vina, pa je trebalo biti u redu. Barem za njega. Pa ipak, oklijevala je. Bilo bi čudno dopustiti Isaku da je ostavi na mogućem mjestu zločina. A opet: taksi nije bio razumna opcija. Dugo bi ga morala čekati.

“Hvala”, rekla je. “Lijepo od tebe.”

Je li ovo bio način na koji ju je život kažnjavao jer se pokušala dobro osjećati? Da je bila u Klevi, ne bi joj trebalo više od deset minuta do Färjestadena, a odavde je vrijeme vožnje bilo dvostruko dulje.

“U redu je”, rekao je Isak kad su sjeli u automobil. “Nastavit ćemo neki drugi put.”

“Da”, rekla je, ali nije se usuđivala vjerovati da je mislio ozbiljno.

“Sutra?” pitao je.

I nije si mogla pomoći a da se ne nasmije. Možda ovo ipak nije bio kraj.

Kad je skrenuo u ulicu Rylgatan u Färjestadenu, patrolno vozilo već je bilo ondje. Kao i Erik. Hanna je stisnula Isakovu ruku prije nego što je izašla, ali bila je suviše uznemirena da bi osjetila toplinu. Erik ju je iznenađeno pogledao.

“Mislio sam da ćeš već biti ovdje.”

Zatim je skrenuo pogled na automobil koji se isparkiravao unatrag.

“Supriya i ja smo taman bili uspavali Nilu. Nadam se da ste vi dalje stigli.”

Hanna je samo odmahнула glavom jer je bila previše posramljena da bi odgovorila.

“Što znaš?” pitala je.

“Čuo sam se s ophodnjom na putu ovamo”, rekao je Erik. “Selene je zadobila ozbiljan udarac u glavu. Hitna će uskoro stići.”

“Koliko je loše?”

“Teško je reći, ali mogla je govoriti. Kaže da ju je Mille napao.”

Hanna i Erik ušli su u stan koji je imao vlastiti ulaz s ulice. Selene je ležala na podu, a jedan od policajaca pomagao joj je držati kuhinjsku krpu pritisnutu na glavu. Bila je natopljena krvlju.

“Koliko je ozbiljno?” pitala je Hanna.

Policajac je odlučno odmahnuo glavom. Rub komode bio je krvav, pa je pretpostavila da je ondje Selene udarila.

“A počinitelj?”

“Moj kolega pretražuje okolicu.”

Selene je okrenula glavu prema njima. Pokret ju je natjerao da zajeca. Zaklopila je na nekoliko sekundi oči podlivene krvlju, a zatim je pogled uperila ravno u Hannu.

S teškoćom je procijedila:

“Mille je ubio Thomasa.”

63.

HANNA SE SPUSTILA NA koljena pokraj Seline i položila joj ruku na rame.

“Što se dogodilo?”

Disanje joj je sada bilo neujednačeno i Seline je ponovno zaklopila oči.

“Nazovite mog tatu”, dahtala je. “Želim da dođe.”

“Što se dogodilo?” ponovila je Hanna lagano je drmajuci.

Tijelo joj je bilo mlitavo. Seline je izgubila svijest.

“Bolje je da izađete van”, rekao je policajac koji je još uvijek pritiskao krpu na Seleninu glavu. I on je bio blijed i oznojen. Vjerojatno još nije navršio ni trideset godina.

“Želiš li da mi preuzmemo?” pitao je Erik.

“Ne. Pomozite radije mom kolegi da pronađe počinitelja.”

Ali Hanna nije željela napustiti Seline. Željela je ostati dok ne sazna što se točno ovdje dogodilo, i zašto.

“Dođi, Hanna”, rekao je Erik vidjevši da ne ustaje.

Bacivši još jedan pogled na Selenino lice, Hanna se podigla. Vani, stojeći na šljunčanom prilazu ispred zgrade, nazvala je Ovea i objasnila mu situaciju. Gledala je u okolni mrak. Tama se počela razbijati svjetiljkama - ljudima koji su se pitali što se događalo. Dijagonalno iznad njih otvorila su se plava vrata na malenom tavanskom trijemu i muškarac u kućnom ogrtaču izašao je van. Mahnula mu je da se vrati unutra i on je, oklijevajući nekoliko sekundi, to i učinio. Drugo patrolno

vozilo bilo je nekoliko minuta udaljeno od njih, a Ove će poslati dodatno pojačanje. Kao i nekoga Seleninim roditeljima. Moraju pronaći Millea Bergmana.

“Hoćemo li tražiti?” pitao je Erik.

“Hoćemo, ali ne ovdje”, odgovorila je. “Ove želi da odemo na Milleovu adresu. Možda je pomislio da ga Selene neće moći razotkriti, pa je pobjegao kući.”

Erik je krenuo prema civilnom policijskom automobilu koji je uzeo.

“Vjerojatno je bolje da ja vozim.”

Ignorirala je podrugljivu primjedbu koja se skrivala u tonu njegova glasa. Erik je uspio šutjeti gotovo cijelu minutu.

“Je li vam bilo lijepo, tebi i Isaku?”

“Jest”, rekla je. “Hoćemo li se sada, molim te, usredotočiti na posao?”

Vožnja do Skogsbyja inače nije trajala dulje od deset minuta, ali Erik je vozio znatno sporije od dopuštene brzine. Nisu sa sigurnošću znali je li Mille stigao automobilom do Selenina stana, pa su oboje pretraživali pogledom okolicu. Sjenka je klizila među stablima.

“Stani!” viknula je Hanna.

Erik je usporio, ali tada je sjenku već osvijetlila ulična rasvjeta. Biciklist koji je skrenuo u naselje bila je žena.

Kuća Millea Bergmana bila je u mraku. Pokucali su na vrata i, ne dobivši nikakav odgovor, krenuli oko niza niskih ciglenih kuća. Milleov automobil nije bio ni na jednom od parkirališta. Hanna je to prijavila Oveu.

“Mislim da biste se trebali neko vrijeme zadržati u Skogsbyju”, rekao je Ove. “Nije sasvim isključeno da će se vratiti kući.”

“Okej, držat ćemo se izvan vidokruga dokle god budemo mogli”, rekla je Hanna.

Smjestili su se na malenom parkiralištu iza niza kuća i ostali sjediti u automobilu s ugašenim svjetlima, sagnuvši se što su više mogli. U Milleovu ulicu moglo se ući iz dva smjera, pa su morali pripaziti kako im ne bi promakao. Provela je mnoge sate svoje policijske karijere

izviđajući iz automobila, ali otkad je počela raditi za Kalmarsku policiju, to se nije događalo tako često.

Zbog kretnje iza vjetrobranskog stakla utihnuli su i prestali se micati. No bio je to samo stariji muškarac koji je šetao ulicom pokraj parkirališta ni najmanje se ne obazirući na njih. Prošlo je pola sata, a Mille se još uvijek nije pojavio. Mobitel joj je zavibrirao u džepu. Bila je to poruka od Isaka.

Kako ide?

Razmišljala je nekoliko trenutaka prije nego što je odgovorila: *Nažalost, ovo će potrajati cijelu noć.*

“Nedostaješ li...”

Erik nije stigao dovršiti rečenicu jer je nazvao Ove. Hanna je uključila zvučnik.

“Poslao sam jedan automobil Milleovim roditeljima u Färjestaden i sestri koja živi u Borgholmu”, rekao je Ove. “Znate li kod koga je još mogao otići?”

“Nažalost, ne”, odgovorila je Hanna.

Nakon što je prekinula poziv nije željela da Erik tišinu ispuni pričom o Isaku.

“Hoćemo li pokušati nazvati Millea?” pitala je.

“Nije li to glupo?” rekao je Erik. “Tako će zacijelo shvatiti da ga tražimo.”

“Mislim da je već shvatio jer ne dolazi ovamo”, rekla je Hanna. “Premda, vjerojatno si u pravu.”

Automobil je ušao u ulicu i parkirao se ispred kuće na drugoj strani. Mladić koji je izašao definitivno nije bio Mille. Nosio je usisivač kojem je cijev bila oblijepljena srebrnom trakom.

“Što misliš zašto je Mille otišao do Selene?” pitala je Hanna.

“Možda se bojao da će ga Selene razotkriti”, odgovorio je Erik. “Uzevši sve u obzir, zaista se čini da je kriv.”

“Ali zašto bi joj onda rekao da prestane lagati?”

“Što je drugo mogao učiniti? Priznati da je ubio Thomasa? Mora da se doista osjećao pod pritiskom zbog nje. Jer je ona djelomično shvatila čime se bavi i k tome vjerojatno upoznala jednog od umiješanih.”

“Da, moguće je”, rekla je Hanna. “Ili možda Selene laže o Milieu.”

64.

ZBUNJENA, LYKKE SE PRIDIGLA U sjedeći položaj. Ovako bi se naglo trgnula iz sna samo kad bije nešto probudilo. Ali što? Posegnula je za žaluzinama i provirila van. Vidjela je samo zvjezdano noćno nebo.

Glad joj je razdirala želudac i ne bi mogla ponovno zaspati, pa je povukla kućni ogrtač koji je visio preko stolca i ustala. Prošla je predsobljem ispred sobe. Budući da je većina onih koji su unajmljivali kuću željela imati dvije spavaće sobe, postavila je krevete čak i ondje, ali sama je više voljela spavati u unutarnoj. To je bila njezina soba dok je odrastala.

Spustila se zakrivljenim stubama. Uz ulazna vrata nalazio se prozor s pogledom na more, pa je zastala i pogledala van. Jedino je vjetar uzburkavao površinu vode.

U kuhinji je shvatila da je spavala samo nešto više od sat vremena, bilo je tek jedanaest i dvadeset. Ugrijala je vodu na štednjaku i prelija je preko vrećice zelenog čaja u svojoj najdražoj šalici. Jučer poslijepodne prisilila se otići do trgovine i sad je otkinula bananu koja je bila dovoljno zrela. Nije voljela smeđe banane, pa je uvijek birala one koje su bile zeleno-žute. Narezala je bananu na kolutiće te ih polako nabadala vilicom i stavljala u usta. Potrajalo je, ali cijelu ju je pojela.

Sitost je probudila tjeskobu, ali morala je pronaći druge načine da preuzme kontrolu nad njom. Sutra će se ponovno uhvatiti dvorišta i nastaviti tražiti posao. Zamisao da se vrati u Uppsalu postajala je sve manje moguća. Ako pronađe posao, mogla bi ostati ovdje.

Vratila se u krevet. Razmišljala je o Hugu na toboganu. Nije bila više od metar udaljena od njega i da je samo koraknula naprijed, mogla ga je

dodirnuti. Kad je bila mala, dosađivala je mami da želi brata ili sestru, ali prestala je s time kad je shvatila da to uznemiruje majku. Nakon što je nekoliko trenutaka samo zurila u mrak, posegnula je za mobitelom i napisala Jenny poruku:

Nadam se da je Hugo dobro. Žao mi je što Thomasa više nema, i zbog Huga i zbog tebe. Ja ga nisam ni poznavala.

Nijedan nastavak poruke koji je smislila nije valjao. Da još uvijek želi upoznati Huga. Da joj je žao kako je sve ispalo između nje i Jenny. Između nje i Thomasa. I između nje i Huga. Nije trebala tako podići ruku na njega, samo zato što je bila bijesna na Thomasa. Određena utjeha bila joj je što se Hugo vjerojatno toga neće sjećati. Ipak ima samo četrnaest mjeseci. Naposljetku je poslala samo ono što je već napisala.

Jennyn nedjeljni telefonski poziv zahvaljujući kojem je saznala da su i Thomas i Hugo nestali šokirao ju je. Oni njihovi mučni susreti tijekom dana, a na kraju je tako završilo. S obzirom na to kako se ponašala prema njemu, pobojala se da sije Thomas oduzeo život. A zatim i da će policija zaključiti da ga je ona ubila.

Gnjev prema Rogeru buknuo je u njoj, zbog onoga što joj je oduzeo. Kamo god se okrenula, vidjela je samo sjene.

Izgladnjivanje neće ništa riješiti. To joj je cijelo vrijeme govorio glas razuma, i morala ga je početi slušati.

65.

JEDINA KRETNJA IZVAN automobila koju je Erik vidio posljednjih deset minuta bila je kretnja zeca koji je iskočio na cestu, a zatim nestao između kuća.

“Ne vjerujem da će doći ovamo”, rekao je.

“Ali nismo sigurni”, rekla je Hanna. “Stoga, moramo ostati.”

Bila je zaokupljena svojim mobitelom i Erik je pretpostavljao da se dopisuje s Isakom.

Uzdahnuo je i pogledao u jedan od nekoliko osvijetljenih prozora u ulici. U obris osobe koja je, činilo se, na brzinu pripremala noćni obrok u kuhinji. Želio je ići kući Supriyi i Nili i nije trebao pristati na to da ih ostavi večeras. Nijedan posao na svijetu nije toga vrijedan.

Tek kad je ušao s njima u stan, shvatio je koliko su mu zaista nedostajale tih tjedana dok ih nije bilo. I tako ga je zaboljelo što se Jenny njezin Thomas više nikad neće vratiti kući. Što je ostala sama s Hugom.

Pokušao je odsvirati pjesmu “Hakuna matata” na gitari, ali bio je toliko uzbuđen da se pjesmu jedva moglo prepoznati. Gitara možda ipak nije bila za njega. Nila ju je zgrabila čim je završio, a Supriyi umalo nisu krenule suze od smijeha: *Ajme, mora da ti je bilo jako dosadno.*

Ugrijao je hranu koju je prije pripremio i bilo je fantastično sjediti s njima i jesti. Nila je bila puna priča o tjednima u Indiji. O kravama koje su ležale nasred ceste, žućkastosmeđe boje i koščate, s obojenim rogovima. O stablima u parku ispod kojih se nije smjelo stajati jer su im kokosovi orasi mogli pasti na glavu. Sipala je iz sebe sjećanja sve dok nije ostala bez daha. Dok je Supriya pospremala kuhinju, sjedio je na sofi

s Nilom u krilu jer je željela gledati film u kojem se govori švedski. Zatvorenih očiju, još je uvijek mogao osjetiti njezin miris.

“Hoću li nazvati Ovea?” upitao je kad više nije mogao podnijeti to koliko su mu nedostajale.

“Pričekaj još malo”, rekla je Hanna.

Nastavio je zuriti kroz prozor. Mobitel mu je zavibrirao, poruka od Supriye. Nisu samo one njemu nedostajale, i to ga je sasvim raznježilo. “Selene pati od depresije”, rekla je Hanna.

“Kako znaš?”

“Rekla mi je njezina majka.”

“Mijenja li to išta?”

“Možda ne, ali...”

Raspravu je prekinuo Oveov poziv i Erik je uključio zvučnik kako bi ga oboje mogli čuti.

“Maločas sam razgovarao s bolnicom”, rekao je Ove. “Selene ima krvarenje u mozgu, ali izvući će se. Zadržat će je do daljnjeg. Vjerojatno će je morati operirati.”

“U redu”, rekao je Erik. “Što ćemo mi sada?”

“Vratite se kući i odspavajte”, rekao je Ove. “Drugi mogu nastaviti potragu. Auto je na putu da vas zamijeni ispred Milleove kuće. Baš je sranje što nismo prije uspjeli pokrenuti promatranje. Želim da u ponedjeljak ispitajte Selene ako se dovoljno oporavi.”

“Jesu li njezini roditelji s njom?” pitala je Hanna.

“Jesu”, rekao je Ove. “Zašto pitaš?”

“Jer se ne mogu otarasiti osjećaja da nam nešto važno promiče.”

“Na što misliš?”

“Ne znam.”

“Idi kući i odspavaj”, rekao je Ove i prekinuo vezu.

Erik ju je promatrao.

“Želiš li razgovarati o tome?”

“Zapravo i ne”, rekla je Hanna. “Jer i ne znam točno na što se taj osjećaj odnosi.”

“Pokušaj.”

“Zašto je Mille uperio prst baš u Selene?” Hannine su se riječi sada brzo nadovezale. “I zašto ju je potražio?”

“O tome smo već razgovarali. Vjerojatno jer se bojao da će ga razotkriti.”

“Ali zašto bi nju optužio?” rekla je Hanna. “Ne razumijem to.”

Nije imao snage raspravljati se s njom. Zvučalo je kao da trabunja. Možda je bila jednako umorna kao i on. Želio je samo da kolege dođu i da može ići kući. Uvući se u krevet pokraj Supriye.

“Gdje ću te ostaviti poslije?” pitao je.

“U Klevi”, rekla je Hanna.

“Sigurno?”

“Da.”

Hanni je zazvonio mobitel i pokazala mu je zaslon: Jenny Ahlström. Nakon kratkog oklijevanja javila se. Erik nije razaznavao što je Jenny govorila, vidio je samo Hanninu reakciju.

“Molim vas, smirite se. Što se dogodilo?”

66.

“MORATE DOĆI OVAMO”, šaptala je Jenny.

Glas joj je bio hrapav i nerazgovijetan, vjerojatno od plakanja i napetosti. Ali sada se moglo čuti što je rekla.

“Što se dogodilo?” ponovno je pitala Hanna.

Tijekom istraga trudila se biti dostupna rodbini žrtava, zato se i javila usprkos tomu što je bio petak i bližila se ponoć. Ono što je očekivala bio je očaj. Da je Jenny nekako sustigla tuga. Činilo se da je sada riječ bila o nečem drugom.

“Mille je ovdje”, šapnula je Jenny.

“Je li on...”

Hanna nije uspjela izgovoriti više od toga jer je Jenny prekinula poziv.

“Vozi”, rekla je Eriku.

Erik je upalio automobil i, stisnuvši gas, umalo zgazio zeca koji se odvažio ponovno iskočiti. Hanna je u retrovizoru vidjela kako je pobjegao u grm. Prepričala je Eriku što je Jenny rekla i zatim nazvala Ovea.

“Poslat će više vozila”, rekla je. “Ali mi smo najbliži.”

“Koliko nam treba do onamo?” pitao je Erik.

“Nešto manje od pola sata. Hoćemo li se zamijeniti?”

Erik je umjesto odgovora konačno značajnije prekoračio ograničenje brzine i upalio plavo rotacijsko svjetlo. Hanna se nije

usudila nazvati ili poslati poruku Jenny jer je šaptala tijekom razgovora. Možda je Mille prijetio njoj i Hugu. Ipak se Jenny sukobila s njim oko cigareta i možda je time i sama postala svjedok kojeg je trebalo ušutkati. Premda, u tom bi slučaju značilo da je Hanna pogriješila što se tiče Selene. Snažno je udarila šakom u vrata. Erik ju je pogledao.

“*Sorry*”, rekla je. “Preokreti u ovoj istrazi zaista me stravično frustriraju.”

“Sad ga imamo”, rekao je Erik. “Gledaj na to radije tako.”

Ali nisu ga imali, ne još, a ova istraga jednostavno nije smjela završiti Jennynom smrću. Ili Hugovom.

Erik je usporio i Hanna mu je rekla da radije krene drugim putom, onim prema Albyju. Kad je skrenuo na istok prema Alvaretu, morao je upaliti duga svjetla. Bio je mrkli mrak. Najveća opasnost bile su srne koje bi iskočile na cestu. Bilo je također i losova, a ove se godine netko čak sudario s jelenom lopatarom - premda se to dogodilo na sjevernom dijelu otoka. Stigavši do glavne ceste, Erik je skrenuo na jug. Ugasio je i plavo rotacijsko svjetlo i duga svjetla, ali nije usporio. Sada gotovo i nije bilo prometa na cesti. Tek kad su ušli u Hulterstad, otpustio je gas. Taman prije skretanja u Thomasovu ulicu ugasio je sva svjetla na autu.

“Imaš li oružje?” pitala je Hanna.

“Da, požurio sam se prije do postaje i pokupio ga”, rekao je Erik.

Bio je dobar osjećaj znati da je barem jedno od njih naoružano. Nisu imali pojma što će ih dočekati. Izašli su iz automobila i krenuli prema kući. U kuhinji je bilo upaljeno svjetlo, ali nije izgledalo kao da je netko ondje. Vrata ograde zaškripala su kad ih je Hanna otvorila i ona se ukočila. Iz kuće nije stigla nikakva reakcija.

Erik joj je dao znak da bi trebali ići okolo. Trenutačno im je bilo najbolje držati se zajedno. Hanna je kroz prozor na stražnjoj strani kuće mogla vidjeti dnevni boravak. Povijena leđa na sofi. Milleova. Sjedio je s rukama na licu. Nije bilo oružja na vidiku, ali mogao ga je imati na stoliću ispred sebe ili na sofi. Bilo je mnogo mrtvih kutova.

Gdje su se nalazili Jenny i Hugo? I njezini roditelji - nisu li još uvijek bili ovdje? Hanna i Erik nastavili su obilaziti oko kuće. U prostoriji koja je vjerojatno bila spavaća soba bile su spuštene rolete. Kad su prije bili

kod Jenny, vrata te prostorije bila su zatvorena.

“Što ćemo učiniti?” šapnula je.

A umjesto odgovora, s druge strane zida začuo se dječji plač.

“Sranje”, promrmljao je Erik.

Ali zvuk plača razveselio je Hannu, značio je da je Hugo živ. Mobitel joj je zavibrirao u džepu. Bila je to poruka od Jenny:

Dolazite li uskoro?

Vani smo, napisala je Hanna. Možemo li ući?

Pričekajte.

Pokazala je Eriku odgovor. Krenuli su prema prednjoj strani kuće. Uznemireni glasovi miješali su se s dječjim plačem. Prigušeni i snažni. Riječi se nisu mogle razabrati. Što se, dovraga, događalo unutra? Adrenalin joj je preplavio tijelo i bilo joj je teško mirno stajati. Poslala je poruku Oveu pitajući ga koliko je daleko bilo pojačanje.

Pet minuta, odgovorio je.

Mnogo se toga moglo dogoditi u pet minuta. Jenny im je rekla da pričekaju, ali što?

Je li netko ozlijeđen? pitala je Hanna Jenny, ali nije stigao nikakav odgovor.

Nekoliko rascjepkanih riječi: *prestani* i *ne*, a zatim su glasovi utihnuli. Hanna se u nekoliko brzih koraka našla pred ulaznim vratima. Otvorila su se i Erik je podigao oružje. Jenny je izašla na stube s Hugom u naručju. Lice joj je bilo crveno od plača, ali nije se činila ozlijeđenom. Trznula se i privinula sina bliže sebi kad je ugledala pištolj.

“Sjedi u dnevnom boravku”, rekla je.

“Ostanite vani”, rekla je Hanna.

Jenny je kimnula.

Mille je podigao pogled prema njima kad su ušli. Čak je i njegovo lice bilo otečeno i crveno od plača. Hanna ga je promotrila, kao i sve ostalo oko njega: sofu, stolić, pod... Nije primijetila oružje.

“Jeste li naoružani?”

“Nisam.”

“Zašto ste došli ovamo?”

“Nisam znao kamo da idem”, rekao je Mille. “Ona je sasvim poremećena.”

“Tko?”

“Selene. Jebemu! Naravno da sam znao da je bolesna, ali ne baš toliko.”

Izbacio je iz sebe gomilu nepovezanih psovki.

“Što se dogodilo kod Selene?” pitala je Hanna.

Mille ih je pogledao s očajem u očima.

“Uplašio sam se zbog poziva u kojem ste mi rekli da ste došli do novih saznanja. Bio sam uvjeren da mi Selene želi smjestiti, pa sam otišao do nje po priznanje. Jedino što mi je imalo smisla jest da je ona ubila Thomasa. Ali počela me optuživati da sam ga ja uništio. Rekla je da je moja krivnja što je mrtav. Tada mi se smračilo. Udario sam je. Znam da to nisam trebao učiniti, ali nisam ubio Thomasa.”

Erik je zakoračio prema njemu.

“Morat ćemo o tome još porazgovarati u postaji.”

“Reći ću vam sve o krijumčarenju”, nastavio je Mille. “Mogu učiniti sa mnom što god hoće. Nije me više briga. Ja sam u to uvukao Thomasa, i on je želio izaći iz svega. Došao sam u kuću zajedno s Olegom i kunem se... Thomas je tad već bio mrtav.”

67.

HANNA JE STAJALA na stubama kuće Ahlströmovih s Jenny i Hugom. Plava svjetla probijala su se kroz noć, pretvarajući tamu u sablasne plave sjenke. Tek kad je stiglo pojačanje, uspjeli su izvesti Millea Bergmana do automobila. Erik je stajao naslonjen na njega i čekao je, ali Jenny i dalje nije željela pustiti Hannu.

“Mille nije ubio Thomasa”, rekla je.

Hugo se čvrsto privinuo uz nju, naslanjajući glavu na njezina prsa. Velike, blistave oči bile su uperene u vozilo hitne pomoći. Srećom, nije im bila potrebna. Prema Jennynim riječima, Mille ih nije ozlijedio niti im je prijetio. Došao je ovamo jer je bio očajan i bojao se da će ga okriviti za ubojstvo. Ništa drugo. Razlog zašto je šaptala bio je to što ju je Mille molio da ne zove policiju. Zbog toga su se i posvađali.

“Mille to nije mogao učiniti”, nastavila je Jenny. “To je nemoguće. Morala je to biti Selene. Oduvijek sam znala da s njom nešto nije u redu.”

Mille je optuživao Selene, a Selene njega, a bilo je jasno da se Jennyna tvrdnja nije temeljila ni na čemu drugom osim na želji. Nije željela da Thomasov prijatelj iz djetinjstva bude kriv. Hanna trenutačno nije znala u što bi povjerovala. I Mille i Selene zvučali su tako uvjereni u svoje tvrdnje. Tijelo joj je bilo teško i tromo od umora. Možda je baš ona bila ta koja nije željela otići. Bilo je teško ostaviti Jenny nakon svega što se već dogodilo, a sada i ovoga.

“Gdje su vaši roditelji?” pitala je.

“Danas su se vratili u Malmö”, rekla je Jenny. “Previše su me uznemiravali. Htjela sam biti sama s Hugom.”

Hitna je ugasila plava svjetla i krenula dalje. Vjerojatno su primili drugi poziv. Jedno patrolno vozilo već je otišlo, a ostali su taman završavali s upozoravanjem susjeda da se vrate kućama. Hanna je koraknula niza stube, ali Jenny je još uvijek nije bila spremna pustiti.

“Mille nije ubio Thomasa”, ponovila je.

“Čula sam što ste rekli”, odgovorila je Hanna. “Saznat ćemo što se dogodilo, a kako bismo to učinili, moramo odvesti Millea u postaju. Ne možemo ovdje s njim razgovarati.”

Hugo je zacvilio i posegnuo rukom prema Jennynim ustima. Kao da je želio da njegova majka prestane govoriti. Bilo je gluho doba noći i činilo se da maleno tijelo dječaka žudi za snom. Jenny je obujmila njegovu ruku i kimnula Hanni da ide. Ostala je stajati na stubama gledajući za njom.

“Koji je plan?” pitala je Hanna prišavši Eriku.

Pogledala je u automobil. Mille je naslonio čelo na naslon sjedala ispred sebe.

“Ove želi da odvedemo Millea u pritvor”, rekao je Erik, “i da iskoristimo vožnju do postaje, jer je očito željan govoriti. A da Selene ispitamo već sutra ako bude moguće.”

“Zvuči razumno”, rekla je Hanna.

Trebali su saznati obje verzije, u detalje, a zatim ih usporediti i međusobno i s ostalim činjenicama. I doći do zaključka tko je govorio istinu.

“Možeš li voziti?” pitao je Erik.

Umjesto odgovora, Hanna je zaobišla automobil do vozačkog mjesta. Čim su sjeli, Mille se naslonio natrag i osvrnuo prema kući.

“Znam kako ovo izgleda”, rekao je, “ali nisam ubio Thomasa.”

“Što vas je navelo da vjerujete da je to bila Selene?” pitao je Erik zakopčavajući sigurnosni pojas.

“To što nikad ne zna odustati”, rekao je Mille. “Nije imala nikakvu šansu s Thomasom, ali nije to mogla prihvatiti. Osim toga, ona mu je dala ključeve.”

Prije nego što je pokrenula automobil, Hanna je još jednom pogledala prema kući. Jenny i Hugo ušli su, ali svjetla su još uvijek bila upaljena. Odlučila je ići na sjever, prema Gårdbyju, unatoč tomu što je taj put bio nekoliko minuta dulji. Pitala se što Isak sada radi. Spava li? Razmišlja li o njoj?

“Tko je Oleg?” pitao je Erik.

“Ne znam kako se preziva”, rekao je Mille. “Ali Rus je i jedini je s kojim sam u kontaktu vezano za pljuge.”

“Kako ste ga upoznali?”

“Kod mog spremišta u Grönhögenu. Došao je onamo i ponudio mi mogućnost lake zarade.”

Mille je frknuo. Dva srebrno-bijela oka zurila su iz mraka u automobil. Sekundu poslije više ih nije bilo. To je morala biti srna. Milleu nije trebao poticaj da nastavi.

“Ne razumijem kako sam mogao biti tako glup. Pokušao sam odustati nakon racije, ali Oleg mi to nije dopustio. Prisilio me da pronađem drugo rješenje. Nagovorio sam ga da ostavi pljuge u kombiju dok kupci ne dođu i preuzmu ih, ali policija je zatim zaplijenila cijelu pošiljku.”

Hanna se provezla pokraj izlaza za Södra Näsby i preplavilo ju je sjećanje na Isakovo tijelo. Kako su se privijali jedno uz drugo. Grčevito je uhvatila upravljač dok joj se tijelo probijalo kroz sjećanje. Pitanje je ponovno bilo ovdje, ali s očajem u pozadini. Što je Isak sada radio? Veliki dio nje želio se okrenuti i skrenuti na izlazu, zaboraviti cijelu tu zbrku s Milleom i krijumčarenjem i Selene, ali nastavila je prema Kalmaru.

“Bio sam očajan”, rekao je Mille. “I uplašen. Zato sam i molio Thomasa za pomoć. Koliko jebeno glup čovjek može biti?”

“Što se dogodilo u kući u Södra Möcklebyju?” pitala je Hanna.

“Thomas je zaista ozbiljno namjeravao odustati”, rekao je Mille. “Pa sam se javio Olegu. On je otišao sa mnom do kuće. Bojao sam se da će prijetiti Thomasu, ali to se činilo kao jedini način da ih natjeram da mu dopuste odustati. Uvjerio sam Olega da me pusti da najprije uđem sam, i bilo je tako strašno da... Znači, bio sam u potpunom šoku kad sam ušao

i vidio da je Thomas mrtav.”

“Što ste zatim učinili?”

“Vratio sam se do automobila i ispričao sve Olegu.”

“Što ste učinili s cigaretama?”

“Oleg me prisilio da ih pohranim u svojoj kući tijekom noći. Ujutro je došao i pokupio ih.”

“Kako kontaktirate Olega?”

Izverglao im je broj i Erik ga je unio u mobitel, vjerojatno da ga može prosljediti Oveu. Mille se toliko trudio uvjeriti ih u svoju priču da je bilo teško procijeniti istinitost onoga što je rekao. Ali podaci o krijumčarenju činili su se vjerodostojnima. Bili su preopširni da bi ih mogao izmisliti u ovom stanju.

“Mislite li da je Oleg ubio Thomasa?” pitao je Erik.

“Mislite da je to možda učinio prije nego što smo stigli onamo?”

“Ne mislim ja ništa”, rekao je Erik. “Pitam vas što vi mislite.”

Mille je polako odmahnuo glavom.

“Kako je Oleg reagirao kad ste se vratili u automobil?”

“Promrmljao je nešto na ruskom i odvezao nas odande.”

“Kako ste ušli u kuću?” pitala je Hanna.

“Vrata su bila otvorena. Ali na to sam i računao. Rekao sam Thomasu da dođe u sedam, ali zakasnio sam petnaest minuta.”

Hanna je pogledom prelazila preko ceste, na kojoj su se svjetla automobila probijala kroz noć. Trebala je paziti na bočne strane, zbog svega što je moglo doći odande, ali nije vidjela još srebrno-bijelih očiju. Vjerovala je Milleu više nego što je vjerovala Selene. Ali što ako su oboje govorili istinu? Ili bolje: vjerovali da to čine. Možda je ipak Oleg bio kriv ili netko drugi povezan s krijumčarenjem. Prema Milleovim riječima, bio je u kontaktu jedino s Olegom, pa su morali krenuti od njega.

“Pronađi Olega”, nečujno je gestikulirala Eriku.

Kimnuo je i podigao mobitel. Shvatila je da je već obavijestio Ovea o tome.

Subota, 24. kolovoza

68.

MOBITEL JE PAO NA POD kad je Erik posegnuo prema noćnom ormariću. Stigao je kući u sitne sate i morao je postaviti alarm jer su se on i Hanna nadali da će ujutro moći otići do bolnice i ispitati Selene Friberg. Obje su spavale kad se vratio kući. To ga je rastužilo premda je poslao Supriyi poruku da nema potrebe da ostaje budna i čeka ga.

Konačno je dohvatio mobitel i uspio ugasiti zvuk. Supriya je ušla sa šalicom kave, pa se pridigao u sjedeći položaj. Pružila mu ju je.

“Hvala, ljubavi”, rekao je nasmiješivši se.

Otpio je velik gutljaj kave, istovremeno primjećujući kako je u stanu tiho.

“Gdje je Nila?”

“Igra se kod Sally.”

Sally joj je bila jedina prijateljica koja je živjela u Varvsholmenu i dospjele su u isti razred u školi Lindöskolan. Supriya je sjela na rub kreveta i ozbiljno ga pogledala. Odložio je šalicu na noćni ormarić i povukao je sebi.

“Čuj, zaista mi je žao što moram otići odraditi nekoliko sati.”

“Razumijem da moraš”, rekla je Supriya.

“Što je onda?”

Oslobodila se njegova stiska kako bi ga mogla pogledati u oči.

“Shvatila sam nešto dok sam bila u Indiji. I da, postalo je prilično ozbiljno dok sam pakirala stvari za odlazak odande.”

Erik je progutao slinu. Sada je trenutak kad će se njegova zabrinutost potvrditi - zabrinutost koju je njezina iznenadna šutnja izazvala. Kimnuo joj je da nastavi.

“Shvatila sam koliko mi nedostaje dom.”

“Ovo je dom”, rekao je.

Ponovno ju je privukao k sebi, a ona mu je to dopustila.

“Znam”, rekla je Supriya. “Ali i Mumbai je.”

Preturao je po glavi tragajući za rješenjem. Možda bi mogli svake godine oputovati u Indiju, ali to bi uključivalo gomilu nepotrebnih letova. Nije želio ponovno napustiti Švedsku. Ili jest? U Indiji nije mogao raditi kao policajac, ali odabrao je to zanimanje ponajviše zato što je bilo tako mnogo policajaca u njegovoj obitelji. Možda bi mogao promijeniti karijeru kao stariji brat. Ali sviđao mu se njegov posao. Trenutačno nije mogao smisliti ništa drugo što bi radije radio. Jebemu. Je li baš sada morala pokrenuti to pitanje?

“Smiri se”, rekla je Supriya. “Ne kažem da se želim preseliti u Indiju. Samo da je bilo teško otići odande.”

“A kako je bilo doći u Švedsku? Je li i to bilo grozno?”

Požalio je zbog svojih riječi istog trenutka kad ih je izgovorio. Okrutne i istovremeno cendrave kakve je mrzila. Izvukla se iz njegova zagrljaja.

“Znaš što, ovo je bilo jebeno nepotrebno.”

“Znam. Oprosti.”

Ali frustracija nije jenjavala. Nije li mogla pričekati da mu ovo saspe u lice? Mobitel je zavibrirao, poruka, i Erik je to iskoristio kao izliku kako bi izbjegao raspravu.

“Vjerojatno je Hanna”, rekao je.

“Doručak ti je u kuhinji.”

I ne pogledavši ga, Supriya je ustala i otišla odande. Hanna mu je napisala da se liječnik složio da ispituju Selene. Bila je u policijskoj postaji jer je željela razgovarati s Oveom prije nego što uzme automobil i pokupi ga. U nešto više od petnaest minuta Erik se na brzinu istuširao,

odjenuo i pojeo sendvič. Supriya se držala podalje, na balkonu. Bilo je primamljivo samo otići, ali ipak je provirio van.

“Razgovarat ćemo o tome poslije”, rekao je.

“Da”, odgovorila je ne skidajući pogled s tjesnaca.

Bilo je očito da je Supriya još uvijek bila ljutita. *A što je sa mnom?* želio je zavrištati. Umjesto toga, ostavio ju je. Nije sada imao vremena za ovo.

Hanna je sjedila u automobilu kad je izašao, točno ispred ulaznih vrata.

“Dugo čekaš?”

“Samo koju minutu”, rekla je i pritisnula gas.

“Je li se nešto novo dogodilo?”

“Moguće je da je čovjek s kojim je Mille bio u kontaktu Oleg Sokolov. On je brat jednog od Rusa koji su bili u zatvoru zbog krijumčarenja cigareta u Grönhögen. Ove će poslati patrolu na njegovu posljednju adresu. Ostalo je isto kao i prije. Selene optužuje Millea, a Mille Selene.”

Počela je govoriti o svom uvjerenju da je Selene lagala, ali Erik se nije slagao. Ubojstvo je imalo veze s krijumčarenjem, u to je bio uvjeren, a najvjerojatnije je da je Thomas ubijen kad je Mille stigao onamo. U mislima se vratio na Supriyine riječi, a najviše ga je ljutilo što nije mogla stajati iza onoga što je rekla. Ako se tako osjećala, bilo je samo pitanje vremena kad će se poželjeti preseliti.

“Što je?” pitala je Hanna.

“Ništa. Samo sam umoran. Bila je duga noć.”

Parkirala je automobil ispred ulaza u bolnicu i pvela ga na kat, na odjel. Hodnik je bio prazan, ali iz soba su se čuli zvukovi: kašalj, razgovor o nečemu za što je Erik pretpostavio da je bolnička hrana, struganje. Muškarac je izašao iz sobe vukući rukom stalak za infuziju. Tekućina u vrećici bila je crna kao ugljen.

“Ovdje je”, rekla je Hanna.

Madeleine Friberg sjedila je uz kćerin krevet. Drugi krevet u sobi bio je prazan. Selene je ležala ispod žute bolničke deke, a oko glave je

imala veliki zavoj. Činilo se da spava. Tekućina u njezinoj infuziji bila je prozirna.

“Sasvim je iscrpljena, jadnica”, rekla je Madeleine. “Ovo je bilo tako naporno za nju.”

Pomilovala je kćerinu ruku. Hanna je privukla stolac i sjela pokraj Selenine majke, a Erik je ostao stajati odostraga. Prije samo pola sata Selene je bila budna, a ne budu li imali sreće, mogla bi spavati satima. Smatrao je da bi je trebali pokušati probuditi.

“Zna li Selene biti nasilna?” pitala je Hanna.

Madeleineina milovanja iznenada su prestala.

“Zaista ne”, rekla je.

“Kad je Mille prekinuo njihovu vezu, razbila mu je prozor”, nastavila je Hanna. “Kako je reagirala na to da je Thomas nije želio?”

“Prestanite”, zasiktala je Madeleine.

Erik nije shvaćao zašto je Hanna tako oštro pristupila.

“Moramo razgovarati sa Selene”, rekao je.

“Ne”, odgovorila je Madeleine.

“Žao mi je”, rekla je Hanna tonom koji nije bio ni najmanje ispričavajući. “Ali ne ovisi o vama.”

Hanna je pružila ruku prema Selene.

“Prestanite”, ponovno je zasiktala Madeleine. “Ja vam mogu reći ono što želite znati.”

“A to je?” pitala je Hanna.

Erik je pomislio da je ipak pogriješio, da je Selene bila kriva i da je njezina majka to shvatila. Možda joj je Selene čak i priznala ubojstvo. Madeleine nije odgovarala, nego je ponovno počela milovati Seleninu ruku. Drugom rukom brisala je suze s obraza.

“Madeleine”, rekla je Hanna, sada znatno blažim glasom. “Razgovarajte sa mnom.”

Erikov je telefon zapištao. Zaboravio je ugasiti zvuk.

“Oprostite”, promrmljao je, ali činilo se da nitko nije primijetio.

Supriya mu je poslala poruku da ga voli. Iako je idiot. *Također*, odgovorio je prije nego što je isključio zvuk na mobitelu. Običavali su razgovarati o svemu, ali pomisao da bi se ona možda željela preseliti izazivala mu je smrtni strah.

“U krivu ste za Selene”, rekla je Madeleine. “To nije bila ona. Selene mi je ispričala o ključevima već u nedjelju i ja sam je uvjerala da Karl također mora to znati. A on nije bio kod kuće u nedjelju navečer. Izašao je iz radionice i odvezao se nekamo.”

Erik je vidio samo profile njihovih lica. Prije svega Hannina, jer se Madeleine svako malo okretala prema svojoj kćeri.

“Ne razumijem gdje mu je pamet bila”, nastavila je Madeleine. “Što je mislio da će riješiti odlaskom onamo i suočavanjem s njim?”

“Što nam pokušavate reći?” pitala je Hanna.

“Karl je ubio Thomasa.”

69.

KARL JE UBIO THOMASA.

Hanna je željela osjetiti olakšanje kad je začula te riječi, ali umor se samo ukopao još dublje. Čeznula je za Isakom. Za svime što nije bilo ovo ovdje. Bilo joj je dosta smrti, laži i obitelji.

Jutros se u tri sata dogejala kući u Klevu. Opravši zube u svega nekoliko pokreta, odvukla se uza stube, skinula odjeću i srušila se u krevet. Zaspala je iste sekunde kad joj je pokrivač dosegnuo bradu.

Manje od pet sati poslije iz sna ju je trgnuo alarm na mobitelu i, ugasivši ga, pala je natrag na jastuk i okrenula se na drugu stranu, pitajući se kako bi bilo probuditi se pokraj Isaka. Taman kad je to pomislila, mobitel je zapištao: *Želiš li doći na večeru kod mene danas?* Ne oklijevajući, odgovorila je da.

“Zašto nam tek sada govorite da se Karl uputio automobilom nekamo?” pitala je Hanna.

“Suprug mi je”, zajecala je Madeleine. “Nisam željela da ga osumnjičite ako griješim.”

“Što vas je navelo da promijenite mišljenje?”

“Selene je dovoljno patila. Više od ovoga neće moći podnijeti. To što vi vjerujete da ona... da je ona... A pronašla sam...”

Madeleine je toliko snažno počela plakati da nije mogla nastaviti.

“Što ste pronašli?” pitala je Hanna kad je plač posustao.

“Jutros sam čistila radionicu i tada sam pronašla vreću za smeće s krvavom lopatom i Thomasovim mobitelom.”

“Što ste učinili s vrećom?”

“Ostavila sam je ondje, da Karl ne primijeti da sam je otkrila.”

“Zašto je Karl ubio Thomasa?” nastavila je Hanna.

“Ne znam”, rekla je Madeleine.

“Ali neku ideju zasigurno imate?” rekao je Erik, koji se više nije mogao držati po strani.

Madeleine se trznula, kao da je zaboravila da ih je više u sobi. Zatim je podigla ruku i pomilovala Selene po obrazu.

“Zbog onoga što je Thomas učinio našoj kćeri”, rekla je Madeleine. “Mjesecima se poigravao njezinim osjećajima. Naposljetku sam nagovorila Karla da ga otpusti.”

“Je li dobio otkaz?” pitao je Erik i Hanna se okrenula k njemu upućujući mu razdražen pogled.

“Da”, rekla je Madeleine. “Ali kad se Thomas u nedjelju pojavio kod nas moleći ga da mu vrati posao, Karl se predomislio. Uvijek je bio takav mekušac. Thomas je iskorištavao Selene. Prijetio joj je kako bi mu dala ključeve.”

Madeleinein glas bivao je sve glasniji i Selene se nemirno promeškolljila. Madeleine je odmah ušutjela.

“Možda možemo nastaviti vani”, šapnula je kad se kći umirila.

“Ovo će zasad biti dovoljno”, rekao je Erik. “Ali morat ćemo ponovno razgovarati i s vama i sa Selene.”

Madeleine je kimnula.

“Znate li gdje je Karl?” pitala je Hanna.

Tek je sada uspjela osjetiti olakšanje. Karl je bio počinitelj za kojeg je to mogla povjerovati. Možda je Selene sumnjala. Možda je zato toliko očajnički željela optužiti Millea.

“Karl je morao navratiti do ureda, ali trebao bi uskoro stići.” Madeleineino se lice izobličilo i stavila je ruku na usta. “On nema pojma da ja znam, ali morala sam to učiniti za Selene. Za Hektora.”

Da, laži su bile teret i uništavale sve pred sobom. Hanna je to viđala

iznova i iznova u poslu. I u vlastitom životu? Ona je doista vjerovala da zna.

Jebeni Kristojfer.

Zastala je ispred sobe. Prije nego što krenu u potragu za Karlom, trebao joj je odmor od tjeskobe koju je osjećala duboko u sebi. I morala je odagnati bijes. Lars je sjedio nasuprot njoj u svojoj zelenoj trenirci u nadziranoj prostoriji za posjete i nije imao snage pogledati je u oči. Ona je tu nesposobnost protumačila kao krivnju.

“Koja zbrka”, rekao je Erik.

Kimnuvši, nazvala je Ovea. Promrmljao je nešto o preokretu u istrazi i da će se obratiti izravno tužitelju i osigurati dozvolu za premetačinu kuće obitelji Friberg.

“Hoćemo li nazvati Karla?” pitala je Hanna.

Najradije bi ga privela bez prethodnog upozorenja, ali nisu to mogli učiniti jer nisu znali gdje je. Naravno, mogli su otići do agencije, ali postojala je opasnost da se mimoiđu.

Erik nije stigao odgovoriti na njezino pitanje. Dizalo se oglasilo i Karl Friberg izašao je s Hektorom. Bio je odjeven za ured, a Hektor je nosio traperice i majicu kratkih rukava. Nosio je bombonjeru i buket cvijeća. Ugledavši ih, Karl je zastao. Hanna je na trenutak pomislila da će uskočiti natrag u dizalo, ali nastavio je hodati prema njima.

“Jeste li razgovarali sa Selene?” pitao je.

“Ne”, rekao je Erik. “Razgovarali smo s Madeleine, a sada moramo razgovarati s vama.”

“Aha”, rekao je Karl.

“Vi možete ući”, rekla je Hanna Hektoru.

Hektor je upitno pogledao svog oca i tek kad mu je Karl kimnuo, otvorio je vrata Selenine sobe.

“O čemu želite razgovarati sa mnom?” pitao je Karl.

“Bolje je da to obavimo u postaji.”

Medicinska sestra prošla je pokraj njih, pa je razgovor stao.

“Ovdje sam da posjetim svoju kćer”, rekao je Karl. “Napadnuta je noćas.”

Zakoračio je prema sobi, ali Erik ga je zaustavio uhvativši ga za ruku.

“Morate poći s nama”, rekao je.

Vrata Selenine sobe naglo su se otvorila i Hektor je izletio van, grimizne boje lica.

“Prokletniče jedan!” urlao je. “Kako si to mogao učiniti mami? Nama?”

Prije nego što je itko stigao reagirati, ruke su mu bile oko Karlova vrata. Hanna i Erik uhvatili su ga svatko sa svoje strane za ruke. Nekoliko se vrata otvorilo i medicinsko osoblje dotrčalo je do njih. Netko je zgrabio Hannu.

“Ostavite nas, pobogu!” viknula je. “Mi smo policajci.”

Svi uokolo odmaknuli su se. Karl je otvarao usta, ali nije mogao disati, lice mu je postalo crveno pa plavo, a ruke su mu visjele uz tijelo.

“Hektore!” viknuo je Erik.

Ali Hektor je bio usredotočen jedino na oca. Naposljetku su ga uspjeli odvojiti od Karla, a Erik mu je doviknuo da se vrati k svojoj sestri. Karl se nagnuo, kašljući. Cijelo mu se tijelo treslo. Otvorio je usta kako bi nešto rekao, ali nikakav zvuk nije izlazio.

Uspravili su ga i povelili niz hodnik, dalje od znatiželjnih očiju, do dizala. Jedan je liječnik u žurbi ušao za njima, ali Erik mu je pokazao značku i rekao da izađe.

“Uhićeni ste za Thomasovo ubojstvo”, rekao je Erik čim su se vrata zatvorila.

“Što? Ne!”

Karl je ustuknuo i udario u zrcalo u dizalu, razdražljivo se ogledajući oko sebe.

“Selene vam je već u nedjelju ispričala da je dala ključeve Thomasu”, rekla je Hanna.

“Ne, ne, ne...”

“I niste bili kod kuće u nedjelju navečer”, nastavila je Hanna. “Što ste učinili nakon što ste napustili radionicu?”

Karl se uhvatio za šipku ispod zrcala.

“Bio sam u radionici cijelu večer”, rekao je. “Tko tvrdi da nisam?”

Prije nego što su uspjeli odgovoriti, sam je shvatio tko je to morao biti.

“Želim razgovarati s Madeleine.”

“Sasvim je moguće da želite, ali ne možete.”

“Ne možete mi priječiti da razgovaram sa svojom suprugom.”

Posegnuo je prema tipkama u dizalu, ali Erik ga je zaustavio.

“Jeste li otišli u kuću?” pitao je.

“Ne, nisam.”

Ponovno je pokušao dosegnuti tipke, premda se dizalo kretalo, i Erik je sada grublje zaustavio njegovu ruku.

“Što se dogodilo kad ste došli u kuću?” pitala je Hanna.

Karl je zurio u vrata dizala koja su se polako otvarala.

“Neću reći nijednu jedinu riječ bez svog odvjetnika.”

Posljednji trenutak

PRIJE NEGO ŠTO ZAKORAČI na posjed, ogleda se oko sebe. Dalje uz ulicu otvore se jedna vrata, pa zastane. Ugodna kasnojletna večer nosi sa sobom ostatke smijeha. Visoke živice zaklanjaju pogled, ali kroz jedan od prolaza izađe žena duge, tamne kose u haljini s cvjetnim uzorkom. Baci zavezanu plastičnu vrećicu u kantu za smeće. Zeleni poklopac tresne i srce mu se uzlupa kad se ona okrene kako bi se vratila. Na trenutak je uvjeren da je otkriven, jer ona ostaje stajati lica okrenuta u njegovu smjeru. Zatim odmahne glavom i nestane iza živice.

Tek kad se žena vrati u kuću, Thomas se usudi pomaknuti. U nekoliko nečujnih koraka stiže pred ulazna vrata. Ključ se zaglavi i on pomisli da mu je Selene namjerno dala pogrešan. Stres pošalje val mučnine cijelim tijelom. Mrzi to što je zaglavio u ovom sranju jer ne zna reći ne. Jer je želio dobro postupiti.

Ovo se ne smije nastaviti. Mora to zaustaviti zbog Huga.

Napokon uspije otključati bravu i vrata se polako otvore. Napipavajući traži prekidač za svjetlo. Svjetiljka u predsoblju zasvijetli, zaškri i ponovno se ugasi.

Kvragu, još i to.

Nema mnogo vremena, ovo ne bi smjelo potrajati dulje od petnaest minuta. Zatim može izaći odavde, vratiti se u automobil i odvesti kući.

Ne izuvajući cipele, Thomas nastavi naprijed pokraj kamina sve do kuhinje. Pritisne električni prekidač ondje, ali u kuhinji nema žarulje. Baci pogled na sat - 18.57 - i ne zna što da radi dok čeka. Uzdahnivši, spuzne na pod i obgrli koljena. Možda bi ipak trebao sve odjebati i otići već sada odavde. Ali ne usudi se.

Nekoliko minuta poslije otvore se ulazna vrata i Thomas toliko brzo ustane da se zanjiše. Prisiljen je poduprijeti se o zid. Zatetura prema predsoblju.

“Moramo ubrzati ovo”, kaže. “Žuri mi se.”

Iznenaden, zastane i zagleda se u osobu na vratima.

“Što radite ovdje?”

Iznenadenost ustupi mjesto panici i mozak više nije u stanju povezati djeliće koji mu se vrtlože u glavi. Gnjev na licu ispred njega. Odlučnost. Zašto? Srce mu siđe u pete i vidno mu se polje suzi. Probija se jedna jedina kristalno jasna misao: *Molim vas, pomozite.*

“Daj mi ključeve”, zasikće Madeleine odlučno.

Thomas instinktivno ustukne. Želi pobjeći od bijesa koji samo čeka da eksplodira.

“Kako je dovraga Karl mogao biti tako glup i dati ti još jednu priliku”, nastavi Madeleine. “Trebao me je poslušati.”

Panika ne popušta, koliko god je Thomas pokušava potisnuti. Mille može doći u svakom času i Thomas ne vidi ni jedan jedini izlaz iz ovoga. Mora da ga je Selene zvala prije kako bi ga upozorila. Madeleine je samo od nje mogla saznati za ključeve. Zašto joj se nije javio? Koji je on jebeni idiot.

“Kako si to mogao učiniti Selene?”

Slina prska iz Madeleineinih usta, a Thomas samo zuri u nju.

“Znaš koliko je krhka. Iskoristio si to, ti lažljivi gade.”

Thomas se tek sada uspijeva izvući iz šoka dovoljno da može progovoriti.

“Znam da je nisam trebao tražiti ključeve.”

“Tražiti? Natjerao si je! Toliko je prokleta kukavički i bolesno namjeriti se na nekoga poput nje. Znaš li koliko se trenutačno loše osjeća?!”

Thomas isprva ne razumije. Nije ju ni na što jebeno natjerao, ali zatim shvati da je Selene zacijelo lagala Madeleine. Naravno da se nije

usudila reći majci istinu. Nije više želio biti ovdje. Jebe mu se za obitelj Friberg i za Millea i za sve skupa. Mora se vratiti Hugu koji je sasvim sâm u automobilu.

“Cijelo si se vrijeme poigravao sa Selene”, kaže Madeleine. “Karl te je trebao odavno otpustiti, ali kao i obično, ignorirao, me je. Kao da sam nevidljiva.”

“Nisam se...” započne Thomas.

Ali nema smisla. Selene joj je vjerojatno i o tome lagala.

“Daj mi ključeve”, kaže Madeleine ispruživši ruku.

Thomas pogleda preko njezina ramena. Želi van iz ove kuće. Daleko od svega što tvrdi o njemu. Drugom rukom Madeleine izvuče mobitel iz džepa jakne.

“Što, dovraga, radite?” upita.

“Nazvat ću policiju. Ideš s njima zbog onoga čime se baviš ovdje. I zbog svega čemu si izložio Selene.”

“Ne, ne smijete.”

Thomas pokuša iščupati mobitel iz Madeleineine ruke i ona ga odgurne. On zatetura unatrag, spotakne se na prag i stropošta u kuhinju.

“Selene je potpuno uništena!” zaurla Madeleine. “Kako si joj to mogao učiniti, ha?!”

Thomas se podiže na noge i sad je jebeno bijesan. Ovo je drugi put danas da ga guraju na pod, i može podnijeti što je Lykke to učinila, ali ne i ovo. Madeleine nema pojma. Nasrne na nju. Mora ušutkati te gluposti koje ona izbacuje iz sebe. Mora se pobrinuti da ne nazove policiju.

Madeleine brzo zakorači prema kaminu i zgrabi nešto duguljasto. Thomas zastane, uspijevajući podići ruke kao štit. Od bola koji osjeti kad se predmet zabije u njegovu ruku, umalo se ne onesvijesti. Vidi da mu se ponovno približava, to je lopata iz kamina. Pokušava pobjeći unatrag, ali tijelo mu je tromo od napetosti. Jedino o čemu Thomas sada može razmišljati jest Hugo. Da ga nije trebao ostaviti.

Lopata udari ravno u grlo. Nešto toplo curi van. Thomas stavi ruke onamo, ali ne uspijeva zaustaviti krv. Toliko je mnogo krvi. Susretne

Madeleinein pogled. Sav je bijes nestao. Izgleda nasmrt prestrašeno. Pomozite mi, želi moliti, ali usta se odbijaju otvoriti. To je... pomisli. Padne na koljena.

Sve se spoji u jedno: bol, tišina, svjetlo i Hugo.

70.

NAPOLA POJEDENI SENDVIČ sa sirom ležao je na tanjuru ispred Lykke, pokraj prazne šalice za kavu. Nebo je bilo čisto plavo i gotovo da i nije puhalo. Policija nije bila ovdje, ali bila je suviše umorna da bi osjetila olakšanje. Osim toga, još je uvijek bila uvjerenjena da će policijski automobil u nekom trenutku skrenuti na prilaz, da će je prisilno odvesti tvrdeći da je ubila Thomasa, i zatvoriti je. Ne saslušavši što ona ima reći.

Nakon što je poslala poruku Jenny, nije mogla zaspati. Naposljetku se spustila u prizemlje i ipak kratko odrijemala na kauču. Prijepodne se okupala u tjesnacu kako bi živnula, ali magla u glavi odbijala je razići se. Približavalo se tri sata poslijepodne, a jedino što je željela jest da prođe dan kako bi mogla leći i spavati.

Odgrizla je komadić sendviča i podigla zaslon laptopa. Pokušat će ponovno pronaći posao.

Odgrizavši još jedan zalogaj, prijavila se na stranicu Zavoda za zapošljavanje i krenula pretraživati. Provjerila je oglas koji se pojavio na vrhu.

Bio je to posao u centru Station Linné. Tražili su posjedovanje vještine za rad na blagajni jer je posao bio vezan ponajviše za njihovu suvenirnicu. Kao i znanje jezika. Zanimanje za prirodu i životinje smatralo se prednošću. Station Linné bio je centar za istraživanje koji je organizirao tečajeve i turistička vođenja u prirodi. Jednom je ondje bila u sklopu studija. Vjerojatno će ispasti da joj nedostaju proklete vještine za blagajnicu, ali Lykke je otvorila Word-dokument kako bi počela pisati molbu. Oglas je mnogo toga probudio u njoj. Odlučnost. Očekivanje. Ovaj posao zvučao je kao nešto što bi joj se moglo svidjeti.

Automobil je ušao na njezin posjed i Lykke je umalo prevrnula šalicu kave kad se naglo okrenula. Ono dvoje policajaca sada će izaći iza ugla. Zahtijevat će da pođe s njima u policijsku postaju. Izbrisat će sve ono što je oglas pokrenuo.

Ali nisu došli policajci. Bili su to Hugo i Jenny. Nikad nije upoznala Jenny, samo je razgovarala s njom, ali izgledala je točno kao u novinama.

“Bok”, rekla je Lykke iznenađeno.

“Bok, ja sam Jenny.”

“Da, shvatila sam.”

Jenny se okrenula prema automobilu, onako kako je to i Thomas učinio. Zatim je pogledala u daljinu, prema tjesnacu.

“Što želiš?” pitala je Lykke.

“Je li policija razgovarala s tobom?”

“Nije.”

Imala je napet izraz lica i Lykke je dobila dojam da je ovdje kako bi je optužila. Da je rekla policiji kako je uvjerena da je Lykke kriva.

Hugo se krenuo izvijati i Jenny ga je pokušala zadržati, ali nije išlo. Želio je sići. Obje su gledale za njim dok je trčao prema mrežastoj ljuljački koja je visjela s jednog stabla. Jennyno lice sada je bilo znatno opuštenije.

“Želim započeti s isprikom jer sam bila tako neugodna prema tebi”, rekla je. “Bila sam toliko strašno zabrinuta za Thomasa. I za Huga.”

Lykke je kimnula, a zatim je shvatila da je Jenny vjerojatno nije ni vidjela. Pogled joj je neprekidno bio prikovan za sina.

“Razumijem”, rekla je.

Hugo se pokušao popeti na ljuljačku, ali nije uspio, pa je pao na guzu. Odmah je ponovno ustao. Očito je bio jedan od onih koji ne odustaju.

“Policija je uhitila jednog muškarca zbog Thomasova ubojstva”, rekla je Jenny.

“Koga?”

“Vlasnika agencije za nekretnine. Nemam zapravo snage o tome govoriti.”

Hugo je frustrirano negodovao. Sada je ležao na trbuhu na ljuljački i nije se mogao okrenuti. Lykke nije znala što bi trebala učiniti, kako bi se trebala ponašati prema Jenny i Hugu.

“Zašto si ovdje?” pitala je.

“Mislila sam da bi Hugo trebao upoznati svoju stariju sestru.”

Starija sestra.

Osjećaji koji su preplavili Lykke bili su prejak. Pritisnula je ruku na usta.

“Osim toga, mogu ti pričati o Thomasu”, rekla je Jenny. “O tvom tati. Ne baš sada, ali s vremenom. Bio je daleko od savršenog. Ali tko uopće jest? Činio me zaista sretnom.”

Lykke je koraknula prema Hugu, koji se još uvijek borio da se okrene na ljuljački. Zaustavila se i pogledala Jenny.

“Je li okej da mu pomognem?” pitala je.

“Naravno.”

Lykke je podigla Huga na ljuljačku i počela ga ljuljati.

“Jače!” veselo je vriskao Hugo.

Previše je oprezna, očito. Gurnula je ljuljačku znatno jače i Hugo je krenuo vrištati od smijeha. Odgurivala ju je iznova i iznova.

“Hvala”, rekla je Lykke Jenny. “Ne vjerujem da shvaćaš koliko mi ovo znači.”

Ali Jenny je kimnula i Lykke je osjetila da postoji izlaz iz Rogerove sjene. Iz Thomasove.

Čak i lijepa stvari mogu rasti u sjeni. Mama nikad i nije govorila o cvijeću, pomislila je Lykke.

71.

HANNA JE SJEDILA NA KAUČU, savijenih nogu. Tek je za više od tri sata trebala biti kod Isaka, ali već se istuširala i spremila. Potrošila je barem pola sata kako bi izabrala prikladnu majicu uz traperice. Na Isakovu štednjaku bio je janjeći gulaš koji se kuhao nekoliko sati. Gledala je upravo tu fotografiju.

Zazvonio joj je mobitel i Oveovo ime pojavilo joj se na zaslonu. Samo da se sada nije dogodilo nešto što bi je primoralo da ponovno odgodi večerašnje druženje. Razmišljala je da se ne javi, da se pretvara da nije čula zvonjavu. Premda, nikada ne bi mogla zanemariti šefov poziv.

“Upravo sam razgovarao s Danielom”, rekao je Ove.

Daniel je otišao u kuću Fribergovih kako bi prisustvovao premetačini.

“I?”

“Više ne igra nikakvu ulogu to što Karl Friberg tvrdi”, rekao je Ove. “Vreća za smeće zaista se nalazila u radionici. S oružjem ubojstva i Thomasovim mobitelom.”

Zazvučalo je nekako pogrešno kad je Ove to izgovorio. I Hanni se vratila sumnja. Nije mogla prestati razmišljati o tome. O Karlovoj reakciji u bolnici. Ništa nije priznao, a šok koji su izazvali Hektorov napad i uhićenje činio se stvarnim. Nije to više mogla ignorirati.

“Ali čuj,” rekla je, “nije li malo čudno što je Karl donio oružje ubojstva i mobitel kući i sakrio ih u svoju radionicu?”

Ove je samo uzdahnuo i Hanna se željela vratiti na osjećaj koji je imala prije - da je Karl počinitelj za kojeg je to mogla povjerovati. “Jesmo

li pronašli cipele?" pitala je.

"Još nismo."

Čim je prekinula poziv, sumnja se pojačala. Bilo je previše toga što ju je kopkalo. Ne samo Karlovo ponašanje u bolnici nego i Madeleineino. Kao da im je samo bacila Karla pod noge. Hanna je potisnula te misli. U ponedjeljak će Karla ispitati u odvjetnikovu prisustvu. Nakon toga će vjerojatno znati više.

U ponedjeljak će ispitati i Millea Bergmana. On je bio u pritvoru zbog krijumčarenja i napada na Selene Friberg. Nekad tijekom tjedna ispitat će i nju. Hanna će se pokušati pobrinuti da se to što prije dogodi.

Tamnoplavi automobil koji je Selene vidjela jesenas ispred Milleove kuće identificiran je. Pripadao je Olegu Sokolovu. Još uvijek nisu došli do njega, ali nadali su se da će ovaj put cijela zločinačka družina biti uhićena.

Mobitel joj je zapištao. Bila je to fotografija smeđe smjese u posudi. *Bit će znatno primamljivije kad se ispeče u pećnici.*

Hanna se zatresla od smijeha.

Meni već sad izgleda dobro, napisala je.

Ustala je, otišla u kuhinju i popila čašu vode. Istraga ju je opsjedala. Ona nagrizaјуća sumnja koja je nije željela napustiti. Što ako su sve pogrešno zaključili? Opet. A zatim je uvidjela jednu stvar. Nešto što je Madeleine rekla u bolnici: *Jutros sam čistila radionicu i tada sam pronašla vreću za smeće s krvavom lopatom i Thomasovim mobitelom.*

Kako je Madeleine mogla biti toliko sigurna da je ondje bio baš Thomasov mobitel? Požurivši se natrag u dnevni boravak, Hanna je uzela svoj i nazvala Daniela.

"Mobitel koji je pronađen u vreći za smeće. Kako izgleda?"

"Nisi li ti slobodna danas?"

"Ajde, daj. Kako izgleda?"

"Crni Samsung Galaxy S20."

"Jesmo li sigurni da je Thomasov?"

“Jesmo, ušli smo u njega pomoću šifre koju nam je Jenny dala.”

“Je li imao još baterije?”

“Da.”

Znači da se mobitel nije ispraznio. Vjerojatno ga je Thomas ugasio. Ili je to učinio počinitelj.

“Kako je Madeleine mogla znati da je Thomasov?”

S druge strane bila je tišina.

“Možda je pogodila”, rekao je Daniel. “Ili joj je Karl priznao. Ili je...”

“Ili smo mi uhitili pogrešnu osobu”, prekinula ga je Hanna.

Da je Karl priznao Madeleine da je ubio Thomasa, ona bi im to i rekla. Ne bi izmislila laž da se odvezao nekamo i tvrdila da je pronašla vreću za smeće dok je čistila radionicu. A Hanna je sada bila prilično uvjerena da su to bile laži.

“Madeleine sjedi u dvorištu i zuri u kuću”, rekao je Daniel. “Odbila je odmaknuti se dalje od toga.”

“Nastavi tražiti cipele”, rekla je Hanna. “Bez njih, sumnjam da ćeš išta izvući iz nje.”

“Ja? Ti nećeš doći?”

“Ne”, odgovorila je. “Imam večeras druge planove.”

“Okej. Nazvat ću i Ovea.”

Utonula je natrag u kauč i zagledala se u strop. Prevtjela je u glavi susret s Madeleine u bolnici. Kakve je cipele nosila? Neku vrstu ortopedskih gojzerica. Stopala su joj sasvim sigurno velika, Madeleine je visoka. Baza je sadržavala više muških nego ženskih otisaka cipela. Možda zato nisu imali nikakvo podudaranje. Ali zašto? Najprije nije mogla doći ni do jednog jedinog razloga zbog kojeg bi Madeleine ubila Thomasa, ali zatim je shvatila. O sebi je govorila dok je sjedila uz Selenin bolesnički krevet.

Pogledala je na sat. Nije prošlo više od petnaest minuta otkad je to posljednji put učinila. Frustrirana, ustala je i otišla na kat. Vrijeme je sad bilo još teže kratiti. Skinula je majicu sa sebe i isprobala drugu. Ni ta se

nije činila dovoljno dobrom, pa je nastavila. Nakon što je drugi put isprobala sve majice iz ormara, ponovno je na sebi imala istu onu koju je imala i prije. Jednostavnu zelenu majicu dugih rukava. Boja joj je dobro stajala.

Bi li trebala nazvati pritvor i zatražiti razgovor s Karlom? Ili možda Selene u bolnicu? Ma ne, bolje da pričeka da se završe premetačina i ispitivanje Madeleine.

Spustila se u kupaonicu i dugo je stajala ondje gledajući se u zrcalu. Na usnama je imala isti ruž kao i jučer. Bi li ga zaista trebala ponovno imati? Naposljetku ga je ostavila i iskopala testni uzorak parfema koji je dobila poštom. Kapnula je nekoliko kapi na zapešća.

Mobitel joj je zazvonio i Hanna je poskočila.

“Bila si u pravu”, rekao je Daniel. “Imamo je sada.”

“Jeste li pronašli cipele?”

“Jesmo, bile su u ormaru. Par smeđih cipela Ecco, broj 41. Njezin broj, ne Karlov. Izravno sam je suočio s time i priznala je.”

“Tako brzo?”

“Da, bilo je dovoljno da joj pokažem cipele i ona se raspala. Selene se uopće nije usudila priznati Karlu da je dala Thomasu ključeve. Madeleine je to saznala tek u bolnici, kad ste vi otišli.”

“Odlično obavljeno”, rekla je Hanna.

“Također.”

“Kako je to Ove primio?” pitala je.

“Sad ću ga nazvati. Ako ti ne želiš?”

“Ne, hvala.”

Ponovno je pogledala na sat. Još je uvijek bilo gotovo dva sata do večere kod Isaka, a to se činilo kao beskrajno mnogo vremena da ne bi ništa radila. Možda bi se mogla javiti onom novinaru iz *Barometerna* koji je želio razgovarati o njezinu ocu. Ili ne, neka to pričeka. Što je više razmišljala o tome, preostali sati činili su joj se sve više nemogućima za izdržati.

Što kažeš da već sada dođem ?

Upravo je poslala poruku Isaku kad se začulo zvono na vratima. Otišla je otvoriti. Pretpostavljala je da joj je Ingrid došla čestitati na zaključenoj istrazi. Baš je nakon ručka bila održana tiskovna konferencija na kojoj je rečeno da je osumnjičeni u pritvoru, pa su se i radijske i televizijske kuće pobrinule što brže izvijestiti. Sigurno će je Ingrid pitati tko je osumnjičeni, iako je znala da Hanna nikada ne bi odgovorila na to pitanje. Život bi im se pretvorio u pakao kad bi se saznalo da su pogriješili.

Mobitel joj je zapištao i Hanna je otvorila poruku s odgovorom *DA!* u isto vrijeme kad i vrata. Telefon joj je pao na pod.

Na vratima je stajao Kristoffer.

Prošle su dvije godine otkad ga je posljednji put vidjela. Otputovala je u London kako bi upoznala njegovu kćer, Ellu, koja je tada imala godinu dana. Smršavio je, a kosa, koja je tada bila poluduga, sada mu je bila kratko ošišana.

“Što radiš ovdje?” pitala je.

U glavi joj je bio potpuni kaos. Naravno da je bila sretna što vidi Kristoffera, ali možda ne baš u ovom trenutku.

“Moramo razgovarati”, rekao je.

“Nisi li mogao nazvati?” pitala je.

“Ne. Nisam to mogao izgovoriti preko telefona. Ja sam...” Kristoffer se zagledao u nešto iza nje. “Dugo sam i detaljno razmišljao o tome, i moram ti reći.”

Hanna se izmaknula i pustila ga unutra.

Zahvala autorice

OVO JE MOJA DEVETA knjiga, ali bilo ju je možda najteže napisati. *Noćni pjevač* bio je tako dobro prihvaćen, pa sam si za nastavak postavila visoka očekivanja koja je isprva bilo teško doseći. Naposljetku je priča izrasla u nešto na što zaista mogu biti ponosna, ponajviše zahvaljujući onima oko mene koji nisu sumnjali čak i kad ja sama jesam.

Želim započeti sa zahvalom nakladničkoj kući Romanus & Selling. Mojoj nakladnici Åsi Selling, mom uredniku Jesperu Imsu i ostatku ekipe: Lini Rønning, Emelie Hollbox i Susanni Romanus.

Također želim zahvaliti i svojoj agentici Kaisi Palo, zatim Matildi Fogelstrom Johnson i svima ostalima iz Ahlander Agencyja. Odradili su fantastičan posao kako bi trilogija *Ubojstva na otoku* izašla u svijet. Sedamnaest zemalja dosad je kupilo prava za objavljivanje. Sedamnaest zemalja! Ponekad još uvijek sumnjam da je to istina.

Hvala i komesarima Ulfu Einarssonu i Ulfu Martinssonu iz Kalmarske policije, koji su odgovarali na pitanja, ali i čitali.

I mojoj sestrični Jessici Mo, koja je čitala rukopis oštrim ölandskim očima.

Mnogi su mi pomogli s istraživanjem. Hvala Christini Hjalmarsson iz Missing Peoplea i Mikaelu Ekebergu, koji je sudjelovao u potrazi kad je jedan šestogodišnjak nestao u Färjestadenu. Hvala Peteru Hallbergu, koji radi kao posrednik za prodaju nekretnina na Olandu i koji mi je također odgovorio na pitanja. S obzirom na to kako se moji posrednici ponašaju, odlučila sam opisivati izmišljenu agenciju. Hvala Pavu Johnssonu, koji poznaje svoje ptice. Bez njege ne bih znala da su nam čvorci opkolili automobil dok smo se vozili kroz Alvaret.

Hvala i onima koji su čitali i dijelili sa mnom svoja mišljenja: Björnu Ekenbergu, Gunnel Mo, Petri Mo, Sari Mo, Moi Olofsson i mojoj malenoj spisateljskog skupini - Rebecki Edgren Aldén, Pernilli Ericson i Hanni Lindberg.

I posljednje, ali svakako ne i manje važno, hvala svima vama koji čitate i slušate, koji odvajate svoje vrijeme kako biste pokazali zahvalnost. Mislim da niste ni svjesni koliko mi to mnogo znači.

Johanna Mo
Travanj 2021.

JOHANNA MO švedska je autorica rođena 1976., podrijetlom iz Kalmara. Trenutačno živi u Stockholmu. Posljednjih dvadeset godina radi kao autorica, samostalna urednica, prevoditeljica i književna kritičarka. Napisala je jedanaest romana od kojih je devet kriminalističkih. U ljeto 2020. objavljen je *Noćni pjevač*, prvi dio detektivske trilogije *Ubojstva na otoku*, smještene na otoku Ölandu. Prava za ovaj serijal prodana su u sedamnaest zemalja, a *Noćni pjevač* ubrzo je nakon objavljivanja postao bestseler u Švedskoj. Drugi dio *Ljiljan iz sjene* objavljen je 2021., a treći *Mittlandet* 2022.

ELIZABETA VRBANČIĆ rođena je 1989. u Zagrebu. Nakon jezične gimnazije pohađala je Filozofski fakultet u Zagrebu te je 2015. diplomirala talijanski jezik i književnost (nastavnički smjer) i švedski jezik i kulturu (prevoditeljski smjer). Od 2013. do 2016. radila je kao profesorica i prevoditeljica švedskog, norveškog i talijanskog u školi ABC strani jezici, a od 2016. do 2019. predavala je norveški jezik na Katedri za skandinavistiku Filozofskog fakulteta u Zagrebu. U kulturnom sektoru radila je od 2016. do 2021., najprije kao viša stručna suradnica za programe, marketing i prodaju, a zatim i kao ravnateljica Centra za kulturu Histrionski dom. Trenutačno radi kao urednica u nakladi Iris Illyrica. Književnim prevođenjem bavi se od 2020. S norveškog je prevela dječju knjigu *Jakob i pas* Liv Frohde (Hibou publishing, 2020.) i slikovnicu *Vučja šuma* Nore Brech (Hibou publishing, 2022.), a sa švedskog prvi dio trilogije *Ubojstva na otoku* Johanne Mo - *Noćni pjevač* (Fraktura, 2022.) te roman *Povjerljivi razgovori* Ingmara Bergmana (Disput, 2022.). Jedna je od osnivačica književnog kluba Crna kutija iz Velike Gorice, koji djeluje od 2012.

NAKLADNIK Fraktura, Zaprešić
Za NAKLADNIKA Sibila Serdarević
GLAVNI UREDNIK Seid Serdarević
UREDNIKA Sanja Jovičić
LEKTURA I KOREKTURA Sanja Šterk
PRIJELOM Petra Pestić
DIZAJN NASLOVNICE Ivan Stanišić

TISKARA Denona, Zagreb

ISBN 978-953-358-521-5

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 1148122

DISTRIBUCIJA

Fraktura, Bregovita 7, Ivanec, HR 10290 Zaprešić

www.fraktura.hr | E: prodaja@fraktura.hr | T: +385 1 335 78 63

Certifikat sustava upravljanja kvalitetom u skladu sa zahtjevima norme DIN EN ISO 9001:2015